

Huyền Phượng Khúc

Contents

Huyền Phượng Khúc	1
1. Chương 1: Hồi Sinh	2
2. Chương 2: Diệu Nhạc	3
3. Chương 3: Nguyên Nhân	9
4. Chương 4: Mỹ Nhân Phàm Lâm	12
5. Chương 5: Du Thuyết	18
6. Chương 6: Trấn Thủ	22
7. Chương 7: Kỳ Mưu	26
8. Chương 8: Thân Thế	30
9. Chương 9: Ly Gián	35
10. Chương 10: Đi Sứ	40
11. Chương 11: Trí Đoạt Binh Phù	44
12. Chương 12: Đột Biến	48
13. Chương 13: Tình Yêu	52
14. Chương 14: Chạy Trốn	57
15. Chương 15: Tranh Đấu Gay Gắt	61
16. Chương 16: Mưu Tính Sâu Xa	66
17. Chương 17: Nhan Sắc Khuynh Thành	70
18. Chương 18: Hợp Hai Thành Một	75
19. Chương 19: Mầm Tai Vạ Tái Khởi	80
20. Chương 20: Diệu Dụng Đẳng Giáp	85
21. Chương 21: Diệu Dụng Đẳng Giáp	89
22. Chương 22: Lừa Dối	93
23. Chương 23: Yêu Nghiệt	98
24. Chương 24: Hồng Nhan Bạc Mệnh	103
25. Chương 25: Ôm Ấp	109
26. Chương 26: Thương Tiếc	113
27. Chương 27: Chia Lìa	118
28. Chương 28: Quân Phi	124
29. Chương 29: Thực Xin Lỗi	129
30. Chương 30: Yêu...không Yêu	136
31. Chương 31: Quân Huyền	143
32. Chương 32: Âm Chi	148
33. Chương 33: Tội Nghiệt	153
34. Chương 34: Duyên Tần	158
35. Chương 35: Yêu	164
36. Chương 36: Long Phượng	167

Huyền Phượng Khúc

Giới thiệu

Một lần nữa được sống lại, Là họa hay phúc thì chẳng ai giám chắc. Nếu là hạnh phúc vì có sao lại cứ lao vào chém giết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyen-phuong-khuc>

1. Chương 1: Hồi Sinh

Hắn mở to hai mắt, trước mắt hắn là một mảng tối đen kịt.

Chuyện gì đã xảy ra?

Hắn vẫn nhớ rõ mình đang đứng bên đường chờ đèn xanh, đột nhiên phía sau vô tình bị đẩy nhẹ, kết quả là hắn lỡ chân bước xuống đường. Ngay lúc đó một chiếc xe chạy bán mạng hướng về phía hắn...rồi...hắn chẳng còn biết gì nữa...

Vậy hiện tại hắn đang ở nơi nào? Vì sao ngay cả một tiếng động cũng không có? Hơn nữa xung quanh lại chẳng thấy gì ngoài bóng tối, hắn mù sao?

Trong lúc hắn đang tự hỏi bản thân những câu hỏi mà mình không thể trả lời, trong bóng tối bỗng nhiên xuất hiện một con người. Trên thân người ấy lộ ra vài tia sáng ấm áp trong bóng tối lạnh lẽo này. Một giọng nói nhẹ nhàng, chậm rãi và trầm tĩnh truyền đến tai hắn, nói với hắn rằng cái chết của hắn là một cái chết ngoài ý muốn, hắn chỉ là kẻ chết thay cho người nọ.

Kẻ chết thay?

Trong lòng lại một lần nữa dâng lên những nghi vấn thì một âm thanh ôn nhu hồi đáp: “Người nọ muốn cứu bạn hữu của hắn nhưng vô tình lại hại người, điều này là sơ sót của chúng ta. Vì vậy người có một cơ hội để sống lại. Người có muốn tiếp tục sống hay không?”

Hắn có muốn sống tiếp hay không ?

Đây không phải là vấn đề thời gian hắn sống bao lâu, vừa nãy hắn đã nghĩ qua được sống cùng người hắn yêu thương, nhưng bản thân lúc trước lại cô độc và vô cùng tịch mịch...

Hắn thận trọng suy nghĩ thật lâu: “Muốn”

Người khác hẳn nhiên ai lại muốn kết thúc sinh mệnh của mình, huống chi cuộc sống còn nhiều thứ hấp dẫn đến như thế. Hắn không thể chỉ vì không ai yêu mình cách thật lòng mà kết thúc nó, hắn là vì chính mình mà sống. Bất quá....

“Ta còn có khả năng trở lại thân thể của ta sao?”

“Về điểm này thì chúng ta thật xin lỗi, vì công việc này thủ tục phức tạp, thời gian kéo dài, đến khi chúng ta làm xong thì thân thể của người đã bị đem đi hỏa táng. Hiện tại chỉ có thể tìm một thân thể khác cho người hoàn hồn”

“Tá thì hoàn hồn?” Hắn cảm thấy khá thú vị, hỏi: “Ta nhớ rằng cơ thể chỉ cần thiếu dưỡng khí 30 phút não sẽ héo rút và dần tử vong. Nếu ta Tá thì hoàn hồn chẳng phải là sẽ sống đời sống thực vật hay sao?”

“Yên tâm đi. Công việc của ta là giúp người hoàn chỉnh sống lại. Nếu thân thể kia có thương tật gì thì ta cũng sẽ hảo hảo chữa hết cho người. Hiện tại người đã chuẩn bị tốt hết chứ?”

Hắn do dự trong chốc lát: “Ta có thể hay không có một thỉnh cầu?”

“Người nói xem?”

“Ta không muốn sống lại tại thời điểm hiện tại”

“Lý do?”

Trong bóng tối hần nhàn nhạt cười, lộ ra điểm bi ai nói: “Tại khoảng thời không này ta không tìm được một người nào thành thật đối đãi ta, bọn họ bề ngoài đối tốt với ta nhưng thực tế cũng chỉ là vì bề ngoài của ta...ai...ta muốn sống ở thời không mà ta có thể tìm được vui sướng thực sự”

“Như vậy a, để ta tra tư liệu”

Một trận âm thanh truyền đến, không bao lâu sau âm thanh ôn nhu khi nãy đáp: “Được rồi, Thanh mặt, Minh trung, và có một thời đại lịch sử không ghi chép, người chọn cái nào?”

Hần đối với thời Thanh mặt hủ bại không có hảo cảm, đối thời loạn quan đương quyền-Minh trung cũng không có hứng thú, quốc gia thần bí...cái này có vẻ được nhất.: “Ta chọn thời đại không ghi chép trong lịch sử”

“Như vậy nga?” Người nọ trầm ngâm quay đi

Lúc này bên tai hần truyền đến một giọng nói già nua, hai người cuối đầu nói chuyện với nhau một hồi lâu. Bọn họ nói rất nhỏ, dù hần đã cố vểnh tai lên cũng chẳng thể nghe họ đang nói gì.

Một thời gian dài trôi qua, giọng nói ôn nhu hướng hần : “Người đã chọn thời đại đó, chúng ta sẽ đưa cho người một lễ vật. Còn lễ vật là gì thì khi người đến nơi, nhìn xuống sàn sẽ thấy. Hơn nữa, người vẫn có thể duy trì hình dạng của người, bất quá lúc người đến thời đại đó người vẫn mang mặt nạ là khuôn mặt của người người hoàn hảo. Về phần người muốn tiếp tục mang mặt nạ đó hay không là tùy vào người. Người còn gì muốn hỏi hay không?”

Hần lo nghĩ, nói: “Không”

“Người đi theo Đạo Quang và ra hậu Hắc Ám là có thể sống lại”

“Ân” Hần lên tiếng. Hướng phía rặng đông mà đi, chẳng mấy chốc đã tới.

“Người phải nhận được hạnh phúc” Thanh âm ôn nhu hướng hần nói với theo.

2. Chương 2: Diệu Nhạc

Phảng phất một khoảng thời gian dài đã trôi qua, hần mông lung tỉnh lại.

Trời à! Toàn thân hần đau nhức như bị kim châm, bên hữu như bị hỏa thiêu thật khó chịu, nhất là đầu, hình như muốn nứt ra rồi.

Hần không kiềm được rên rỉ, toàn thân lại nổi lên một trận đau nhức, tứ chi dường như thoát ly kiểm soát của cơ thể hoàn toàn bất lực không nhúc nhích, chuyện gì xảy ra? Lễ nào tứ chi tàn phế?

Hần nhắm mắt lại cảm nhận một cảm giác đau đớn khác truyền tới, không giống như những lần đau trước. Cố gắng dồn chút khí lực còn lại nhẹ mở mắt ra lần thứ hai.

Hần không giải thích được cơn đau này do đâu, khi nhẹ chuyển động đầu, một trận đau đớn mạnh mẽ chạy thẳng tới thần kinh, khu đại não hay nói chung là tới đầu của hần.

Hần thả lỏng cơ thể, cố gắng điều tức, quả thật thoải mái hơn được chút ít, tứ chi cũng dần có phản ứng. Vì vậy hần phóng tâm thở nhẹ, vừa định cử động thì một tiếng hét chói tai vang lên làm hần đình chỉ.

Tiếng hét chói tai này từ đâu?

Hần chậm rãi chỉnh khuỷu tay đỡ lấy cơ thể mình, một tay đỡ cái đầu đang nhức như búa bổ, chậm rãi chuyển hướng phát ra tiếng hét khi nãy. Bốn mắt nhìn nhau, nhìn thật lâu không ai nói gì, giọng của hần thì vẫn khó khăn nằm trong cổ họng không phát ra được. Đối phương là một đôi phu thê, sau khi nhìn thật lâu thì hét thốt thanh pha lẫn sợ hãi.

“Vân nhi!”

“Lão Thiên của ta a”

Lão nhân vọt tới trước mặt hần, cực hỉ mà khóc nói: “Vân nhi, người không chết?”

Phụ nhân trung niên nói: “Không phải hấn đã chết rồi sao? Lão gia...”

Nhìn quần áo của họ và cách bày trí trong phòng, hấn biết mình thật sự đã đến cái thời đại thần bí ấy....

“Vân nhi, người nói chuyện nổi không? Có chỗ nào khó chịu nữa hay không?”

Hấn ngay ngốc gật đầu, lão nhân vội vàng dìu hấn nằm xuống.

“Đúng là trời cao có mắt a, Vân nhi người chết mà hồi sinh, cuối cùng bảo vệ Tô gia ta tránh cái nạn diệt môn a” Lão nhân vừa lau lệ vừa cảm thán.

Phụ nhân trung niên cắt đứt lời lão nhân, kéo hấn qua một bên, nhãn thần quái dị chăm chú nhìn người đang nằm trên giường, hạ giọng nói: “Lão gia, người đừng cao hứng sớm quá, nhìn bộ dạng của hấn cứ như là người mất hồn vậy, người chết sao có thể sống lại? Coi chừng là yêu ma tác quái a?”

“Nguyệt nương!” Lão nhân quát lên át tiếng của phụ nhân

“Ta nói đều là lời nói thật. Mọi việc đều phải cẩn thận mới hảo a. Hấn vừa nãy rõ ràng đã chết. Liên đại phu cũng nhận định như vậy. Chẳng lẽ người cho rằng đại phu chẩn nhầm sao?”

“Mặc kệ thế nào, hấn đúng là Vân nhi”

“Nói như vậy đúng là không sai, bất quá tình huống của Vân nhi quả thực cổ quái, người xem hấn nửa ngày cũng không mở miệng nói một câu” Nguyệt nương chần chờ trách.

“Hấn bị thương a, dùng dầu gấp trở ngại nên đương nhiên cảm thấy khó chịu thôi”

Lão nhân tin Bồ Tát hiển linh nên giúp Vân nhi tử mà phục sinh, nhưng Nguyệt nương trong lòng tràn đầy nghi ngờ, cẩn thận hỏi: “Vân nhi...”

Hai người tuy đã đề thấp thanh âm khi nói nhưng hấn vẫn nghe được nhất Thanh nhị Sở, song lúc này đầu đau nhói một trận, rất nhiều hình ảnh nháy mắt hiện lên trong đầu, hấn nhắm mắt cố gắng chịu đựng một hồi cho bớt một chút, rồi chậm rãi mở mắt ra.

“Nhị nương, phụ thân”

“Người xem Vân nhi biết ta là đa hấn, như thế nào là yêu ma tác quái?” Lão nhân vui vẻ nói

“Đa, đầu ta rất đau, ta muốn nghỉ ngơi một chút”

Hấn đỡ cái đầu đã được băng bó cẩn thận, nhìn mọi thứ dần loạn thất bát tao, hấn phải hảo hảo ngẫm lại.

“Vậy người nghỉ ngơi một chút, Vân nhi, không nên nghỉ xằng bậy nữa, nếu không Tô gia ta sẽ diệt môn mất” Lão nhân lau lệ ứa trong mắt.

“Đa, người yên tâm, ta sẽ không làm chuyện như vậy nữa”

“Người phải biết rằng, vào cung làm phi tử là mơ ước của biết bao người, Tô gia chúng ta nhờ các đời trước tích đức, nếu như người được Hoàng thượng sủng hạnh, phong làm Chính phi, chúng ta sẽ thăng chức rất nhanh. Đáng tiếc Hoàng thượng tuyển lại là người, nếu tuyển Mị nhi thì tốt rồi” Giọng nói Nguyệt nương rõ lỗ đố kị.

Ả thật không rõ vì sao Hoàng đế lại chọn Tô Thiếu Vân, chính nữ nhi ả Thủy Mị so với hấn đẹp hơn hấn, không lẽ Hoàng đế mù sao? Lại nhìn tròng con của tiện nhân Vũ nương kia, ả chỉ mong hấn chết để cho nữ nhi của ả thế thân. Chỉ tiếc hấn mạng lớn, dù làm thế nào cũng không chết được.

Lão nhân vẫn còn muốn tiếp tục dẫn dò nữa nhưng đã bị phụ nhân kéo đi ra ngoài.

Tô Thiếu Vân nằm trên giường, mở to hai mắt nhìn đỉnh giường, cười khổ.

Thân thể này của hấn tên là Tô Thiếu Vân, lão đa là Tô Dương, cưới hai thê tử, mẫu thân hấn là Vũ Nương một năm trước đã qua đời. Nhị nương Nguyệt nương không thích sự tồn tại của hấn, thường ngày cùng con ả là Thủy Mị hay châm chọc khiêu khích hấn. Ngày hôm trước một đạo thánh chỉ được đưa xuống phong Tô Thiếu Vân làm “Tài tử”, mười ngày sau tiến cung. Nguyệt nương và Thủy Mị giận sôi gan, mà trời sinh Tô Thiếu Vân tính cực đoan, không muốn tiến cung nên tự sát.

Thời đại này phân ra mười hai quốc gia gồm: Đường, Tô, Tiểu, Hàn, Sở, Hạ, Tà Ôn, Lôi, Dương, Triệu, Ngôn và Phổ quốc. Hãn hiện tại đang ở Tô quốc. Đây quả thật còn loạn hơn cả thời Chiến quốc, hơn nữa nam nhân cũng có thể làm phi tử, càng kì quái hơn tuy là nam nhân nhưng vẫn có thể sinh hài tử. Tô Thiếu Vân không khỏi chửi bới, sớm biết thì hãn đã không chọn nơi này, cái gì thần bí, kì quái cũng không thể thái quá như thế. Đáng ra hãn không nên sống lại, mà hãn không phải là đồng tình luyện ái. Trời ạ! Chả trách tên Tô Thiếu Vân kia tìm cái chết, hãn cũng muốn theo tên kia chết luôn cho rồi.

Tô Thiếu Vân phát hiện bản thân hãn muốn điên lên rồi, có ai tới cứu hãn a.....?

Nhìn phần mộ của mẫu thân cỏ dại mọc đầy, hãn không khỏi thở dài. Tô Dương tuy rằng yêu Vũ nương nhưng lại sợ Nguyệt nương. Dù Vũ nương đã qua đời một năm nhưng chỉ sợ là chưa ai từng đến lay. Nếu không vì ngày mai tiến cung, sợ rằng Tô Dương cũng sẽ không cho người chăm sóc mộ, Nguyệt nương thì cứ dong dài khi hãn xuất môn.

Mẫu thân chết sớm có lẽ là chuyện tốt, ít nhất là không phải lo phát hiện con mình không giống như trước. Tô Thiếu Vân một bên thì phát cổ một bên suy nghĩ. Tuy hãn không phải là tên Tô Thiếu Vân kia nhưng hãn có ký ức của người đó, làm sao có thể quên tình yêu của mẫu thân hãn chứ?

Phát cổ xong, Tô Thiếu Vân bó một bó hoa dại đặt trước mộ phần, xuất cầm mà mẫu thân lúc sinh tiền vẫn thường dùng chuẩn bị trước mộ phần. Vũ nương lúc sinh tiền thiện đánh đàn, dưới sự dạy dỗ của nàng mà Tô Thiếu Vân cũng khéo tay hảo cầm. Tô Thiếu Vân với tri thức cổ đại đã khéo tay, nay còn có thêm tri thức thời hiện đại nên càng tuyệt.

Nhìn cầm, Tô Thiếu Vân vô thức khẽ gảy dây đàn.

Nắng sớm xuyên qua lá cây, theo khe lá mà trượt mình đổ xuống gian thờ đường vô danh, chiếu sáng khu rừng xung quanh, buông rơi trên những đóa hoa khẽ lay mình thức giấc. Những phiến lá non xanh mơn mớn phản chiếu ánh sáng một màu xanh dịu nhẹ làm tôn thêm bầu không khí yên lặng nơi đây.

Hàn Việt Phong nhàn nhã dạo bước đi tới, hưởng thụ sự yên tĩnh hiếm có này.

Đi theo phía sau hãn là tùy tùng Hàn Nhật, Hàn Nguyệt yên lặng, tay điều khiển ngựa, có điểm bất đắc dĩ nhìn chủ tử phí trước đang bưng bưng hăng hái.

Hàn Nguyệt giật nhẹ ống tay áo Hàn Nhật, khẽ biểu môi hướng Hàn Việt Phong

Hàn Nhật không thể làm gì khác hơn là kiên trì cho ngựa bước nhanh đến bên cạnh Hàn Việt Phong nhỏ giọng nói: “Tam hoàng tử, người đi ra ngoài đã hơn một tháng, hơn nữa ở đây cũng không phải Hàn quốc chúng ta, ngốc ở đây càng lâu sẽ càng nguy hiểm, ta xem cũng đến lúc chúng ta phải trở về rồi.”

Hàn Việt Phong liếc hãn: “Ta nói người hay, chỉ cần người không luôn mồm gọi ta là hoàng tử, ai biết ta là ai? Vậy sẽ không gặp nguy hiểm. Hơn nữa, có cần về sớm như thế không? Phụ hoàng không coi trọng ta, ta có ở nhà hay không hãn cũng chẳng để ý đâu. Thế nên chúng ta không cần về sớm.”

“Thế nhưng...”

Hàn Nhật mới nói được hai chữ Hàn Việt Phong đột nhiên khoát tay ý bảo hãn đừng nói nữa, sau đó nghiêng đầu như cổ lắng nghe cái gì

Hàn Nhật và Hàn Nguyệt nhìn nhau, sau đó cũng ngừng thần lắng nghe

Gió nhẹ nhàng thổi qua rừng cây làm lá cây xao động, trong tiếng gió lẫn khuất thanh âm tiếng đàn vang lên, vừa tinh tế vừa uyển chuyển nhu hòa, giống như tiếng ai đang nhẹ nhàng thổi dài, như thần gió khẽ hát.

Vừa lắng nghe tiếng đàn vừa từng bước tiến gần. Tiếng đàn thanh lệ, lúc trầm lúc bổng, đôi khi trầm nhã tinh tế vây lấy họ, lại chìm xuống, mặc dù cực thấp cực tế nhưng vẫn rõ ràng dễ nghe.

Dần dần giọng thấp trung như châu ngọc toát ra, thanh thúy ngấn ngủi, thử phục bỉ khởi, phồn âm tiệp tắng, như tiên trong suối, một bức tranh tươi đẹp, màu sắc rực rỡ, theo tiếng chim líu lo, bí minh ta hòa, rồi chim cũng bay đi, xuân tàn hoa lạc, như tiếng mưa rơi rền vang, một mảnh thê lương xơ xác chợt hiện, mưa phùn kéo dài, như có như không. rốt cục mọi âm thanh chợt tắt.

Tiếng đàn dừng lại một lúc lâu, ba người lúc này như ở trong mộng chợt tỉnh.

Hàn Nhật, Hàn Nguyệt tuy không hiểu âm luật nhưng cũng không khỏi tâm trì thần túy (là mê mê mang mang ấy), mà Hàn Việt Phong thì càng như người mất hồn.

Hàn Nguyệt thở dài một hơi, chân thành thán phục nói: “Bội phục, bội phục! Tam hoàng tử, khúc nhạc này là gì?”

Hàn Việt Phong lắc đầu nói: “Khúc nhạc tuyệt vời như vậy cả cuộc đời ta lần đầu được nghe, không biết người đánh nên khúc nhạc tuyệt vời này như thế nào? Không nghĩ Tô quốc lại có người có cảm nghệ thần diệu như vậy”

“Lẽ nào chúng ta gặp phải ẩn sĩ?” Hàn Nhật nói

“Có khả năng, người như vậy ta nhất định phải xem thử” Hàn Việt Phong vừa nói vừa bước nhanh theo hướng mà tiếng đàn khi nãy truyền tới.

Hàn Nhật, Hàn Nguyệt vội vã theo phía sau.

Tô Thiếu Vân đàn xong, thở dài một hơi, đến khi hồi thần rồi buông cầm đặt trước mộ, lấy tiểu xẻng xúc đất lấp lại.

Lấp đất được phân nửa, phía sau chợt truyền đến một loạt tiếng bước chân, Tô Thiếu Vân dừng tay nhìn lại.

Phía sau không xa lắm có ba người đang đứng, người đứng phía trước là một nam tử tuấn mỹ, nét mặt tươi cười bình thản tuy thân thiết nhưng người khác nhìn lại thấy cao cao tại thượng, tuy khiêm cung thân thiết nhưng người nhìn lại có cảm giác khác lạ. Người này trời sinh có khí chất quý phái phảng phất ngạo khí. Nếu thấy người khác kiêu ngạo là sai thì với hắn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, là lẽ thường tình trong mắt người.

Sau lưng hắn là một cặp song sinh, thanh tú như như búp bê, đáng đáp tuần tú, nếu chỉ nhìn bên ngoài căn bản không phân biệt được.

Hàn Việt Phong nhìn nam tử trước mặt. Người này mặc áo tang đơn giản nhưng lại có khí chất hơn cả những tên công tử mặc cẩm y ngọc đới, đặc biệt đôi mắt sáng có thần, quả thật làm người khác như đui mù.

Tô Thiếu Vân liếc mắt nhìn ba người rồi lại quay lại tiếp tục lấp đất.

Hàn Việt Phong tiến lên mang theo một chút kinh ngạc ôm quyền nói: “Chẳng hay khúc nhạc vừa nãy là các hạ tấu a?”

“Chút tài mọn khiến các hạ chê cười” Tô Thiếu Vân không mấy lưu ý đáp

“Chút tài mọn?!” Hàn Nguyệt ngạc nhiên: “Ta cho tới bây giờ chưa từng nghe âm nhạc nào tuyệt vời đến như vậy! Nếu công tử xem cảm nghệ như vậy là “chút tài mọn” vậy chẳng lẽ những nhạc công hiện nay trở thành những kẻ không hiểu âm luật?”

Hàn Nhật cũng gật mạnh tán thành

Tô Thiếu Vân nhẹ nhàng cười: “Ba vị quá khen”

Nhìn nụ cười của hắn, ba người chợt ngẩn ngơ. Người này tuy dung mạo bình thường thế nhưng khi hắn cười lại làm cho người ta hiểu rõ thế nào là quên mất tất cả chuyện phiền não thế gian.

“Chúng ta nói thật . Âm nhạc tuyệt vời như thế chỉ cần cho ta nghe một lần, dù kêu ta đi tử lộ ta cũng nguyện ý” Hàn Nhật quả quyết nói

Tô Thiếu Vân liếc nhìn Hàn Nhật, thái độ làm người thẳng thắn, lại hoạt bát, trong lòng sinh ra hảo cảm. Vì vậy nhân tiện nói: “Thiên hạ to lớn, người tài ba dị sĩ không ít, người tinh thông âm thuật hơn ta rất nhiều. Người nói như vậy vị miễn...”

Hắn còn chưa nói hết, Hàn Việt Phong đã lên tiếng cắt đứt: “Ta đã từng nghe rất nhiều người đánh đàn, trong đó đủ các nhạc công đứng đầu các quốc gia, nhưng người tài hoa sánh với các hạ thì chưa gặp một ai”

“Đúng vậy, chủ tử nói không sai. Vị nhất lưu nhạc công so với công tử vẫn thua kém hơn. Công tử không cần phải khiêm tốn” Hàn Nguyệt chen mồm

Tô Thiếu Vân không thể làm gì khác hơn là cười lần thứ hai, không nói gì nữa, buông tiểu xẻng trong tay, cầm một bên cầm để hắt vào trong hòm sau đó bả kỳ mai hảo.

“Công tử người vì sao bả cầm mai liễu? Lê nào người không định đánh đàn nữa?” Hàn Nhật thập phần thất vọng hỏi, hắt rất muốn được tái thính khúc cầm ấy một lần nữa.

Tô Thiếu Vân nhìn hắt mỉm cười, nghĩ thầm: người này thật thú vị, nghe ngữ khí của hắt hình như rất thất vọng, người thẳng tính như vậy lần đầu tiên hắt gặp. Vì vậy liền giải thích: “Đây là tiên mẫu di vật, chỉ là đem án táng chung thôi, không có ý tứ đặc biệt gì”

“Nga, nguyên lai là như vậy a”

Tô Thiếu Vân mai hảo cầm đứng lên, phủ bụi trên người, chuyển hướng Hàn Việt Phong nói: “Thỉnh giáo cao tính đại danh của ba vị?”

“Tại hạ Hàn Việt Phong”

“Ta là Hàn Nhật, hắt là đệ đệ ta Hàn Nguyệt” Hàn Nhật vừa nói vừa chỉ vào Hàn Nguyệt

“Tại hạ Tô Thiếu Vân, ba vị hắt là người Hàn quốc?”

“Đúng vậy, chúng ta đi du lịch, đến Tô quốc đã được một tháng” Hàn Việt Phong hỏi đáp

“Du lịch a? Ta cũng muốn dạo biệt quốc khứ du lịch một phen” Tô Thiếu Vân thở dài nói

“Nếu Thiếu Vân huynh cũng muốn đi, chi bằng kết bạn với chúng tôi cùng đi, huynh thấy sao?” Hàn Việt Phong nói

Hàn Nhật, Hàn Nguyệt đứng phía sau nghe vậy, không hện mà cùng lúc giật mình trợn mắt nhìn chủ tử của mình. Không phải bọn hắt không thích Tô Thiếu Vân, chỉ là bọn hắt nhìn ra tam hoàng tử của bọn họ đối Tô Thiếu Vân nảy sinh hứng thú. Nếu hắt lôi kéo Tô Thiếu Vân cùng đi du lịch với hắt, chẳng biết đến bao giờ bọn họ mới có thể trở về Hàn quốc.

Tô Thiếu Vân nghe vậy trầm mặc không nói.

Thấy thế, Hàn Việt Phong nói: “Chẳng lẽ Thiếu Vân huynh thích du lịch một mình ...”

Tô Thiếu Vân lắc đầu, ngắt lời nói: “Ta không có ý đó, chỉ là có những việc không phải mình thích là có thể làm”

Tuy rằng hắt không nghĩ cũng không muốn tiến cung, thế nhưng dù sao hắt cũng coi như là nhất viên của Tô gia, không thể không gánh trách nhiệm, chỉ có thể tuân mệnh rồi tới đâu hay tới đó.

Hàn Việt Phong nhận thấy Tô Thiếu Vân như có điều khó nói, rất muốn hỏi nguyên nhân nhưng hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, không thể không biết xấu hổ mà vấn chuyện đời tư người khác. Về phần Hàn Nhật, Hàn Nguyệt tuy hiếu kỳ nhưng cũng không dám hỏi gì thêm.

Bốn người đều trầm mặc không nói

Một lát sau, Tô Thiếu Vân hướng ba người nói: “Tại hạ xuất môn đã lâu, cũng đã đến giờ phải trở về”

Hàn Việt Phong nhìn hắt, trong lòng nảy sinh một loại cảm giác lưu luyến không muốn hắt rời đi khiến hắt càng hoảng sợ, tại sao mình lại có cái thứ cảm giác quái lạ này. Trong một lúc quên mất phải hỏi đáp.

Tô Thiếu Vân kì quái nhìn hắt không có một chút phản ứng, xoay qua đối Hàn Nhật nói: “Cáo từ”

Nói xong cũng không chờ Hàn Nhật trả lời liền thoát ly.

Hàn Nhật, Hàn Nguyệt nhìn bóng lưng thon dài dần dần đi khuất, không nén được thở dài một hơi.

“Ta nghĩ hình như chúng ta gặp được một người đặc biệt rồi” Hàn Nhật nói

“Đúng vậy, người này là loại người không màn danh lợi, nhưng nghe hắn nói câu kia, hình như là có phiến não” Hàn Nguyệt nói

Lúc này Hàn Việt Phong hoàn hồn, mới phát hiện Tô Thiếu Vân đã đi, không khỏi chất vấn: “Người đi lúc nào?”

“Tại tam hoàng tử này giờ cứ chờ người ra a” Hàn Nguyệt nói

“Cũng không biết này giờ hoàng tử nghĩ cái gì mà người đi cũng không biết” Hàn Nhật len lén đối Hàn Nguyệt nói

“Hàn Nhật, người nói ta cái gì?” Hàn Việt Phong hoài nghi

“Oan quá, tiểu nhân nào dám nói hoàng tử cái gì a” Hàn Nhật trưng cái bộ mặt ngây thơ ‘vô số tội’ của hắn nhìn Hàn Việt Phong

“Hừm” Hàn Việt Phong hừ một tiếng: “Người không dám?”

Hàn Nhật nghe thế chỉ cười khúc khích rồi nhanh chóng chuyển đề tài

“Hoàng tử, hiện tại chúng ta đi đâu?”

“Cái này...” Hàn Việt Phong suy nghĩ một hồi đột nhiên kêu: “Hàn Nhật”

Hàn Nhật hoảng sợ, vội đáp: “Vâng, chủ tử”

“Người đi gọi Tô Nhật, Tô Nguyệt tới đây”

“Chủ tử gọi tỷ muội họ tới có chuyện gì?” Hàn Nguyệt có điểm kì quái hỏi

“Ta có việc tìm các nàng bàn bạc” Hàn Việt Phong trầm ngâm

“Có việc?” Hàn Nhật kì quái hỏi: “Nếu như muốn làm gì, sao phải gọi tỷ muội họ? Ta và Tiểu Nguyệt làm là được”

“Kêu người đi thì người cứ đi đi, nói nhiều như vậy làm gì” Hàn Nguyệt cản lại

Hàn Việt Phong mở miệng khen: “Xem ra đệ đệ vẫn là hiểu chuyện hơn đại ca a”

Hàn Nhật bất khả trí phủ khê nhún nhún vai, hướng Hàn Việt Phong thi lễ rồi xoay mình chạy vội đi

Hàn Việt Phong quay đầu liếc nhìn phần mộ của Vũ nương, trong đầu lại hiện lên hình ảnh phong hoa tuyết đại Tô Thiếu Vân

Một lát sau, Hàn Việt Phong cùng Hàn Nguyệt ly khai

Tô Thiếu Vân vừa bước đến đại môn, một giọng lạnh lạnh liền truyền tới: “Rất cuộc đã trở về, còn tưởng ca ca đã chạy trốn rồi chứ”

Tô Thiếu Vân nhìn nơi phát ra giọng nói, tại phòng khách, một thiếu nữ vận lục y xinh đẹp thanh nhã. Người không biết sẽ thán thiếu nữ lớn lên thật xinh đẹp, người biết thì chỉ thấy khí thế toát ra làm cho người ta chán ghét không ai bì nổi. Người này không ai khác chính là nữ nhi của Nguyệt nương, Thủy Mị, hiện giờ đang nhướng mi nhìn Tô Thiếu Vân

“Trốn? Sao phải trốn?”

“Vì sao không trốn? Chẳng phải người chán ghét đến mức tự sát sao?” Thủy Mị khinh miệt nói: “Thế nhưng người vận khí tốt, không chết được”

Tô Thiếu Vân nhú mày, đúng là chẳng có gia giáo, người này quả thật khiến hắn chán ghét, nhàn nhạt cười: “đúng vậy, ta vận khí tốt, nhưng xem ra đối với người lại không may a”

“Người đây là ý gì?” Thủy Mị chất vấn, đôi mày liễu lúc này dựng thẳng

‘Ý là người đáng ghét a’, nhưng hắn chỉ thầm nghĩ, không nói ra: “Không có ý gì”

“Người...” Thủy Mị đang muốn phát tác đúng lúc Nguyệt nương đi tới, liền chuyển hướng Nguyệt nương khóc lóc kể lể: “Nương, hân khi dễ ta!”

Không đợi Nguyệt nương nói gì, Tô Thiếu Vân mỉm cười, nghĩ so đo với cái hạng này chỉ phí thời gian, song song nếu tiến cung sẽ khỏi phải gặp lại hai mẹ con ả cũng xem như là một chuyện tốt. Vì vậy không cần chào hỏi Nguyệt nương, xoay người bước đi.

Nguyệt nương cùng Thủy Mị ngẩn ngơ, các nàng cho tới bây giờ không thể ngờ Tô Thiếu Vân khi cười lại khiến người choáng váng như vậy.

Một lát sau, Nguyệt nương là người đầu tiên phục hồi tinh thần, hung hăng nói: “Đồ con hoang, cứ nhiên không coi ai ra gì, không biết đến chào hỏi ta một tiếng”

“Sau một lần tử, hình như hân cũng thay đổi, không để chúng ta vào mắt. Không được, nhất định phải cho hân thấy sự lợi hại của chúng ta” Thủy Mị vừa nói vừa lôi kéo cánh tay Nguyệt nương.

“Người lợi hại cũng làm gì được hân? Hân ngày mai đã tiến cung, cái đầu của ngươi cũng ngấm lại đi” Nguyệt nương tức giận mắng

Thủy Mị giật mình, ác độc nói: “Bằng dáng vẻ của hân, không cần ta làm gì, hân tiến cung chẳng phải cũng sẽ vào thẳng lãnh cung hay sao. Nương, người nói có đúng không?!”

Nguyệt nương gật đầu, hai mẹ con nhìn nhau cười, một nụ cười đáng ghê tởm.

3. Chương 3: Nguyên Nhân

Ngồi trong cái kiệu vẫn không ngừng lắc lư, Tô Thiếu Vân vừa chăm chú nhìn ngắm chiếc vòng trong suốt khắc hình phượng hoàng thật tinh xảo trên tay, vừa trầm tư suy nghĩ.

Vòng tay này đúng là khi đó tìm thấy ở dưới sàn giường mình nằm, theo như lời hai người thần bí kia đã nói, thế nhưng hân không rõ nó có ý nghĩa gì. Tuy hân cảm thấy rất thích chiếc vòng tay này, nhưng nam nhân đeo vòng tay thật sự là có chút kì quái a

~Tô Thiếu Vân lắc đầu, thôi không nghĩ nữa. Hân nhìn chiếc vòng, suy nghĩ một chút, lại lấy tay đo đo cổ tay hân. Quả thật giống như chiếc vòng này được làm cho riêng hân, vừa khớp.

Thương thức một hồi, Tô Thiếu Vân định tháo vòng tay ra, nhưng phát hiện...thế nào cũng không cởi ra được.

Cố gắng thật lâu vẫn không tháo được, Tô Thiếu Vân thở dài, quyết định buông tay.

Vừa vận lúc này cỗ kiệu dừng lại, có người kêu lên: “Thỉnh các vị hạ kiệu”

Tô Thiếu Vân vén liêm (rèm/màng) kiệu đi ra, trước mắt là cả một tòa cung điện nguy nga, ra đây là hoàng cung. Đón ánh mắt hân là hình ảnh người bước ra từ các cỗ kiệu khác, đều là quốc sắc thiên hương, đa hình đa dạng. Mà chính hân cũng ngạc nhiên không chớp mắt, không biết cái tên hoàng đế nào đó mắt có mù hay không, cứ nhiên người dung mạo bình thường như hân cũng được tuyển.

Nhìn lướt qua một vòng hân liền có thể khẳng định, những người này vào cung tất sẽ được sủng ái. Tô Thiếu Vân trong lòng không khỏi thở phào, tuyệt không quan tâm cái “thủ tục vào cửa” đang diễn ra trước mắt. Bởi vì không theo cái “thủ tục” này hân nhiên hân sẽ không bị coi trọng, đồng nghĩa với việc không cần hầu hạ hoàng đế và có thể bảo toàn trinh tiết cho mình.

Nhập hoàng thành tham kiến Tô Vương và Tế Tự Hậu phải qua lượt xét duyệt cấp bậc do thân phận bất đồng, các cung nữ đang được sắp xếp chỗ ở, Tô Thiếu Vân cũng nhân cơ hội này mà thưởng thức cảnh sắc xung quanh.

Giữa lúc hân đang cảm thán cảnh sắc hợp lòng người, chợt có hai cung nữ từ bên hữu đi đến trước mặt hân: “Tham kiến Tô Tài tử”

Tô Thiếu Vân quay đầu lại thấy hai cung nữ xinh đẹp giống nhau như đúc, ngạc nhiên hỏi: “Các người là song sinh?”

“Thưa Tài tử, đúng vậy, tiểu nhân là Tô Nhật” một trong hai cung nữ nói, sau đó chỉ vào cung nữ bên cạnh: “Nàng là muội muội gọi Tô Nguyệt”

“Nhật, Nguyệt hôm qua vừa thấy, nay lại thấy thêm một đôi Nhật-Nguyệt a~” Tô Thiếu vân không khỏi bật cười

Một bên theo các nàng hướng Tà Dương viện vừa được phân phối, một bên hiếu kỳ hỏi: “Các người là người sẽ hầu hạ ta?”

“Vâng”

“Đáng tiếc”

“Đáng tiếc? Đáng tiếc cái gì?” Tô Nhật không giải thích được hỏi

“Các người đáng đáp xinh đẹp, lanh lợi theo ta các người chỉ sợ phải chịu khổ rồi”

“Chúng ta thích ăn khổ” Tô Nguyệt nháy mắt

Nghe vậy, Tô Thiếu Vân chỉ còn biết mỉm cười.

Tà Dương viện nằm phía tây hoàng cung, cách trung tâm hoàng cung khá xa, có thể nói là nơi dành cho những người không được quan tâm, mà đối Tô Thiếu Vân lại như thiên đường, mỗi ngày nhàn nhã dạo chơi tiêu dao, buồn chán thì dùng rượu mình tự làm cùng Tá thư trông coi thư khố đối ẩm hoặc kể những chuyện thú vị cho hai tỷ muội Nhật Nguyệt.

Thời gian trôi thật nhanh, nháy mắt mà đã một năm qua đi. Ở đây đã một năm, Tô Thiếu Vân một lần cũng chưa thấy qua Tô Vương, mà đối Tô Vương có lẽ cũng chẳng còn nhớ đến sự tồn tại của hắn.

Ngày hôm đó Tô Thiếu Vân cùng Tô Nguyệt đang chơi cờ, Tô Nhật dẫn một gã thị vệ đi đến.

“Tiểu nhân tham kiến Tô Tài tử”

“Có chuyện gì?” Tô Thiếu Vân cảm thấy có chút kì quái

Tà Dương viện bình thường không người lui tới, như thế nào hôm nay lại có người đến đây?

“Quốc gia của ta chiến bại, Hàn quốc yêu cầu dâng tù binh, mà...”

“Mà ta là một trong các tù binh đó?” Tô Thiếu Vân tiếp lời tên thị vệ

“Vâng, thỉnh Tài tử thu thập hành trang”

“Lúc nào phải đi?” Tô Thiếu Vân một bên buông quân cờ xuống, một bên vẫn

“Ngay hôm nay sẽ theo sứ giả Hàn quốc xuất phát”

“Như vậy a” Tô Thiếu Vân trầm ngâm “Vậy không cần thu thập nữa, đi thôi”

“A?” Thị vệ không khỏi ngạc nhiên, một lát sau mới hỏi: “Tài tử không thu thập thứ gì sao?”

“Thu thập? Có thứ gì hảo thu thập? Ở đây cũng không có thứ gì chân chính thuộc về ta. Ta có cái gì cần thu thập?” Tô Thiếu Vân mỉm cười “Đi thôi”

Thị vệ ngơ ngác nhìn hắn, không rõ vì sao người này phải đi làm tù binh nhưng tuyệt không lo lắng, so với những người khác kêu khóc hồ háo, hắn điềm nhiên đến mức khác thường.

Tô Thiếu vân cũng không để ý đến hắn, quay đầu đối hai tỷ muội Tô Nhật nói: “Ta ngược lại cảm thấy luyện tiếc hai người”

Tô Nhật, Tô Nguyệt nhìn nhau, sau đó Tô Nguyệt nghịch ngợm cười: “Công tử yên tâm, chúng ta sau này vẫn còn cơ hội tái kiến”

“Vì sao lại nói như vậy?”

“Bí mật” Tô Nhật mỉm cười thần bí

“Người nha đầu kia!” Tô Thiếu vân làm bộ dáng muốn đánh nàng

Tô Nhật vừa cười vừa né tránh: “Công tử đi thông thả, tự nhiên sẽ có người thay chúng ta chiếu cố công tử”

Tô Thiếu Vân khẽ rung mình một chút: “Mà thôi, ta cũng không muốn đoán huyền cơ trong lời nói của người. Nếu hữu duyên, tự nhiên sẽ tái kiến”

Nói xong hắn xoay người bước đi theo thị vệ, không quay đầu lại. Hai tỷ muội vẫn lưu nụ cười thần bí trên môi

Nhìn bóng lưng Tô Thiếu Vân, Tô Nguyệt vấn: “Tỷ tỷ, người nói xem vì sao chủ tử lại coi trọng công tử như vậy?”

“Ta cũng muốn biết, thế nhưng ai biết chủ tử suy nghĩ cái gì” Tô Nhật nói: “Đừng suy nghĩ lung tung nữa...chúng ta còn phải tiếp tục công việc của mình.

“Lại tiếp tục?” Tô Nguyệt than thở: “...cũng không biết chúng ta bao giờ mới có thể về nước?”

“Đừng lo lắng, có thể chúng ta rất nhanh sẽ được trở về” Tô Nhật mỉm cười

“Thật không?”

“Thật”

Tô Thiếu Vân theo thị vệ ra ngoài cung, liền thấy đã có khoảng hơn ba mươi người, nam có nữ có, hơn nữa đều là kẻ có dung mạo, tuy rằng trên mặt bọn họ mang vẻ sợ hãi.

Tô Thiếu Vân nhân rồi đảo xung quanh nhìn những kẻ thần sắc bi thương, trong lòng bỗng cảm thấy buồn cười. Hóa ra là phải dâng mỹ nhân cho Hàn quốc làm tù binh, hắn hiện tại thế nào lại cho là mỹ nhân? Giữa lúc hắn đang cố gắng nhịn cười thì Tô Vương cùng sứ giả Hàn quốc đi ra cửa cung.

“Đây là tù binh của quốc gia ta dâng lên” Tô Vương cười, dáng điệu hèn mọn

“Ân, nếu hoàng thượng đã theo hiệp nghị đình chiến dâng tù binh, ta đây cũng phụng mệnh trở về. Mấy ngày nay đa tạ hoàng thượng chiêu đãi, Tiểu Sử cáo từ”

Ra lệnh một tiếng, Hàn quốc sứ giả liền chỉ huy nhân mã, mang theo tù binh chậm rãi tiến về phía cửa thành.

“Bệ hạ, người như thế nào lại nhẫn tâm dâng hiến con dân của người cho kẻ khác? Bệ hạ!” Một vài người đã không kềm được nhất thời đứng lên.

Tô Vương vẫn như cũ, thần sắc bất biến, mỉm cười tổng biệt Hàn quốc sứ giả.

Thấy thế, trong đám người, Tô Thiếu Vân không khỏi cảm thán, có Hoàng đế như vậy xem ra sớm muộn gì Tô quốc cũng khó thoát khỏi số phận diệt vong.

Hai tháng sau, đám người Tô Thiếu Vân tới Hàn quốc.

Tiến nhập thủ đô thành Hàn quốc – Nghiêm thành, Tô Thiếu Vân vốn còn cho rằng có thời gian để thưởng thức cảnh quan phong thổ nước khác, ai biết chưa kịp ngắm đã bị tiến cung tấn kiến Hàn Vương.

Theo quy củ, đám người Tô Thiếu Vân quỳ phía dưới bậc thang, một bên nghe đặc phái viên hướng Hàn Vương bẩm báo, một bên ngó tứ phía đánh giá.

Trung tâm đại điện là một nam tử khí thế uy vũ, xem ra là Hàn Vương – Hàn Đăng. Nhìn qua có thể cảm thấy sự nghiêm minh bao trùm, người ngồi bên cạnh là một đại mỹ nhân thiên kiều bá mị, tay phải là các vị đại thần, tay trái lại nam nữ lẫn lộn, có lẽ là hài tử của Hàn Vương.

Đảo mắt xuống dưới, đột nhiên giật mình khi thấy vị nam tử đứng hàng thứ ba có điểm quen mặt, hình như là đã gặp qua ở nơi nào.

Giữa lúc hắn đang suy tư thì, Hàn Đăng hướng nam tử đứng đầu ra lệnh: “Hi nhi, người thay quả nhân chọn ra sáu gã tù binh, sau đó các người có thể tái kiến.

Đại Hoàng tử Hàn Hi đi xuống bậc thang, chăm chú thay Hàn Đăng lựa ra sáu gã đẹp nhất. Chờ Hàn Đăng gật đầu thỏa mãn, liền bắt đầu chọn chính thức.

Tô Thiếu Vân không rảnh để tâm người nào sẽ chọn mình mà mãi hồi tưởng lại xem nơi nào đã gặp qua người kia. Vừa lúc nhìn nam tử đó thì hắn cũng lia tầm mắt về phía Tô Thiếu Vân.

Giữa lúc Tô Thiếu Vân vẫn còn đắm chìm trong suy nghĩ, phát hiện những người quỳ dưới bậc thang chung với hắn càng ngày càng ít đi, đến cuối cùng chỉ còn lại mình hắn.

“Tô Thiếu Vân a, nguyên lai ngươi làm cho người khác chúm mắt đến như vậy” Tô Thiếu Vân trong lòng thầm than.

“Phụ hoàng, nhi thần cùng các đại thần đã chọn hoàn tất, thế nhưng vẫn còn dư một người” Hàn Hi hướng Hàn Đăng bẩm báo.

Hàn Đăng liếc nhìn Tô Thiếu Vân, bất mãn: “Tô Vương lại dám đưa người như thế cho ta” – Trầm ngâm một lúc Hàn Đăng mới nói: “Nếu không ai cần tên tù binh này, đưa hắn vào lãnh cung làm nô bộc”

Không đợi Hàn Hi trả lời, mỹ nhân bên cạnh tên Hàn Đăng chợt lên tiếng: “Hoàng thượng, vừa nãy hình như Tam hoàng tử vẫn chưa chọn tù binh, không bằng đem tên tù binh này ban cho Tam hoàng tử, dù sao lần này Tam hoàng tử công lao không ít. Hoàng thượng người thấy như vậy có được không?”

“Haha...như vậy cũng tốt, Chiêu Cơ vẫn là nghĩ chu đáo nhất” – Hàn Đăng cười to, nói: “Việt Phong, người thấy thế nào?”

“Đa tạ phụ hoàng ban cho”

Vừa nghe đến “Việt Phong” hai chữ, trong đầu Thiếu Vân linh quang chợt lóe, tức thời nhớ lại. Một năm trước lúc đi bái tế Vũ Nương đã gặp qua bọn Hàn Việt Phong, không tự chủ được ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Việt Phong, lại thấy hắn đang quay về phía Chiêu Cơ khẽ gật nhẹ đầu, mà Chiêu Cơ lại đang mỉm cười.

Nguyên lai là như vậy! Tô Thiếu Vân khẽ cười trộm

Chờ khi Hàn Việt Phong quay đầu nhìn về phía Tô Thiếu Vân, phát hiện hắn thần sắc cổ quái, cười cười không nói rồi lại cúi đầu.

Hàn Việt Phong trong lòng vô cùng kinh ngạc, không rõ hắn vì sao lại cười. Cho dù vì nhận ra hắn thì cũng không cười kì quái như thế a! Đột nhiên khóe mắt nhìn đến Nhị hoàng huynh Hàn Nhạc, hắn thất thần nhìn Tô Thiếu Vân dưới bậc thang, thì thào lẩm bẩm: “Không ngờ kẻ không có nét thu hút nào khi cười lại khiến người khác động lòng đến như thế”

Nghe vậy, mặt Hàn Việt Phong biến sắc, nhú mày.

4. Chương 4: Mỹ Nhân Phàm Lâm

Đi theo Hàn Việt Phong ra đến cửa cung, Tô Thiếu Vân không kiềm lòng nổi cười rộ lên.

“Có cái gì buồn cười sao?” – Hàn Việt Phong quay đầu mặc danh kì diệu hỏi.

“Nghĩ đến có thể khôi phục tự do, ngực cảm thấy khoái trá mà thôi”

“Nga, người thế nào biết người được khôi phục tự do, người không sợ ta sẽ bắt người làm nô dịch sao?” – Hàn Việt Phong mỉm cười thâm ý.

“Vậy xin hỏi tam hoàng tử, ngài sẽ làm thế sao?” – Tô Thiếu Vân trả lời

“Ha ha, thú vị! Xem ra ta đã tuyển đúng người” – Hàn Việt Phong một bên cười to, một bên dẫn Tô Thiếu Vân tiến đến mã xa.

“Tam hoàng tử, Tô công tử” – Hai người đứng ở bên mã xa vừa thấy bóng dáng họ, từ xa kêu lên.

Tô Thiếu Vân ngẩng đầu nhìn: “Hàn Nhật, Hàn Nguyệt, đã lâu không gặp”

“Công tử còn nhớ chúng ta?” – Hàn Nguyệt kinh ngạc.

“Sao ta lại không nhớ. Song sinh đã không nhiều, mà cặp song sinh đẹp như các người lại càng hiếm thấy”
Tô Thiếu Vân cười cười nhìn họ

“Công tử chê cười rồi”

“Được rồi, hồi phủ thôi, đứng gốc ra đây làm gì” – vừa nói Hàn Nhật vừa nắm ống tay áo Hàn Nguyệt lôi đi

Tô Thiếu Vân tự tự nhiên theo sát Hàn Việt Phong lên xe ngựa, tuyệt không nghĩ đến tù binh ngồi cùng xe ngựa với chủ tử có cái gì sai.

Hàn Việt Phong nhìn Tô Thiếu Vân đang thần nhiên thưởng thức cảnh sắc bên ngoài mã xa, nhin không được hỏi: “Người một điểm cũng không lo lắng sao?”

“Lo lắng? lo lắng cái gì?” – Tô Thiếu Vân cười hỏi

“Người là tù binh” – Hàn Việt Phong nhắc nhở

“Ta biết”

“Thế nhưng ta xem người căn bản đã quên” – Hàn Việt Phong lầm bầm

“Nếu như ta không là tù binh, người sẽ hối hận”

“Hối hận? Ta vì sao lại hối hận?” – Hàn Việt Phong ánh mắt lóe lên

Tô Thiếu Vân cười không đáp, một lúc sau, hần mới từ từ nói: “Chỉ là ta không rõ...ta có gì đáng để cho tam hoàng tử phải dụng tâm nhiều như vậy?”

“Người không rõ? Ta nghĩ người hẳn là đã minh bạch mọi chuyện” – Hàn Việt Phong chế nhạo nói

Tô Thiếu Vân nhún nhún vai: “Nếu chỉ vì cảm nghệ của ta cũng không đến mức như thế”

Hàn Việt Phong cười cười: “Khi này tại đại điện, người cười cái gì?”

“Cười cái gì? Người muốn biết?”

Hàn Việt Phong gật đầu

“Ta cười những người đó đều bị người lừa” – Tô Thiếu Vân thành thật

“Vì sao nói như vậy?”

“Mọi người đều nghĩ người cam chịu, không những không được mỹ nhân, cứ nhiên còn phải nhận kẻ không ai cần là ta. Ai biết được tất cả đều là kế hoạch của người, ai~” Tô Thiếu Vân cảm thán: “Bất quá ta phải bội phục dự liệu của người, biết sẽ chẳng có ai chọn ta”

Nghe vậy, Hàn Việt Phong trong lòng cả kinh, hần nghĩ không ra Tô Thiếu Vân lại có thể nhìn thấu hần, nhưng ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc: “Kế hoạch của ta, làm sao người nhận ra?”

“Qua ánh mắt của người và Chiêu Cơ. Khi thấy hai người các người nhìn nhau thì ta đã biết” – Tô Thiếu Vân yên lặng nhìn Hàn Việt Phong: “Ta muốn biết chính là, Chiêu Cơ là người người an bài bên hoàng thượng hay là song phương hợp tác”

Hàn Việt Phong ngây người trong chốc lát: “Rất giỏi, cứ nhiên ngay cả điểm ấy người cũng nhìn ra được, thông minh! Người biết không, đây chính là chỗ giá trị của người. Ta tìm người, một phần nguyên nhân là vì cảm nghệ, nhưng quan trọng hơn vì ta cảm thấy người là người thông tuệ, có thể giúp ta.”

“Giúp người?” – Tô Thiếu Vân cười khê: “Thông tuệ? Ta không cho là vậy. Chỉ vì ta quan sát mọi việc tỉ mỉ hơn người khác mà thôi, huống hồ, người đừng quên ta là người Tô quốc, người không sợ ta thay vì giúp người lại thành trở ngại cho người sao?”

“Ta tin tưởng bản thân chưa bao giờ nhìn lầm” Hàn Việt Phong tự tin nói: “Ta biết người là người thích tự do, tuy rằng tại Tô quốc cũng khá tiêu dao, nhưng dù sao cũng không được tự do. Ta đem người từ trong

hoàng cung Tô quốc cứu ra, trả lại người tự do, người sẽ báo đáp ta, người vì ta đánh đàn, bài ưu giải sầu cho ta, người thấy thế nào?”

Tô Thiếu Vân cuối đầu suy nghĩ một chút lại ngẩng đầu lên, nói: “Thấy thế nào cũng là lợi cho ta, vì sao lại không làm. Ta vẫn cho rằng người hoàng tộc cho rằng mình không giống người thường, thích ra lệnh người khác, không nghĩ đến vẫn còn người khác biệt”

“Nga?” – Hàn Việt Phong nhướn mày

“Xin hỏi tam hoàng tử, vậy sau này xưng hô như thế nào?”

“Cứ gọi ta Việt Phong, Thiếu Vân”

Chưa đợi Tô Thiếu Vân trả lời, Hàn Nguyệt đã thò đầu vào trong: “Tam hoàng tử, người sao lại bất công như vậy!? Ta và ca ca đã theo người năm năm vẫn gọi người là chủ tử. Tô công tử và người ngày hôm nay mới là lần thứ hai gặp mặt, lại có thể gọi tên”

“Người nghe lén chúng ta nói chuyện? Thực là không có quy củ!” Hàn Việt Phong giả vờ trách cứ

“Ta không có a~ Ta chỉ muốn báo cho chủ tử người là đã đến phủ mà thôi” Nói xong chuyển hướng Tô Thiếu Vân: “Tô công tử, người xem, chủ tử có đúng hay không bất công?”

Tô Thiếu Vân chỉ mỉm cười, một bên Hàn Việt Phong sinh khí: “Người còn dám nói?”

Hàn Nguyệt le lưỡi, rút đầu trở ra ngoài, nhảy xuống xe ngựa tránh sang một bên.

Theo Hàn Việt Phong xuống xe ngựa, Tô Thiếu Vân ngược nhìn, trước mắt bày ra một tòa nhà mang phong cách cổ xưa, phủ đệ – Việt Vương phủ.

“Chủ tử vào triều đã trở về?” Một người mang dáng dấp một tổng quản tiến lên cung kính hỏi

“Ân, lão Đức, sai người quét dọn Lưu Vân Trai sát vách nơi ta ở cho vị này...” Hàn Việt Phong chỉ vào Tô Thiếu Vân nói: “...bằng hữu của ta – Thiếu Vân – trụ nơi đó”

“Vâng! Vị công tử này làm sao xưng hô?”

“Xưng hấn Tô công tử” – Hàn Việt Phong một bên nói một bên kéo Tô Thiếu Vân vào

Vào đại môn, một trận hương hoa ập đến Tô Thiếu Vân, vừa định thần nhìn, trước mắt xuất hiện khung cảnh đình viện thật tinh xảo, hồng mai lục trúc, thanh tùng thủy bách, bố trí lí thú, trong hồ cấm ngư ngao du nhàn nhã. Đi qua khu giả sơn lộ ra hoa cỏ muôn màu, phong cảnh tươi đẹp, diễm lệ vô cùng.

“Thật đẹp!” Tô Thiếu Vân không khỏi tán thán

Hàn Việt Phong mỉm cười nói: “Nếu thích chúng ta có thể qua tiểu đình giữa hồ nghỉ ngơi một chút, dù sao chỗ của người vẫn chưa quét dọn hảo.”

“Cầu còn không được” – Tô Thiếu Vân vui rạo rực lững thững đi vào đình viện, từ nhỏ hắn đã thích mỹ cảnh, bây giờ có cơ hội nhìn ngắm, tự nhiên sẽ quan sát tỉ mỉ.

Nhìn Tô Thiếu Vân khoái trá, Hàn Việt Phong chột lăm vào trầm tư.

Con người đạm nhiên như vậy cũng có lúc sung sướng giống như hài tử, đến tột cùng như thế nào mới là hần? Vì sao bản thân lại lập ra cái kế hoạch tỉ mỉ đó chỉ để đem hần về bên cạnh? Ai~...Hàn Việt Phong âm thầm thở dài.

Vào Việt Vương phủ đã hơn một tháng, Tô Thiếu Vân mỗi ngày đều nhàn nhã, hết ngắm nhìn thưởng thức phong cảnh cổ xưa lại ngồi đánh đàn, đây là tập quán của hần được hình thành khi vào hoàng cung Tô quốc. Kì quái chính là, mỗi lần hần đang khảy đàn, Hàn Việt Phong lại ngồi một bên lắng nghe.

Hôm nay theo thường lệ, Hàn Việt Phong ngồi ở Lưu Vân Trai nghe Tô Thiếu Vân khảy đàn, đột nhiên tổng quản Hàn Đức vội vã đi đến.

“Chủ tử, Đại hoàng tử tới chơi”

“Ân, đã biết, người gọi hần chờ một chút”

“Vâng” – Hàn Đức lĩnh mệnh đi ra ngoài

Hàn Việt Phong vừa đứng lên vừa nói nhỏ: “Đại hoàng huynh, hần tới đây làm gì?”

Tô Thiếu Vân cũng không nói gì, tiếp tục chỉnh dây cầm

Qua nửa canh giờ, Tô Thiếu Vân chuẩn bị ngưng đàn thì thấy Hàn Việt Phong cau mày đi đến.

“Có chuyện gì?” – Tô Thiếu Vân cảm thấy hiếu kì

“Đại hoàng huynh nói ta lần trước chỉ tuyển một tù binh, nay đến đây tặng ta một mỹ nhân”

Hàn Việt Phong một bên nói một bên chỉ tay về phía sau.

Tô Thiếu Vân nhìn lại, cách đó không xa đứng kế Hàn Nhật là một mỹ nam tử, đôi mắt hoa đào mê hoặc của nam tử đang hướng về phía bên này.

Hần không khỏi cười khế, quay đầu lại nhìn Hàn Việt Phong cười nói: “Không tốt sao? Ta thấy hần quả thật là mỹ”

“Nếu người thích, tặng cho người”

“Xin miễn” – Tô Thiếu Vân lập tức cự tuyệt

Chê cười! Hần tuy đến thời đại này đã hơn một năm, hơn nữa chưa bao giờ phản đối đồng tính luyến ái, bởi vì hần cho rằng yêu là quyền tự do cá nhân, nhưng cũng không có nghĩa là hần tiếp nhận cùng một người nam nhân da thịt thân cận.

“Bề ngoài thì chỉ tổng ta một mỹ nhân, nhưng thực chất là giám thị ta, hảo tâm này ta không dám nhận. Nếu từ chối thì đắc tội Đại hoàng huynh, nếu để làm nô bộc thì bất hảo. Lẽ nào thực sự phải để hần ở trong phủ? Ai~!”

“Tuy là nam nhân, nhưng có mỹ nhân như thế hầu hạ cũng không sai”

“Vậy chẳng phải là trúng kế Đại hoàng huynh sao? Cả ngày bị người nhìn chăm chăm cảm giác chẳng dễ chịu gì, huống hồ, ta nghĩ người so với hần vẫn tốt hơn” – Hàn Việt Phong trêu đùa

Tô Thiếu Vân má hơi ửng đỏ, cúi đầu một bên gảy huyền cầm, một bên nói: “Nếu người phải thu hần thì không bằng lợi dụng hần cũng không phải không tốt”

Hàn Việt Phong vội vã xoa tay: “Tuy là ý kiến hay, nhưng thà là ta cùng người nói chuyện phiếm văn hơn”

“Vậy người chẳng phải là chính sự không làm, đi làm chuyện nhàn chán sao?” Tô Thiếu Vân giễu

Hàn Việt Phong bĩu môi, không trả lời.

Tô Thiếu Vân suy nghĩ một hồi: “Kỳ thực cũng không phải là không có biện pháp”

“Biện pháp gì?” – Hàn Việt Phong ngồi thẳng người hỏi

“Tặng người có rất nhiều biện pháp đưa đi. Then chốt là phải đưa cho người nào?”

“Nguyện nghe cao kiến”

“Nghe nói Nhị hoàng huynh người thích mỹ sắc, nếu đưa mỹ nhân cho hần, khẳng định hần sẽ nhận, song song cũng không làm Đại hoàng huynh người mất hứng”

“Vì sao nói như vậy?”

“Bởi vì Nhị hoàng tử cũng là một sự uy hiếp đối với ngôi vị Hoàng đế, hơn nữa...” – Tô Thiếu Vân liếc nhìn Hàn Việt Phong một chút rồi mới nói: “...Ta nghe nói người cũng không được coi trọng. Nếu đưa vị mỹ nhân kia cho Nhị hoàng huynh, không nghi ngờ gì đã đem đến cho Đại hoàng huynh người đại ân, như vậy sẽ không đắc tội với Đại hoàng tử”

“Quả thật phương pháp giải quyết này rất tốt, thế nhưng...” – Hàn Việt Phong tiến đến trước mặt Tô Thiếu Vân: “...thế nhưng, Thiếu Vân thân ái, ta như thế nào lại không biết người thích nghe chuyện thị phi của người khác đâu.”

Tô Thiếu Vân cười cười, không quen với việc Hàn Việt Phong đột nhiên thân cận, vì vậy thân thể tự động dịch về sau, tạo khoảng cách với Hàn Việt Phong: “Trên đời này, có người thị phi tự nhiên sẽ có người thích nghe chuyện thị phi, hơn nữa có đôi khi dù người không muốn nghe nhưng nó vẫn vào tai người, nhưng đây không là vấn đề của ta, mà là...vấn đề ở chỗ người quản giáo không nghiêm”

Hàn Việt Phong nói tiếp: “Ta hiện tại mới biết trong phủ có một đám thị phi tinh”

“Ta cũng không nói như vậy”

“Thế nhưng ý tứ của người là như thế”

Mỹ nhân đang đứng ở phía xa xa – Hàn Phàm Lâm, nhìn hai người nói chuyện cười đùa vui vẻ, liền hỏi Hàn Nhật bên cạnh: “Xin hỏi người đứng cùng Tam hoàng tử là ai?”

Hàn Nhật nhìn hẩn một cái, nói: “Bằng hữu của chủ tử – Tô công tử”

“Hẩn là người Tô quốc?” Hàn Phàm Lâm kinh ngạc

“Đúng vậy”

Hàn Phàm Lâm không nhắc nữa, chỉ đứng ở nơi đó mà nhìn.

Thừa dịp Hàn Việt Phong ra ngoài, Hàn Phàm Lâm đi tới Lưu Vân Trai

Vừa tiến đến Lưu Vân Trai, liền thấy Tô Thiếu Vân đang đứng thất thần bên cạnh một cây mai

Hẩn nhẹ nhàng đi qua, chợt nghe Tô Thiếu Vân thấp giọng nói cái gì.

Hẩn ngưng thần nghe, chỉ nghe tiếng Tô Thiếu Vân ngâm nga:

Nam chi dạ lai tiên phá nhị, tiết lậu xuân tiêu tức, ám hương nhập mộng lai

(Nhánh cây phương Nam đêm chưa đến đã phá nhụy, báo tin xuân về, hoa mai cũng theo vào trong giấc mộng vừa đến.)

“Hảo câu” – Hàn Phàm Lâm tán thán

Tô Thiếu Vân nhìn lại, nhận ra đó chính là vị mỹ nhân ngày hôm qua Hàn Việt Phong nhắc đến, nhân tiện nói: “Chê cười”

“Tại hạ Hàn Phàm Lâm, xin hỏi cao tính đại danh”

“Tô Thiếu Vân” – Tô Thiếu Vân đáp lễ nói

“Tô huynh quả là tài sắc”

“Có tài sắc có thể lo cơm ăn sao, có gì dùng?” – Tô Thiếu Vân đạm nhiên nói. Chẳng sao, hẩn cũng không nghĩ muốn nói chuyện cùng Hàn Phàm Lâm, bởi vì có thể cuộc nói chuyện này Hàn Phàm Lâm có thể có mục đích, hoặc có lẽ hẩn muốn từ đây biết được điều gì.

“Tô huynh vì sao theo lệnh Tô quốc đi đến Hàn quốc? Không sợ kì thị sao?”

“Thân bất do kỷ. Bất quá nếu bởi vì khác họ mà kì thị, vậy là Hàn quốc chú trọng việc kỳ thị chủng tộc, điều này cũng cho thấy quốc gia các vị cũng không cường đại lên được”

“Kì thị chủng tộc? Giải thích thế nào?” – Hàn Phàm Lâm không rõ

“Ách...cái này...” – Tô Thiếu Vân đang tự hỏi làm thế nào để trả lời cho rõ, đột nhiên thoáng nhìn thấy Hàn Nguyệt qua, liền gọi hẩn lại.

“Công tử, có việc gì?” – Hàn Nguyệt đi tới liền hỏi

“Người quên sao? Người đã nói ngày hôm nay cùng ta ra ngoài một chút” – Tô Thiếu Vân thần sắc bất biến nói

“A?” – Hàn Nguyệt ngây người một chút, sau đó vội phản ứng: “Đúng vậy, ta đã quên mất. Công tử bây giờ có thể đi?”

Tô Thiếu Vân gật đầu, sau đó hướng Hàn Phàm Lâm cáo từ: “Xin lỗi, Hàn huynh, ngày khác ta lại nói tiếp”

Thấy thế, Hàn Phàm Lâm cũng không thể làm gì khác hơn là nói: “Hai vị cứ tự tiện”

“Xin lỗi không thể tiếp” – Nói xong mang theo Hàn Nguyệt rời đi

Nhìn bọn họ đi xa, Hàn Phàm Lâm không khỏi nói nhỏ: “Người này đến tốt cùng là ai? Nhìn qua trong phủ, nô bộc đối với hắn rất cung kính, theo đạo lý mà nói, đối với người khác họ người ta sẽ không cung kính như thế mới đúng chứ. Thật kì quái!”

Ngày hôm đó, Hàn Việt Phong thỉnh Hàn Nhạc Bình qua phủ đối tửu

Bởi vì Hàn Nhật có việc ra ngoài, Tô Thiếu Vân nhàn rỗi vô sự nên cùng Hàn Nguyệt làm tùy tùng theo sau Hàn Việt Phong

Hàn Nhạc Bình ngũ quan đoan chính, bề ngoài có điểm tương tự Hàn Đăng, nhưng so ra vẫn kém tuấn mỹ hơn Hàn Việt Phong.

Uống rượu được hơn phân nửa, Hàn Việt Phong quay lại ra lệnh Hàn Nguyệt: “Mau thỉnh Hàn Phàm Lâm ra đây”

“Vâng” – Hàn Nguyệt lên tiếng liền đi ra ngoài

“Hàn Phàm Lâm? Là ai?” – Hàn Nhạc Bình thắc mắc

“Mỹ nhân” – Hàn Việt Phong cười nói

Hàn Phàm Lâm mới vừa tiến đến phòng khách, ánh mắt Hàn Nhạc đã phóng tới trên người hắn

“Tham kiến Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử”

“Nghe nói người am hiểu về tiêu, có thể thổi một khúc trợ hứng hay không?”

Hàn Phàm Lâm đầu tiên nhìn ánh mắt không yên của Hàn Nhạc rồi mới trả lời: “Tuân mệnh”

Khi Hàn Phàm Lâm thổi tiêu, Hàn Nhạc chưa hề di chuyển ánh mắt khỏi hắn, loại ánh mắt này làm cho Hàn Phàm Lâm trong lòng nổi lên một dự cảm bất an

Khúc nhạc dứt, Hàn Nhạc Bình vỗ tay tán thưởng: “Việt Phong, người từ nơi nào có thể tìm được một tiểu mỹ nhân tinh thông âm luật đến như vậy”

“Nếu hoàng huynh thích, ta đem hắn tặng cho người, thế nào?” Hàn Việt Phong nâng tay cầm chén rượu, vừa nói vừa nhấp một ngụm

Hàn Nhạc Bình ngậy người một chút, liếc mắt nhìn Hàn Việt Phong: “Quân tử bất đoạt nhân sở hảo” (quân tử sẽ không đi đoạt thứ thuộc sở hữu của người khác)

“Chúng ta đều là người trong nhà, cần quan tâm gì bất đoạt nhân sở hảo”

“Nếu như vậy, ta đây không khách khí nhận vậy” – Hàn Nhạc Bình cười to

Hàn Việt Phong cũng mỉm cười theo

Hàn Phàm Lâm đứng ở một bên, cúi đầu, trong mắt hiện lên một tia oán hận.

Đối tửu xong, Hàn Nhạc Bình lần thứ hai đa tạ Hàn Việt Phong liền cáo từ li khai.

Đi theo phía sau hắn, Hàn Phàm Lâm nhìn Hàn Việt Phong: “Nghĩ không ra Tam hoàng tử như thế cao tay, Đại hoàng tử đã tính sai rồi”

Hàn Việt Phong cười cười

Hàn Phàm Lâm liếc mắt nhìn Tô Thiếu Vân đang đứng phía sau Hàn Việt Phong, sau đó xoay người li khai

Nhìn bọn họ đi ra đại môn, Tô Thiếu Vân thở dài một hơi

“Người vì sao lại thở dài?” – Ánh mắt kì quái của Hàn Việt Phong nhìn Tô Thiếu Vân

“Không có gì. Chỉ nghĩ Hàn Phàm Lâm dù sao cũng là người, lại bị người ta đưa qua đẩy lại như vật phẩm, nghĩ lại cảm thấy con người đôi khi đúng là thân bất do kỷ mà thôi”

Nghe vậy, Hàn Việt Phong trầm mặc

Một trận gió nổi lên, thổi bay mái tóc dài của Tô Thiếu Vân như muốn che đi ánh nhìn đầy thương cảm của hắn.

5. Chương 5: Du Thuyết

Buổi trưa, nắng gắt như đổ lửa.

Ngồi tại bàn ăn, Hàn Việt Phong nhìn bàn cơm nước phong phú, nhưng lại không nhìn thấy người mà hắn muốn nhìn, quay lại hỏi Hàn Nhật: “Hôm nay, Thiếu Vân đi đâu rồi?”

Hàn Nhật lắc đầu: “Tiểu nhân không biết”

“Như vậy a” – Hàn Việt Phong lại quay sang hỏi Hàn Đức: “Người biết không?”

“Thưa chủ tử, ngày hôm nay không thấy Tô công tử ra khỏi đại môn” – Hàn Đức đáp

“Vậy thì thật kì quái, bình thường hắn và ta cùng nhau ăn cơm. Ngày hôm nay thế nào ngay cả bóng người cũng không gặp?” – Hàn Việt Phong lẩm bẩm

Ăn cơm xong, Hàn Việt Phong vội đến Lưu Vân Trai thăm Tô Thiếu Vân, nhưng kì lạ là hắn lại không thấy Tô Thiếu Vân ở Lưu Vân Trai.

“Thật sự là kì quái! Nếu không xuất môn, lại không ở Lưu Vân Trai, hắn rốt cuộc là đang ở đâu?”

Giữa lúc Hàn Việt Phong tiếp tục dao dác nhìn xung quanh, Hàn Nhật đột nhiên lên tiếng: “Chủ tử, bên Trúc Hạ hình như có người”

Nhìn theo phương hướng Hàn Nhật chỉ, quả nhiên thấy xa xa có một bóng dài bạch sắc, Hàn Việt Phong đến gần nhìn, cười khê.

Ở Trúc Hạ, Tô Thiếu Vân tay chống đầu vẫn đang miên man ngủ.

“Còn tưởng hắn đi nơi nào, nguyên lai đang ở đây đi gặp Chu công”

Hàn Việt Phong ngồi xổm xuống định lay tỉnh Tô Thiếu Vân, bàn tay vừa chạm đến gương mặt hắn chợt dừng lại, suy nghĩ một chút, ôm lấy Tô Thiếu Vân đi đến Lưu Vân Trai.

Hàn Nhật theo phía sau, ánh mắt lộ ra tia quái dị

Nhẹ đặt Tô Thiếu Vân xuống giường, vừa định ly khai chợt nghĩ ra điều gì, nhìn chiếc giường lớn mềm mại, lại quay về, hắn khẽ xê dịch Tô Thiếu Vân vào bên trong, cởi giày rồi ngã xuống nằm bên cạnh, cùng Tô Thiếu Vân đi gặp Chu công.

Ngày hôm qua Tô Thiếu Vân cảm thấy không khỏe, cả buổi sang không có tinh thần, khi đến Trúc Hạ, gió thổi hiu hiu, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ. Trong giấc ngủ, hắn chợt cảm giác có cái gì đè lên cổ thật khó chịu, hơn nữa cảm giác càng ngày lực càng siết chặt, hắn khó khăn nâng mí mắt. Vừa mở mắt, chợt thấy một cái đầu tóc đen, cả kinh vội vàng cố sức đẩy.

“Ồi!” – Đầu theo lực đẩy đập vào cạnh giường, Hàn Việt Phong hét thảm một tiếng, xoa xoa cái ót dần tỉnh, thấy Tô Thiếu Vân mở to hai mắt nhìn mình, oán giận nói: “Người sao bạo lực vậy?”

“Người thế nào lại ở trên giường ta? Còn có, ta thế nào lại nằm trên giường?” – Tô Thiếu Vân cảm thấy một chút không được tự nhiên

“Ta thấy ngươi ngủ quên ở bên ngoài, hảo tâm đem ngươi trở về đây, đến nơi rồi ta lại cảm thấy lười quay lại gian phòng của mình nên mới bò lên giường ngươi ngủ tạm, đúng là lấy oán báo ân mà! Người lại còn đẩy ta nữa”

Tô Thiếu Vân mặt đỏ bừng, nhưng suy nghĩ một chút lại thấy có gì đó không đúng: “Ta đẩy người là bởi vì người siết cổ ta chặt quá. Người ngủ thì ngủ, siết cổ ta làm gì?”

“Ta có sao?” – Hàn Việt Phong cảm thấy mơ màng: “Ta thế nào lại không biết?”

“Đương nhiên là có, nếu không ta sinh khí với người làm gì. Mà người đúng là mạnh quá mà, khó chịu chết được!”

Hàn Việt Phong nâng mặt suy nghĩ một chút, sau đó vỗ đùi nói: “Ta không có siết cổ người, đó là ôm”

“Vậy thì có gì khác nhau?” – Tô Thiếu Vân đẩy hẳn ra chuẩn bị xuống giường

Thình lình Hàn Việt Phong ôm cổ hẳn kéo lại xuống giường, cả người đè lên trên

“Người muốn làm gì?” – Tô Thiếu Vân một bên giãy dụa, một bên cố sức hỏi

“Đừng nhúc nhích!” – Hàn Việt Phong vừa đè hẳn xuống lại vùi đầu vào cổ Thiếu Vân.

Hơi thở nhiệt nóng phả vào cổ hẳn khiến mặt và tai Tô Thiếu Vân đỏ bừng lên. Hẳn chưa từng đối ai thân cận như thế này, lại cố sức đẩy Hàn Việt Phong lần thứ hai, hẳn chợt ngừng đầu nói: “Quả nhiên có hương vị!”

“Cái gì hương vị?” Tô Thiếu Vân mặc danh kì diệu hỏi

Hàn Việt Phong cúi đầu nhìn chăm chú Tô Thiếu Vân: “Trên người người có một loại hương vị khiến người khác cảm thấy an tâm, ta chưa bao giờ ngửi qua hương vị này. Ta nghĩ...có thể là bởi vì vậy nên ta mới ôm cổ người”

Tô Thiếu Vân ngây người: “...Người có bệnh! Ta chẳng có hương vị gì cả” – vừa nói vừa đẩy Hàn Việt Phong ra rời khỏi giường.

“Thật sự có, chính người không nhận ra mà thôi, khoan đi, cho ta tái ôm người một chút”

“Không nên! Hai người nam nhân cùng một chỗ không tốt chút nào” Tô Thiếu Vân vẻ mặt kiên quyết nói

“Người không cho ta ôm, ta sẽ dùng cường” – Hàn Việt Phong uy hiếp

“Diên!”

Hàn Việt Phong ánh mắt uy hiếp Tô Thiếu Vân, con mắt hơi đảo, đột nhiên thân thủ ôm chầm lấy Tô Thiếu Vân, tại cái cổ trắng nõn của hẳn cố sức hôn một cái.

Giờ khắc đó, Tô Thiếu Vân ngây dại

Nhưng đúng là không hổ kẻ sát phong cảnh, ngay lúc đó tiếng khắc khẩu giữa Hàn Nhật, Hàn Nguyệt truyền đến tận cửa.

Trong khoảng thời gian ngắn, một mảnh yên tĩnh...

Phục hồi tinh thần trước, Tô Thiếu Vân xấu hổ đẩy Hàn Việt Phong vội đi ra ngoài.

“Cái kia...” – Hàn Nhật lung tung: “...chúng ta đều không phải cố ý phá hư chuyện tốt của chủ tử, chỉ là sợ Tô công tử có chuyện gì”

Hàn Việt Phong trợn trắng mắt, liếc bọn họ một cái: “Trong óc các người nghĩ bậy bạ gì thế?” – cũng vội theo đi ra ngoài

Hàn Nguyệt không hiểu ra sao, quay sang hỏi Hàn Nhật: “Vừa rồi chủ tử rõ ràng đối Tô công tử như thế, sao lại mắng chúng ta?”

Hàn Nhật nhún nhún vai, tỏ vẻ không hiểu.

Ngày hôm đó, người trong Việt vương phủ nhìn chủ tử bọn họ luôn đuổi theo vị Tô công tử luôn cõ về đạm nhiên, còn Tô công tử thì thờ hớn hển vừa đi vừa kêu to cái gì đó. Đám hạ nhân thảo luận một hồi cho rằng có lẽ chủ tử có điểm xấu gì đó làm Tô công tử trở nên dễ sinh khí.

Hàn Nguyệt tâm tình khoái trá đi theo Tô Thiếu Vân, dáng vẻ phiến não. Hắn biết Thiếu Vân đang phiền não một việc, việc gì ư? Đương nhiên bởi vì Hàn Việt Phong từ sau khi phát hiện mùi hương trên người Tô thiếu Vân, kết quả đêm nào cũng rượt theo Tô Thiếu Vân đòi ngủ chung.

Nói đến chuyện này khiến Hàn Nguyệt cảm thấy buồn cười. Hắn bên chủ tử lâu như vậy lại chẳng biết vị chủ tử khôn ngoan của mình lại có cái tính tình đó, lúc rảnh luôn rượt theo Tô công tử đến mức liên lụy cả giấc ngủ trưa của hắn, khiến hắn giờ phải chạy trốn chủ tử như chạy giặc.

Đang đi, đột nhiên có người chặn lối. Tô Thiếu Vân ngẩng đầu nhìn, trong lòng không khỏi thở dài. Mấy ngày nay hắn bị Hàn Việt Phong quấy rối đến tâm phiền ý loạn, định đi ra ngoài giải sầu lại gặp phải người mà hắn không muốn gặp – Hàn Phàm Lâm. Hàn Phàm Lâm mỉm cười, nói: “Tô huynh, chúng ta thật là có duyên, cùng nhau uống chén rượu nhạt chứ?”

Tô Thiếu Vân nhú mày: “Ta không uống rượu”

“Vậy uống trà thì sao?”

Lúc này không thể nói là không uống trà, Tô Thiếu Vân bắt đầu gật đầu.

Đi vào một gian trong phòng trà ngồi xuống, dặn tiểu nhị đem trà thơm lên, Hàn Phàm Lâm mới hỏi: “Tô huynh sao lại có hứng ra ngoài nhàn du?”

“Giải sầu”

“Người có chuyện phiền não?”

“Chuyện nhỏ thôi”

Hàn Phàm Lâm uống một ly trà, thử thăm dò: “Hoàng thượng ban cho Tam hoàng tử một tên tù binh, Tô huynh có gặp qua hắn chưa?”

Tô Thiếu Vân giương mắt nhìn hắn một chút: “Đã gặp”

“Người là tên tù binh đó?” – Hàn Phàm Lâm kinh ngạc, vội hỏi

Tô Thiếu Vân khẽ gật đầu

“Xem ra Tam hoàng tử đối với ngươi thật tốt, đem ngươi trở thành khách quý. Lẽ nào ngươi có điểm gì đặc biệt? Có thể cho ta hay hay không?” – Hàn Phàm Lâm cố kiềm lòng đang vô cùng kinh ngạc hỏi.

Tô Thiếu Vân xoay nhẹ chum trà: “Ta cũng không rõ, chủ tử trong lòng suy nghĩ gì chúng ta làm sao hiểu. Có thể ta hôm nay là thượng khách, nhưng ngày mai lại trở thành nô bộc không biết chừng”

Hàn Phàm Lâm suy nghĩ một chút: “Hay ta đem ngươi đề cử cấp Đại hoàng tử, ngươi thấy sao?”

Tô Thiếu Vân cười khê: “Tù binh thì đến đâu cũng chỉ là tù binh mà thôi. Ngốc ở nơi nào thì có gì khác nhau? Ta thật không muốn làm phiền ngươi”

“Ngươi thật là không lo lắng? Ta tin tưởng nếu Đại hoàng tử muốn người của Tam hoàng tử, hắn là không có vấn đề” – Hàn Phàm Lâm thuyết phục.

“Ta chỉ là một kẻ nhàn rồi, không muốn Đại hoàng tử phải lãng phí mễ lương”

“Lời ấy không đúng” – Hàn Phàm Lâm không tán thành, nói: “Ta tin mỗi người đều có sở trường mà người khác không có, có người cho rằng nuôi những kẻ nhàn rồi là bất hảo, nhưng nhân tài thì cần phải dự trữ để xin ý kiến phê bình đối với những sự việc khác, cũng không phải thường dùng. Đến thời khắc then chốt, không có người nào là không dùng được, ngươi sao lại xem thấp chính mình”

Tô Thiếu Vân không khỏi bội phục bản lĩnh du thuyết của Hàn Phàm Lâm, đặc biệt hiểu được ý nghĩa việc dự trữ nhân tài, nhưng là hắn chỉ cười cười không nói.

Thấy Hàn Phàm Lâm lại muốn nói cái gì, Tô thiếu Vân mới mở miệng: “Không sai, việc xài người đúng chỗ là cách tốt nhất, thế nhưng con người cũng cần phải tiếp tục tiến tới, không thể dậm chân tại chỗ”

“Không thể nói như vậy”

Tô Thiếu Vân không còn tâm trí đâu tiếp vấn đề này, nói lảng sang chuyện khác: “Ta ngày hôm nay mới biết được, nguyên lai Hàn huynh đây là người tài cao như vậy, ta trước đây quả thật là không có mắt. Đại hoàng tử có người bang trợ đúng là như hổ thêm cánh”

“Còn ta cũng minh bạch vì sao Tam hoàng tử đối người như vậy, người cũng là một nhân tài”

Hàn Phàm Lâm than thở

“Phải không? Ta bắt quả chỉ là một kẻ tài trí tầm thường. Ta ra ngoài đã lâu, làm tù binh điều này thật không nên. Nếu không còn việc gì ta phải về trước” – Tô Thiếu Vân vừa đứng dậy vừa nói

Hàn Phàm Lâm cũng không giữ lại, Tô Thiếu Vân mang theo Hàn Nguyệt hướng về phía cửa, nói: “Hữu duyên tái kiến” – liền rời đi.

Nhìn hương trà nhẹ bay lên, Hàn Phàm Lâm thở dài, hần nhìn không thấu con người bí ẩn như Tô Thiếu Vân, nhìn qua có vẻ tầm thường nhưng lại toát ra cái gì đó không tầm thường.

Trên đường quay về Việt vương phủ, Tô Thiếu Vân thấy Hàn Nguyệt dường như có điều muốn nói nhưng lại thôi, buồn cười hỏi: “Có cái gì muốn hỏi thì hỏi đi”

“Hàn Phàm Lâm xem ra là một nhân vật lợi hại, không biết hần có ảnh hưởng đến chủ tử hay không?” – Hàn Nguyệt cảm thấy lo lắng

“Hần mặc dù lợi hại, nhưng Hàn Hi sẽ không thập phần trọng dụng hần”

“Công tử làm sao biết?” – Hàn Nguyệt nhìn Tô Thiếu Vân

Không đợi Tô Thiếu Vân trả lời đột nhiên có tiếng người đáp: “Bởi vì hoàng huynh bảo thủ, sẽ không hoàn toàn nghe theo ý kiến người khác”

Bọn Tô Thiếu Vân quay lại, chỉ thấy Hàn Việt Phong đứng phía sau từ lúc nào mỉm cười.

“Chủ tử, người như thế nào đột nhiên xuất hiện từ phía sau?”

Hàn Việt Phong liếc nhìn Tô Thiếu Vân: “Ngủ không được, ta học theo Tô Thiếu Vân đi ra ngoài giải sầu”

Tô Thiếu Vân khẽ nhũm mày: “Ta xem ngươi là một người khôn ngoan nghiêm túc, thế nào lại có lúc như...”

“Con nít, vừa nãy ta có nghe vài nô bộc nói qua”

“Biết là tốt rồi”

“Vậy chứng minh ngươi có ảnh hưởng lớn đối với ta” – Hàn Việt Phong nheo nheo mắt, lại trưng ra một bộ khổ não, nói: “Kì thực cũng đâu phải ta muốn”

Tô Thiếu Vân nhìn bốn phía, bất đắc dĩ nói: “Thế nhưng cho dù ngươi không có, cũng làm ơn tha cho ta đi được không?”

Hàn Việt Phong trong mắt hiện lên tia giảo hoạt, tiểu ý nói: “Không có biện pháp, bọn họ đã chú ý tới sự thông minh của ngươi, ta không thể tha”

Tô Thiếu Vân không thềm nói nữa, xoay người bỏ đi

Hàn Nguyệt lo lắng nhìn chủ tử của mình: “Chủ tử gần đây có phải hay không bị cái gì kích thích, thế nào...”

“Trở nên không bình thường, đúng không?” – Hàn Việt Phong thu hồi dáng vẻ tươi cười khi nãy

“Nguyên lai chủ tử cũng tự biết” – Hàn Nguyệt cảm động nói

“Hanh!” – Hàn Việt Phong hừ một tiếng: “Tuyệt không thông minh, ta đây là phần mà thôi”

“Phần, vì sao?” – Hàn Nguyệt không giải thích được, hỏi

“Đương nhiên là để cho người khác thấy”

“Gi?”

Hàn Việt Phong dùng ánh mắt ‘Đồ ngu ngốc’ liếc Hàn Nguyệt một cái, cảm thán: “Xem ra chỉ có Thiếu Vân của ta thông minh nhất, ta thật sự là càng ngày càng thích hấn a. Vừa nãy Thiếu Vân đi hướng về phủ, lẽ nào hấn trở về ngủ? Nếu thế ta cũng phải mau trở về cùng hấn ngủ a”

Nói xong Hàn Việt Phong cũng không để ý đến Hàn Nguyệt, thẳng một mạch hồi phủ.

Hàn Nguyệt đứng tại chỗ sững sờ, căn bản là vì không thể hiểu ý tứ trong lời nói của Hàn Việt Phong.

6. Chương 6: Trấn Thủ

Địa phương bí mật, người thần bí.

Hàn Hi vừa nghe Hàn Phàm Lâm báo cáo, vừa thông thả bước đi

Chờ Hàn Phàm Lâm báo cáo hoàn tất, Hàn Hi trầm ngâm nói: “Nhìn không ra...Nhị đệ ngày thường trầm mê thanh sắc, nguyên lai hấn cũng có hoạt động ngầm...”

“Đúng vậy, hấn đã an bài người bên cạnh Đại hoàng tử”

“Hanh!” – Hàn Hi hừ một tiếng: “Cũng chẳng sao. Đám người ấy căn bản cũng không tìm được cái gì cơ mật. Còn tình hình bên Tam đệ thì sao?”

“Theo thám tử hồi báo, gần đây Tam hoàng tử tựa hồ mê luyện một gã nam tử, hàng ngày đều theo đuổi hấn”

“Nga?” – Hàn Hi kinh ngạc: “Ta vẫn cho rằng Tam đệ luôn xử sự không khéo, sẽ không để người nào làm ảnh hưởng đến hấn, vì sao đột nhiên lại động tình? Tên nam tử kia là ai? Vì sao hấn lại có mị lực lớn như vậy?”

“Hấn chính là tên tù binh mà Hoàng thượng lần trước đã ban cho Tam hoàng tử”

“Tên tù binh không ai chọn?” – Hàn Hi ngưng thần

“Vâng”

“Tam đệ ánh mắt quả thật đặc biệt” – Hàn Hi ngữ khí đầy vẻ trào phúng

“Ta không cho là như vậy”

“Vì sao?”

Hàn Phàm Lâm nhíu mày: “Ta đã gặp qua người này – Tô Thiếu Vân, người này nhìn đậm nhiên như không để ý tới mọi sự xung quanh, nhưng ta cảm giác hấn không bình thường. Ta nói chuyện với hấn đã hai lần, nhưng vẫn không thể nhìn thấu hấn”

“Phải không?” – Hàn Hi ngồi xuống, nói: “Bất quá, dù hấn không bình thường, nhưng Tam đệ không phải là vấn đề lớn. Phụ hoàng vẫn luôn không coi trọng hấn”

“Đối với chuyện này ta cũng cảm thấy kì quái. Kì thực Tam hoàng tử năng lực không kém, tại sao Hoàng thượng lại không coi trọng hấn?” – Hàn Phàm Lâm cảm thấy hiểu kì

Hàn Hi không trả lời, lại chuyển sang vấn đề khác nói: “Người ra ngoài cũng đã lâu rồi, hiện tại nên quay trở về trước Nhị hoàng tử để tránh hấn nghi ngờ”

“Vâng” – Hàn Phàm Lâm cảm thấy hơi thất vọng, xem ra trong lòng hấn chính mình không trọng yếu như mình tưởng tượng.

Đối với việc Hàn Việt Phong vẫn không biết một mảy may quỷ rầy hấn, Tô Thiếu Vân rốt cuộc không thể nhịn được nữa.

Hôm nay buổi trưa, sau khi tỉnh dậy, phát hiện Hàn Việt Phong đang ngủ bên cạnh, tâm trạng không khỏi sinh khí, cũng không quản hấn ngủ được bao lâu, một phát đánh tỉnh hấn.

“Chuyện gì?” – Giật mình tỉnh giấc, Hàn Việt Phong vội ngồi dậy

“Người rót cuộc muốn như thế này đến bao lâu?”

“Hắc hắc” – Hàn Việt Phong cười cười: “Thiếu Vân, người biết không? Ta nguyên bản là ở trang viện, nhưng sau lại phát hiện ở bên người cảm giác vô cùng thoải mái, nên ta đã quyết định sau này đều sẽ cùng người”

“Nói cách khác, người là bởi vì thấy thoải mái nên luôn theo ta?” – Tô Thiếu Vân khẩu khí bất thiện hỏi

“Đương nhiên!” – Hàn Việt Phong thẳng thắn trả lời không chút do dự

“Thế nhưng người thoải mái, ta lại cảm thấy không tự nhiên. Ta không có thói quen ở cùng người khác”

“Vậy thì tập cho quen là tốt rồi. Hơn nữa, bây giờ còn có người đang giám thị ta, người nhân nhượng một chút vậy” – Hàn Việt Phong trong lòng cười trộm, ngoài miệng lại đầy khổ sở

“Nghe nói Hạ quốc tập kết binh mã tại Lữ Điều, tựa hồ có ý định xâm lấn phải không?” – Tô Thiếu Vân hỏi

Không rõ Thiếu Vân vì sao đột nhiên hỏi chuyện này nhưng Hàn Việt Phong vẫn trả lời: “Đúng vậy, người hỏi cái này làm gì?”

Tô Thiếu Vân không để ý tới hắn, nói thẳng: “Vậy đi, người ngày mai lâm triều xin Hoàng thượng lĩnh binh đi trấn thủ Lữ Điều”

“A?” – Hàn Việt Phong ngây người: “Đúng vậy, ta thế nào không nghĩ tới. Như vậy ta có thể tránh khỏi tranh đấu của Đại hoàng huynh và Nhị hoàng huynh rồi”

Tô Thiếu Vân nhìn hắn, mở miệng định hỏi nhưng lại nhịn xuống

“Người muốn cùng đi?” – Thấy thế Hàn Việt Phong hỏi

“Ta đương nhiên muốn, bất quá điều ta muốn hỏi không phải là cái này”

“Vậy người muốn hỏi cái gì?” – Hàn Việt Phong hồ nghi

Tô Thiếu Vân có chút chần chờ: “Kì thực năng lực của người hơn cả Hàn Hi, Hàn Nhạc. Thế nhưng vì sao phụ hoàng của người lại không xem trọng người?”

Hàn Việt Phong cười khê: “Người biết không? Đây là một trong những bí mật hoàng tộc, không thể nói với người ngoài”

“Vậy sao? Quên đi” – Tô Thiếu Vân lướt qua Hàn Việt Phong xuống giường

Hàn Việt Phong nắm tay Thiếu Vân kéo xuống: “Ta cũng không nói là sẽ không nói cho người biết”

“Nga” – Tô Thiếu Vân lại ngồi ở bên giường: “Người nói đi”

“Người...người này...” – Hàn Việt Phong lắc đầu: “Nhìn người giống như là ta đang bức người phải nghe...ai...Người cũng biết, mười hai quốc gia, mỗi quốc gia đều có ấn kí đặc biệt. Hơn nữa, ấn kí đặc biệt này ngoại nhân không được biết, ngoại trừ người hoàng tộc thì không ai biết hình dạng của ấn kí này, cho dù là thám tử lợi hại nhất cũng không thể điều tra ra hình dạng của ấn kí. Vì để bảo mật, người hoàng tộc tạo ra rất nhiều hình dạng ấn kí khiến cho người ta không thể biết được ấn kí nào là thật là giả”

“Điều này ta biết” – Tô Thiếu Vân gật đầu

Hàn Việt Phong nói tiếp: “Bốn quốc ấn kí, mỗi người trong hoàng tộc trên vai phải đều có vết ấn kí hình bán nguyệt hồng sắc, thế nhưng...” – Hàn Việt Phong vừa nói, một bên giật y phục, lộ ra phần vai bên phải màu mật ong rắn chắc: “thế nhưng ta không có ấn kí này”

Tô Thiếu Vân nhìn chăm chú, quả nhiên bên vai phải Hàn Việt Phong cái gì cũng không có.

Hàn Việt Phong lại giật bên kia y phục: “Tương phản chính là, bên này của ta lại có một ấn kí hình ngôi sao.

Nhìn theo nơi hắn chỉ, Tô Thiếu Vân phát hiện Hàn Việt Phong phía dưới bên trái xương quai xanh có ấn kí hình tứ sắc tinh (hình ngôi sao màu tím)

“Tuy rằng ta là mẫu phi hoài thai thập nguyệt sinh hạ(10 tháng), hơn nữa có người nói mẫu phi có thân thể thuần khiết, thế nhưng phụ hoàng vẫn hoài nghi ta không phải là cốt nhục của hần nên vẫn luôn đối xử lạnh lùng với ta, mẫu phi cũng ...vì chuyện này mà bị biếm lãnh cung, ôm hận mà chết. Phụ hoàng cho rằng chuyện này làm hần mất mặt, nghiêm cấm bàn luận về việc này. Ta biết được cũng là do khi Y phi lâm chung nói lại, đồng thời cũng nói với ta đừng cho phụ hoàng biết...ai...” – Hàn Việt Phong thở dài

Tô Thiếu Vân không nói gì. Nhà hoàng đế đều cực coi trọng chuyện huyết thống, bởi vì bọn họ không muốn đem giang sơn của tổ tiên truyền cho ngoại nhân.

Trầm mặc một hồi, Hàn Việt Phong đột nhiên cười, nói: “Người là người đầu tiên không phải hoàng tộc biết bí mật này, có thể thấy ta ái người nhiều thế nào, đến cả chuyện cơ mật như thế đều nói cho người.”

Tô Thiếu Vân cười nhạt: “Thôi đi, chữ “ái” khi thuận miệng nói cũng chỉ là muốn ta hoa tâm, như vậy “ái” cũng không có ý nghĩa đích thực”

“Người có thể nào như vậy hạ thấp giá trị “ái” của ta đối với người” – Hàn Việt Phong từ phía sau ôm lấy Thiếu Vân, ngã đầu lên vai hần làm bộ thương tâm

Bị Hàn Việt Phong ôm, trong lòng Tô Thiếu Vân chợt nổi lên một cảm giác khác thường.

Hần lắc lắc đầu, cố gắng quên đi loại cảm giác kì lạ này, đẩy Hàn Việt Phong: “Chán! Buông ra!”

Tô Thiếu Vân vừa nói xong, còn chưa kịp thoát khỏi vòng tay Hàn Việt Phong, cửa phòng đã bị người đẩy bật ra.

Người vào là Hàn Nhật, Hàn Nguyệt, hai người ngẩn ngơ, trợn tròn mắt nhìn hình ảnh trên giường, một lát sau mới hồi phục lại tinh thần, cúi đầu không biết làm sao, nói: “Chủ...chủ tử...chúng ta không có ý...”

Tô Thiếu Vân biết họ hiểu lầm nhưng cũng lười giải thích, đứng dậy chỉnh lại y phục rồi đi ra ngoài.

Đi tới cạnh cửa mới bật ra một câu: “Không có ý liên tiếp cũng có thể coi là vô tình sao”

Hàn Nhật, Hàn Nguyệt mặt đỏ ửng, đứng ngốc tại chỗ không biết nên nói gì.

“Ha ha, đúng vậy, một lần có thể nói là vô ý, thế nhưng liên tiếp hai lần thì chỉ có thể nói là cố ý” – Hàn Việt Phong cười lớn

Hàn Nhật, Hàn Nguyệt đứng một góc ủ rũ

Mặc y phục xong Hàn Việt Phong mới hỏi: “Có chuyện gì?”

“Cái kia, tin tức từ Tô Nhật, Tô Nguyệt cho biết Tô vương Tô Lượng mấy ngày gần đây bỗng nhiên nhiễm quái bệnh, thái y vô phương, tùy thời có thể băng hà” – Hàn Nhật thần sắc nghiêm túc trả lời

“Quái bệnh? Một tháng trước vẫn còn hoàn hảo, thế nào đột nhiên lại nhiễm bệnh? Có thể là bị người hạ độc” – Hàn Việt Phong sửa lại thái độ vui cười khi nãy, nhíu nhíu mày: “Xem ra có người chờ không nổi phụ hoàng của hần, khá là phiền phức”

Hàn Việt Phong tự hỏi, thông thả đi qua đi lại trong phòng.

“Chủ tử, Tô Nguyệt tỷ muội muốn xin chỉ thị bước tiếp theo phải làm như thế nào” – Hàn Nguyệt cẩn cẩn dục dục nói.

Hàn Việt Phong suy nghĩ một chút: “Gọi các nàng trở về”

“Gọi các nàng trở về? Các nàng vất vả lắm mới có thể trà trộn vào được hoàng cung Tô quốc, chẳng phải như vậy đều uống phí cả sao?” – Hàn Nhật ngạc nhiên

“Tô vương băng hà, Tô Triển Tùng là người có khả năng kế vị nhất. Người này thủ đoạn độc ác, không phải là kẻ đơn giản. Ta hoài nghi Tô vương quái bệnh và hần không thoát khỏi quan hệ. Tô Nguyệt các nàng dù có ở lại cũng sẽ không tìm thêm được gì, hơn nữa khả năng sẽ có nguy hiểm, trở về là tốt nhất. Những gì ta cần biết hầu như đều đã rõ, cũng là đến lúc gọi các nàng trở về”

“Vâng, lát nữa thuộc hạ sẽ thả bồ câu đưa tin cho các nàng” – Hàn Nguyệt đáp

“Ân, nếu không còn việc gì thì các người lập tức làm việc này đi, còn có, nói các nàng trở về thì đến Lữ Điều chờ ta”

“Lữ Điều?”

“Vâng, chúng ta ngày mai sẽ trấn thủ ở Lữ Điều chờ chủ tử”

“Vây, thuộc hạ xin cáo lui”

Chờ bọn họ đi ra ngoài, Hàn Việt Phong quay đầu hướng cửa sổ, nhìn xuyên qua cửa sổ có thể thấy xa xa bóng dáng Tô Thiếu Vân ôm cầm ngồi trên tảng đá nhìn thất thần.

Hàn Việt Phong mỉm cười, lầm bầm: “Vì sao mỗi lần nhìn thấy hần lại làm lòng ta thật tĩnh lặng, muốn cùng hần ngây ngốc như thế suốt cả đời, ta trở nên quái lạ quá rồi!”

Hàn Việt Phong biết rõ vị trí Tô thiếu Vân trong lòng hần ngày càng trọng yếu, không biết đây có phải là tốt hay không đây?

Khi hần còn đang trầm tư, bên tai truyền đến tiếng đàn thanh thoát, Hàn Việt Phong lắc lắc đầu, bỏ lại những suy nghĩ vẩn vơ, lững thững bước ra khỏi phòng tiến đến gần bóng người hư hư huyền huyền kia.

Ngày thứ hai, khi Hàn Việt Phong nhắc tới việc muốn ra Lữ Điều trấn thủ, Hàn Đằng không chút nghĩ ngợi lập tức đáp ứng.

Hàn Việt Phong trong lòng thầm than, thiên hạ phụ mẫu đều muốn nhi tử bồi bên người, nhìn dáng vẻ phụ hoàng hần như ước gì mình ly khai cho sớm, không giữ lại, ngay cả một tiếng “Trên đường phải cẩn thận” cũng không có.

Ai...lẽ nào huyết thống thực sự trọng yếu như vậy sao?

Lữ Điều nằm ngay ranh giới giao nhau của Hàn quốc, Hạ quốc và Đường quốc, là vị trí quân sự quan trọng mà tam quốc tranh đoạt, hiện tại nằm trong biên giới Hàn quốc. Đường quốc và Hạ quốc như hổ đói rình mồi, chăm chú vào Lữ Điều ý đồ chiếm giữ.

Tuy rằng Lữ Điều thuộc biên giới Hàn quốc, thế nhưng nơi này lại không hần là người Hàn quốc mà còn có người của Đường quốc và Hạ quốc, tuy không cùng quốc gia nhưng cũng có thể ở chung.

Đi tới Lữ Điều, Tô Thiếu Vân lần đầu tiên cảm giác như được đặt mình trong phong cảnh tú lệ, trong sự nhiệt tình của người dân, cảnh sắc mỹ lệ khiến hần trầm tư mãi trong đó.

“Chủ tử, công tử, các người rốt cục tới rồi? Chúng ta chờ mong đến mỗi mắt cả thôi” – Có người hưng phấn lên tiếng

Tô Thiếu Vân nhìn lại, kinh hỉ hỏi: “Tô Nhật, Tô Nguyệt các người thế nào lại ở chỗ này?”

Tô Thiếu Vân nhìn hai tỷ muội Tô Nhật Và Tô Nguyệt, các nàng hưng phấn chạy đến trước mặt hần cùng Hàn Việt Phong, đầu tiên hướng Hàn Việt Phong thi lễ, sau lại hướng qua hần.

“Thì ra là thế!” – Nhìn Hàn Việt Phong rồi lại nhìn qua hai tỷ muội, Tô Thiếu Vân nói

“Chúng ta đều không có ý định gạt công tử, nhưng mệnh lệnh của chủ tử là thế, chúng ta cũng không dám kháng mệnh” – Tô Nguyệt lo lắng

Tô Thiếu Vân hừ một tiếng không trả lời

“Công tử, người sinh khí rồi?” – Tô Nhật cẩn thận hỏi

“Các người nói xem?”

Tô Nhật, Tô Nguyệt nhìn nhau, không biết nên trả lời như thế nào.

Hàn Việt Phong đứng một bên nhìn cảnh này chỉ cười, nói: “Thiếu Vân làm sao lại sinh khí được với các người? Đừng lo lắng”

“Thật sao? Ta chỉ biết công tử sẽ không vì chuyện nhỏ nhặt này mà tức giận” – Tô Nguyệt cười tủm tỉm

Tô Thiếu Vân cũng cười: “Người, nha đầu này!”

“Công tử, chúng ta làm chao, người đến kiểm tra xem vị thế nào?” – Tô Nhật đem vật đưa cho Thiếu Vân

“Chao? Là cái gì?” – Hàn Việt Phong kì quái, hỏi

“Hồi chủ tử, đây là thứ công tử dạy chúng ta, tuy rằng ăn có điểm lạ miệng, nhưng là thứ phi thường tốt” – Tô Nhật đáp

“Thực sự? Vậy cho ta ném thử” – Hàn Việt Phong nhìn thứ hai tỷ muội cầm mà chờ mong

Tô Nhật xuất một ít chao ra bát đưa cho Hàn Việt Phong và Tô Thiếu Vân ném thử

Tô Thiếu Vân cắn một ngụm, khen: “Hai tháng không gặp, trù nghệ của các người quả thật tiến bộ không ít”

“Thật vậy chăng?” – Tô Nguyệt nghe thế vui vẻ cực kì

Tô Thiếu Vân gật đầu: “Tuy rằng so với thứ ta ăn trước đây còn kém một chút, nhưng cũng không sai biệt lắm”

“Đa tạ công tử khích lệ”

“Chủ tử, người thấy thế nào?” – Tô Nhật quay sang hỏi Hàn Việt Phong

“Đương nhiên ăn ngon rồi, người xem miệng của hần nhồi nhét nhiều như thế” – Tô Thiếu Vân buồn cười nhìn Hàn Việt Phong

Hàn Việt Phong chậm rãi nuốt xuống rồi nói: “Ta là lần đầu tiên ăn thứ tốt như vậy, tuy vị này ăn không quen miệng cho lắm”

Lúc này Hàn Nhật, Hàn Nguyệt đi tới, thấy mọi người ăn có vẻ ngon lành, cũng lấy một khối chao bỏ vào miệng ăn thử

Kết quả là bọn họ không chịu nổi mùi kì quái của nó, không hện mà cùng chạy đến một bên nôn khan, mấy miếng chao trong tay đều rơi cả xuống mặt đất.

Hàn Việt Phong nhìn cảnh đó không khỏi than thở lãng phí, lại nói bọn họ không biết thưởng thức

Hàn Nhật, Hàn Nguyệt sau khi nôn khan xong vội tránh thật xa, căn bản là không dám tiếp cận thứ đó khiến cả đám một trận cười to.

7. Chương 7: Kỳ Mưu

“Báo cáo Chiêu tướng! Hàn quốc phái Tam hoàng tử Hàn Việt Phong lĩnh ngũ vạn binh trấn thủ Lữ Điều, hiện tại quân đội đã tiến nhập Lữ đô thành nội”

“Đã biết, lui xuống đi” – Hạ Chiêu tướng Hạ Thừa nghe xong cũng không ngẩng đầu, ra lệnh

Chờ người lui xuống, Hạ Thừa mới ngẩng lên

“Hàn Việt Phong?” – Hần nói nhỏ

Bên cạnh hần, Hạ Thượng Hoa nói: “Người này rất khó đối phó, chưa từng thất bại. Lần trước, Hàn quốc đại thắng Tô quốc cũng là do hần lĩnh binh”

“Chưa từng thất bại?” – Hạ Thừa lộ vẻ mặt nghiến ngấm, tươi cười: “Lợi hại vậy sao? Ta thực muốn kiến thức một chút”

“Hần chỉ là chưa gặp đối thủ lợi hại như Chiêu tướng mà thôi” – Hạ Thượng Hoa nịnh hót

Hạ Thừa lúc này không nghe hần nói, lâm vào trầm tư

Gian phòng nội, Hàn Việt Phong đang cùng Tô Thiếu Vân đánh cờ

“Chủ tử!” – Hàn Nhật bước vào đứng sang một bên bẩm báo

“Chuyện gì?” – Hàn Việt Phong quay đầu nhìn Hàn Nhật

“Hạ Thừa phái người đưa chiến thư” – Hàn Nhật vừa nói vừa đưa phong thư ra trước mặt

Hàn Việt Phong mở phong thư, trong đó chỉ vồn vẹn một dòng chữ: Năm ngày sau sườn núi Phụng An, quyết chiến.

Suy nghĩ một chút, Hàn Việt Phong buông phong thư: “Phái người chuyển lời: ta, ứng chiến”

“Vâng!” – Hàn Nhật lĩnh mệnh, xoay người đi

Tô Thiếu Vân buông quân cờ trong tay, giương mắt nhìn Hàn Việt Phong: “Có thể có phần thắng?”

Hàn Việt Phong lắc đầu: “Hạ quốc lần này do Hạ Thừa lĩnh binh, hẳn không dễ đối phó”

Tô Thiếu Vân trầm mặc, một lát sau mới hỏi: “Người có kế sách gì?”

Hàn Việt Phong đứng lên: “Tạm thời chưa nghĩ tới, ta định lợi dụng trận quyết chiến tại Phụng An năm ngày sau để thăm dò thực lực của hẳn, sau đó sẽ định kế sách quyết thắng”

“Vâng, chúc người may mắn! Ta muốn đi ngủ”

“Không cần ngủ sớm như vậy chứ, bên ngoài ánh trăng đẹp say lòng người, cùng ta ngắm trăng, như thế nào?”

Tô Thiếu Vân đi tới bên cửa sổ, ngược đầu nhìn: “Cũng tốt, mỹ cảnh như vậy bỏ qua thật tiếc!”

“Vâng đi thôi”

Trên bầu trời đêm, ánh trăng sáng vành vành tỏa ra xung quanh, như chiếc gương đồng tỏa ánh sáng, vạn vật dưới ánh trăng như được phủ một tầng ngân sa, mị hoặc lòng người.

“Nhất vòng phi kính thù ma, chiếu khắp Càn Khôn sơn hà. Đối rượu đương ca, vi vấn Hằng Nga” – Tô thiếu Vân khẽ ngâm nga, nói: “Cho tới bây giờ, ta vẫn chưa thử qua tư vị khi uống say. Ngày hôm nay, cùng ta uống thống khoái một trận, có thể chứ?”

“Người có tâm sự?” – Hàn Việt Phong hỏi

“Trên đời này, có ai có thể nhìn thấu tất cả? Nếu không thể nhìn thấu tất cả, phiền não tự nhiên sẽ có”

“Người cứ nói ra, ta có thể giúp cho người?”

“Người biết không? Không phải lúc nào sự phiền não cũng có nguyên nhân, đôi khi tâm tình không biết vì sao trầm xuống. Ta hiện tại tâm trạng giống như thế”

“Nếu như vậy, ta cùng người say” – Hàn Việt Phong mỉm cười

Tô Thiếu Vân thấy thế cũng cười khẽ

Tô Thiếu Vân rất ít khi uống rượu, bởi vì hẳn rất dễ say, nhưng tiềm thức hẳn lại thanh tỉnh.

Nhìn con mắt nửa khép, hai gò má ửng hồng của Tô thiếu Vân làm Hàn Việt Phong cảm thấy một trận tình động.

Hắn đem Tô Thiếu Vân lâu nhập trong lòng, đôi mắt Tô Thiếu Vân đang say lơ đãng to, mông lung nhìn hẳn.

Hàn Việt Phong cười khẽ, nhẹ nhàng nói: “Người biết không? Ta thực sự càng ngày càng thích người, mặc dù không biết người có điều gì hấp dẫn ta. Người nói xem có kì quái không?”

“Kì quái! Ta cũng cảm thấy thật kì quái, ta dĩ nhiên có hảo cảm với người nhưng rõ ràng ta không phải là kẻ thích nam nhân” – Tô Thiếu Vân thấp giọng: “Ta cũng không rõ ràng cảm giác này, ta thích người hay yêu người?”

“Không rõ ràng sao?” – Hàn Việt Phong cúi đầu nhìn người đang nằm trong lòng mình: “Hay chúng ta thử một chút?”

“Ta...muốn hôn người, có thể chứ?”

Tô Thiếu Vân chỉ cười cười, không hiểu có nghe rõ hần nói không nữa

“Ta xem như người đã đáp ứng”

Hàn Việt Phong một bên cười nhẹ, một bên cúi xuống hôn lên đôi môi mỏng đỏ mọng xinh đẹp kia

Tô Thiếu Vân mở thần(môi), vươn đầu lưỡi đáp lại nụ hôn ôn nhu này

Hai bóng người gắn chặt vào nhau, mê luyến cảm nhận sự ngọt ngào của nụ hôn. Hàn Việt Phong say sưa không ngừng, cuốn lấy đôi môi mềm mại của Tô Thiếu Vân.

Dưới ánh trăng mờ ảo mê người, hương vị tình cảm chậm rãi lan tỏa...

Sau trận đánh ở Phụng An, song phương đều có tổn thất.

Thương binh không ngừng tăng lên, Tô Thiếu Vân cùng hai tỷ muội Tô Nhật, Tô Nguyệt tất bật hỗ trợ chữa trị.

Đến khi bầu trời đã chạng vạng tối, thương binh cũng đều được dàn xếp hảo, Tô Thiếu Vân mới có thời gian để nghỉ ngơi.

Trở về phòng mình, vừa đến cửa đã thấy Hàn Việt Phong ngồi trong phòng

“Người đã về rồi?” – Nghe tiếng bước chân, Hàn Việt Phong ngẩng đầu nhìn

“Ân” – Tuy đêm đó Tô Thiếu Vân uống say, nhưng hần vẫn biết rõ những chuyện đã phát sinh, cùng Hàn Việt Phong hôn môi, cảm giác ngọt ngào ấy cứ mãi bồi hồi trong đầu hần không đi. Tuy thái độ hần đạm nhiên, nhưng sau khi xảy ra chuyện đó, mỗi khi gặp Hàn Việt Phong, Tô Thiếu Vân đều không tự chủ được mà đỏ mặt.

Hàn Việt Phong theo dõi cảm xúc trên mặt Tô Thiếu Vân một hồi, cúi đầu nói: “Người hối hận sao? Ghét ta sao?”

Tô Thiếu Vân ngồi xuống bên cạnh bàn, uống một ly trà nhìn Hàn Việt Phong: “Nói như thế nào đây? Ta không phải ghét người, ta chỉ là không rõ cảm tình của chính mình, đối mặt người khiến ta nghĩ đến xấu hổ, sợ hãi...”

“Ta cũng không rõ” – Hàn Việt Phong thở dài: “Người có mệt không? Theo ta đi ra ngoài một chút, có thể chứ?”

Tô Thiếu Vân gật đầu

“Vậy đi thôi”

Mặt trời chiều đỏ rực như máu

Hai người cỡi ngựa ra khỏi cửa thành tiến đến thành tây, xuống ngựa rồi chậm rãi đi lên một ngọn núi.

Một bên bước chậm rãi theo sơn đạo khúc khuỷu, Tô Thiếu Vân một bên hỏi: “Người có tâm sự?”

“Không hần”

“Vì trận chiến ngày hôm nay?”

“Ân, Hạ Thừa quả thật không đơn giản”

“Nghĩ không ra phương pháp phá địch sao?”

“Tạm thời không nghĩ tới”

Tô Thiếu Vân cũng không muốn hỏi nữa

Qua khỏi rừng cây, đi đến một gò đất

“Đây là cái gì?” – Tô Thiếu Vân chỉ vào hồ nước tối đen cách đó không xa

“Không biết”

Hai người tiến đến bên bờ hồ, ngồi xổm xuống chăm chú quan sát

“Đây là gì?” – Hàn Việt Phong một bên vói tay vào hồ, một bên hỏi

Tô Thiếu Vân kéo tay hắn qua, cẩn thận tỉ mỉ quan sát chất lỏng màu đen trên tay hắn, hơi nghiêng đầu nghĩ nghĩ

Một lát sau, Tô Thiếu Vân buông tay hắn: “Nghĩ không ra nơi này lại có dầu mỡ”

“Dầu mỡ? Là cái gì?” – Hàn Việt Phong vừa hỏi vừa rửa sạch dịch thể trên tay

“Cái này? Ta không biết nên thế nào giải thích với người, đơn giản mà nói đây là loại dịch thể có khả năng đốt cháy”

“Có khả năng đốt cháy?”

“Đúng vậy”

Tô Thiếu Vân nhớ tới thời hiện đại, dầu mỡ là cỡ nào quý trọng, thế nhưng ở chỗ này lại không một ai nhận ra giá trị của nó, không khỏi mang loại ‘thời thế bất đồng, vật cũng không cùng giá trị’ cảm thán.

“Có khả năng đốt cháy...” – Hàn Việt Phong lẩm nhẩm vấn đề này, dùng một cành cây khẽ khuấy động dầu mỡ trong hồ. Rồi như nghĩ ra điều gì, hắn đột ngột đứng dậy.

“Chuyện gì vậy?” – Tô Thiếu Vân nhìn hành động kì quái của Hàn Việt Phong, khẽ thắc mắc

“Ta đã nghĩ ra cách đối phó Hạ Thừa”

“Nga?”

“Theo thám tử hồi báo, lương thảo Hạ quân tồn trữ tại Mi quận, ta sẽ phái năm ngàn tinh binh mang theo thứ này bí mật đến Mi quận, một phen hỏa thiêu lương thảo của bọn họ, như vậy quân tâm Hạ quân tất nhiên đại loạn, cho dù không đại loạn cũng ít nhiều có dao động, như vậy sẽ dễ đối phó rồi” – Hàn Việt Phong càng nói càng hưng phấn

“Theo như lời người nói, ta lại nghĩ ra một phương pháp”

“Phương pháp gì?”

“Người hện Hạ Thừa tái chiến. Trước trận chiến một đêm, phái người đến chiến trường Hạ quân trải dầu mỡ, khi giao chiến thì phóng hỏa tiến, chắc chắn Hạ quân sẽ bị đốt đến sứt đầu mẻ trán”

“Quả là kế sách thần kì, thế nhưng...” – Hàn Việt Phong có một chút cảm thấy không rõ, hỏi: “Cái gì gọi là hỏa tiến?”

“Ở đầu mũi tên quấn một miếng vải tẩm dầu, khi đốt sẽ thành hỏa tiến” – Tô Thiếu Vân giải thích

“Nga, người vì sao lại biết nhiều như vậy?” – Hàn Việt Phong nhìn Tô thiếu Vân, ánh mắt bội phục

“Chuyện này?” – Tô Thiếu Vân cũng không biết làm sao trả lời, đành nói qua loa: “ta chỉ là đột nhiên nghĩ đến”

Hàn Việt Phong gật đầu: “Hiện tại ta mới chính thức có tâm tình thưởng thức hoàng hôn”

Nhìn mặt trời đã lặn hơn phân nửa, Tô Thiếu Vân nói: “Đáng tiếc mỹ cảnh không đợi người”

“Không quan hệ, mỹ cảnh không đợi người, chỉ cần người còn tâm trạng thì điều đó không quan hệ”

“Phải không? Chỉ sợ ‘Trước sau nào thấy bóng người. Hoa đào năm ngoái còn cười gió đông ...’” – Tô Thiếu Vân cảm thán.

“Ta phát giác người thực sự là...” – Nói được phân nửa, Hàn Việt Phong cũng không biết làm sao nói trọn câu

Tô Thiếu Vân dùng ánh mắt khó hiểu, hỏi hắn

“Ta cũng không biết làm sao hình dung, bất quá...”

“Bất quá cái gì?”

“Bất quá...ta nghĩ muốn người” – Nói xong, không đợi Tô Thiểu Vân lấy lại tinh thần, Hàn Việt Phong một tay kéo hắn xả nhập trong lòng, không nói một lời hôn môi Tô Thiểu Vân

“Ngô...” – Tô Thiểu Vân giây dựa, nhưng rất nhanh cảm giác lửa nóng trong khoang miệng dồn dập, liên tiếp lại mang vị ngọt ngào tràn đến khiến hắn dần buông xuôi, trầm mê trong nụ hôn nóng bỏng

Ánh tà dương chiếu lên hai người, in trên mặt đất hai thân ảnh kề sát vào nhau

Ngày hôm đó, ánh dương chói chang, Lưỡng quân, lần thứ hai tại sườn núi Phụng An, giao chiến.

“Hàn Việt Phong, mấy ngày trước giao chiến bất phân thắng bại, hôm nay nhất định phải có một kết cục” – Hạ Thừa kêu to

“Điều người nói chính hợp ý ta” – Hàn Việt Phong hào khí hùng hực

Hạ Thừa đang muốn chỉ huy binh mã liều chết xung phong, chợt thấy Hạ Thượng Hoa thần sắc hoảng hốt, từ phía sau phi ngựa đến.

Hạ Thượng Hoa phóng ngựa đến trước mặt Hạ Thừa, nghiêng người hướng Hạ Thừa thấp giọng nói điều gì khiến hắn nhất thời sắc mặt đại biến.

Bên này Hàn Việt Phong nhận được tin chiến thắng từ Hàn Nhật, biết đánh lên Mi quận đã đắc thủ, xa xa thấy Hạ Thừa sắc mặt đại biến, lưỡng trước hắn đã biết lương thảo bị thiêu, cười nói: “Hạ Tướng quân, lương thảo ở Mi quận bị hỏa thiêu phải làm sao đây?”

“Hanh!” – Hạ Thừa nặng nề hừ một tiếng: “Người đừng đắc ý! Đợi lát nữa ta muốn giết cho người hoa rơi nước chảy!”

“Phải không? Nhưng ngày hôm nay ta không muốn bị giết” – Hàn Việt Phong một bên nói, một bên phát tay, ra lệnh: “Bắn tên”

Nhất thời hàng loạt mũi tên dày đặc như mưa rơi, bắn đến Hạ quân.

Hạ quân còn chưa rõ vật gì mang lửa đang bay đến thì trạm chính bốc hỏa, hơn nữa thể hỏa cấp tốc lan tràn, nhất thời Hạ quân người ngã ngựa đổ, một mảnh đại loạn, tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía.

Hàn Việt Phong chỉ huy đại quân thừa thắng xông lên, giết binh lính Hạ quân đang chạy tứ tán.

Một hồi hùng hực đại hỏa cháy sạch, Hạ quân tử thương hơn phân nửa. Hạ Thừa mang theo năm ngàn tinh binh đột phá vòng vây, ngay cả râu mép của hắn cũng bị cháy mất hơn phân nửa, hơn nữa lương thảo bị thiêu, chỉ có thể tụ tập tàn binh bại tướng trở lại Hạ quốc.

Trung tâm Lữ đô thành

Tô Thiểu Vân nhìn tràng đại hỏa đỏ rực bầu trời, bên tai tựa hồ loáng thoáng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, tâm trạng sầu não: “Chiến tranh? Chiến tranh? Vì sao không thể hòa thuận chung sống? Đại nhất thống đến khi nào mới có thể thực hiện? Vì sao nhân loại trăm ngàn năm đều là như thế này? Ai...” – Tô Thiểu Vân chán nản, khẽ thở dài.

8. Chương 8: Thân Thế

Sau trận chiến ở sườn núi Phụng An, uy danh Hàn Việt Phong lại nâng lên một bước, kỳ danh chấn nhiếp các quốc gia khác.

Ngày hôm đó, Hàn Việt Phong triệu tập tướng lĩnh để xử lý công việc sau trận chiến. Tô Thiểu Vân cũng không muốn tham gia, một mình một người ra khỏi cửa thành, đi đến sườn núi Phụng An.

Nhìn cả một mảnh đất rộng lớn lại nhiễm sắc hồng của màu máu, vết chân người rối loạn, hài cốt vương vãi khắp nơi, Tô Thiểu Vân một trận mê mông.

Hắn thật muốn biết, ý nghĩa của chiến tranh ở đâu?

Giữa lúc Tô Thiếu Vân còn chìm trong thương cảm, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, hắn nhìn lại...

Buổi trưa, tại Lữ đô thành trung

Xử lý xong mọi chuyện, Hàn Việt Phong muốn tìm Tô Thiếu Vân cùng ăn, nhưng lại không thấy bóng dáng của hắn ở đâu.

Hắn vội gọi Tô Nhật, Tô Nguyệt tới, hỏi: “Các người có gặp Tô Thiếu Vân không?”

Tô Nguyệt lắc đầu

“VẬY ít nhất người cũng biết hắn đi nơi nào chứ?”

Tô Nhật suy nghĩ một chút, nói: “Sáng sớm hôm nay ta thấy Tô công tử hướng cửa thành, hỏi hắn đi nơi nào, hắn nói muốn ra vùng ngoại thành một chút, trước bữa trưa sẽ trở lại”

“VẬY sao? Thế nhưng đến bây giờ ta vẫn không thấy hắn, thời gian bữa trưa cũng đã qua lâu rồi” – Hàn Việt Phong lo lắng

“CÓ khi nào Tô công tử lại đi đến một địa phương khác hay không?”

“CÓ thể, ta chỉ lo Thiếu Vân hắn đã xảy ra chuyện gì” – Hàn Việt Phong trầm ngâm, nói: “Tô Nhật, người đi gọi Hàn Nhật, Hàn Nguyệt dẫn người đi xung quanh kiểm tra, xem có tìm thấy tung tích gì của hắn không”

“VẬNG”

“CHỦ tử đừng quá lo lắng, có lẽ công tử mãi mê ngắm mỹ cảnh nên đã quên mất thời gian mà thôi” – Tô Nguyệt thoải mái nói, trấn an kẻ đang sốt ruột-Hàn Việt Phong kia.

“Chỉ hi vọng thế” – Hàn Việt Phong than thở

Nhưng, mãi đến buổi tối, Tô Thiếu Vân vẫn như cũ không thấy bóng dáng

Hàn Việt Phong lúc này đã vạn phần sốt ruột: “Một điểm đầu mối cũng không có sao?”

Hàn Nguyệt đã đi tìm từ giờ Ngọ, lúc này đã thập phần uể oải, đáp: “Các tướng sĩ thủ thành nói có thấy Tô công tử đi hướng sườn núi Phụng An, nhưng chúng ta tại sườn núi Phụng An năm dặm xung quanh đều đã tìm qua, cũng chưa từng phát hiện hình bóng Tô công tử”

“VẬY các người không đến địa phương khác tìm sao?”

“NỘI ngoại Lữ Điều đều đã tìm qua, nhưng chính là không phát hiện Tô công tử”

Hàn Việt Phong ngồi xuống rồi lại đứng lên: “VẬY hắn đến tốt cùng là đi nơi nào?”

“CÓ thể hay không đã bị quân Hạ bắt đi?” – Tô Nguyệt suy đoán

“ĐIỀU đó không có khả năng, quân Hạ đã bỏ chạy nhiều ngày như vậy, huống hồ bọn họ cũng không biết Tô công tử là ai” – Hàn Nhật nói

“HAY là bọn họ muốn thăm dò chuyện bên trong Lữ đô thành, mới trảo một người để nắm tin tức, điều này cũng là có khả năng” – Tô Nhật trầm tư

“BỊ quân Hạ bắt?” – Hàn Việt Phong đang chậm rãi ngồi xuống lại đột ngột đứng lên: “Khả năng này có thể xảy ra, nhưng xác suất không lớn, Thiếu Vân không giống loại người không từ mà biệt, khẳng định là hắn đã xảy ra chuyện! Thế nhưng đến tốt cùng là chuyện gì? Theo trí tuệ của hắn, nếu bị người bắt đi, nhất định sẽ lưu lại đầu mối, nhưng tại sao hiện tại cái gì đầu mối cũng đều không có?”

“CHỦ tử đừng lo lắng, chúng ta lại ra ngoài tìm xem, có lẽ sẽ tìm được thôi” – Hàn Nguyệt nói

Hàn Việt Phong khoát khoát tay: “KHÔNG cần!”

“Thế nhưng...”

“Buổi tối tối như thế này, nhìn còn không rõ làm sao mà tìm. Nếu Tô Thiếu Vân ở phụ cận, chúng ta sớm đã tìm được, nhưng đến bây giờ vẫn không tìm ra, có thể thấy...” – Hàn Việt Phong lặng đi một lúc lâu, sau đó tái nói: “Theo ta thấy, ngày mai chúng ta tái quyết định nên làm thế nào, bây giờ các người lui xuống nghỉ ngơi trước đi”

“Chủ tử...” – Hàn Nguyệt vừa định nói cái gì, chợt cảm nhận thấy Tô Nguyệt giật nhẹ ống tay áo của hắn, không thể làm gì khác hơn hắn đành ngậm miệng theo Tô Nguyệt lui xuống.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng, vẫn như thế mê hoặc lòng người, Hàn Việt Phong tuy trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng hắn biết sốt ruột cũng vô dụng

“Nguyệt còn, nhưng người ở nơi nào? Thiếu Vân, người rốt cuộc đang ở đâu? Ai...” – Hàn Việt Phong thở dài

Một đêm vô miên

Hàn Việt Phong đang chỉnh trang y phục, đã thấy Hàn Nhật vội vàng vàng chạy đến

“Chuyện gì?”

“Chủ tử, bên ngoài có nhân muốn gặp người” – Hàn Nhật thở gấp vội nói

“Người nào?”

“Không biết, nhưng hắn nói ba chữ”

“Ba chữ?” – Hàn Việt Phong hơi khần trương, hỏi

“Tô Thiếu Vân. Hắn...” – Hàn Nhật còn chưa nói hoàn, đã thấy Hàn Việt Phong đi xa

“Chủ tử!” – Hàn Nhật vừa gọi vừa hối hả đuổi theo đi ra ngoài

Vừa đến phòng khách, Hàn Việt Phong liền kéo áo Hàn Nguyệt, cả tiếng, hỏi: “Người đâu?”

Hàn Nguyệt ngây người, sau đó tỉnh ngộ hắn đang nói đến điều gì, vội vàng chỉ vào một gã nam tử đang ngồi ở một bên, nói: “Ở đây”

Hàn Việt Phong buông Hàn Nguyệt, nhìn lại, chỉ thấy một gã áo lam nam tử đang ngồi trên ghế uống trà.

“Người là ai? Thiếu Vân đâu?” – Hàn Việt Phong một bên đánh giá nam tử trước mặt, hỏi

Áo lam nam tử khoảng chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt thực bình thường, mặc trang phục nô bộc.

Hắn đứng lên, cung kính hướng Hàn Việt Phong hành lễ: “Tiểu nhân là Đường Bác, người Đường quốc”

“Ta chỉ muốn biết Thiếu Vân đang ở đâu, cái khác ta không cần biết” – Hàn Việt Phong ngữ khí lạnh lùng, không kiêng nể

“Người nếu tới tìm ta, tất nhiên là biết cái gì, nhanh nói cho ta biết, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Đường Bác cũng không kinh hoảng, cung kính đáp lời: “Muốn gặp Tô công tử, thỉnh Hàn công tử một người theo ta đi một chuyến”

“Thiếu Vân ở đâu?”

“Công tử theo ta đi xem, tự nhiên sẽ gặp Tô công tử. Hàn công tử, thỉnh!”

“Chủ tử, đừng mắc mưu hắn!” – Hàn Nguyệt vội ngăn cản: “Người nghĩ chúng ta dễ đùa bỡn thế sao? Ai biết các người không phải gạt chúng ta, nếu Tô công tử không ở chỗ các người, chủ tử chẳng phải là bị các người quản chế sao?”

Đường Bác từ trong lòng móc ra một vật, đưa cho Hàn Việt Phong: “Công tử, thỉnh xem qua”

Hàn Việt Phong tiếp nhận, vừa nhìn, nhất thời biến sắc, ánh mắt phức tạp nhìn Đường Bác: “Hảo, ta đi theo người”

“Chủ tử, đừng mắc mưu hấn!” – Hàn Nhật, Hàn Nguyệt đồng loạt kêu to

Hàn Việt Phong khoát khoát tay, ý bảo bọn họ đừng nói nữa

“Yên tâm, ta sẽ không có việc gì. Lúc ta không ở đây, các người hãy bảo vệ tốt Lữ Điều”

“Chủ tử!”

“Đây là mệnh lệnh!” – Hàn Việt Phong nghiêm mặt

“Đã rõ!” – Hàn Nhật, Hàn Nguyệt không thể làm gì khác hơn là im lặng nghe lời

“Đi thôi” – Hàn Việt Phong quay sang Đường Bác, nói

“Công tử, thỉnh”

Hàn Việt Phong chỉ liếc mắt nhìn hấn một cái, rồi hướng ra cửa đi nhanh, khi đi qua Tô Nguyệt đem vật trong tay đưa cho nàng, dặn dò: “Bảo quản cho tốt”

Tô Nguyệt tiếp nhận vật Hàn Việt Phong đưa, ngữ khí kiên định: “Vâng, chủ tử”

Hàn Nhật vẫn không rời mắt, nhìn trừng trừng bóng lưng Hàn Việt Phong theo Đường Bác đi ra đại môn, kị mã hướng thành tây rời đi.

Đến khi không còn có thể nhìn thấy bóng lưng của bọn họ nữa, Hàn Nguyệt quay sang nhìn Tô Nguyệt, hỏi: “Chủ tử đưa người vật gì vậy?”

“Ta cũng không biết” – Tô Nguyệt vừa nói, một bên mở vật đang cầm trong tay

Vừa hé ra, chỉ thấy một chiếc vòng tay điêu khắc bức tranh phượng hoàng vô cùng sống động

“Đây là cái gì?” – Hàn Nguyệt hiếu kì, hỏi

“Đây là vòng tay Tô công tử luôn mang trên tay” – Tô Nhật nói

“Trách không được lúc này chủ tử vừa nhìn thấy liền biến sắc” – Hàn Nhật khẽ nhíu mày

“Thế nhưng, ta sợ đây là một cái bẫy” – Tô Nhật giọng nói tràn đầy lo lắng

“Đừng lo lắng, chủ tử và Tô công tử sẽ không có việc gì”

“Chỉ hy vọng như thế”

Hàn Việt Phong theo Đường Bác ra khỏi cửa thành, khi đến thành tây lại leo lên một ngọn núi, đi tới một khối đại nham thạch bằng.

Hàn Việt Phong còn đang kì quái hấn đưa mình tới chỗ này làm gì, Đường Bác tiến đến nham thạch bằng, không biết xoa nhãn cái gì, khối nham thạch đột nhiên phát ra tiếng vang, từ từ tách làm đôi, lộ ra một đường hầm

Hàn Việt Phong trong lòng vô cùng kinh ngạc, trách không được bọn Hàn Nhật tìm không được Thiếu Vân, nguyên lai nơi này có bí đạo.

“Công tử, thỉnh”

Hàn Việt Phong vẫn như trước một bộ điềm tĩnh, không hiện lên một tia kinh hoảng, thần nhiên đi vào bí đạo

Đường Bác đi theo sau vào bí đạo, lại xoa nhãn một chút, hai khối nham thạch khép lại

Đi qua đường hầm đen kịt, phía trước hiện lên một u cốc, mây trắng lững lờ trôi, vô số loài hoa mọc khắp trên đất, thanh tuyến quái thạch (suối trong, đá có hình thù kì dị) được bày chính giữa. Trung tâm hiện diện tam trúc ốc, dưới một mái hiên đặt một chiếc bàn bằng trúc, ở bàn trúc lúc này có hai người đang đánh cờ, mà một trong hai người đó, không ai xa lạ, chính là Tô Thiếu Vân.

Hàn Việt Phong bước nhanh đi lên, ôm chặt Tô thiếu Vân, giọng đầy kinh hỉ: “Thiếu Vân! Người không có việc gì!”

“Ta không sao. Xin lỗi, hại người lo lắng” – Bị Hàn Việt Phong ôm chặt, Tô Thiếu Vân tuy xấu hổ nhưng cũng đáp lại

“Không có việc gì là tốt rồi!” – Hàn Việt Phong buông Tô Thiếu Vân ra, vỗ về gương mặt hần, đang chuẩn bị nói gì, đột nhiên có người cười to: “Ha ha...Ta đã nói hần nhất định lập tức tới đây, người lại không tin”

Hàn Việt Phong lúc này mới nhớ đến ở đây còn có một người, hần nắm chặt tay Tô Thiếu Vân, neho neho con mắt, đánh giá nam tử đang đứng trước mặt, hỏi: “Người là ai?”

Người nam tử này khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, mắt xếch, trên khóe mắt có chút nếp nhăn nhưng vẫn không làm ảnh hưởng đến phong thái mỹ nam tử của hần.

Hần tinh tế đánh giá Hàn Việt Phong, than thở: “Hai mươi ba năm, đã tròn hai mươi ba năm, người cũng đã trưởng thành”

“Người là ai?” – Hàn Việt Phong lạnh lùng hỏi lại

“Ta?” – Nam tử cười cười: “Ta là Đường Phi Phàm, cậu của người”

“Cậu?” – Hàn Việt Phong trừng mắt ngạc nhiên, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Ta thật không biết khi nào ta lại có một người cậu. Cho dù có, cũng không thể là họ Đường đi?”

“Ta thật là cậu người, là đệ đệ của Đường Tuyết Đình-mẫu thân người” – Đường Phi Phàm ánh mắt như điện phóng tới Hàn Việt Phong

“Mẫu thân ta họ Hàn, không phải họ Đường” – Hàn Việt Phong lãnh đạm, nói: “Ta không biết người vì sao lại bắt đi Thiếu Vân, thế nhưng...”

Đường Phi Phàm cắt đứt lời hần: “Người không tin ta?”

“Người làm sao khiến ta tin tưởng người?”

“Người ngồi xuống nghe ta nói, có thể chứ?”

Hàn Việt Phong gật đầu, kéo Tô Thiếu Vân cùng ngồi xuống: “Người nói đi, ta cũng không sợ người có âm mưu gì”

Đường Phi Phàm cũng ngồi xuống, nhìn Hàn Việt Phong, chậm rãi nói: “Tuyết Đình họ Đường, không phải họ Hàn. Nàng nguyên là nữ nhi của Long Uy Chiếu tướng Đường quốc. Hơn hai mươi năm trước, tỷ tỷ một thời hiếu thắng, dám gạt phụ thân chạy tới Hàn quốc làm thám tử, nói rằng muốn điều tra cơ mật của Hàn quốc. Nhưng, không biết vì sao bị Hàn Đăng nhìn thấy tỷ tỷ, hần yêu mến gương mặt xinh đẹp của nàng, liền đem nàng vào cung lập phi tử.

Người là nói ta vừa là người Hàn quốc vừa là người Đường quốc?” – Hàn Việt Phong hồ nghi hỏi

“Người sai rồi!” – Đường Phi Phàm chậm rãi nói rõ từng chữ, từng chữ một: “Người hoàn toàn là người Đường”

“Thế nhưng...”

“Người hãy nghe ta nói, người là huyết mạch hoàng tộc Đường quốc, không phải là người Hàn quốc” – Đường Phi PHàm khẳng định: “Tỷ tỷ ngày ấy cùng hiện tại Đường vương Đường Húc là thanh mai trúc mã ngay từ nhỏ. Trước khi tỷ tỷ đến Hàn quốc đã hoài thai người, vì thế người chính là chúng ta Đường quốc Thái tử”

“Thái tử?” – Hàn Việt Phong lớn tiếng, ánh mắt khó có thể tin

“Không sai! Đường quốc chúng ta theo quy chế chỉ cho một người bạn đời. Hoàng thượng vẫn luôn yêu tỷ tỷ, chỉ có người là nhi tử, thái tử duy nhất” – Hơi ngừng một chút, Đường Phi Phàm lại nói tiếp: “Ta biết người vẫn chưa tin. Tỷ tỷ ngày ấy sau khi mất liên lạc, chúng ta lập tức phái thám tử điều tra, khi biết được tỷ tỷ bị đem vào cung thì Đường Húc lập tức muốn đi giải cứu nàng, nhưng bị Hoàng thượng cấm tham chính, bởi vì thực Đường quốc chúng ta kém Hàn quốc quá xa, Nếu như sự tình trở nên bất hảo, có thể dẫn đến vong quốc, cho nên chỉ có thể...”

Nói đến đây, vành mắt Đường Phi Phàm trở nên đỏ: “Chỉ có thể nhìn tỷ tỷ bị đem đến dị quốc chịu khổ mà bất lực. Sau đó chúng ta biết được sau khi sinh ra người, tự sát mà chết”

Hàn Việt Phong nhân thần đại ra, khôn biết nên chấp nhận hay không tin tưởng câu chuyện này

“Thế nhưng Việt Phong nói mẫu phi hoài thai hắc thập nguyệt mới sinh hạ, hơn nữa cũng là một nữ tử thuần khiết, sao có thể...” – Tô Thiếu Vân nói ra thắc mắc trong lòng mình

“Đây là một trong những bí mật hoàng tộc của quốc gia ta, phàm là người có huyết thống hoàng tộc, nếu là nữ nhân, phải hoài thai mười hai tháng, mà nữ tính sở hữu một loại ảo thuật có thể mê hoặc nhân, nhưng loại ảo thuật này chỉ có thể dùng một lần. Tỷ tỷ trước khi đi Hàn quốc đã hoài thai người, khi đó toàn quốc trên dưới đang chuẩn bị cho hôn lễ của Đường Húc và tỷ tỷ” – Đường Phi Phàm lại nhìn Hàn Việt Phong: “Hoàng tộc chúng ta có ấn kí bí mật hình ngôi sao. Người xương quai xanh bên trái phía dưới, có đúng hay không có ấn kí?”

Lúc này, Hàn Việt Phong tâm thần đã đại loạn: “Tại sao có thể như vậy? Thế nào lại có thể?...”

9. Chương 9: Ly Gián

“Đây là sự thực, người chính là Thái tử Đường quốc” – Đường Phi Phàm bi thương nói: “Sau đó chúng ta biết được người trở thành Tam hoàng tử Hàn quốc, nhưng lại không được người thương yêu. Cái tư vị này, khó chịu vô cùng, nhưng chúng ta lại không thể nói cho người biết. Bởi vì sự tình một khi tiết lộ, người sẽ gặp họa sát thân. Chúng ta không thể liều lĩnh mà gây nguy hiểm cho người thừa kế duy nhất! Tha thứ cho cậu đến bây giờ mới có khả năng nói cho người. Thật xin lỗi người, Việt Phong!”

Hàn Việt Phong không đáp lời, có chút thất thần, chẳng thể suy nghĩ được gì.

Tô Thiếu Vân lo lắng nhìn Hàn Việt Phong, cầm lấy tay hắn.

“Việt Phong, người không sao chứ?”

Hàn Việt Phong mờ mịt lắc đầu

Thấy thế, Đường Phi Phàm thở dài.

Một lúc lâu sau, Hàn Việt Phong rốt cục đã định thần lại, phản ứng đầu tiên là quay sang Tô Thiếu Vân, cười ôn nhu: “Đừng lo lắng, ta không sao”

Sau đó quay đầu nhìn về phía Đường Phi Phàm, nhẹ giọng kêu lên: “Cậu”

“Người...” – Đường Phi Phàm nghẹn ngào: “Người không trách cậu năm ấy không đi cứu tỷ tỷ, để cho người tại dị quốc...”

“Ta không trách người, dù sao đó cũng là quyết định khó khăn đối với người, có oán thì cũng chỉ oán con người vô lực, không thể cải biến tất cả, chỉ có thể nghe theo số mệnh”

“Chúng ta không dám tùy tiện tiến nhập Hàn quốc tìm người, chỉ có thể chờ cơ hội, rốt cuộc cũng có thể chờ được cơ hội lần này. Bởi vì chúng ta biết Tô công tử đối với người rất trọng yếu, cho nên mới mời hắn tới đây, như vậy chúng ta mới có thể đơn độc gặp nhau mà không gây nghi ngờ cho người khác”

Hàn Việt Phong gật đầu

“Việt Phong, phụ hoàng người rất tưởng niệm người. Người dự định khi nào cùng cậu về nước?” – Đường Phi Phàm ánh mắt chờ mong nhìn Hàn Việt Phong

Hàn Việt Phong cảm thấy hơi áy náy: “Ta tạm thời chưa có khả năng cùng cậu về nước”

“Vì sao?” – Đường Phi Phàm vạm phần thất vọng

“Ta sợ ta đột nhiên ly khai sẽ khiến thân phận của ta bị bại lộ. Hơn nữa, ta cần phải hảo hảo dàn xếp với các thuộc hạ trung thành của ta, còn phải quay về Hàn quốc mang tro cốt mẫu thân đi theo”

“Người nói cũng đúng”

“Hơn nữa” – Hàn Việt Phong giương mắt nhìn Đường Phi Phàm: “Ta còn phải hoàn thành một chuyện”

“Hoàn thành một chuyện?”

“Đúng, một số chuyện hữu lợi cho Đường quốc”

“Lẽ nào người muốn đoạt ngôi vị Hoàng đế Hàn quốc?” – Đường Phi Phàm hai mắt sáng ngời, hỏi

Hàn Việt Phong lắc đầu: “Hàn Đăng sẽ không đem ngôi vị Hoàng đế truyền cho ta, vì hắn vẫn luôn hoài nghi ta không phải là con của hắn, nên muốn đoạt ngôi vị là việc rất rắc rối”

“Ta cũng có nghe nói qua Hàn Đăng không coi trọng người. Vậy chứ, người tưởng muốn gì?”

“Tuy rằng không thể đoạt được ngôi vị Hoàng đế, nhưng ta có khả năng ban trợ Hàn Nhạc Bình đoạt được đế vị”

“Hàn Nhạc Bình?”

“Đúng vậy, bởi vì Hàn Hi so với Hàn Nhạc Bình càng khôn khéo, lãnh khốc hơn. Nếu ngôi vị Hoàng đế trao cho hắn, tương lai sẽ gây bất lợi cho Đường quốc” – Hàn Việt Phong tiếp tục phân tích: “Mà Hàn Nhạc Bình tương đối bình thường, không có chí lớn. Vì thế ta muốn ở lại Hàn quốc hết thảy sắp xếp ổn thỏa, khi đó việc chúng ta đánh Hàn quốc sẽ dễ dàng hơn, cho nên trong thời gian ngắn ta sẽ không thể quay về Đường quốc”

“Như vậy a?” – Đường Phi Phàm trầm ngâm: “Vậy cũng tốt, như vậy đối với kế hoạch mở rộng Đường quốc trong tương lai không thể nghi ngờ sẽ vô cùng có lợi”

“Vậy nên...” – Hàn Việt Phong chuyển ánh mắt hướng Đường Phi Phàm: “Thỉnh cậu chuyển cáo phụ hoàng kế hoạch của ta, thỉnh phụ hoàng tha thứ ta không thể lập tức về nước”

“Hoàng thượng sẽ thông cảm thôi, bởi vì...đây là vì tương lai của Đường quốc” – Đường Phi Phàm vỗ vỗ vai Hàn Việt Phong, nói: “Như vậy, ta cùng Đường Bác sẽ quay về trước, khi nào người dàn xếp hảo mọi chuyện ở đây, phải lập tức quay về Đường quốc, nghe không?”

“Hảo” – Hàn Việt Phong gật đầu: “Thay ta hướng phụ hoàng thỉnh an”

Sau khi nói lời từ biệt cùng Đường Phi Phàm, Hàn Việt Phong lôi kéo Tô Thiếu Vân ra khỏi u cốc, đi qua đường hầm. Khi ra đến bên ngoài, Hàn Việt Phong cảm giác mọi thứ lúc này giống như một giấc mộng, không khỏi than nhẹ.

Sau khi lấy lại tinh thần, thấy Tô Thiếu Vân ánh mắt quan tâm nhìn mình, liền kéo hắn ôm vào lòng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán: “Ta không sao, chỉ cảm thấy mọi thứ không giống thật mà thôi”

“Kì thực ta có hoài nghi điều này là giả, nhưng tất cả lại vô cùng chân thật” – Cảm nhận cái ôm ấm áp của Hàn Việt Phong, Tô Thiếu Vân khẽ nói

Hàn Việt Phong không nói gì, một lát sau, tựa hồ nghĩ tới cái gì, hỏi: “Khi ta mới vừa vào cốc, cậu nói “Ta đã nói hắn nhất định lập tức tới đây, người lại không tin”, lời này là có ý tứ gì? Có phải hay không người cùng cậu đánh đố?”

“Không có ý tứ gì” – Tô Thiếu Vân trả lời hơi mất tự nhiên

“Không có?” – Hàn Việt Phong hồ nghi hỏi, cúi đầu nhìn Tô Thiếu Vân, thấy mặt hắn ửng đỏ, càng thêm không tin: “Nếu không có, vì sao người lại đỏ mặt?”

Thấy không thể tránh khỏi, Tô Thiếu Vân không thể làm gì khác hơn, đỏ mặt nói: “Cậu người nói người Đường quốc các người suốt đời chỉ yêu một người, theo như hắn quan sát, người đã có tình cảm đối với ta, nếu như biết ta ở nơi nào, người nhất định không chút do dự tìm tới”

“Ách?” – Hàn Việt Phong giật mình

Tô Thiếu Vân trát trát mắt, nhìn hắn: “Người...có đúng hay không đối với ta có tình cảm?”

“Người nói xem?”

“Ta...ta không biết”

“Người sao lại không biết? Lẽ nào ta đối với người tốt như vậy, người lại không nhìn ra sao? Người làm ta thật đau lòng!” – Hàn Việt Phong che mặt bày ra một bộ thương tâm, nói

Tô Thiệu Vân cúi đầu: “Ta không biết người có đúng hay không thật sự...”

Hàn Việt Phong kéo hai tay hắn, chân thành tha thiết nói: “Thật sự, ta đối với người hoàn toàn chân thật. Ta không biết từ khi nào đã bắt đầu thích người, có lẽ là lần đầu tiên gặp người thì tình cảm này cũng đã bắt đầu”

Tô Thiệu Vân ngẩng đầu, dùng ánh mắt trong suốt nhìn hắn

“Vậy còn người? Đối với ta người có cảm thấy gì không?” Hàn Việt Phong nhìn thẳng vào mắt Tô Thiệu Vân, lo lắng hỏi

“Ta không cảm thấy bài xích khi người đụng chạm, mặc dù lúc đầu có chút phiền chán, nhưng...”

“Nhưng sau lại thích, đúng không?”

“Đúng vậy, thậm chí ta phát hiện ánh mắt ta càng không thể lý khai người, nhưng ta không biết, chân tình là gì?”

“Người thông minh như vậy, thế nhưng vì sao tại phương diện này lại ngốc nghếch đến thế?” – Hàn Việt Phong lắc đầu

“Ngốc nghếch? Có lẽ bởi vì sự cố chấp của ta” – Tô Thiệu Vân khẽ thở dài

“Bất quá, hiện tại ta biết trong lòng người có ta là đủ rồi. Ta nhất định sẽ chờ được đến khi chính người nói người yêu ta” – Hàn Việt Phong giọng nói tràn đầy tự tin

Tô Thiệu Vân ôn nhu nhìn hắn cười cười. Tuy rằng nghĩ đến bản thân thích một gã nam tử có điểm bất khả tư nghị, nhưng hắn cũng không cảm thấy phiền não. Bởi vì hắn cho rằng, chỉ cần cả hai cảm thấy hài lòng, đối với đánh giá của người ngoài hay bất kỳ điều gì khác đều không quan trọng.

“Nếu chúng ta đã thổ lộ, người chừng nào chấp nhận cùng ta làm...cái kia?”

“Cái kia? Cái gì cái kia?” – Tô Thiệu Vân không rõ, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đen tối của Hàn Việt Phong, nhất thời minh bạch “cái kia” chính là chỉ ‘sàn đệ chi hoan’ gương mặt lập tức đỏ bừng.

Máng một câu: “Sắc lang!” – sau đó vội xoay người chạy đi

“Thiệu Vân! Người chờ ta một chút! Đây là chuyện sớm hay muộn, nếu sớm muộn đều sẽ phát sinh, vậy sớm một chút có cái gì không tốt a? Người không cần phải xấu hổ” – Hàn Việt Phong nói to

Tô Thiệu Vân không để ý tới hắn, càng chạy nhanh hơn.

Hàn Việt Phong vừa truy vừa nói: “Thiệu Vân, chờ ta với!”

Sau khi xử lý tốt mọi chuyện, Hàn Việt Phong lĩnh quân đội khải hoàn quay về Hàn quốc

Dọc đường đi, bọn Hàn Nhật bốn người nháo nhào cả lên, muốn biết Hàn Việt Phong làm cách nào cứu Tô Thiệu Vân trở về, ngày đó đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng cả Hàn Việt Phong cùng Tô Thiệu Vân đều ngậm miệng không nói, khiến cả đám tâm tư khó chịu. Tuy rằng bọn họ không hỏi ra được gì, nhưng phát hiện cảm tình giữa Hàn Việt Phong và Tô Thiệu Vân tốt lên rất nhiều, vì vậy trên suốt đường đi, cả đám đều nhìn chằm chằm hai người bọn họ với ánh mắt đen tối. Hàn Việt Phong thì lơ đãng như không biết, chỉ có Tô Thiệu Vân cảm thấy thật không thể tự nhiên.

Ngày hôm đó, cuối cùng cũng trở về Hàn quốc, Tô Thiệu Vân cùng bọn Hàn Nhật về Việt vương phủ trước, còn Hàn Việt Phong phải lập tức tiến cung hướng Hàn Đăng bẩm báo sự việc.

Sau khi từ Lữ Điều trở về khoảng chừng nửa tháng, Hàn Đăng đột nhiên đưa ra quyết định muốn lập Thái tử. Vừa nhắc đến vấn đề này, nhất thời khiến mọi người bàn tán xôn xao, các đại thần đều đưa ra kiến giải, đối với chuyện lập Thái tử tranh luận không ngớt. Trong thời gian ngắn, từ vua đến dân chúng đều âm ỉ nghị luận.

Trong Việt vương phủ, Hàn Việt Phong đang cùng Tô Thiếu Vân đàm luận chuyện Hàn Đăng lập Thái tử. Tô Nguyệt đứng một bên hầu hạ, nói: “Ta nói, Đại vương thật bất công! Chủ tử tài cán như thế, đương nhiên phải lập chủ tử làm Thái tử, thế nhưng ta thấy Đại vương một điểm ý tứ lập chủ tử cũng không có”

“Đúng đó” – Tô Nhật và Hàn Nguyệt đứng một bên phụ họa, chỉ có Hàn Nhật là im lặng không lên tiếng.

Hàn Việt Phong không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn bọn họ nhăn mặt nhịu mày bất mãn.

“Chủ tử, người thế nào lại chẳng quan tâm gì hết” – Hàn Nguyệt bất bình, nói

“Quan tâm thì phải làm thế nào đây? Chuyện này cũng không phải ta có thể quyết định” – Hàn Việt Phong buồn cười nhìn Hàn Nguyệt.

Tô Nguyệt thấy không thể nói được Hàn Việt Phong, hướng sang Tô Thiếu Vân: “Công tử, người thế nào lại không nói chủ tử giúp chúng ta?”

“Có cái gì để nói giúp chứ?” – Ngờng một chút, rồi như đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, hỏi Tô Nguyệt: “Đúng rồi, Tô Nguyệt, ta luôn muốn hỏi người một việc”

“Chuyện gì?” – Tô Nguyệt hiểu kì, hỏi

“Người là người Tô quốc?”

“Đúng vậy. Công tử vì sao hỏi như vậy?”

“Người đã là người Tô quốc, vì sao lại trở thành thủ hạ của Hàn Việt Phong?”

“Nguyên lai công tử là hỏi điều này sao?” – Tô Nguyệt như bừng tỉnh đại ngộ, chậm rãi giải thích: “Đó là khi chúng ta mười hai tuổi, Tô vương Thích Phùng hạ lệnh tróc trảng dinh để mở rộng quân đội, nhưng cha ta khi đó đang mang trọng bệnh mà bọn họ vẫn muốn bắt cha ta đi, nưng chúng ta đau khổ khẩn cầu bọn họ, bọn họ lại đánh nưng. Vừa lúc đó chủ tử đi ngang qua, người bỏ tiền mua chuộc đám quan binh đó muốn họ thả chúng ta ra. Từ khi đó bắt đầu, chúng ta đã quyết định mạng nhỏ này là thuộc chủ tử. Năm chúng ta mười sáu tuổi, cha, nưng đồng thời bệnh nặng qua đời, sau khi an táng bọn họ, liền đi khắp nơi tìm kiếm chủ tử, sau khi tìm được thì ta vẫn theo chủ tử cho đến giờ”

“Nguyên lai là như vậy”

“Đúng vậy”

Tô Thiếu Vân đang muốn hỏi một chút hai huynh đệ Hàn Nhật, Hàn Nguyệt vì sao đi theo Hàn Việt Phong thì, lúc này Hàn Đức đi đến bẩm báo: “Chủ tử, Nhị hoàng tử tới chơi”

Hàn Việt Phong và Tô Thiếu Vân nhìn nhau, sau đó mới nói: “Đã biết, ta liền ra ngay”

“Nhị hoàng tử tới làm gì?” – Tô Nguyệt thắc mắc

“Còn có thể là cái gì, đương nhiên là vì việc lập Thái tử” – Hàn Nguyệt cười nhạt

“Không nên nói lung tung!” – Hàn Việt Phong nghiêm mặt cảnh cáo

Hàn Nguyệt hướng Tô Nguyệt làm mặt quỷ, sau đó im lặng không nói nữa

Tô Thiếu Vân theo Hàn Việt Phong đi đến phòng khách, thấy Hàn Nhạc Bình trong đại sảnh thông thả đi qua đi lại

“Tam đệ” – Hàn Nhạc Bình vừa thấy Hàn Việt Phong lập tức nở nụ cười, niềm nở chào đón

Hàn Việt Phong chậm rãi ngồi xuống, Tô Thiếu Vân lẳng lặng đứng phía sau

“Nhị ca tìm ta có chuyện gì?”

“Tam đệ hẳn là biết ta tìm người vì chuyện gì”

“Lẽ nào Nhị ca vì việc lập Thái tử?” – Hàn Việt Phong bất động thanh sắc, hỏi

“Chính là việc đó” – Hàn Nhạc Bình uống một ngụm trà, đặt chén xuống, nói thẳng: “Ta muốn biết lập trường của Tam đệ”

“Lập trường của ta?”

“Đúng”

“Vậy Nhị ca cho lập trường của ta là gì?”

“Nếu như ta biết, ta đã không tìm ngươi” – Hàn Nhạc Bình chau mày, không kiên nhẫn nói

Thấy thế, Hàn Việt Phong trong lòng chợt nảy sinh cảm giác chán ghét: “Ta biết phụ hoàng luôn không thích ta, cũng sẽ không lập ta làm Thái tử. Vì thế vô luận Đại ca hay Nhị ca làm Thái tử, với ta mà nói đều như nhau”

Hàn Nhạc Bình trầm nghĩ: nguyên lai ngươi cũng tự mình hiểu lấy, biết Thái tử không trong tầm của ngươi, vì thế, hắn nói: “Tam đệ, cái này ngươi sai rồi. Đại ca làm Thái tử và ta làm Thái tử đương nhiên là khác nhau, hơn nữa khác nhau rất lớn”

“Nga? Ý Nhị ca là?” – Hàn Việt Phong làm như không hiểu

“Thái độ làm người của Đại ca thế nào, ngươi hẳn là rất rõ ràng. Nếu như hắn làm Thái tử, sau đó lên làm Hoàng đế, chắc chắn đối với ta và ngươi sẽ đuổi tận giết tuyệt, thế nhưng...” – Hàn Nhạc Bình chuyển giọng: “Nếu như ta làm Thái tử, sau khi đăng cơ, ta sẽ hảo hảo báo đáp ngươi, sẽ không gia hại ngươi”

“Nhị ca nói cũng có đạo lý” – Hàn Việt Phong gật đầu: “Vậy ngươi nghĩ ta làm sao giúp ngươi?”

Hàn Nhạc Bình trong lòng mừng thầm: “Ta biết Tam đệ xưa nay trong chúng tướng quân rất có uy vọng, ta nghĩ nếu Tam đệ ngươi có thể thuyết phục chúng tướng quân ủng hộ ta, như vậy, phần thắng của ta sẽ lớn hơn rất nhiều”

“Như vậy sao?” – Hàn Việt Phong hơi ngập ngừng: “Thế nhưng ta sợ chúng tướng quân sẽ không nghe lời ta nói”

Nghe Hàn Việt Phong có ý tứ đáp ứng, Hàn Nhạc Bình vui vẻ nói: “Bọn họ nhất định sẽ nghe ngươi nói”

“Cho ta thời gian suy nghĩ một chút” – Hàn Việt Phong làm như do dự

“Tam đệ, ngươi cũng đừng do dự nữa, tương lai ta làm Hoàng đế nhất định sẽ trọng dụng ngươi, đồng thời ban thưởng cho ngươi thật nhiều” – Hàn Nhạc Bình dụ dỗ

“Vậy được rồi” – Hàn Việt Phong như cố gắng đưa ra quyết định khó khăn

“Vậy thật sự là quá tốt!” – Hàn Nhạc Bình hưng phấn đến cực điểm

“Nhị hoàng tử, có thể nghe ta nói một lời?” – Đứng phía sau Hàn Việt Phong này giờ không nói chuyện, Tô Thiệu Vân đột nhiên ngắt lời, nói

“Ngươi là ai?” – Hàn Nhạc Bình tựa hồ đến bây giờ mới nhìn thấy hắn, không nhận biết Tô Thiệu Vân, hắn bất mãn đối Hàn Việt Phong, nói: “Huynh đệ chúng ta đang nói chuyện, ngươi sao lại để ngoại nhân ở một bên nghe? Nếu như hắn là người Đại ca phái tới, chẳng phải là không xong sao”

“Nhị ca đừng lo lắng, hắn là mưu sĩ tâm phúc của ta, tuyệt đối có thể tín nhiệm” – Hàn Việt Phong ngữ khí chắc chắn: “Không ngại nghe xem hắn có điều gì muốn nói”

“Vậy được rồi, có chuyện thì nói mau đi” – Hàn Nhạc Bình không thể làm gì khác hơn, nói

“Tạ ơn Nhị hoàng tử” – Tô Thiệu Vân từ tốn nói: “Kì thực Hoàng thượng tuyển Thái tử, không chỉ dựa vào năng lực, mà còn xem xét tôn tử của mình”

Thấy Hàn Nhạc Bình ánh mắt ý bảo tiếp tục, Tô Thiệu Vân nói tiếp: “Mỗi một Hoàng đế đều mong muốn giang sơn của mình có thể càng ngày càng mở rộng, đương kim Hoàng thượng cũng sẽ không ngoại lệ. Sở dĩ Hoàng thượng muốn tuyển Thái tử vì hắn muốn không chỉ một đời giang sơn bền vững, mà mong cả đời sau cũng càng vững bền hơn, không làm hắn phải lo lắng sau khi truyền ngôi, Hắn không muốn giang sơn gặp bất kì biến cố nào”

“Ý người là...?” – Hàn Nhạc Bình chần chờ, hỏi

“Ý tứ của ta chính là muốn Nhị hoàng tử cần thường xuyên cho tiểu Hoàng tử tiến cung làm bạn Hoàng thượng. Thứ nhất, có thể thể hiện tấm lòng hiếu thuận của người, thứ hai, tận lực cho tiểu Hoàng tử thể hiện tài hoa của hần, để Hoàng thượng kiến thức sự xuất sắc của tôn tử mình, như vậy phần thắng sẽ lớn hơn nữa”

Hàn Nhạc Bình ngậy người một chút, sau đó cười ha ha: “Có đạo lý! Có đạo lý! Tam đệ, mưu sĩ của người thật là có bản lĩnh. Nếu như ta có thể kế thừa ngôi vị Hoàng đế, ta nhất định sẽ không bạc đãi người”

“Vậy ta trước hết đa tạ Nhị hoàng huynh” – Hàn Việt Phong bồi cười, nói

“Đâu có” – Hàn Nhạc bình vừa cười to thỏa mãn, vừa ly khai vương phủ

“Tâm tư thiếu trầm ổn, cũng không khôn khéo, lại càng không có lòng yêu dân, nếu làm Hoàng đế, chỉ sợ không phải phúc cho vạn dân” – Nhìn bóng lưng xa dần của Hàn Nhạc Bình, Tô Thiếu Vân nhận xét

Hàn Việt Phong gật đầu, trầm ngâm nói: “Hiện tại chúng ta sẽ chờ đợi thời cơ khơi mào nguy cơ chi tâm (sự lảng về nguy cơ) của Đại hoàng huynh, để cho bọn họ tranh giành nhau đến mức người sống ta chết.”

“Ta tin tưởng Hàn Hi rất nhanh sẽ biết Hàn Nhạc Bình đến tìm người, hần cũng sẽ không nhẫn nữa mà tìm đến người. Như vậy, kế phản gián xem như thành công”

“Kế phản gián?” – Hàn Việt Phong lẩm nhẩm, nhìn Tô Thiếu Vân, cười nói: “Thật đúng là từ chuẩn xác để hình dung! Thiếu Vân, ta phát hiện người thật thông minh

“Vậy sao?” – Tô thiếu Vân mỉm cười

Hần chính là người hiện đại, mang tri thức của thời hiện đại, không thông minh mới là lạ!

10. Chương 10: Đi Sứ

Cùng địa phương ấy, cùng người ấy...

“Người nói Nhị đệ đã đi gặp Tam đệ?” – Hàn Hi có chút bất an hỏi

“Vâng, Nhị hoàng tử đã đi vào buổi chiều hôm qua” – Hàn Phàm Lâm đáp

“Người biết bọn họ đã nói gì không?”

“A?” – Hàn Phàm Lâm cúi đầu: “Hôm đó Nhị hoàng tử chỉ ra ngoài một mình, không mang bất cứ kẻ nào theo nên thuộc hạ cũng không biết bọn họ đã nói những gì, nhưng chắc cũng là về chuyện lập Thái tử mà thôi”

“Hanh!” – Hàn Hi hừ một tiếng: “Không cần phải nói cũng biết, Nhị đệ muốn lợi dụng uy danh của Tam đệ đối với chúng tướng quân để có sự ủng hộ lớn hơn”

“Tam hoàng tử đối với chúng tướng quân ảnh hưởng quả thật rất lớn, nếu như hần thật sự đáp ứng giúp Nhị hoàng tử, như vậy chủ tử muốn lấy ngôi vị Thái tử sẽ khó khăn hơn” – Hàn Phàm Lâm lo lắng

“Đây quả là vấn đề lớn” – Hàn Hi chau mày: “Ta cũng phải dò hỏi ý Tam đệ, xem hần sẽ giúp ai?”

“Nếu Tam hoàng tử có ý định giúp Nhị hoàng tử, vậy chủ tử định làm thế nào?”

“Nếu như vậy, chúng ta có thể tiên phát chế nhân” – Hàn Hi giọng nói lãnh khốc

“Thế nhưng, Tam hoàng tử không phải là kẻ dễ đối phó”

“Hiện tại...khoan nói những điều này, chờ ta thăm dò ý kiến Tam đệ sau đó sẽ quyết định”

“Cũng chỉ có thể làm như vậy”

Lưu Vân Trai

“Người nói...Hàn Hi khi nào sẽ đến tìm ta?” – Hàn Việt Phong một bên ngồi nghe Tô Thiếu Vân đánh đàn, một bên hỏi

“Hàn Hi không phải là người phi thường lãnh tinh, ta tin tưởng hẳn rất nhanh sẽ đến tìm người” – Tô Thiếu Vân không nhanh không chậm trả lời

“Vây cũng coi như xong, dù sao ta cũng không lo chuyện ấy, mà ta lo về việc sứ giả Triệu quốc đến chơi”

“Sao lại lo?”

“Bởi vì hôm nay khi lâm triều, ta nghe Hàn Đăng có ý định cùng Triệu quốc liên minh. Nếu như thực sự để Hàn quốc liên minh với Triệu quốc, như vậy thì nguy rồi” Hàn Việt Phong nhíu nhíu mày, trầm tư

“Hàn Đăng có ý như vậy, cho thấy hẳn là kẻ biết nhìn xa. Chỉ cần liên minh với Triệu quốc sẽ không lo chiến tranh về sau, rất có lợi cho sự lớn mạnh của Hàn quốc”

“Bất quá, điều này đối với Đường quốc trăm hại không có một lợi, ta phải nghĩ biện pháp ngăn chặn cuộc liên minh này mới được” – Hàn Việt Phong nắm chặt tay, ánh mắt đầy vẻ quyết tâm, nói

Tô Thiếu Vân đang định trả lời thì nghe được tiếng bước chân, vội ngậm miệng không nói nữa

Một lát sau, Hàn Nguyệt đi đến: “Chủ tử, Đại hoàng tử đến thăm”

Hàn Việt Phong nghiêng ngẫm một lúc, cười: “Tốt, Thiếu Vân, người có muốn theo ta ra ngoài không?”

“Không có hứng thú” – Tô Thiếu Vân lắc đầu

“Vây, ta đi đây”

“Ân”

“Chủ tử thật biết ăn nói, đi ra ngoài cũng báo một tiếng...”- Hàn Nguyệt thì thầm

Hàn Việt Phong quay đầu, trừng mắt: “Người thì thầm gì đó?”

Hàn Nguyệt cười cười, chối bay: “Không có gì, ta cái gì cũng chưa nói”

“Hừ!”

Phòng khách thượng

Chờ Hàn Việt Phong ngồi xuống, Hàn Hi đi thẳng vào vấn đề: “Tam đệ, ta biết Nhị đệ đã tìm người, cũng biết lúc đó hai người đã bàn về điều gì”

“Nga? Vây chẳng hay Đại ca nói điều này có ý gì?”

“Tam đệ thông minh như vậy, sao lại không rõ ý của ta chứ?” – Hàn Hi khinh miệt hừ mũi: “Ta chỉ muốn biết Tam đệ người chọn đứng ở bên nào?”

Hàn Việt Phong đang định tiếp tục giả hồ đồ, đột nhiên một ý nghĩ chợt lóe, vì vậy liền nói: “Nhị ca ngày hôm qua tìm ta, mong ta thuyết phục chúng tướng quân ủng hộ hẳn lên làm Thái tử”

“Quả thế!” – Hàn Hi có chút tức giận: “Tam đệ người không phải là đáp ứng rồi chứ?”

“Ta vẫn còn lo lắng, vì ta không muốn chen vào chuyện tranh đấu giữa các người” – Hàn Việt Phong lại giả chiêu ảo não do dự, lăm bằm

“Người là nói, người...” – Hàn Hi không giấu nổi vẻ mừng rỡ

“Ta hai bên đều không muốn giúp, nhưng ta lại sợ Nhị ca nói ta vô tình, cho nên...” – Hàn Việt Phong nhìn Hàn Hi

“Cho nên...ta nghe nói sứ giả Triệu quốc một ngày sau sẽ về nước, phụ hoàng vẫn chưa quyết định người sẽ đi sứ Triệu quốc, nên ta nghĩ sẽ nhân cơ hội này đi sứ, như vậy sẽ không cảm thấy khó xử với hai huynh. Vây nên ta muốn thỉnh hoàng huynh giúp ta hướng phụ hoàng thỉnh cầu cho ta đi sứ sang Triệu quốc, chỉ cần hoàng huynh giúp ta thuyết phục phụ hoàng” – Hàn Việt Phong ánh mắt lóe sáng

Hàn Hi kinh hãi: “Cái này không thành vấn đề! Ta nhất định sẽ giúp người thuyết phục phụ hoàng”

“Vậy trước đã tạ Đại hoàng huynh, nhân tiện cầu chúc huynh có thể đạt được Thái tử vị”

Nghe vậy, Hàn Hi không khỏi đắc ý cười ha ha

Bởi có sự giúp sức của Hàn Hi, Hàn Việt Phong thuận lợi trở thành người đi sứ sang Triệu quốc

Khi Tô Thiếu Vân biết điều này, không khỏi cười trộm, Tô Nguyệt một bên thấy thế, kì quái hỏi: “Công tử, người cười cái gì? Không phải là vì có thể đi Triệu quốc đấy chứ?”

“Đương nhiên!” – Tô Thiếu Vân cười khoái trá

“Nhưng không biết chủ tử có cho chúng ta theo không?” – Tô Nhật lo lắng

“Yên tâm, hẳn nhất định cho các người theo”

“Thật sự?” – Tô Nguyệt vui vẻ hỏi

“Đương nhiên!” – Phía sau đột nhiên có tiếng người đáp

Tô Nguyệt nhìn lại: “Chủ tử, người thực sự cho chúng ta đi?”

“Ta lúc nào đã lừa gạt các người?” – Hàn Việt Phong mỉm cười: “Các người mau đi thu xếp hảo tất cả, ngày mai chúng ta xuất phát”

“Vâng!” – Hai tỷ muội Tô Nhật vô cùng cao hứng vội chạy đi thu xếp

Nhìn bóng lưng các nàng dần xa, Tô Thiếu Vân hỏi: “Đến Triệu quốc rồi người dự định làm thế nào?”

Hàn Việt Phong lắc đầu: “Ta nghĩ đến Triệu quốc rồi sẽ quyết định, dù sao đối với người Triệu quốc ta không biết nhiều”

Hai người nhìn cây thước được sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, im lặng không nói nữa

Triệu quốc, một trong các cường quốc đứng đầu của mười hai quốc gia. Triệu vương danh tự Triệu Tổ Bình, có ba nhi tử tương đối xuất sắc là Triệu Vu Tân, Triệu Kiệt Nhâm, Triệu Duy Chi.

Hàn Việt Phong và sứ giả Triệu quốc vừa tiến nhập thủ đô Triệu quốc, thành Hạo Điều, Triệu vương đã phái con thứ ba của hắn là Triệu Duy Chi tới đón tiếp. Sau khi đoàn người đã vào Hạo Điều, Hàn Việt Phong cùng tùy tùng được đưa đến trạm dịch nghỉ ngơi, chuẩn bị cho ngày mai tấn kiến Triệu vương.

“Tam hoàng tử, nếu có vấn đề gì cứ nói với ta” – Triệu Duy Chi sang sảng cười, nói

“Nếu Tam hoàng tử đã nói thế, vậy nếu Hàn Việt Phong có chuyện sẽ không khách khí tìm người” – Hàn Việt Phong cười đáp lại

“Hảo! Nghĩ không ra Tam hoàng tử có tính hào sảng như vậy, nếu không có chuyện gì, ta cáo từ trước, miễn cho quấy rối Tam hoàng tử nghỉ ngơi”

“Hảo, chờ ngày mai gặp Hoàng thượng, chúng ta lại nói chuyện”

“Ta đây luôn ở quý phủ chờ người đại giá”

Nói xong, Triệu Duy Chi mang theo tùy tùng ly khai

Ngày thứ hai, Hàn Việt Phong tiến cung tham kiến Triệu vương, Tô Thiếu Vân nhàn rỗi không có việc gì nên cũng đi theo, nhưng không đến hoàng cung mà cùng Hàn Nhật, Hàn Nguyệt chờ bên ngoài.

Ngồi trong mã xa, Tô Thiếu Vân kêu Hàn Nguyệt vén màn lên, tinh tế thưởng thức cấu trúc hoàng cung Triệu quốc

Giữa lúc Tô Thiếu Vân nhìn đến nhập thần thì, xa xa có sáu người đi tới, dẫn đầu là Triệu Duy Chi

Triệu Duy Chi cho ngựa đi đến trước mã xa, hỏi: “Các người là thuộc hạ của Tam hoàng tử Hàn quốc?”

“Hồi Tam hoàng tử, đúng vậy” – Hàn Nhật đáp

“Chủ tử các người vẫn chưa ra sao?”

“Đúng vậy”

“Như vậy a?” – Triệu Duy Chi trầm ngâm một chút, đang muốn ly khai, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy Tô Thiểu Vân trong mã xa, hần hiếu kì hỏi: “Vị này chính là?”

Hàn Nguyệt quay đầu nhìn Tô Thiểu Vân, thấy hần gật đầu ý bảo trả lời, mới nói: “Người này là bằng hữu của chủ tử nhà chúng ta, Tô công tử”

“Bằng hữu?”

Nhìn ra Hàn Nhật đối Tô Thiểu Vân cung kính, tâm trạng Triệu Duy Chi vô cùng kinh ngạc, quay đầu hỏi Tô Thiểu Vân: “Tại hạ Triệu Duy Chi, xin hỏi đại danh công tử là...?”

Thấy Triệu Duy Chi là người hữu lễ, Tô Thiểu Vân đối hần cũng sinh hảo cảm, đáp lễ: “Tại hạ Tô Thiểu Vân hân hạnh gặp Tam hoàng tử”

“Nguyên lai là Thiểu Vân huynh, chẳng hay Thiểu Vân huynh vì sao theo Tam hoàng tử? Ý của ta là, người hần là người Tô quốc, thế nhưng vì sao lại có cơ hội theo Tam hoàng tử?” – Triệu Duy Chi tò mò

Suy nghĩ một chút, Tô Thiểu Vân mới nói: “Đó là vì ta là kẻ thích nhân du, một lần ngẫu nhiên gặp Tam hoàng tử, hân hạnh được hần thưởng thức, vì vậy liền vẫn ở lại bên người Tam hoàng tử làm một mưu sĩ nhỏ bé, không đáng kể”

“Nguyên lai người là mưu sĩ của Tam hoàng tử” – Ngừng một chút, Triệu Duy Chi lại hỏi: “Người đã có danh là mưu sĩ, hần là rất có tài năng phải không?”

“Tam hoàng tử chê cười, điểm thông minh của ta còn chưa tới mặt bàn a”

Triệu Duy Chi nở nụ cười, hai người-một kẻ ở trên ngựa, một kẻ ở mã xa đàm luận chuyện thiên nam địa bắc

“Ta muốn hỏi người một vấn đề” – Triệu Duy Chi nói

“Tam hoàng tử cứ nói”

“Tục ngữ nói ‘dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người’, người thấy thế nào?”

“Câu này ư?” – Tô Thiểu Vân suy nghĩ một chút: “Nếu thật có chuyện đơn giản như vậy, vậy thì mọi người đều có khả năng trở thành tướng rồi”

“Vậy người đối với việc dùng người này có ý kiến gì không?”

“Minh đạo làm vua, sử trí giả tấn kỳ lự, mà quân cố dĩ đoạn sự, cố quân bất tận vu trí; hiền giả tấn kỳ tài, quân cố mà vãng chi, cố quân bất tận vu năng. Hay như: tuần mã năng trải qua nguy hiểm, lực điền không bằng ngư; kiên xa năng tải trọng, qua sông không bằng thuyền, xá trường dĩ tụt đoán, trí giả làm khó mưu, sinh trưởng quý áp dụng, mọi việc không thể quá nghiêm khắc”

Tô Thiểu Vân nói một phen, nghe xong Triệu Duy Chi vạn phần kính phục: “Những đạo lý này...ta là lần đầu tiên nghe được”

Hàn Nguyệt đứng một bên, nghiêng đầu, hỏi: “Công tử, ta không hiểu lắm”

Tô Thiểu Vân cười nói: “Nói đơn giản, là người thông minh, cũng có chỗ không dùng được, là người không thông minh, nhưng vẫn có chỗ hữu dụng. Như vậy, làm cách nào để tài năng mỗi người đều có thể phát huy hết tác dụng? Then chốt ở chỗ nhân sự trạch nhân (chắc là tùy người tùy việc), nói đúng hơn là từng chức vị cần được phân phối cho người thích hợp, khi người và chức vị thích hợp, kết quả sẽ tốt hơn rất nhiều”

“Nga!” – Hàn Nhật, Hàn Nguyệt như bừng tỉnh đại ngộ

“Lợi hại!” – Triệu Duy Chi thán phục: “Tam hoàng tử có thể có một mưu sĩ như vậy, thật là có phúc khí!”

“Cái gì ta có phúc khí?”

Hàn Việt Phong sau khi gặp Triệu vương đi ra, thấy Triệu Duy Chi ghìim ngựa đứng trước mã xa của mình, cho rằng có chuyện gì, liền vội vã đi tới, vừa vặn nghe được câu nói kia của Triệu Duy Chi, vì vậy liền hỏi

“Tam hoàng tử, người gặp phụ hoàng ta xong rồi sao?”

Hàn Việt Phong gật đầu

“Vay về việc lưỡng quốc liên minh như thế nào rồi?” – Triệu Duy Chi hỏi

“Tuy rằng thủ đô hai nước chúng ta đều có ý liên hợp, nhưng vẫn còn một số vấn đề nên vẫn chưa thể quyết định”

“Như vậy a” – Triệu Duy Chi cúi đầu, trầm tư, một lát sau, hần ngẩng đầu nói: “Ta không tiếp chuyện với các người nữa, ta trước tiên cung hướng phụ hoàng thỉnh an”

“Tam hoàng tử xin cứ tự tiện”

“Vay Tam hoàng tử, Thiếu Vân huynh, cáo từ. Nếu có thời gian nhớ ghé qua thăm phủ ta”

“Nhất định”

Chờ Triệu duy Chi đi rồi, Hàn Việt Phong hỏi: “Vừa mới xảy ra chuyện gì? Vì sao Triệu Duy Chi đột nhiên nói như vậy?”

Hàn Nguyệt đem tất tần tật chuyện lúc nãy nói cho hần nghe, nhưng hần lại không thể nhớ kỹ lời của Tô Thiếu Vân, nên Tô Thiếu Vân đành nói lại một lần.

Nghe xong, Hàn Việt Phong không nói gì thêm, ra lệnh cho Hàn Nhật lái xe ly khai. Nhìn sắc mặt hần có chút hờn giận, Hàn Nhật, Hàn Nguyệt không dám hé miệng, im lặng điều khiển mã xa ly khai hoàng cung Triệu quốc.

Bên trong xe ngựa

“Người làm sao vậy?” – Tô Thiếu Vân hỏi

“Người không nên nói những điều đó với Triệu Duy Chi” – Hàn Việt Phong sắc mặt thối thối, nói

“Vì sao?” – Tô Thiếu Vân cảm thấy khó hiểu

“Bởi vì hần sẽ phát hiện cái tốt của người, như vậy sẽ làm ta không vui!”

Tô Thiếu Vân bật cười, không dám tin những gì mình mới nghe được: “Người ghen sao?”

Hàn Việt Phong không được tự nhiên, bất đắc dĩ gật đầu

“Nghĩ không ra người cũng sẽ như thế...” – Tô Thiếu Vân còn muốn nói “...khả ái!” nhưng cũng đành nhin xuống

“Ta là thật tâm mà” – Hàn Việt Phong ảo não

Tô Thiếu Vân hai tay ôm lấy cổ Hàn Việt Phong, đổ mặt hôn nhẹ lên cánh môi đang trề ra hờn dỗi của hần, khẽ nói: “Ta biết”

Hàn Việt Phong trong mắt tinh quang chợt lóe, vươn hai tay ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Tô Thiếu Vân, thấp giọng hỏi: “Người biết? Người nếu biết, vậy khi nào mới có thể cùng ta làm...chuyện ấy?”

Tô Thiếu Vân trợn trắng mắt: Người...người này...cho hần ba phen hần lại lần tới bảy thước a...

11. Chương 11: Trí Đoạt Binh Phù

Trở lại trạm dịch, Tô Thiếu Vân hỏi Hàn Việt Phong: “Hôm nay gặp Triệu Tổ Bình, người có cảm giác gì?”

“Nếu đem ra so sánh, ta thấy Hàn Đăng có khí thế quân chủ, Triệu Tổ Bình tương đối bình thường, về phần Triệu Vu Tân và Triệu Kiệt Nhâm tuy có chí lớn, nhưng lại không có quyết đoán. Chỉ có Triệu Duy Chi là khác biệt, hần mới là chân chính kinh dịch”

“Như vậy...người nghĩ như thế nào để ngăn cản liên minh lưỡng quốc?”

Hàn Việt Phong lắc đầu: “Ta xem Triệu Tổ Bình cũng có ý liên hợp, chỉ sợ không dễ dàng để hấn buông tha chuyện liên minh này. Có lẽ ta đành phải hướng Hàn Đăng thuyết phục từ bỏ liên minh thôi”

“Thuyết phục Hàn Đăng cũng không phải là biện pháp tốt nhất, ta trái lại nghĩ chuyện này nên cùng Triệu Duy Chi”

“Vì sao nói như vậy?”

Tô Thiếu Vân chậm rãi nói: “Bởi vì căn cứ theo tin tức Hàn Nhật tìm hiểu được...”

“Người khi nào kêu Hàn Nhật đi thăm dò việc này?” – Hàn Việt Phong cảm thấy kì quái

“Ngày hôm qua”

“Người thật sự là phòng ngừa chu đáo” – Hàn Việt Phong khẽ cười

Tô Thiếu Vân cũng khẽ cười, tiếp tục nói: “Triệu Duy Chi chính là nhi tử được Triệu Tổ Bình yêu thích nhất”

“Sao có thể?”

“Then chốt ở chỗ, hơn phân nửa binh mã Triệu quốc đều nằm trong tay Triệu Vu Tân, ta nghĩ nếu hấn muốn soán ngôi cũng không phải là chuyện quá khó, ngay cả Triệu vương đối với việc binh quyền nằm trong tay nhi tử cũng có chút đau đầu. Triệu vương tuổi tác đã cao, ta đoán hấn hẳn là muốn truyền ngôi cho Triệu Duy Chi, nhưng nếu như vậy, sẽ khiến Triệu Vu Tân vô cùng bất mãn. Đến lúc đó, Triệu Vu Tân soán vị sẽ rất phiền phức, ta tin tưởng Triệu vương cũng nghĩ tới điểm này, vì thế, chúng ta sẽ lợi dụng điểm này giúp Triệu Duy Chi bỏ Triệu Vu Tân”

“Nói như vậy, Triệu Duy Chi chẳng phải là sẽ cảm kích chúng ta, vậy đối với lưỡng quốc liên minh cũng là chuyện có lợi” – Hàn Việt Phong nhíu mày nghi vấn

“Cũng không hẳn” – Tô Thiếu Vân vẽ mặt thần bí: “Sau khi chúng ta thành công giúp Triệu Duy Chi đoạt đế vị, người chỉ cần nói dối hấn một việc”

“Nói dối một việc?”

“Người nói, người tận tâm vì nước nhưng Hàn Đăng không coi trọng người, muốn truyền đế vị cho Hàn Hi, mà Hàn Hi thái độ làm người thủ đoạn, độc ác, chiếm được đế vị vẫn chưa đủ, muốn lợi dụng cơ hội lưỡng quốc liên minh để chiếm đoạt Triệu quốc”

“Làm sao chiếm đoạt?”

“Người có thể nói, sau khi Hàn Hi lợi dụng việc liên minh chiếm được tín nhiệm của Triệu quốc, giả ý muốn đi qua lãnh thổ Triệu quốc để đánh nước láng giềng Triệu quốc là Lôi quốc, nhưng trên thực tế là để Triệu quốc mất phòng bị mà đánh vào Triệu quốc. Người nói...như vậy Triệu quốc còn có thể liên minh với Hàn quốc sao?” – Tô Thiếu Vân cười nhạt

Hàn Việt Phong ngây dại, qua thật lâu, hấn cuối cùng mở miệng: “Có đôi khi ta thực sự nghĩ người là một điều thần bí, ta không biết người làm sao có thể nghĩ đến nhiều như thế...ta cũng không biết phải nói sao”

“Cũng không có gì, ta chỉ là quan sát tỉ mỉ hơn người khác một chút, hiểu tâm tư người khác hơn một chút, xem sự việc cũng là xem ở nhiều góc độ khác nhau mà thôi”

“Phải không?” – Hàn Việt Phong trên mặt lộ vẻ hồ nghi

“Chính là như thế”

Ngày hôm đó, Triệu Duy Chi phái người mời Hàn Việt Phong quá phủ, Hàn Việt Phong sáng khoái đáp ứng, mang theo Tô Thiếu Vân, Hàn Nhật tọa mã xa đến Duy vương phủ.

Triệu Duy Chi tự mình đứng trước cửa nghênh tiếp đoàn người vào phòng khách, sau đó phân phó chỗ tọa lạc

Nói chuyện phiếm một hồi, Hàn Việt Phong nói: “Thứ cho ta mạo muội, ta nghĩ muốn hỏi người một vấn đề”

“Nga? Người có vấn đề gì, cứ hỏi”

“Ta biết phụ hoàng người vẫn chưa lập Thái tử, không biết hẳn muốn truyền ngôi vị cho ai?” – Hàn Việt Phong cẩn thận hỏi

“Việc này...” – Triệu Duy Chi chần chờ

“Nếu cảm thấy bất tiện, cứ xem như là ta lỡ lời, lỡ lời” – Hàn Việt Phong hơi cúi đầu, ôm quyền nhận lỗi

“Cũng không phải là chuyện không thể nói. Trước đó vài ngày, phụ hoàng đưa ra việc lập Thái tử, các đại thần trong triều đều có ý ủng hộ Đại ca làm Thái tử, phụ hoàng hẳn là đem đề vị truyền cho Đại ca”

“Ta là bởi vì phụ hoàng không thích nên lập Đại ca của ta làm Thái tử, nhưng ta nghe nói phụ hoàng người người thích nhất chính là người, vì sao lại đem đề vị truyền cho Đại ca người?” – Hàn Việt Phong làm bộ vô cùng kinh ngạc

Triệu Duy Chi thở dài: “Điều này một lời khó mà nói hết”

“Nga? Tam hoàng tử có chuyện gì khổ não sao? Có thể nói với Việt Phong, xem ta có thể giúp được người điều gì?”

“Tuy rằng việc này không nên nói cho ngoại nhân, nhưng cũng không phải chuyện cơ mật gì, nếu người muốn biết thì ta nói cho người nghe” – Triệu Duy Chi nhấp một ngụm trà, nói: “Phụ hoàng tuy rằng thích ta, muốn lập ta làm Thái tử, thế nhưng Đại ca tay cầm trọng binh, nếu lập ta làm Thái tử, tất nhiên sẽ khiến Đại ca bất mãn, đến lúc đó nếu phát động phản loạn sẽ vô cùng phiền phức”

“Nguyên lai là như vậy”

“Đúng vậy, nếu ta muốn làm Thái tử, phải tìm cách hoàn toàn khống chế binh mã trong tay Đại ca” – Triệu Duy Chi than thở

“Ta muốn hỏi Tam hoàng tử một vấn đề” – Tô Thiếu Vân đột nhiên lên tiếng

“Thiếu Vân? Người muốn hỏi cái gì?” – Triệu Duy Chi có chút ngạc nhiên nhìn Tô Thiếu Vân

“Các người nếu có binh phù thì có thể điều động quân đội chứ?”

“Đúng vậy, hiện tại binh phù lại đang nằm trong tay Đại ca”

“Nếu có thể đoạt binh phù trong tay đại hoàng tử, hoặc buộc hắn giao ra binh phù, như vậy sẽ không phải sợ binh mã của Đại hoàng tử nữa”

“Nói như thế cũng không sai, như ta nghĩ rất khó có thể đoạt binh phù”

“Chẳng hay quan hệ giữa Tam hoàng tử và Nhị hoàng tử như thế nào?” – Tô Thiếu Vân đột nhiên hỏi một câu chẳng liên quan đến vấn đề

Tuy không rõ hẳn hỏi cái này làm gì, nhưng Triệu Duy Chi vẫn là thành thật trả lời: “Nhị hoàng huynh và ta quan hệ luôn luôn tốt”

“Vậy quan hệ giữa Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử thì sao?” – Tô Thiếu Vân lại hỏi

Cái này khiến Hàn Việt Phong cũng cảm thấy kì quái, dùng ánh mắt thắc mắc nhìn Tô Thiếu Vân, Tô Thiếu Vân cũng chỉ nháy mắt đáp trả. Hàn Việt Phong không thể làm gì khác hơn là đề sự hiếu kì trong lòng xuống

Triệu Duy Chi đáp: “Quan hệ giữa Đại ca và Nhị ca cũng giống vậy”

“Như vậy a?” – Tô Thiếu Vân trầm ngâm: “Hiện tại đang là tiết trời mùa thu, là mùa đi săn tốt, ta nghĩ nếu Nhị hoàng tử mời Đại hoàng tử đi săn thú, hẳn là hắn sẽ đáp ứng”

Triệu Duy Chi rất cuộc nhẹn không được: “Thiếu Vân, người hỏi những điều kì quái này làm gì?”

Tô Thiếu Vân không để ý tới hắc, tiếp tục hỏi: “Đại hoàng tử hắc là sẽ đáp ứng đi săn thú chứ?”

“Nếu không có chuyện gì, Đại ca nhất định sẽ đi”

“Vậy là được” – Tô Thiếu Vân gật đầu mỉm cười

“Thế nhưng những...chuyện này thì liên quan gì đến việc đoạt binh phù trong tay Đại ca?” – Triệu Duy Chi không thể giải thích nổi

“Đương nhiên là có quan hệ” – Tô Thiếu Vân cười, nói: “Ta nghĩ nếu Nhị hoàng tử mời Đại hoàng tử đi săn thú, Đại hoàng tử hắc là đáp ứng, mà săn thú chắc chắn sẽ không thể mang theo nhiều người, như vậy đây là cơ hội tốt nhất để Tam hoàng tử đoạt binh phù”

“Ý ngươi là...?”

“Tam hoàng tử có ba phương pháp có thể đoạt binh phù: Hạ sách: Thừa dịp Đại hoàng tử không ở nhà, vào phủ để trộm lấy, nhưng nếu Đại hoàng tử mang binh phù trên người, biện pháp này lại không được; Trung sách: Sau khi Đại hoàng tử săn thú trở về, trên đường đi thiết hạ phục binh, khống chế Đại hoàng tử buộc hắc giao ra binh phù”

“hai biện pháp đều có điểm không thích hợp” – Hàn Việt Phong ngắt lời: “Nếu như thất thủ, sẽ chỉ khiến Đại hoàng tử càng thêm phòng bị”

Triệu Duy Chi gật đầu, hỏi tiếp: “Thiếu Vân, không phải lúc này ngươi nói có ba biện pháp sao? Ngươi chỉ nói Hạ sách và Trung sách, vậy Thượng sách là gì?”

“Cái này Thượng sách hay có thể nói...” – Tô Thiếu Vân mỉm cười: “...chính là Thiên ý vô phòng”

“A?” – Triệu Duy Chi ngây người: “Cái gì Thiên ý vô phòng?”

“Đại hoàng tử cũng biết tầm quan trọng của binh phù, hắc sẽ luôn mang theo bên người. Tam hoàng tử có thể phái người giả trang thành cường đạo, trên đường Đại hoàng tử trở về mà cướp hắc, như vậy vừa có thể cướp binh phù, lại không bại lộ thân phận. Sau khi cướp binh phù lại cho truyền lời đồn nói Đại hoàng tử làm mất binh phù, đến lúc đó phụ hoàng ngươi truy tra việc này, Đại hoàng tử giao không ra binh phù, như vậy...” – Nói đến đây, Tô Thiếu Vân im lặng, cũng không cần nói tiếp

Triệu Duy Chi là người thông minh, hắc nở nụ cười: “Quả nhiên là một kế hoạch thiên ý vô phòng!”

“Còn Thiên ý vô phòng thì sao?” – Hàn Việt Phong cắt ngang

“Đúng vậy, thế nào là Thiên ý vô phòng?” – Triệu Duy Chi cũng vội hỏi

Tô Thiếu Vân nói: “Từ giờ đến lúc đi săn, Tam hoàng tử nên ở đây tìm về các loại hoa cỏ, như vậy đại hoàng tử sẽ không hoài nghi ngươi. Hơn nữa, cho dù có lấy không được binh phù, Tam hoàng tử cũng bình yên vô sự”

“A? Vì sao phải làm chuyện trồng hoa cỏ nhằm chán đó?” – Hàn Việt Phong cùng Triệu Duy Chi không hèn mà cùng hỏi

“Cái này ta biết” – Hàn Nguyệt chợt kêu lên

“Ngươi biết?” – Hàn Việt Phong hoài nghi

“Đương nhiên, thân phận Tam hoàng tử như vậy lại đi mê hoa cỏ, cho thấy ngươi này không có chí lớn, như vậy Đại hoàng tử sẽ không hoài nghi đến hắc” – Hàn Nguyệt không khỏi có chút đắc ý

Tô Thiếu Vân nở nụ cười, khen: “Thông minh, nhưng ngươi nói sai một điều”

“Nói sai cái gì a?” – Hàn Nguyệt nhún mày, hắc có sai sao?

“Trồng hoa cỏ tuy xem là chuyện nhằm chán, nhưng từ đó ta lại có thể học được rất nhiều thứ”

“Quên đi, ta dù sao cũng tới nổi cảnh giới của công tử” – Hàn Nguyệt nhún nhún vai

Phòng khách mọi người đều cười rộ lên

Triệu Duy Chi nhìn Tô Thiệu Vân, trong mắt bỗng lộ ra một tia quang mang, nhưng rất nhanh liền biến mất. Hắn đối Hàn Việt Phong, cảm thán: “Việt Phong huynh thực sự là người may mắn, cư nhiên có một người cơ trí như Tô Thiệu Vân giúp người”

Nghe ngữ khí của hắn có chút kì quái, trong lòng Hàn Việt Phong chợt có một tia bất an, nhưng hắn cũng nói không nên lời vì sao lại có cảm giác đó, không thể làm gì khác hơn là cười nói: “Đâu”

Tái ngồi một hồi, Hàn Việt Phong cùng Tô Thiệu Vân ly khai Duy vương phủ

Nhìn mãi xa Hàn Việt Phong ở phía xa dần biến mất, Triệu Duy Chi lẩm bẩm: “Nhân vật như vậy, nếu có trong tay sẽ có lợi cho việc thống nhất thiên hạ của ta”

Dựa theo kế hoạch của Tô Thiệu Vân, kế hoạch tiến hành thập phần thuận lợi, Triệu Duy Chi đầu tiên mời Triệu Kiệt Nhâm cùng đi săn thú, sau đó làm bộ than cả ba huynh đệ cùng đi thật rất tốt, khiến Triệu Kiệt Nhâm mời Triệu Vu Tân, vốn có sở thích săn thú, Triệu Vu Tân liền lập tức đáp ứng.

Trên đường săn thú trở về, đoàn người Triệu Duy Chi bị hắn an bài trước cướp đoạt. Thấy ánh mắt thủ hạ, hắn biết binh phù đã tới tay, cố gắng nhịn xuống trong lòng vui mừng (như điên), để càng tránh mình bị hoài nghi, hắn còn cố ý để bị thương

Sau khi binh phù thành công tới tay, Triệu Duy Chi âm thầm cho phát lời đồn, tung tin Triệu Vu Tân mất binh phù, Triệu Tổ Bình giận dữ, nguyên bản hắn đã có ý muốn làm suy yếu binh quyền của Triệu Vu Tân, vì vậy nhân cơ hội tốt này thu binh quyền về tay mình nắm giữ, mà Triệu Vu Tân chỉ có thể nhắm mắt làm theo, khổ nói không nên lời

Nghe xong Hàn Việt báo cáo sự tình, Hàn Việt Phong nhìn Tô Thiệu Vân, vẻ mặt nghiêm túc: “Chúng ta phải cẩn thận Triệu Duy Chi”

“Vì sao?” – Tô Thiệu Vân khó hiểu

“Trực giác của ta cảm nhận hắn so với trong tưởng tượng của ta khôn khéo và tâm kế hơn nhiều, cần phải đề phòng hắn” – Hàn Việt Phong lo lắng

“Trực giác của người?” – Tô Thiệu Vân trầm ngâm: “Ta đã biết”

“Chỉ mong tất cả đều tiến hành thuận lợi, chúng ta có thể an toàn trở về Hàn quốc” – Hàn Việt Phong than thở

“Ta cũng mong như vậy”

Thế nhưng thế sự há có thể như người mong muốn? Nếu như tất cả đều có thể theo ý nguyện, vậy trên đời cũng sẽ không có những chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

12. Chương 12: Đột Biến

Không có binh quyền, Triệu Duy Tân chỉ có thể bất vi sở động, mà Triệu vương, đương nhiên là lập Triệu Duy Chi làm Thái tử, sau đó phân phó Triệu Duy Chi phụ trách việc liên minh lưỡng quốc.

Ngày hôm đó, Triệu Duy Chi tự mình đến trạm dịch gặp Hàn Việt Phong

“Việt Phong, hôm nay ta tới là muốn bàn với ngươi về việc liên minh” – Triệu Duy Chi nói

“Vậy Duy Chi người đối với việc này có ý kiến gì không?” – Hàn Việt Phong hỏi

“Ta đương nhiên là thập phần tán thành việc này, đối với lưỡng quốc đều có lợi, vì sao phải phản đối? Lẽ nào ngươi không tán thành?” – Triệu Duy Chi ngạc nhiên

“Ta cũng không biết phải nói như thế nào” – Hàn Việt Phong chậm rãi nói: “Đứng ở lập trường cá nhân, ta đương nhiên mong muốn lưỡng quốc liên minh, nhưng nếu điều này liên quan đến ý đồ của Đại ca ta, quả thật...”

“Ý đồ của Đại hoàng huynh ngươi?”

“Phụ hoàng có ý định truyền ngôi vị Hoàng đế cho đại ca ta, nếu là hoàng huynh kế vị, ai...việc này ta không biết có nên nói hay không?” – Hàn Việt Phong tựa như có điều khó nói

Bị thái độ của Hàn Việt Phong làm hấn khó hiểu, không nén nổi sốt ruột, vội nói: “Có chuyện gì thì người cứ nói thẳng ra”

“Vậy ta nói cho người” – Hàn Việt Phong vẻ mặt quyết tâm: “Không sai, liên minh lưỡng quốc đối song phương đều có lợi, thế nhưng hoàng huynh của ta dự định lợi dụng việc này để lấy được sự tín nhiệm của các người, sau đó mượn cớ nói muốn đánh nước láng giềng các người là Lôi quốc, nhưng trên thực tế là khiến cho các người trong lúc không phòng bị mà tiến đánh Triệu quốc, vì thế...”

Hàn Việt Phong dùng ánh mắt ‘người-tự-biết’ nhìn Triệu Duy Chi

Sau khi nghe xong, Triệu Duy Chi thập phần khiếp sợ: “Nghĩ không ra hoàng huynh người lại có âm mưu như vậy, nhưng...” – Triệu Duy Chi hoài nghi nhìn Hàn Việt Phong: “...như thế không phải đối Hàn quốc các người có lợi sao? Người vì sao lại muốn nói cho ta?”

Hàn Việt Phong bày ra vẻ không cam lòng, nói: “Người cũng biết, ta tận tâm tận lực vì Hàn quốc làm nhiều như vậy, hơn nữa ta cũng là nhi tử của phụ hoàng, nói đến công lao thì ngôi vị Hoàng đế xứng đáng là của ta, nhưng phụ hoàng lại vô cùng bất công, muốn truyền ngôi vị hoàng đế cho đại ca, người nói ta làm sao có thể phục? Nếu lần này âm mưu của đại ca thành công, phụ hoàng chắc chắn sẽ nhân cơ hội này mà truyền ngôi vị hoàng đế cho đại ca, đó là điều ta không hề mong muốn, vì thế...”

“Nguyên lai là vậy”

Suy nghĩ một chút, Triệu Duy Chi nói: “Đa tạ người đã nói cho ta, ta nhất định sẽ đem việc này nói cho phụ hoàng. Xem ra lần này liên minh đành phải gác lại, ai..., phụ hoàng vẫn mong nó sẽ thành công đâu”

Hàn Việt Phong thở dài: “Đây cũng là không có biện pháp, ta dự định ngày mai sẽ ly khai quay về Hàn quốc”

“Nhanh vậy sao?” – Triệu Duy Chi vô cùng kinh ngạc

“Ở lại đây cũng không còn việc gì để làm, ta muốn về nước để tranh thủ lôi kéo sự ủng hộ của vài vị đại thần, xem có thể hay không cải thiện cơ hội”

Sau khi Triệu Duy Chi ly khai, Hàn Việt Phong đối Tô Thiếu Vân nói: “Ta thực sự lo lắng Triệu Duy Chi sẽ không dễ dàng để chúng ta cứ như vậy mà ly khai”

“Người muốn âm thầm ly khai?” – Tô Thiếu Vân hỏi

“Ân, ta dự định ngay tối nay lập tức rời đi”

“Vậy cũng tốt”

Vì vậy, Hàn Việt Phong phân phó bọn Hàn Nhật thu thập mọi thứ, chuẩn bị buổi tối ly khai Triệu quốc

Đêm đó, Hàn Việt Phong cùng mọi người lén lút ly khai trạm dịch, nhưng vừa mới ra khỏi cửa thành đã bị một đội mã quân ngăn cản. Qua ánh sáng của ngọn đuốc, người dẫn đầu không ai khác chính là Triệu Duy Chi

Thấy thế, Hàn Việt Phong chỉ có thể thở dài

“Việt Phong huynh vì sao không từ già đã rời đi?” – Triệu Duy Chi lên tiếng hỏi: “Ta còn dự định ngày mai giúp người cử hành tổng biệt yến ni?”

“Đa tạ” – Hàn Việt Phong mặt không chút thay đổi, nói: “Chúng ta đều là người thông minh, cũng không cần khách sáo nhiều lời làm gì, người muốn thế nào mới có thể để chúng ta ly khai?”

“Sảng khoái!” – Triệu Duy Chi cười cười: “Người là Tam hoàng tử Hàn quốc, yên tâm, ta cũng sẽ không làm gì người đi?”

“Không cần dài dòng!” – Hàn Việt Phong hừ lạnh, đã có chút không kiên nhẫn

Triệu duy Chi liếc mắt nhìn Tô Thiếu Vân: “Ta chỉ là muốn Tô Thiếu Vân lưu lại”

“Vì sao lại muốn công tử lưu lại?” – Tô Nguyệt tức giận, hỏi

Triệu Duy Chi cười càng thêm âm hiểm: “Công tử các người có mưu lược như vậy, lưu lại hẳn như hổ mọc thêm cánh, người nói ta có lý do gì lại không giữ hẳn lại?”

“Tiểu nhân! Uống cho công tử đã giúp người nhiều như vậy!”

Triệu Duy Chi lơ đãng: “Người yên tâm, ta sẽ hảo hảo đối đãi công tử các người”

Tô Nguyệt còn muốn nói thêm điều gì, lúc này, kể này giờ vẫn im lặng, Tô Thiếu Vân đột nhiên lên tiếng: “Chúng ta trở về đi”

“Quay về đâu?” – Triệu Duy Chi ngạc nhiên

“Trở lại trạm dịch nghỉ ngơi, như vậy ngày mai mới có tinh thần để đi” – Tô Thiếu Vân ngữ khí thản nhiên, nói

“Người đáp ứng lưu lại?” – Triệu Duy Chi ánh mắt mong đợi

“Ta còn có thể làm gì khác sao?” – Tô Thiếu Vân cười khở

Triệu Duy Chi trầm mặc

Đám người Hàn Việt Phong cũng không tiếp tục để ý hẳn, xoay người trở về trạm dịch

Ánh đuốc mập mờ chiếu lên khuôn mặt diện vô biểu tình của Triệu Duy Chi, không ai biết hẳn đang suy nghĩ điều gì.

Trạm dịch

“Có lẽ chúng ta không giúp Triệu Duy Chi, ta quả thật đã đánh giá thấp hẳn” – Hàn Việt Phong trầm tư
Tô Thiếu Vân không lên tiếng

Hàn Việt Phong nhìn hẳn, thấp giọng hỏi: “Người thực sự lưu lại sao?”

“Nếu không thì phải làm thế nào đây?”

Hàn Việt Phong trầm mặc

“Không cần lo lắng, người trước cứ về Hàn quốc đi, ta sẽ nghĩ biện pháp ly khai” – Tô Thiếu Vân thoải mái nói

Hàn Việt Phong kéo Tô Thiếu Vân vào lòng, một tay khẽ vuốt mái tóc hẳn: “Đáng ra ta không nên mang người đến Triệu quốc”

Tô Thiếu Vân cười khê: “Thế sự cũng không thể như chúng ta dự liệu”

Lặng im đã lâu, Tô Thiếu Vân trong lòng cũng đấu tranh đã lâu, rốt cục lấy hết quyết tâm,, ngẩng đầu, dùng cặp mắt trong veo, đầy sức sống yên lặng nhìn Hàn Việt Phong, nói: “Tối nay, người có thể ở cùng ta không?”

Hàn Việt Phong kinh ngạc: “Người nói thật sao?”

Tô Thiếu Vân hơi ngượng ngùng, khẽ gật đầu

“Vì sao?”

“Không vì sao, ta chỉ sợ sẽ quên đi người, ta muốn thật sâu, thật sâu ghi khắc người vào trong lòng...và mong người cũng vậy”

Ly biệt mới biết tương tư khổ, đột nhiên biệt ly khiến Tô Thiếu Vân ý thức được trong lòng mình không biết từ khi nào đã yêu hẳn. Hẳn không hiểu tình yêu, bởi vì hẳn cho tới bây giờ chưa từng yêu một ai, nhưng lại bất tri bất giác yêu một người nam tử – Hàn Việt Phong.

Thật lâu sau, Hàn Việt Phong ôm lấy Tô Thiếu Vân, đến bên giường nhẹ nhàng đặt hẳn xuống, sau đó chính mình cùng thượng giường. Nhìn về mặt đỏ ửng của Tô Thiếu Vân, tay hẳn không kèm nổi đưa lên, khẽ vén tóc hẳn, cúi đầu đặt một nụ hôn lên vầng trán vừa lộ ra.

“Lần đầu tiên sẽ đau nhức, người cố gắng chịu đựng một chút”

Tô Thiếu Vân cười nhẹ: “Ôn nhu một chút a, tình nhân của ta”

Bị nụ cười say lòng người của hẳn mê hoặc tâm thần, Hàn Việt Phong lặng yên, cúi đầu đặt một nụ hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mê người của hẳn. Một tay vuốt ve chiếc cằm trắng nõn mượt mà, vùi đầu nơi vùng cổ mảnh khảnh của hẳn, trên làn da trong suốt như ngọc lưu lại một dấu hồng ửng (dấu hôn a)

Hai tay Hàn Việt Phong dần trượt xuống, giải khai vạt áo Tô Thiếu Vân, bàn tay luồn vào trong xoa nắn vùng ngực trắng nõn không tì vết của hẳn

“Người...cảm giác thật tốt...” – Hơi thở dần nóng lên, Hàn Việt Phong cảm nhận làn da không tì vết mềm mịn câu dẫn người bất khả tư nghị

Đối với sự đụng chạm của hẳn, Tô Thiếu Vân không biết nên như thế nào đáp lại, chỉ có thể tùy ý Hàn Việt Phong mang đến từng trận, từng trận nhiệt độ khiến hẳn tê dại

“Hương vị trên người người dường như càng ngày càng đậm” – Hàn Việt Phong cười nhẹ, vừa nói vừa tiếp tục dán đôi môi nóng bỏng lên khắp cơ thể Tô Thiếu Vân, khiến hẳn không nhận được khẽ than nhẹ

Tô Thiếu Vân cảm thấy nụ hôn nồng nhiệt của Hàn Việt Phong như mang theo một dòng điện, rót vào tận trong xương tủy, cảm giác sung sướng tràn ngập đại não cho đến mỗi một phần trên cơ thể

Chậm rãi, cảm giác có một thứ gì đó cực nóng lan tràn đến phần thân dưới của Tô Thiếu Vân, lại tiếp tục đi xuống, luồn vào phía đùi trong

Tô Thiếu Vân nhắm lại hai mắt, thân mình run lên, phối hợp với động tác của Hàn Việt Phong, cảm nhận sự tồn tại của hẳn, lửa nóng trong cơ thể nói cho hẳn biết sự liên kết chặt chẽ giữa hẳn và Hàn Việt Phong

Hàn Việt Phong hôn lên cánh môi Tô Thiếu Vân, nụ hôn càng ngày càng sâu, càng ngày càng cuồng nhiệt, bởi vì hẳn đau đớn bất giác chảy nước mắt, hôn hẳn cho đến khi hẳn dần quên đi cơn đau đớn

Theo đau đớn giảm bớt, Tô Thiếu Vân chậm rãi chuyển động thân dưới, lập tức nghe Hàn Việt Phong thở dốc.

Tô Thiếu Vân khẽ bật ra tiếng rên sung sướng, thân thể càng dán chặt vào thân thể Hàn Việt Phong, phối hợp động tác càng ngày càng nhanh của hẳn mà day dưa triền miên.

Rất lâu sau đó, Hàn Việt Phong ngừng thở dốc, cúi đầu nhìn Tô thiếu Vân đang nằm gọn trong lòng mình, hẳn đã nặng nề chìm vào giấc ngủ từ lâu, gương mặt đỏ ửng mang theo nụ cười uể oải cùng an tâm.

Hàn Việt Phong vươn tay vòng qua thắt lưng Tô Thiếu Vân, đem thân thể mảnh khảnh của hẳn lâm trụ vào lòng ngực, vùi đầu vào trong tóc hít thật sâu hương vị nhẹ nhàng của hẳn.

Tô Thiếu Vân mở mắt, thấy Hàn Việt phong đang yên lặng nhìn mình

“Người không ngủ?”

“Ngủ không được, cũng không muốn ngủ. Người có khỏe không?” – Hàn Việt Phong ôn nhu hỏi

Thân thể có chút đau đớn, cũng có chút quái dị, nhưng Tô Thiếu Vân vẫn là gạt đầu

Nhìn ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, Tô Thiếu Vân khẽ nói: “Người nên chuẩn bị lên đường thôi”

Hàn Việt Phong không nói gì, chỉ ôm chặt lấy hẳn, sau đó gọi Hàn Nhật, Hàn Nguyệt đem dục dũng vào phòng. Sau khi bọn họ lui ra, Hàn Việt Phong cẩn thận ôm Tô Thiếu Vân vào trong dục dũng, tỉ mỉ giúp hẳn rửa sạch thân thể, sau đó mặc y phục.

Tô Thiếu Vân cũng không nói gì, lặng lẽ hưởng thụ sự hầu hạ của hẳn.

Hàn Việt Phong cũng tắm rửa sạch sẽ, sau khi mặc xong quần áo, ôm Tô Thiếu Vân ra gian phòng, đi tới trạm dịch bên ngoài.

Bên ngoài trạm dịch, Triệu Duy Chi đang đứng ở đó, thấy Hàn Việt Phong ôm Tô Thiếu Vân đi ra, trong mắt hiện lên một tia vô cùng kinh ngạc

Hàn Việt Phong một lần cũng không nhìn hẩn, đặt Tô Thiếu Vân xuống, kêu Tô Nhật, Tô Nguyệt đến đỡ, sau đó phân phó: “Hầu hạ tốt công tử”

“Vâng, chủ tử” – Hai tỷ muội Tô Nhật, Tô Nguyệt cố nhịn xuống bi thương trong lòng, nói

Dường như hoàn toàn không thấy Triệu Duy Chi đang đứng ở một bên, Hàn Việt Phong cúi đầu, hôn thật sâu Tô Thiếu Vân, Tô Thiếu Vân khẽ thở dài, vươn hai tay ôm lấy cổ hẩn

Một lúc lâu sau Hàn Việt Phong mới buông Tô Thiếu Vân, ghé vào tai hẩn, thấp giọng nói: “Ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp để cứu ngươi”

“Ân, đi đường cẩn thận” – Tô Thiếu Vân nói

Sau khi thật sâu nhìn hẩn một lần nữa, Hàn Việt Phong lên ngựa, cũng không quay đầu lại mà phóng mã rời đi.

Hàn Nhật, Hàn Nguyệt cũng chỉ kịp nói: “Công tử bảo trọng!” sau đó vội lên ngựa đuổi theo

Nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, Tô Thiếu Vân khẽ than nhẹ, quay đầu nhìn Tô Nhật, Tô Nguyệt nói: “Chúng ta cũng vào đi thôi”

Đến tận bây giờ đều bị lãng quên Triệu Duy Chi vội kéo bả vai Tô Thiếu Vân: “Ngươi đi đâu?”

“Thu thập đồ đạc đến địa ngục trần gian-Duy vương phủ” – Tô Thiếu Vân hờ hững đáp

Nghe vậy, Triệu Duy Chi buông tay ra, nhưng sau đó lại nắm cánh tay Tô Thiếu Vân

“Tam hoàng tử còn có chuyện gì?”

“Ngươi và Hàn Việt Phong là quan hệ gì?” – Triệu Duy Chi rốt cuộc nhịn không được mà hỏi

“Là quan hệ như ngươi vừa nhìn thấy”

“Các ngươi là tình nhân?”

Tô Thiếu Vân không trả lời

Nhìn Tô Thiếu Vân con mắt có nhiều thần thái, khóe miệng mang theo đạm nhiên, trên cổ mơ hồ còn lưu hồng ấn, Triệu Duy Chi chợt nghĩ, tướng mạo hẩn tuy bình thường nhưng lại có điều gì đó khiến người khác rung động.

Hẩn đem Tô Thiếu Vân xả tiến trong lòng, cúi đầu bên tai hẩn, nói: “Ta hiện tại mới phát hiện, nguyên lai ngươi hấp dẫn người khác đến như vậy”

Tô Thiếu Vân tâm trạng chán ghét, nhưng trong giọng nói không mang một tia cảm tình: “Ngươi nếu muốn ta thật tình giúp ngươi, vậy mời tôn trọng ta”

Triệu Duy Chi nhất thời thân thể cứng đờ, Tô Thiếu Vân thừa dịp tránh khai vòng tay của hẩn, cùng Tô Nguyệt, Tô Nhật đi vào trong trạm dịch.

Triệu Duy Chi đứng đờ người tại chỗ, ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng dần biến mất: “Ta nhất định phải có được ngươi!”

13. Chương 13: Tình Yêu

Tô Thiếu Vân trụ lại Duy vương phủ đã qua một tháng, một tháng qua Triệu Duy Chi luôn chờ đợi hẩn, cũng không hạn chế hành động của hẩn. Thỉnh thoảng, những lúc Tô Thiếu Vân đánh đàn, hẩn cũng chỉ lẳng lặng ngồi một bên thưởng thức tiếng nhạc mê say lòng người kia.

Tuy rằng ngày qua ngày luôn nhàn nhã, nhưng vẫn cảm thấy khuyết thiếu điều gì, Tô Thiếu Vân không khỏi cười khổ. Bởi vì trong lòng có yêu, vì thế có tưởng niệm, có ưu sầu, hẳn cuối cùng cũng nhìn rõ tâm tư của chính mình. Hơn nữa, Tô Thiếu Vân đồng thời phát hiện Triệu Duy Chi đối với hắn mang dự vọng, điều này khiến hắn phiền lòng không ngớt.

Ngày hôm đó, Tô Thiếu Vân ngồi trong đình viện, lâu lâu lại khẽ gảy huyền cầm

“Công tử, người không vui?” – Qua tiếng đàn, Tô Nhật nhận ra Tô Thiếu Vân hoàn toàn không để tâm đến tiếng đàn, không khỏi cảm thấy lo lắng

“Công tử tất nhiên là vì nhớ chủ tử nên mới có thể không vui như vậy” – Tô Nguyệt đột ngột xen lời

Tô Nhật liếc xéo Tô Nguyệt một cái, ý bảo nàng đừng nói nữa

Tô Nguyệt có chút bất mãn, lầu bầu: “Ta cũng đâu có nói sai”

Tô Nhật tức giận muốn mắng con nhỏ Tô Nguyệt vô ý tứ này, nhưng Tô Thiếu Vân đã ngăn lại, nhìn Tô Nguyệt: “Ta xác thực đang nghĩ đến Việt Phong”

Tô Nguyệt thở dài, một lát sau ai oán: “Đều là tại cái tên Triệu Duy Chi bất hảo! Lấy oán trả ơn! Hừ, tiểu nhân!”

“Người nói ai là tiểu nhân?” – Bỗng nhiên, một giọng nói lạnh lùng chọt vang lên

Cả ba không cần quay đầu cũng có thể nhận ra, người đến, không ai khác chính là Triệu Duy Chi

Tô Nguyệt luôn mang bất mãn với hắn, vì thế nhất quyết...không lên tiếng

“Nha đầu không biết sống chết!” – Triệu Duy Chi giọng nói đã mang vài tia tức giận

“Có chuyện gì?” – Tô Thiếu Vân ngẩng đầu, hỏi

“Không có chuyện gì thì không thể tìm người sao?” – Triệu Duy Chi giọng nói lập tức trở nên vô cùng cao hống

“Có chuyện phiền lòng?” – Tô Thiếu Vân cũng không để ý đến thái độ của hắn, tiếp tục hỏi

“Không có, nếu thật sự có, đó cũng đều bởi vì ngươi” – Ánh mắt Triệu Duy Chi lấp lánh nhìn Tô Thiếu Vân

Tránh ánh mắt quá mức nóng cháy của hắn, Tô Thiếu Vân nhàn nhạt nói: “Vậy sao? Ta khảy một khúc cầm cho ngươi tĩnh tâm, thế nào?”

Hắn tuy hỏi Triệu Duy Chi, nhưng cũng không chờ hắn trả lời đã bắt đầu gảy huyền cầm

Lúc đầu, trên mặt Triệu Duy Chi vẫn còn mang vẻ hờn giận, nhưng dần dần bình tĩnh trở lại, cuối cùng là một mảnh an tường.

Một khúc cầm trôi qua, xung quanh trở lại một mảnh yên lặng

Một lúc sau, Triệu Duy Chi hỏi: “Làm sao để diệt cỏ tận gốc?”

“Diệt cỏ tận gốc? Người muốn tiêu diệt hoàn toàn thế lực của Đại hoàng tử?” – Tô Thiếu Vân suy đoán

Triệu Duy Chi lộ ra ánh mắt tán thưởng: “Đại ca tuy không còn binh quyền, nhưng vẫn có một số đại thần ủng hộ hắn. Chắc chắn hắn luôn chờ cơ hội để kéo ta xuống khỏi Thái tử vị”

Suy nghĩ một hồi, Tô Thiếu Vân chậm rãi nói: “Mỗi người đều có một nhược điểm, những đại thần này cũng chỉ là con người, tự nhiên sẽ có nhược điểm, chỉ cần người nắm được nhược điểm của bọn họ, thì dù không muốn bọn họ cũng không thể không nghe theo người”

Sau khi nghe xong, Triệu Duy Chi không có bất kỳ ý kiến gì, một lát sau mới lên tiếng: “Ta đi”

“Ân” – Tô Thiếu Vân ứng thanh

Triệu Duy Chi đứng lên, nhìn Tô Thiếu Vân một lần, sau đó xoay người đi

Tô Nguyệt hướng về phía bóng lưng đang dần xa của Triệu Duy Chi, làm một cái mặt ury, sau đó uay đầu lại hỏi Tô Thiếu Vân: “Công tử, ngươi vì sao phải giúp hần?”

“Triệu Duy Chi không phải là kẻ ngu ngốc, nếu ta không giúp hần, chúng ta sẽ gặp phiền phức” – Tô Thiếu Vân thở dài bất đắc dĩ

Tô Nguyệt im lặng

Tô Nhật nói: “Lần đầu tiên thấy hần, ta còn tưởng hần là một người khiêm tốn, thế nhưng từ sau khi trở thành Thái tử, tâm tính hần lại...”

Tô Nhật lắc đầu, rồi cũng im lặng không nói nữa

“Thiết!” – Tô Nguyệt không nhịn được mắng một câu: “Cái gì quân tử, là tiểu nhân thì có!”

“Mỗi người đều có dự vọng, then chốt chính là bản thân có năng lực kiểm soát dự vọng của bản thân hay không. Triệu Duy Chi là một người có chí lớn, thành Thái tử, tự nhiên sẽ muốn làm một phen đại nghiệp. Hơn nữa, con người theo thời gian hoặc hoàn cảnh cũng sẽ biến đổi, hoặc nhiều hoặc ít, chúng ta cũng không thể chỉ trích hần” – Tô Thiếu Vân nói

“Công tử, ngươi quá thiện lương!”

Tô Thiếu Vân cười cười: “Ta đột nhiên nhớ đến một bài hát nói về tham vọng của con người - ‘Thập bát túc’- ta xướng cho các người nghe, có được hay không?”

“Hảo!” – Hai tỷ muội vui vẻ nói: “Chúng ta nghe công tử đánh đàn thì nhiều lắm, nhưng chưa từng nghe qua công tử hát a”

Tô Thiếu Vân mỉm cười, thanh thanh cổ họng, xướng lên:

“Vì sao suốt ngày phải hối hả? Là vì lo lắng cơm áo gạo tiền.

Cơm no áo ấm rồi, ngẩng đầu lên lại thấy phòng ốc thấp

Nhà cao cửa rộng rồi, lại thấy trước giường thiếu vợ đẹp thiếp xinh

Cưới vợ đẹp thiếp xinh hầu hạ rồi, lại lo đi đường không ngựa cưỡi

Đem tiền mua ngựa tốt về rồi, lại thiếu kẻ cưỡi ngựa, người hầu ngựa

Kẻ hầu người hạ kiếm được rồi, lại lo có tiền, thiếu quyền vẫn bị khinh dễ

Cổ leo được lên chức tri huyện, lại vẫn thấy chức quan của mình thấp bé

Ngày lại ngày qua, lại mong muốn được làm hoàng đế...”

.....

Nghe Tô Thiếu Vân xướng hoàn, Tô Nguyệt kêu lên: “Trời ạ! Người này thực sự là lòng tham không đáy a!”

Tô Nhật cũng gật đầu tán thành

Tô Thiếu Vân thở dài, mọi người đều hiểu, đều thấy những những việc nên và không nên làm, nhưng có ai có thể chân chính làm được đây?

Hôm ấy, trong lúc Tô Thiếu Vân đang ngủ trưa

“Công tử! Công tử!” – Tô Nguyệt mộ bên kêu to, một bên chạy ào lại

“Suyt!” – Tô Nhật đưa một ngón tay chặn ngang miệng ý bảo không nên kêu to, lại chỉ chỉ vào người đang ngủ ở trên tháp (chắc là cái ghế gì đó) – Tô Thiếu Vân.

Tô Nguyệt le lưỡi sau đó bùm miệng lại

Bị tiếng kêu của Tô Nguyệt đánh thức, Tô Thiếu Vân tỉnh lại, chậm rãi ngồi dậy hỏi: “Chuyện gì?”

Tô Nguyệt tiến lên, nói: “Công tử, ta nghe nói cái tên Triệu Duy Chi kia mang về một người Hàn quốc, nghe đâu là Đại hoàng tử tặng mỹ nhân cho Triệu Duy Chi”

“Đại hoàng tử? Người nói Hàn Hi?” – Tô Nhật ngạc nhiên

Tô Nguyệt gật mạnh đầu

Tô Thiếu Vân cảm thấy có chút kì quái: “Người có biết tên vị mỹ nhân kia không?”

Cũng không biết vì sao Tô Thiếu Vân lại nghĩ đến Hàn Phàm Lâm

Tô Nguyệt trả lời: “Hình như gọi là Hàn Phàm Lâm”

“Quả nhiên là hần!”

“Công tử nhận thức hần?” – Tô Nguyệt ngạc nhiên nhìn Tô Thiếu Vân

Tô Thiếu Vân gật đầu, lại hỏi: “Vậy, người có biết hần hiện tại ở nơi nào không?”

“Ta nghe nói Triệu Duy Chi đưa hần đến gian phòng”

“Gian phòng?” – Tô Thiếu Vân nhíu mày, trong phòng thì có gì hảo chứ, ngoài việc làm tình...

Suy nghĩ một chút, Tô Thiếu Vân xoay người ra khỏi phòng

“Công tử, người muốn đi đâu?”

“Đi tìm Hàn Phàm Lâm”

“Thế nhưng vừa rồi Tô Nguyệt cũng nói hần bị Triệu Duy Chi đưa vào phòng, công tử hiện tại lại qua đó, chẳng phải...” – Tô Nhật không nói tiếp được nữa

“Chính là vì vậy, ta mới phải đi đến đó” – Tô Thiếu Vân vừa nói vừa đi ra ngoài

Hai tỷ muội Tô Nhật không thể làm gì khác hơn là đi theo sau Tô Thiếu Vân

Vừa đến gần gian phòng của Triệu Duy Chi, Tô Thiếu Vân liền nghe được tiếng rên rỉ phát ra từ bên trong, tựa hồ gian phòng đang tràn ngập tình ý nóng bỏng

Tô Thiếu Vân thoáng đỏ mặt, điều chỉnh lại một chút hô hấp, chậm rãi đẩy cửa phòng

Trong phòng, y phục ném thành một đống, Hàn Phàm Lâm toàn thân xích lôa bị Triệu Duy Chi nửa thân trần đè áp dưới thân, Triệu Duy Chi đang thô bạo hôn khắp vùng ngực Hàn Phàm Lâm

Đối với việc Tô Thiếu Vân đột nhiên xông vào khiến hai người trên giường đều giật mình

Hàn Phàm Lâm thật không ngờ lại thấy Tô Thiếu Vân ở chỗ này, mà Triệu Duy Chi bởi vì một tháng qua bên cạnh Tô Thiếu Vân, mặc dù có ý định nhưng hần không muốn cưỡng bức Tô Thiếu Vân. Ngày hôm nay, Hàn Hi bỗng nhiên gọi người đem Hàn Phàm Lâm đến, chẳng biết vì sao, thấy Hàn Phàm Lâm khiến hần lại nghĩ đến Hàn Việt Phong, trong lòng hận vô cùng người Tô Thiếu Vân để ý lại là hần. Vì vậy không nói một lời, đem dục vọng kiềm chế suốt một tháng qua phát tiết trên người Hàn Phàm Lâm, nhưng hần thể nào cũng nghĩ không ra, trong lúc dục vọng lên đến đỉnh điểm, Tô Thiếu Vân đột ngột xông vào, nhất thời khiến hần cảm thấy vô cùng xấu hổ

Sắc mặt Triệu Duy Chi biến đổi liên tục, buông Hàn Phàm Lâm ra, có điểm không biết làm sao, hỏi: “Người tới làm gì?”

Tô Thiếu Vân không nhìn hai người họ, chỉ nói: “Ta nghe nói người mang về một người Hàn quốc, nhất thời hiếu kì muốn đến xem mà thôi, xin lỗi, đã quấy rầy chuyện tốt của người rồi”

Nói xong Tô Thiếu Vân xoay người, chuẩn bị ly khai

“Chờ một chút” – Triệu Duy Chi vội gọi hần

Tô Thiếu Vân dừng lại nhưng mặt vẫn hướng ra bên ngoài

Triệu Duy Chi xuống giường, mặc lại y phục, đến bên cạnh Tô Thiếu Vân

“Người...” – Chỉ nói được một chữ ‘người’, Triệu Duy Chi cũng không biết nói gì nữa

Một lát sau, Triệu Duy Chi chợt nghĩ đến điều gì, cả tiếng hỏi: “Người nghĩ ta đem Hàn Việt Phong bắt trở về, có đúng hay không?”

“Không phải” – Tô Thiếu Vân cúi đầu: “Ta tin tưởng người không phải là kẻ không giữ lời”

“Người tin tưởng ta?”

“Đúng vậy”

Triệu Duy Chi ôm chầm lấy Tô Thiếu Vân, tuy Tô Thiếu Vân có chống cự nhưng cũng không đẩy hẳn ra

“Ta muốn...đưa hẳn qua trụ bên chỗ ta, được không?” – Tô Thiếu Vân nhẹ giọng hỏi

Triệu Duy Chi thần sắc phức tạp nhìn Tô Thiếu Vân thật lâu mới mở miệng: “Tùy người” – sau đó buông Tô Thiếu Vân ra, xoay người ly khai

Chờ hẳn hoàn toàn ly khai, Tô Thiếu Vân xoay người nhìn kẻ từ nãy đến giờ vẫn còn xích lõa – Hàn Phàm Lâm – đang ở trên giường, nói: “Mặc quần áo đi”

Hàn Phàm Lâm nãy giờ vẫn còn mơ hồ chuyện Tô Thiếu Vân ở trong Duy vương phủ, lúc này mới hoàn hồn lại, tức khí mắng: “Xen vào việc người khác làm chi, phá hủy chuyện của ta!”

“Uy!” – Tô Nguyệt đang muốn mắng hẳn, Tô Thiếu Vân dùng ánh mắt ngăn chặn ý bảo không được lên tiếng, Tô Nguyệt thấy thế, không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng lại

“Người rốt cục là người của Triệu Duy Chi hay là Hàn Nhạc Bình?” – Tô Thiếu Vân nhàn nhạt hỏi

“Chuyện của ta không cần người quản!”

“Thái độ của người sao lại như thế? Nếu công tử nhà ta không đến kịp thì người đã bị cái tên Triệu Duy Chi kia “ăn rồi” – Tô Nguyệt nhin không được, nói

“Hừ! Đó là chuyện ta thích” – Hàn Phàm Lâm không chút cảm kích, nghĩ một đằng lại nói một nẻo

“Thích?” – Tô Thiếu Vân khẽ nói: “Nếu như người thích, vì sao trong lòng vẫn bị thương, vẫn không hài lòng?”

Hàn Phàm Lâm ngậy dại

Tô Thiếu Vân không để ý nữa, gọi Tô Nhật giúp hẳn mặc xong quần áo, cũng không quản Hàn Phàm Lâm có đi theo hay không, chỉ quay sang hai tỷ muội Tô Nhật: “Đi thôi”

Đi ra khỏi nơi ở của Triệu Duy Chi – Vệ Anh lâu. Tô Nguyệt len lén nhìn lại, sau đó quay đầu, kinh ngạc nhìn Tô Thiếu Vân, nói: “Công tử, hẳn đi theo chúng ta”

Nghe Tô Nguyệt nói, khóe miệng Tô Thiếu Vân lộ ra vẻ tươi cười

Hàn Phàm Lâm ở cùng Tô Thiếu Vân đã được năm ngày, trong suốt năm ngày này, Hàn Phàm Lâm một câu cũng chưa nói, trên mặt cũng không có biểu tình gì, chỉ mỗi khi nghe tiếng đàn của Tô Thiếu Vân, trên mặt mới có sắc thái mê vông

Thấy hẳn như vậy, Tô Nhật, Tô Nguyệt nhìn ra trong lòng hẳn có chuyện nên cũng không quấy rối hẳn

Hôm nay, khi Tô Thiếu Vân vừa đánh đàn xong, Hàn Phàm Lâm bỗng nhiên chần chờ một lúc, hỏi: “Người sao lại ở chỗ này? Hàn Việt Phong thì sao? Hẳn không cần người nữa sao?”

Tô Thiếu Vân vẻ mặt vẫn bình thản, tựa như hoàn toàn không ngạc nhiên khi Hàn Phàm Lâm bỗng nhiên mở miệng nói, Tô Nguyệt đứng một bên, hừ lạnh: “Chủ tử của chúng ta tuyệt không bao giờ không cần công tử, ta xem người mới là bị Đại hoàng tử vứt bỏ, mở miệng phải nói lời hữu ích một chút”

“Tô Nguyệt!” – Tô Thiếu Vân vội ngăn Tô Nguyệt, ánh mắt cảnh cáo

Hàn Phàm Lâm trầm xuống, nước mắt bắt đầu trào lên đọng đầy khóe mắt, buồn bã nói: “Đúng vậy, ta là bị vứt bỏ, hẳn cho tới bây giờ hoàn toàn không để ta ở trong lòng, ta bất quá chỉ là một công cụ của hẳn

mà thôi. Ta cứ nghĩ một ngày nào đó hần sẽ nhìn thấy ta, thế nhưng đã sáu năm, hần vẫn như cũ, không chút do dự đưa ta cho bất luận kẻ nào”

Thấy Hàn Phàm Lâm rơi lệ, Tô Nguyệt bất giác cảm thấy hổ thẹn, cúi đầu: “Ta...ta không có ý định...”

Hàn Phàm Lâm chỉ khẽ lắc đầu, nhận khăn tay Tô Thiếu Vân đưa lau đi nước mắt, hỏi: “Người vẫn chưa trả lời ta, vì sao người lại ở nơi này?”

Tô Thiếu Vân giản lược những gì đã trải qua kể lại cho Hàn Phàm Lâm

Sau khi nghe xong, Hàn Phàm Lâm nhận xét: “Ta có thể nhìn ra Triệu Duy Chi có tình ý với người, người có nghĩ đến ở lại nơi này không? Ta xem hần cũng không kém”

Tô Thiếu Vân hỏi ngược lại: “Vậy người vì sao ngay lần đầu tiên Hàn Hi đem người đi tặng, không dứt khoát ly khai hần?”

Hàn Phàm Lâm trầm mặc, không nói gì

Tô Thiếu Vân nhìn cảnh liễu chấp chờn trước làn gió, khẽ nói: “Người biết không? Không ai đáng để cho người rơi lệ, người đáng giá để người rơi lệ sẽ không cho người phải khóc, không nên phí thời gian chỉ vì một người không có người trong lòng. Hãy tìm một người tốt, người biết quý trọng, hiểu được giá trị của bản thân người, cho dù không tìm được, cũng phải biết yêu chính mình, học cách buông tay ra”

“Yêu chính mình?” – Hàn Phàm Lâm thấp giọng

“Cho dù không ai yêu người, người cũng phải biết yêu chính mình”

Nói xong, Tô Thiếu Vân mang theo Tô Nhật, Tô Nguyệt ly khai, lưu lại Hàn Phàm Lâm vẫn còn ngơ ngác nơi đó, xuất thần.

“Công tử, hần không có việc gì chứ?” – Tô Nhật có chút lo lắng, hỏi

“Sẽ không!” – Tô Thiếu Vân mỉm cười, giọng chắc chắn

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh, Tô Thiếu Vân bỗng nhiên nhớ tới Hàn Việt Phong, không khỏi thở dài: Không biết hần hiện tại ra sao?...

14. Chương 14: Chạy Trốn

Đêm lạnh buốt, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Tô Thiếu Vân phát hiện mình đang lạc vào trong một vùng sơn lâm như tranh vẽ. Dõi mắt nhìn về nơi xa, nơi đó xuất hiện một căn nhà tranh bằng trúc, bên cạnh là một đạo thác nước từ trên trời giáng xuống, lấp lánh như châu như ngọc, quang mang ngân sắc. Thác nước từ giữa không trung chợt đổi chiều, đổ vào trong hồ nước. Tiếng thác nước lớn như vậy lại không cảm giác ồn ào, trái lại như mình cầm tấu ngọc, nghe đến thanh thanh khí sắc.

Trong tiếng gió mơ hồ như có tiếng trúc thanh truyền đến, trong sân róc rách tiếng nước chảy, nhìn khu sơn lâm này khiến hần cảm thấy bình thản mà an tường.

Ta đang nằm mơ sao? Tô Thiếu Vân trong lòng tràn ngập nghi hoặc, lững thững tiến đến căn nhà tranh phía trước. Vừa mới đến gần, đột nhiên một đoàn bạch sắc chợt ngang trượt mắt, định thần nhìn lại, đoàn bạch sắc đó hóa ra là một con tuyết điều toàn thân trắng muốt, trông thật khả ái, nó đang ngơ ngác đứng dưới mặt đất, oai cái đầu nhỏ nhìn Tô Thiếu Vân.

Tô Thiếu Vân đang muốn đến gần tuyết điều, bỗng nhiên xa xa truyền đến tiếng hô hoán, theo thanh âm hô hoán, phía rừng trúc chợt lay động xôn xao xuất hiện một gã bạch y mỹ nam tử. Tô Thiếu Vân nhìn lại, nhất thời trờm mắt há mồm như tên ngốc, vì hần phát hiện người nọ lại mang diện mạo nguyên bản của mình, thế nhưng hần phảng phất dường như lại không thấy mình, đi thẳng xuyên qua, sau đó ôm lấy tuyết điều quay trở về trúc gian.

Nằm trên vai hần, tuyết điều mở to đôi mắt linh động, nhìn chăm chăm Tô Thiếu Vân. Tô Thiếu Vân muốn gọi lại hỏi một chút, nhưng chợt phát hiện, bản thân mình không thể phát ra thanh âm, trong lúc cả kinh, trước mắt toàn bộ đột nhiên tiêu thất.

Tô Thiếu Vân mở mắt, quay đầu nhìn bốn phía. Những bài biện quen thuộc cho hắn biết mình vẫn còn trong Duy vương phủ, hóa ra đó chỉ là một giấc mộng.

Thế nhưng vì sao lại xuất hiện giấc mộng kì dị như vậy? Hắn hoàn toàn không thể giải thích nổi.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng mờ mờ lung, có lẽ là đã qua nửa đêm. Tô Thiếu Vân nằm trên giường một hồi lại không ngủ được, hắn đành xuống giường, khoác thêm áo ra khỏi phòng.

Đứng trong đình viện, nhìn ánh trăng như ẩn như hiện qua làn mây, Tô Thiếu Vân như cảm thấy nỗi buồn dâng lên không ngớt, bất giác khẽ thở dài.

Lại đứng một hồi, bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng bước chân, Tô Thiếu Vân quay đầu nhìn lại, chợt kinh ngạc: “Là người!”

Người tới chính là Triệu Duy Chi, hắn dần đến trước mặt Tô Thiếu Vân, hỏi: “Đã trễ thế này, người ở chỗ này làm gì?”

“Những lời này hình như là ta hỏi người mới đúng” – Tô Thiếu Vân nhướn mày nghi hoặc

“Ta ngủ không được, đột nhiên muốn đến gặp người nên mới đến đây, người vì sao trễ thế này còn chưa ngủ?” – Ngữ khí hắn tràn ngập quan tâm

“Ta gặp một giấc mộng kì quái, sau khi tỉnh lại có chút tâm phiền nên muốn đi ra ngoài một chút cho khuây khỏa mà thôi”

“Giấc mộng gì?”

“Ta mộng thấy ta cùng sống chung với một con tuyết điều”

“A? Thật đúng là quái mộng!” – Triệu Duy Chi bật cười

Hai người lại trầm mặc, một hồi sau Tô Thiếu Vân lên tiếng: “Chuyện Đại hoàng tử đã giải quyết?”

“Àn”

Lại trầm mặc, cảm thấy bầu không khí có chút quái dị, Tô Thiếu Vân nói: “Ta phải về ngủ thôi”

“Trò chuyện với ta thêm chút nữa được không?”

“Cũng được” – Tô Thiếu Vân nhìn Triệu Duy Chi: “Người muốn trò chuyện về cái gì?”

“Ngô” – Triệu Duy Chi suy nghĩ một hồi, rốt cuộc nói: “Ta muốn biết chuyện về người”

“Chuyện của ta? Không phải người đã cho người tra nhất thanh nhị sở rồi sao?” – Tô Thiếu Vân nhếch môi, ngữ khí đầy châm chọc

Triệu Duy Chi chợt đỏ mặt, may là dưới ánh trăng mờ mờ nhìn không rõ: “Cái này không giống với chuyện đó”

“Có cái gì không giống? Mọi chuyện của ta người đều đã biết, còn cái gì để tìm hiểu chứ?”

“Lẽ nào ngay cả nói chuyện...người cũng không muốn nói chuyện cùng ta sao?” – Triệu Duy Chi sắc mặt xám xịt, khó khăn hỏi

“Ta không có ý đó, người vì sao lại nghĩ như vậy?” – Tô Thiếu Vân kì quái nhìn hắn

“Nếu không có ý đó, người vì sao ngay cả cùng ta nói một ít chuyện cũng không nguyện ý?”

“Người...”

Tô Thiếu Vân muốn nói “...không thể nói lý” nhưng khi đến miệng lại nhịn xuống: “Người tâm tình không tốt, ta không làm phiền người nữa”

Nói xong, chân đã bước đi, nhưng Triệu Duy Chi kéo hắn lại. Đột nhiên bị kéo, cả người Tô Thiếu Vân ngã nhào vào trong lòng hắn, Triệu Duy Chi thừa cơ đem hắn ôm chặt

“Người, buông ra!” – Tô Thiếu Vân hỗn hển thở

Triệu Duy Chi cúi nhìn, hơi thở nóng hổi phả ra trên mặt Tô Thiệu Vân: “Buông người ra? Ta cũng muốn buông, nhưng ta lại không rõ vì sao lại bị người hấp dẫn. Người không có dung nhan khuynh quốc khuynh thành, nhưng vì sao ta lại có dục vọng đối với người? Người nói cho ta biết đi”

Triệu Duy Chi vừa hỏi vừa đưa tay nhẹ nhàng xoa gương mặt Tô Thiệu Vân

Tô Thiệu Vân nghiêng đầu, cố tránh sự đụng chạm của hắn

Thấy thế, Triệu Duy Chi thở dài một hơi, nhẹ đặt một nụ hôn trên mặt Tô Thiệu Vân, sau đó buông hắn ra

Tô Thiệu Vân có chút kinh ngạc nhìn Triệu Duy Chi

Triệu Duy Chi xoay người, không nhìn hắn nói: “Người nên đi ngủ sớm một chút, ta trở về”

“Nga, người cũng ngủ sớm một chút” – Tô Thiệu Vân trả lời theo quán tính

Triệu Duy Chi chợt quay đầu lại như muốn nói gì, nhưng lại không nói, chỉ liếc mắt nhìn Tô Thiệu Vân sau đó lị khai.

Ánh trăng mờ ảo chiếu lên gương mặt sầu lo của Tô Thiệu Vân, chỉ thấy hắn chau mày như đang suy nghĩ về điều gì, bỗng nhiên khóe miệng hắn chợt mỉm cười, ngẩng lên nhìn bầu trời, tâm tình cũng trở nên nhẹ nhàng sáng khoái mà trở về phòng

Ngày hôm đó, Triệu Duy Chi từ hoàng cung trở về, vừa đến đại môn, chợt phát hiện bầu không khí không bình thường, hắn cảm thấy kì quái. Đi được vài bước, bỗng nhiên mình bạch cảm giác kì quái này từ đâu mà ra: trong phủ một mảnh tĩnh lặng, không khí trầm mặc bao trùm

“Người đâu?” – Triệu Duy Chi hô to

Không ai đáp lại

Một lát sau, phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vàng, nhìn lại, phát hiện người đang vội vã chạy đến là tùy tùng theo hắn vào hoàng cung, thần sắc hoảng hốt khẩn trương

“Phát sinh chuyện gì?” – Triệu Duy Chi lớn tiếng hỏi

Trong đám tùy tùng, một gã sắc mặt tái nhợt, nói: “Bẩm...bẩm...báo Thái tử, người trong phủ toàn bộ đều bất tỉnh nhân sự”

“Người nói cái gì?” – Triệu Duy Chi chợt cảm thấy sợ hãi

Gã tùy tùng càng hoảng sợ, lắp bắp trả lời: “Phủ...người trong phủ toàn bộ...toàn bộ té xỉu”

Triệu Duy Chi đang muốn bùng phát, chợt nghĩ đến một việc, sắc mặt đại biến, nhằm hướng địa phương Tô Thiệu Vân đang trụ

Triệu Duy Chi một cước đá văng cửa phòng, chợt ngây dại

Trong phòng, bóng dáng Tô Thiệu Vân hoàn toàn biến mất, mà Tô Nhật, Tô Nguyệt lại bị trói gô, miệng bị nhét một khối vải. Các nàng vừa thấy Triệu Duy Chi lập tức kêu to, bất quá miệng bị nhét vải, chỉ có thể phát ra vài tiếng ừ ớ

Triệu Duy Chi phục hồi tinh thần, liền bước đến cởi trói cho Tô Nhật, moi khối vải ra khỏi miệng, sốt ruột hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Công tử các người đâu?”

Tô Nhật nước mắt trào ra, thở gấp nói: “Công tử bị người bắt đi rồi”

“Biết là ai không?”

Tô Nhật lắc đầu: “Ta không nhận ra bọn họ”

“Vậy bọn họ có đặc thù nào không?”

Tô Nhật lắc đầu, Triệu Duy Chi lắc lắc vai nàng gấp gấp hỏi: “Nhất định có! Người biết rõ mà”

“A! Ta nhớ rồi, người đó bên thắt lưng có đeo một cái lệnh bài ghi ‘Tân vương phủ’ ” – Tô Nhật như chợt nhớ ra, hét toáng lên

“Tân vương phủ?” – Triệu Duy Chi nguy hiểm nheo mắt, thả Tô Nhật ra, đứng lên, nổi giận ùng ùng xông ra ngoài.

Triệu Vu Tân bị tước binh quyền, suốt ngày nhàn nhã ở trong nhà. Ngày hôm đó, tâm trạng hắn đang buồn bực, chợt có hạ nhân tiến vào bẩm báo: “Bẩm Đại hoàng tử, có người đưa đến một phong thư”

“Thư? Cái gì thư?” Triệu Vu Tân hồ nghi: “Đưa ta xem một chút”

Tiếp nhận phong thư hạ nhân đưa lên, Triệu Vu Tân mở ra nhìn, chỉ thấy trong thư viết:

“Nếu muốn thu hồi binh phù bị người cướp đi, chỉ cần bắt được khách quý của Triệu Duy Chi – Tô Thiếu Vân, là có thể thu hồi binh phù”

Triệu Vu Tân còn đang hồ nghi người gửi đến lá thư này cùng ý tứ trong thư, đột nhiên ngoài cửa truyền đến thanh âm âm ỉ

“Xảy ra chuyện gì?” – Triệu Vu Tân một bên tiện tay trao lá thư cho hạ nhân, một bên đi ra ngoài xem chuyện gì phát sinh

Vừa đến phòng khách đã thấy Triệu Duy Chi đằng đằng sát khí vọt đến

Triệu Vu Tân chưa kịp hỏi có chuyện gì đã bị Triệu Duy Chi nắm áo, tàn bạo hỏi: “Mau giao Tô Thiếu Vân ra đây!”

“Người nói Tô Thiếu Vân đó sao” – Bởi vì vừa xem qua lá thư, Triệu Vu Tân rất tự nhiên mà hỏi lại

“Quả nhiên là người! Người bắt Tô Thiếu Vân giấu ở đâu?” – Triệu Duy Chi gầm lên

“Người bị thần kinh à? Mau buông ra!”

“Muốn ta buông ra? Vậy thì mau giao Tô Thiếu Vân ra đây!”

“Ta không biết người đang nói cái gì” – Triệu Vu Tân một bên bài khai tay của Triệu Duy Chi, một bên từ tốn nói

“Người sao lại không biết ta đang nói cái gì?” – Triệu Duy Chi cười nhạt: “Người bắt Thiếu Vân, bắt quá là muốn bức ta giao binh phù ra mà thôi, người nghĩ ta không biết?”

Triệu Vu Tân sững sốt: “Nguyên lai binh phù là người trộm! Tốt, hóa ra đám cường đạo kia là người của người” – Triệu Vu Tân tức giận

Triệu Duy Chi trong lòng thầm kêu không xong, trong lúc nóng ruột lại làm lộ hết tẩy, nhưng hắn cũng không quản được nhiều như vậy, tiếp tục nắm lấy Triệu Vu Tân tra hỏi nơi giam giữ Tô Thiếu Vân

Triệu Vu Tân từ lâu đã không cam lòng nhường ngôi vị Thái tử, nên bây giờ cũng tức giận hét to: “Đúng vậy, Tô Thiếu Vân nằm trong tay ta, nếu muốn cứu hắn thì giao trả binh phù ra đây!”

“Người!” – Triệu Duy Chi tức giận xuất một quyền đâm vào mặt hắn, trên mặt Triệu Vu Tân lúc này dần xuất hiện một đạo ứ huyết

“Người dám đánh ta!” – Triệu Vu Tân giật mình không tin nổi

“Người nếu không giao ra Tô Thiếu Vân, ta không chỉ đánh người mà còn có thể phóng hỏa cả cái Tân vương phủ này” – Triệu Duy Chi uy hiếp

“Các người tất cả đều mù sao? Còn không mau lên đây cản lại cho ta!” – Triệu Vu Tân hét lên với đám hạ nhân đang trừng mắt ngốc một bên

“Ai dám đi lên?”

Bị ánh mắt sắc bén của Triệu Duy Chi đảo qua, hơn nữa ngại thân phận của hắn, nên đám người rút cuộc động cũng không dám động

“Các người....một lũ vô dụng!” – Triệu Vu Tân chửi ầm lên

Thấy Triệu Duy Chi lại muốn xuất ra một quyền, Triệu Vu Tân vội kêu to: “Ta không có bắt Tô Thiếu Vân, hôm nay là lần đầu tiên ta nghe đến tên đó, tin hay không thì tùy người”

“Người nghĩ có thể gạt ta?” – Triệu Duy Chi hừ lạnh

“Cái kia...Thái tử...” – Gã hạ nhân cầm lá thư run rẩy

“Chuyện gì?” – Triệu Duy Chi quát lên

Người nọ sợ hãi, nói cũng nói không ra, cả kinh run rẩy đưa lá thư đang cầm trong tay ra: “Đây..đây là...vừa có người gửi qua...thư”

Triệu Duy Chi không nhin được nhìn lướt qua, sau đó sắc mặt thay đổi

Triệu Vu Tân nhân cơ hội giẫy ra khỏi tay Triệu Duy Chi

Triệu Duy Chi vì Tô Thiếu Vân thất tung mà nhất thời rối loạn, khi hắn vừa nhìn qua lá thư, tình hạ tâm suy nghĩ, thoáng chốc mình bạch mình bị trúng kế, vội vã xoay người đi ra ngoài

Thấy Triệu Duy Chi định bỏ đi, Triệu Vu Tân nắm vội giật hắn lại: “Mau trả binh phù cho ta!”

Triệu Duy Chi cố sức bỏ hắn ra, tiếp tục đi ra ngoài, nhưng Triệu Vu Tân há cở thể bỏ qua? Đuổi theo hai bước yêu cầu hắn trả lại binh phù, kết quả, hai người nhào vào đánh nhau, những người đứng xung quanh không ai dám đến gần tách hai gã “con trời” ấy ra, mặc dù có điểm buồn cười nhưng lại không dám cười ra mặt, không thể làm gì khác hơn là đứng một bên nhin cười

Chờ khi Triệu Duy Chi có thể thoát khỏi Triệu Vu Tân quay về Duy vương phủ thì, người trong phủ bị hôn mê cũng đã tỉnh lại, nhưng bóng dáng Tô Nhật, Tô Nguyệt thì biến mất, khiến hắn giận sôi gan

Cách đô thành Triệu quốc Hạo Điều hai mươi dặm có một thành nhỏ là Ngô Huyền, lúc này có một chiếc xe ngựa đang đi tới, trên xe có bốn người, hai gã thư sinh đều có một chòm râu, cùng hai gã thư đồng

“Công tử, người biết không? Tên Triệu Duy Chi kia khi nghe người bị Triệu Vu Tân bắt đã nổi giận dùng đòn phóng đi cứu người ngay a” – Một gã thư đồng cười cười

“Mị lực ghê gớm thật!” – Một gã thư sinh quay nhìn gã thư sinh còn lại, nhận xét

Bốn người này, không ai xa lạ chính là bọn người Tô Thiếu Vân

Nghe Hàn Phàm Lâm pha trò, Tô Thiếu Vân thở dài: “Tuy Triệu Duy Chi đối xử ta rất tốt, nhưng tâm ta ại không ở nơi đó, lưu lại thì thật có lỗi với hắn”

“Thế nhưng, công tử, ta không rõ vì sao phải giả như người bị Triệu Vu Tân bắt đi?” – Tô Nhật thắc mắc

“Đây chính là việc khiến ta bội phục người” – Hàn Phàm Lâm cười nói: “Sở dĩ làm như bị Triệu Vu Tân bắt đi, thứ nhất là để có thêm nhiều thời gian đào tẩu, thứ hai là để Triệu Vu tân biết binh phù nằm trong tay Triệu Duy Chi, tất nhiên hắn sẽ không bỏ qua, như vậy, Triệu Duy Chi phải day dưa ứng phó với hắn , không rảnh bận tâm đuổi theo chúng ta, mà đuổi cũng không kịp, như vậy chúng ta mới có khả năng an toàn ly khai Triệu quốc. Thiếu Vân, ta nói vậy có đúng không?”

Tô Thiếu Vân mỉm cười gật đầu

“Công tử, chúng ta càng ngày càng sùng bái người! Làm sao bây giờ?” – Tô Nhật, Tô Nguyệt ánh mắt sáng lên nhìn Tô Thiếu Vân

“Các người, hai nha đầu này!” – Tô Thiếu Vân cười cười giơ tay như muốn kí đầu hai tên “thư đồng” đang trưng cái bộ mặt “ngây thơ vô (số) tội” (cái này ta chém)

15. Chương 15: Tranh Đấu Gay Gắt

Hàn Việt Phong cùng bọn Hàn Nhật đã an toàn trở về Hàn quốc. Vì việc liên minh thất bại, Hàn Đằng vô cùng bức tức và không ngừng trách móc Hàn Việt Phong.

Hàn Việt Phong cũng chẳng thêm để ý, sau khi gặp Hàn Đằng xong thì trở về Việt vương phủ.

Ngồi trong mã xa không ngừng lắc qua lắc lại, Hàn Việt Phong nghĩ đến Tô Thiếu Vân vẫn còn kẹt lại nơi phương xa mà trong ngực nhói đau. Vốn hắn muốn tranh thủ đoạt Thái tử vị, nhưng bây giờ kế hoạch đành phải cải biến.

Suy nghĩ một chút, Hàn Việt Phong gọi: “Hàn Nhật”

Ngồi bên ngoài mã xa, Hàn Nhật tựa đầu vào tấm rèm che, hỏi: “Chủ tử, có chuyện gì?”

Hàn Việt Phong ghé vào tai hắn nói nhỏ, một lúc sau, Hàn Nhật nói: “Đã biết, ta lập tức làm ngay”

“Ân”

Hàn Nhật xuống khỏi mã xa, trong chớp mắt liền biến mất ở trên đường

Hàn Nguyệt tuy cảm thấy kì quái nhưng cũng không dám hỏi cái gì, tiếp tục điều khiển xe ngựa quay về Việt vương phủ.

Trong số các phi tần của Hàn Đăng, tối được sủng ái là Chiêu Cơ. Mỗi khi có thời gian rảnh Hàn Đăng đều ở cùng một chỗ với nàng.

Hôm nay, Hàn Đăng phải vào triều sớm, Chiêu Cơ ngủ thêm nửa canh giờ nữa rồi rời giường.

Gọi tỳ nữ giúp nàng rửa mặt chải đầu, tỳ nữ một bên thay Chiêu Cơ chải đầu, một bên nói: “Nương nương, vừa nãy Tam hoàng tử sai người đem đến một hộp ngọc, nói là cố ý mang từ Triệu quốc về để tặng nương a”

“Ta đã biết” – Chiêu Cơ bình thản nói

Chờ tỳ nữ đã lui khỏi, Chiêu Cơ cầm hộp ngọc lên mở ra, từ trong hộp lấy ra một chiếc trâm cài tinh xảo, sau đó khai mở đáy hộp, dưới đáy hộp là một mảnh giấy nhỏ.

Chiêu Cơ mở mảnh giấy ra đọc vài lần, sau đó đưa mảnh giấy vào hỏa lò nhỏ bên cạnh đốt. Nhìn mảnh giấy dần hóa thành tro tàn, trên mặt Chiêu Cơ bỗng nhiên lộ ra thần sắc kì quái.

Sau khi hạ triều, Hàn Đăng nổi giận đùng đùng trở lại tẩm cung của Chiêu Cơ

“Thế nào rồi, Hoàng thượng?” – Chiêu Cơ quan tâm hỏi

“Còn không phải là do việc lập Thái tử sao.” – Hàn Đăng ngồi phịch xuống ghế, hừ mũi

“Không phải Hoàng thượng đã quyết định lập Đại hoàng tử làm Thái tử sao? Vì sao vẫn còn phiền não?”

“Quả nhân sớm muộn cũng bị hắn làm cho tức chết!” – Hàn Đăng tức giận nói

“Đại hoàng tử làm việc gì khiến người tức giận sao?” – Chiêu Cơ bất động thanh sắc hỏi

“Ta hôm nay tuyên bố lập hắn làm Thái tử, ai biết được toàn bộ đại thần đều phản đối”

“Nguyên lai Hoàng thượng tức giận là vì việc này”

“Ta không phải vì...việc này mà tức giận, mà là vì những phản đối đại thần nói tên nghịch tử này làm một số chuyện không cần thiết” – Hàn Đăng đau lòng: “Ta vốn không tin, nhưng các đại thần xuất ra căn cứ chính xác khiến ta không thể không tin tưởng. Nghịch tử hắn thật sự là làm ta quá thất vọng!”

Chiêu Cơ rót một ly trà cấp Hàn Đăng, trấn an: “Đứng nóng giận, có hại cho thân thể, dù sao vẫn còn Nhị hoàng tử mà”

Hàn Đăng thở dài: “Hiện tại cũng chỉ có thể gửi gắm kỳ vọng nơi Bình nhi mà thôi”

Chiêu Cơ cười cười: “Giờ ta gảy một khúc cầm cho Hoàng thượng người lắng tâm, như thế nào?”

“Ân”

Hàn Đăng nhắm mắt lại, đắm chìm trong tiếng đàn du dương thanh thoát.

Việt vương phủ

“Chủ tử, Nhị hoàng tử đến” – Hàn Đức vừa dứt lời, Nhị hoàng tử đã cười ha hả đi đến.

“Nhị ca hôm nay sao lại cao hứng như thế?” – Hàn Việt Phong vừa đứng dậy nghênh tiếp, vừa cười hỏi

“Tam đệ, hôm nay ngươi không vào triều thực sự là đáng tiếc a!” – Hàn Nhạc Bình vỗ vỗ vai Hàn Việt Phong

“Nga? Có cái gì đáng tiếc?” – Hàn Việt Phong nhú mi nghi hoặc

“Ngươi biết không, Đại ca hôm nay đúng là một vô chạp ếch. Ta xem hắn dừng nghĩ đến phụ hoàng sẽ truyền Thái tử vị cho hắn nữa”

“Cái gì chạp ếch?” – Hàn Việt Phong hiếu kỳ hỏi

“Hôm nay phụ hoàng tuyên bố truyền Thái tử vị cho Đại ca, ai biết được một số đại thần ngăn cản, nói đại ca ngươi làm một số chuyện bất hợp pháp, khiến phụ hoàng tức đến không nói nổi, chưa đợi bãi triều đã phát tay áo bỏ đi. Ha ha...lần này Thái tử vị còn không thuộc về ta sao!?” – Hàn Nhạc Bình đắc ý tạo dáng

“Vậy thì phải chúc mừng, chúc mừng Nhị ca!” – Hàn Việt Phong cười cười vuốt mông ngựa

Hàn Nhạc Bình cười to một trận, nói: “Để đảm bảo vạn nhất, Tam đệ, ngươi cũng đừng quên chuyện ngươi đã đáp ứng ta”

“Nhị ca, ngươi yên tâm, ta luôn nhớ rõ”

“Vậy là tốt rồi, chờ ta tương lai làm Hoàng đế sẽ không quên công lao của Tam đệ ngươi đâu”

Càng nghĩ càng đắc ý, Hàn Nhạc Bình không không khỏi lại cười ra tiếng

Đứng một bên, Hàn Việt Phong cũng cười khê phụ họa

Sau khi Hàn Nhạc Bình vừa rời đi, nụ cười trên môi Hàn Việt Phong cũng biến mất, hừ lạnh một tiếng

Hàn Nhật đứng bên cạnh, không rõ lắm, hỏi: “Chủ tử, ngươi vì sao lại muốn đem hoạt động ngầm của Đại hoàng tử nói cho các đại thần ủng hộ Nhị hoàng tử? Như vậy không phải là giúp Nhị hoàng tử rồi sao?”

“Ta làm vậy cũng không phải muốn giúp Nhị ca, mà ta có mục đích riêng” – Hàn Việt Phong thần nhiên

“Mục đích? Mục đích gì? Có thể nói cho tiểu nhân biết không?”

“Đại ca so với Nhị ca càng khôn khéo, nên ta không thể để hắn trở thành Thái tử”

“Thế nhưng thủ tử, người không phải là vẫn luôn không quan tâm ngôi vị Thái tử sao?” – Hàn Nhật thắc mắc

“Ta hiện tại coi trọng Thái tử vị, là vì ta muốn mượn trợ binh mã của Hàn quốc”

Hàn Nhật càng nghe càng hồ đồ, đang định hỏi cho minh bạch thì Hàn Việt Phong đã cắt ngang: “Ngươi và Hàn Nguyệt thay ta đem bức thư này trao cho những người có tên trên đây”

Nói xong Hàn Việt Phong từ trong lòng móc ra nhất điệp phong thư đưa cho Hàn Nhật

Hàn Nhật tiếp nhận, lĩnh mệnh rời đi

Hàn Việt Phong lặng yên ngồi nhìn mặt hồ trong veo khe lay động, tựa hồ đang chìm trong suy nghĩ về điều gì.

Để biểu thị hiếu tâm của mình, Hàn Nhạc Bình những ngày gần đây, mỗi sáng sớm đều đến thỉnh an Hàn Đăng

Hôm nay Hàn Nhạc Bình lại đến bên ngoài tẩm cung Hàn Đăng, cung nữ ngoài cửa nói Hàn Đăng vẫn chưa rời giường, hắn không thể làm gì khác hơn là đứng chờ ngoài cửa

Một lát sau, “Chi” một tiếng, cửa mở, Hàn Nhạc Bình cho rằng Hàn Đăng đã rời giường, vội vàng chỉnh sửa lại y quan chuẩn bị hành lễ. Hắn vừa mới cuối đầu, bỗng nhiên nghe một trận cười duyên dáng, thanh âm thanh thúy theo tiếng cười giảm mà cất lên: “Nhị hoàng tử, là ta nha, không phải phụ hoàng của ngươi”

Hàn Nhạc Bình ngẩng đầu nhìn, chợt ngây dại, chỉ thấy Chiêu Cơ thiên kiều bá mị đang mỉm cười nhìn mình. Hàn Nhạc Bình bản thân vốn là kẻ háo sắc, hắn sớm biết Chiêu Cơ là như thế nào mỹ, nhưng cho

đến giờ vẫn chưa hề nhìn gần như thế. Lúc này, thiên hạ mỹ lệ như vậy lại đang đứng trước mắt hần, khiến hần thần hồn điên đảo.

Ngay lúc hần nhìn đến thiếu chút nữa chảy nước miếng, đột nhiên có người nặng nề hừ một tiếng, Hàn Nhạc Bình ngay tức khắc giật mình tỉnh giấc, ngẩng đầu, thấy Hàn Đằng vẽ mặt tức giận nhìn hần, nhất thời cả kinh mà toát một thân mồ hôi lạnh, lập tức gục đầu xuống cung kính: “Nhi thần thỉnh an phụ hoàng”

“Ân” – Hàn Đằng đáp cho có lệ rồi xoay người đi vào triều

Hàn Nhạc Bình vội vã đuổi theo sau. Đi vài bước nhìn lại, chỉ thấy Châu Cơ đang tựa tiểu phi tiểu nhìn hần, ánh mắt khế đảo, tình ý kéo dài, khiến Hàn Nhạc Bình hồn phiêu thiên ngoại. Nếu không phải vẫn còn cố kỵ Hàn Đằng, chắc hần đã lao đến ôm chầm Chiêu Cơ vào lòng.

Hàn Nhạc Bình lưu luyến quay đầu, theo sát Hàn Đằng lỵ khai.

Từ ngày đó, Hàn Nhạc Bình lâm vào tương tư, vô cùng chịu khó đi thỉnh an Hàn Đằng, mục đích chính...tất nhiên là muốn gặp mặt Chiêu Cơ. Nhưng dường như Hàn Đằng cũng biết mục đích của Hàn Nhạc Bình, phân phó hần không cần đến thỉnh an hần vội như vậy, khiến Hàn Nhạc Bình thất hồn lạc phách.

Hàn Hi từ lần bị các đại thần cáo trạng, đã bị Hàn Đằng cấm cửa trong phủ của hần, không được ra ngoài nửa bước.

Ngày hôm đó, hần đang tản bộ trong hoa viên, đột nhiên chẳng biết từ nơi nào, một viên đá nhỏ bắn trúng ót hần, khiến hần tức giận oa oa kêu to

Hàn Hi vừa xoa cái ót đau, vừa nhặt viên đá lên, chuẩn bị sinh khí bỗng phát hiện trên khối đá có một miếng vải viết văn tự cột trên nó. Hiếu kì, hần tháo miếng vải ra nhìn, sau khi đọc xong lại nở một nụ cười kì quái

Người hầu gần đó cho rằng hần vì bị viên đá đánh trúng đầu mà choáng váng, đều dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn hần.

Nghe xong báo cáo của Hàn Nhật, Hàn Việt Phong khế miệng khế nhếch: “Cá đã mắc câu!”

Hàn Nhật, Hàn Nguyệt nhìn nhau, đều không rõ chuyện gì đang diễn ra

Lúc này, Hàn Đức vào bẩm báo: “Chủ tử, Nhị hoàng tử tới chơi”

“Đã biết”

Hàn Việt Phong ra tới phòng khách, thấy Hàn Nhạc Bình đang ngồi ngay ngắn trên ghế, vẽ mặt xuất thần, đến cả mình tiến vào cũng không biết

Hàn Việt Phong phải liên tục kêu hần, Hàn Nhạc Bình mới hồi phục lại tinh thần

“Nhị ca, người không sao chứ?”

Hàn Nhạc Bình lắc đầu

“Vậy người sao lại buồn bã ủ rũ như vậy? Vì chuyện Thái tử sao?”

“Aiz...” – Hàn Nhạc Bình đại thở dài, lại lắc đầu

“Nhị ca, có chuyện gì cứ nói thẳng, xem ta có thể giúp gì cho người?” – Hàn Việt Phong quan tâm hỏi

“Ta...ta...” – Hàn Nhạc Bình “ta” một hồi, rốt cục hạ quyết tâm: “Ta yêu Chiêu Cơ”

“Chiêu Cơ?” – Hàn Việt Phong kinh ngạc: “Không phải là sủng phi của phụ hoàng sao? Nhị ca như thế nào lại...?”

“Ta từ ngày đó có thể nhìn gần nàng, đã mê đắm nàng mất rồi, ta cũng không nghĩ sẽ như vậy” – Hàn Nhạc Bình khổ não than: “Hiện tại đầu óc ta đều có hình bóng nàng, thế nhưng phụ hoàng không cho ta tùy tiện vào cung. Người nói ta làm thế nào bây giờ?”

“Cái này...” – Hàn Việt Phong nhíu mày: “Ta chỉ sợ cũng không giúp được người, dù sao phụ hoàng cũng thập phần thích Chiêu Cơ, hần sẽ không vì người thích mà ban Chiêu Cơ cho người”

“Cái này ta cũng biết”

“Nhưng Đại ca có thể giúp người” – Hàn Việt Phong chợt kiến nghị

“Hắn?” – Hàn Việt Phong trợn mắt, xuy xuy tay

“Nhị ca, nếu cho người chọn một giữa Thái tử vị và Chiêu Cơ, người chọn bên nào?” – Hàn Việt Phong nghiêm mặt, nhìn Hàn Nhạc Bình

“Cái này...” – Hàn Nhạc Bình cúi đầu suy nghĩ một hồi, sau đó ngẩng đầu, ngữ khí kiên định: “Chiêu Cơ”

“Nhị ca thích mỹ nhân hơn giang sơn sao?”

“Đúng vậy”

“Vậy thì được. Đại ca là người yêu giang sơn hơn mỹ nhân, người hợp tác với hắn không phải sợ gây mâu thuẫn”

“Vậy ý người là giúp Đại ca đoạt Thái tử vị?” – Hàn Nhạc Bình không xác định lắm

Hàn Việt Phong gật đầu

“Giúp? Thế nào giúp? Hơn nữa với việc giúp ta có được Chiêu Cơ thì quan hệ gì?”

“Giúp thế nào thì ta không biết, người có thể tìm Đại ca thương lượng một chút. Để đạt được Thái tử vị, Đại ca nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp người có được Chiêu Cơ” – Hàn Việt Phong tràn đầy lòng tin nói

“Thật sao?” – Hàn Nhạc Bình bán tín bán nghi

“Nếu không tin, người cứ đi gặp Đại ca bàn bạc một chút, nếu không được, ta cũng không có biện pháp”

“Vậy...được rồi”

Hàn Nhạc Bình vừa tiến Hi vương phủ, đã thấy Hàn Hi cười gian, ngồi trong sảnh chờ mình

Hàn Nhạc Bình ngạc nhiên: “Đại ca, người biết ta sẽ tới sao?”

Hàn Hi gật đầu: “Đây là đương nhiên! Tuy bị cấm cửa trong phủ, nhưng chuyện trong triều ta đều biết, ta cũng biết ý đồ khi đến đây của Nhị đệ người”

“Nếu vậy, ta cũng nói thẳng, người có biện pháp giúp ta có được Chiêu Cơ?” – Hàn Nhạc Bình ngồi xuống hỏi ngay

“Có, bất quá ta phải xem Nhị đệ có can đảm hay không?” – Hàn Hi âm trầm

“Can đảm?” – Hàn Nhạc Bình nhíu mày, khó hiểu

Đuổi hết hạ nhân khỏi phòng, Hàn Hi thấp giọng: “Phụ hoàng đã làm Hoàng đế nhiều năm như vậy, cũng đã đến lúc phải thoái vị”

Hàn Nhạc Bình giật mình, lắp bắp: “Đại ca, người...người muốn soán vị?”

Hàn Hi chậm rãi gật đầu: “Chỉ cần người hợp tác với ta, chắc chắn có thể thành công bức phụ hoàng thoái vị. Đến lúc đó, ta trở thành Hoàng đế, người có Chiêu Cơ của người”

“Đây là chuyện đại nghịch bất đạo, như vậy không tốt lắm đâu” – Hàn Nhạc Bình chần chừ

“Chúng ta chỉ là bức phụ hoàng thái vị, cũng không phải là giết hắn. Lẽ nào người không muốn có được Chiêu Cơ sao?” – Hàn Hi dụ dỗ (trắng trợn)

“Muốn!” – Hàn Nhạc Bình trầm ngâm: “Cho ta thời gian suy nghĩ”

Hàn Hi cũng không thúc hắn, chỉ nhàn nhã một bên uống trà

Hàn Nhạc Bình suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cắn răng nói: “Hảo!”

Sau đó, hai người bắt đầu bàn bạc kế hoạch bức Hàn Đăng thoái vị

Nửa tháng sau, Hàn Hi, Hàn Nhạc Bình ý đồ soán vị, nhưng bị Hàn Việt Phong cùng chúng tướng quân đứng lúc đem bọn họ bắt được, mới có thể tránh cho một hồi biến loạn. Hàn Đăng vì vậy mà lâm trọng bệnh, ở trong triều, dưới áp lực và sự nhất trí của các đại thần, hần đành phải giao đế vị truyền cho Hàn Việt Phong.

Nhìn bộ dáng thập phần tiều tụy ngồi trên đế vị – Hàn Đăng, trong lòng Hàn Việt Phong lại chỉ nhớ đến Tô Thiệu Vân.

Trong lòng Hàn Việt Phong thầm nói: “Thiệu Vân, người cố gắng nhẫn nại một đoạn thời gian nữa, ta rất nhanh sẽ đến cứu người”

16. Chương 16: Mười Tính Sáu Xa

Hàn Nhật, Hàn Nguyệt hoàn toàn không hiểu, vì sao Hàn Việt Phong trăm phương nghìn kế đoạt đế vị? Dù sao hần từ trước tới nay đều coi nhẹ ngôi vị hoàng đế này, cả hai lại không nhớ rằng việc Hàn Việt Phong làm tất nhiên trong lòng hần đã có dự định.

Hàn Việt Phong dùng kế đạt được đế vị, đơn giản là vì muốn mượn binh lực Hàn quốc trợ giúp, gây áp lực lên Triệu quốc, bức Triệu Duy Chi giao ra Tô Thiệu Vân, Người có thể hồi, vì sao không trở về Đường quốc mượn binh đánh Triệu quốc? Bởi vì Hàn Việt Phong biết rõ: luận binh lực, Đường quốc không thể so sánh với Hàn quốc. Cho nên, hần chỉ có thể trước tiên đạt được ngôi vị hoàng đế Hàn quốc, sau đó lợi dụng quyền lực của vua một nước, khởi binh đánh Triệu quốc, bức Triệu Duy Chi giao người.

Nửa tháng sau khi Hàn Việt Phong trở thành Hàn vương

Ngày hôm đó, Hàn Việt Phong chuẩn bị tuyên bố khởi binh đánh Triệu quốc, đột nhiên có thám tử hồi báo: Hạ quốc và Tô quốc âm thầm liên hợp, thừa dịp Hàn quốc vừa thay quốc quân, nhất tề xuất binh đánh Hàn quốc. Hiện tại đã tới gần biên cảnh Hàn quốc.

Nghe thám tử hồi báo xong, Hàn Việt Phong không khỏi chau mày.

“Tô quốc và Hạ quốc đúng là nhanh a, cứ nhiên sau lưng âm thầm hợp tác muốn xâm chiếm Hàn quốc. Dịch xem ra không thể xem thường” – Hàn Việt Phong một bên tự hỏi, một bên bước đi thông thả, khoan thai.

Qua thật lâu sau, Hàn Việt Phong cuối cùng dừng chân, phân phó Hàn Nhật, Hàn Nguyệt triệu tập các đại thần lập tức tiến cung, thương lượng kế sách đối phó Tô quốc cùng Hạ quốc.

Nhìn bóng lưng bọn Hàn Nhật đi khuất, Hàn Việt Phong thở dài: mong là lần này có thể thành công đẩy lui quân đội lương quốc. Nhưng dù có thể giải quyết nguy cơ lần này, Hàn quốc cũng sẽ tổn thất nghiêm trọng. Muốn cứu thoát Thiệu Vân đành phải nghĩ ra biện pháp khác mà thôi.

Ai...Thiệu Vân, người có khỏe không?

Hôm đó, đám người Tô Thiệu Vân an toàn ly khai biên cảnh Triệu quốc. Bọn họ lộng chút hóa trang trên mặt, thay đổi y phục, chuẩn bị hướng Hàn quốc xuất phát, bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm ầm ỉ Tô Thiệu Vân nhíu mày, vén liềm xe, hướng Tô Nhật bên ngoài: “Người đi xem xảy ra chuyện gì?”

“Vâng, công tử”

Tô Nhật xuống xe ngựa, hỏi thăm người qua đường

Một lát sau, Tô Nhật vội chạy về mã xa

“Phát sinh chuyện gì?” – Tô Thiệu Vân chợt có một dự cảm bất hảo

Tô Nhật vẻ mặt phức tạp nhìn Tô Thiệu Vân: “Công tử, có một tin xấu và một tin tốt”

“Cái gì mà tin tức tốt với xấu?” – Hàn Phạm Lâm cũng cảm thấy điều gì, chen miệng

“Tin tức tốt là chủ tử trở thành hoàng đế Hàn quốc, tin...”

“Cái gì!? Việt Phong làm quân chủ Hàn quốc?”

“Vậy Đại hoàng tử thì sao?”

Tô Nhật chưa kịp nói xong, Tô Nguyệt cùng Hàn Phàm Lâm không hẹn cùng kêu lên

“Chủ tử làm hoàng đế Hàn quốc là thật, về phần Đại hoàng tử...” – Tô Nhật nhún nhún vai: “...cái đó ta không biết”

Nghe vậy, Hàn Phàm Lâm trầm mặc, không lên tiếng

Tô Thiếu Vân sau khi kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, vội hỏi: “Còn tin tức xấu?”

Nói đến điều này, Tô Nhật không giấu nổi vẻ khẩn trương: “Ta vừa nghe nói Tô quốc cùng Hạ quốc đồng thời khởi binh xâm chiếm Hàn quốc, hiện tại đại quân đã tới sát biên cảnh, cư dân nơi đó đều chuẩn bị ly khai, tránh khỏi chiến tranh, cho nên mới hỗn loạn như vậy”

Tô, Hạ lưỡng quốc song song tiến công Hàn quốc đối Tô Thiếu Vân chấn động hơn so với tin Hàn Việt Phong lên làm hoàng đế, hai đầu lông mày cũng vì thế mà nhíu chặt

“Công tử, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?” – Tô Nhật lo lắng

Tô Thiếu Vân không trả lời, Tô Nhật đang định hỏi lại, bất gặp cái nháy mắt của Hàn Phàm Lâm, ý bảo không nên cắt ngang suy nghĩ của Tô Thiếu Vân, nên cũng nhịn xuống không hỏi.

Một lúc sau, Tô Thiếu Vân ngẩng đầu, ra lệnh cho Tô Nhật: “Lập tức đi suốt đêm đến Đường quốc”

“Chúng ta không phải chuẩn bị về Hàn quốc sao? Sao lại đến Đường quốc?” – Tô Nhật cùng Hàn Phàm Lâm cùng kinh ngạc kêu lên

“Không nên hỏi nhiều, lập tức chạy đến Đường quốc!” – Tô Thiếu Vân sốt ruột, vội vàng ra lệnh

Thấy thế, Tô Nhật không thể làm gì khác hơn là đề nghị hoặc trong lòng xuống, ngồi lên bên ngoài mã xa, điều khiển xe chuyển hướng Đường quốc. Ngồi bên cạnh Tô Nhật đang điều khiển xe, Tô Nguyệt cũng cảm thấy thấp phần kì quái, vén liềm xe muốn hỏi vì sao, nhưng phát hiện Tô Thiếu Vân dường như đang suy nghĩ điều gì rất quan trọng, liếc nhìn Hàn Phàm Lâm, Hàn Phàm Lâm lắc đầu không biết, Tô Nguyệt bất đắc dĩ trở lại chỗ ngồi bên ngoài mã xa

Liên tiếp bảy ngày, bọn Tô Thiếu Vân chạy suốt ngày đêm hướng Đường quốc

Buổi trưa ngày thứ bảy, rốt cuộc cũng tới được thủ đô Đường quốc, Phong An thành. Sau khi vào Phong An thành, Tô Thiếu Vân vén liềm xe, hướng người đi đường bên ngoài hỏi: “Xin hỏi Đường Phi Phàm ở nơi nào?”

Người đi đường quan sát hẳn từ trên xuống dưới, có chút bất mãn nói: “Người có thể nào trực tiếp gọi tên Đại tướng quân chúng ta?”

Tô Thiếu Vân vội vã nhận lỗi: “Thực xin lỗi, ta nhất thời sốt ruột mà quên mất. Xin hỏi Chiêu tướng Đường Phi Phàm đang ở nơi nào?”

Người đi đường thỏa mãn gật đầu, nói: “Phi Chiêu tướng đang ở thành đông. Từ nơi này đi thẳng, rồi quẹo phải là có thể thấy phủ Phi tướng quân”

“Đa tạ!”

Sau khi cảm tạ xong, Tô Thiếu Vân phân phó xa phu hướng thành đông, đến phủ Phi tướng quân

Người đi đường kia nhìn theo bóng dáng mã xa tiêu thất, khẽ lẩm bẩm: “Nhìn người nọ không giống người địa phương, không biết hỏi Phi tướng quân là có chuyện gì?”

Không lâu sau, bọn người Tô Thiếu Vân đã tới phủ Phi tướng quân, mã xa dừng lại, Tô Thiếu Vân vội xốc màn xuống xe, hẳn cũng không có tâm tư thưởng thức phủ đệ to lớn trước mắt, trực tiếp đi lên hỏi thủ vệ gác cổng: “Xin hỏi Phi tướng quân tại trong phủ?”

Thủ vệ nhìn thoáng qua Tô Thiếu Vân nét mặt mệt mỏi, nói: “Tướng quân tại phủ”

Tô Thiếu Vân mừng rỡ: “Vậy có thể đi vào thông báo một tiếng, nói Tô Thiếu Vân có chuyện gấp cần gấp tướng quân, có thể chứ?”

Thủ vệ hơi chần chừ: “Lúc này chỉ sợ không tiện, tướng quân đang ngủ trưa, tướng quân cũng không gặp ngoại nhân, hơn nữa...” – Tên thủ vệ liếc nhìn đánh giá bọn Tô Thiếu Vân: “...hơn nữa, các người hình như không phải là người trong nước?”

Tô Thiếu Vân cũng biết muốn gặp trực tiếp Đường Phi Phàm cơ hội rất nhỏ, thủ vệ không quát mắng đã là may mắn, cũng chứng minh Đường Phi Phàm rất biết quản giáo cấp dưới. Tô Thiếu Vân suy nghĩ một chút lại hỏi: “Vậy cho hỏi quý phủ có người nào tên Đường Bác hay không?”

Tên thủ vệ suy nghĩ một chút, nói: “Người nói đại tổng quản?”

Tô Thiếu Vân vội vã gật đầu: “Đúng vậy, xin hỏi hần có trong phủ không?”

“Có”

“Vậy có thể thỉnh hần ra một chút được không? Nói Tô Thiếu Vân có việc gấp cần gặp hần”

“Cái này...” – Tên thủ vệ có chút do dự

“Ta không có ác ý, thật sự là có việc gấp”

“Vậy được rồi”

Thủ vệ vừa định xoay người đi vào, lúc này lại có người đang từ trong đi ra

“Tổng quản!” – Tên thủ vệ ngạc nhiên kêu lên

Tô Thiếu Vân vội quay nhìn người vừa tiến ra, phát hiện người đó quả thật là Đường Bác, hần lập tức kêu: “Đường Bác”

Đường Bác ngẩng đầu nhìn, vừa thấy là Tô Thiếu Vân vội vã đi tới: “Tô công tử, sao người lại tới đây?”

“Ta có việc gấp muốn gặp chủ tử người”

“Vậy thỉnh đi theo ta” – Đường Bác vừa nói vừa đưa Tô Thiếu Vân vào

Tô Thiếu Vân quay lại chỉ vào bọn Tô Nhật đang dùng vẽ mặt quái dị nhìn chằm chằm mình: “Có thể an bài cho bọn họ chỗ nghỉ ngơi hay không?”

Đường Bác không hỏi nhiều, lập tức sai người chuẩn bị chỗ nghỉ ngơi.

Tô Nguyệt vẽ mặt tổn thương nhìn Tô Thiếu Vân: “Công tử, người vì sao không trực tiếp trở Hàn quốc, cùng chủ tử nghĩ biện pháp chống địch, mà lại đến Đường quốc? Chẳng lẽ chủ tử người là người Đường quốc?”

“Người yên tâm, ta tới đây chính là vì muốn cứu Hàn Việt Phong, người phải tin tưởng ta. Về phần nguyên do trong đó, ta sau sẽ nói cho người, có được không?” – Tô Thiếu Vân ngữ khí thành khẩn

Tô Nguyệt rốt cuộc yên tâm, nói: “Hảo, ta tin tưởng công tử”

“Vậy các người đi nghỉ ngơi trước đi”

Tô Nhật, Tô Nguyệt gật đầu, theo người hầu đi vào. Hàn Phàm Lâm từ đầu đến giờ vẫn không nói gì, khi đi ngang Tô Thiếu Vân thì dừng lại, liếc mắt nhìn hần, muốn nói lại thôi, sau đó thở dài một hơi tiếp tục theo lý khai

Đường Bác mang Tô Thiếu Vân vào nội đường, sau đó nói: “Tô công tử ở đây chờ một chút, ta vào trong gọi chủ tử”

Tô Thiếu Vân gật đầu nhìn Đường Bác xoay người đi vào trong

Một lát sau, tiếng bước chân truyền đến, Đường Phi Phàm vội vã đi ra, vừa tiến đến liền hỏi: “Việt Phong gọi người tới?”

Tô Thiếu Vân lắc đầu: “Tướng quân hần là có nghe đến việc lương quốc Tô, Hạ tiến công Hàn quốc?”

“Mười ngày trước đã biết, cũng biết việc Việt Phong lên làm Hàn vương. Năm ngày trước Việt Phong sai người đưa mật hàm, muốn Đường quốc xuất binh tương trợ. Mấy ngày nay ta và Hoàng thượng vẫn đang thương lượng làm sao để giúp Việt Phong đánh đuổi quân địch, thế nhưng vẫn không có kế sách” – Đường Phi Phàm chán nản, nói

“Ta vừa ly khai Triệu quốc, nghe tin lập tức đi đến đây, cũng là vì muốn Tướng quân xuất binh tương trợ”

“Triệu quốc? Người vì sao lại đi Triệu quốc?” – Đường Phi Phàm kì quái hỏi

Tô Thiếu Vân kể lại sự tình một cách giản lược, sau đó nói: “Ta trên đường đến đây cũng đã nghĩ ra kế sách đối địch, thế nhưng phải có sự trợ giúp của Tướng quân đây”

“Nga? Người đã có phương pháp?” – Đường Phi Phàm kinh hãi, vội nói: “Vậy người lập tức theo ta tiến cung gặp hoàng thượng”

“Cũng tốt, như vậy muốn thiết lập sự việc cũng dễ dàng hơn”

Đường Phi Phàm cũng không hiểu hết câu nói của Tô Thiếu Vân, vội sai người chuẩn bị mã xa tiến cung

Vào hoàng cung, Tô Thiếu Vân gặp thân sinh phụ thân của Hàn Việt Phong – Đường vương Đường Húc. Đường Húc khoảng hơn bốn mươi tuổi, ánh mắt sắc bén, mũi cao thẳng, khóe mắt và miệng đều đã xuất hiện những nếp nhăn tinh tế, nhìn kĩ có thể nhận ra hắc cùng Hàn Việt Phong có vài điểm tương tự. Lúc này Đường Húc đang cẩn thận nghe Đường Phi Phàm bẩm báo

Chờ đường Phi Phàm nói xong, Đường Húc quay sang Tô Thiếu Vân, hòa ái hỏi: “Người là Tô Thiếu Vân?”

“Vâng”

“Phi Phàm nói người có biện pháp giải quyết khốn cảnh của Việt Phong?”

“Vâng”

“Vậy người có thể cho ta xem biện pháp của người?” – Đường Húc không giấu nổi vẻ khẩn trương

Tô Thiếu Vân từ trong lòng móc ra một cuộn giấy đưa cho Đường Phi Phàm, Đường Phi Phàm tiếp nhận đưa lên Đường Húc

Tô Thiếu Vân nói: “Ta mong hoàng thượng lập tức triệu tập toàn bộ công tước của Đường quốc, y theo bức tranh của ta đẩy nhanh tốc độ chế tạo đại pháo và thuyền sa mạc”

“Đại pháo và thuyền sa mạc? Đó là cái gì? Ta nghe cũng chưa từng nghe qua” – Đường Húc một bên tiếp được cuộn giấy, một bên kinh ngạc hỏi

“Đây là thứ ta thiết kế”

Đường Phi Phàm cùng Đường Húc mở cuộn giấy, nhìn một lúc sau, tán thán: “Kì diệu, ta lần đầu tiên thấy được vật như vậy!”

“Mà...chế tạo đại pháo cùng thuyền sa mạc có ích lợi gì?” – Đường Húc nói ra nghi hoặc trong lòng

Tô Thiếu Vân giải thích: “Theo ta được biết, từ Đường quốc đi Hàn quốc đều phải thông qua sa mạc phía đông Đường quốc, trong vòng ba ngày có thể đến được Hàn quốc. Thuyền sa mạc là một loại thuyền làm bằng trúc, vì thế nên thân thuyền nhẹ, đáy thuyền trơn nhẵn, có thể di chuyển trên sa mạc dễ dàng” – Ngừng một chút, Tô Thiếu Vân tiếp: “Đại pháo là một loại đạn pháo sử dụng lưu huỳnh làm tăng uy lực hỏa khí, lực sát thương gấp mười. Chúng ta có thể lợi dụng thuyền sa mạc vận chuyển đại pháo đi qua sa mạc đến Hàn quốc trong thời gian ngắn nhất. Tuy rằng uy lực đại pháo khó kiểm soát, nhưng chúng ta có thể dùng nó gây kinh sợ cho Tô, Hạ quân đội lương quốc, khiến bọn chúng biết khó mà lui. Như vậy, thương vong cũng sẽ giảm đến mức thấp nhất”

“Thế nhưng làm sao để di động thuyền sa mạc?” – Đường Phi Phàm thắc mắc

“Lợi dụng ngốc ưng”

“Ngốc ưng?” – Đường Húc, Đường Phi Phàm đồng thời lên tiếng

“Đúng vậy, dùng ngốc ứng” – Tô Thiệu Vân ánh mắt lóe lên, nói: “Ngốc ứng có thị lực vô cùng tốt, mà Đường quốc lại có nhiều ngốc ứng. Ta có thể dùng chúng làm động lực kéo thuyền sa mạc di chuyển. Bởi vì đáy thuyền trơn nhẵn vô cùng, nên cũng không tiêu hao nhiều khí lực ngốc ứng.”

“A?” – Đường Húc, Đường Phi Phàm nghe xong đều há mồm đứng ngốc, vì lời Tô Thiệu Vân khiến bọn họ đâm chiêu suy nghĩ

Một lúc sau, Đường Húc không xác định, hỏi: “Người xác định làm như vậy suôn sẻ chứ?”

Tô Thiệu Vân ngữ khí kiên định: “Suôn sẻ, chỉ có như vậy mới có thể giảm thiểu tối đa thương vong cho cả Hàn quốc cùng Đường quốc”

“Vậy được rồi, ta lập tức hạ lệnh công tượng toàn quốc đẩy nhanh tiến độ chế tạo đại pháo cùng thuyền sa mạc”

“Đa tạ hoàng thượng!” – Tô Thiệu Vân thập phần vui vẻ: “Để bảo đảm vạn nhất, thỉnh hoàng thượng cử hai đạo binh mã, mỗi đạo một vạn, giả ý muốn tập kích đô thành lương quốc Tô, Hạ: Lê Điều cùng Mưu Điều, nhưng thực tế là mai phục ở nửa đường, khi quân đội lương quốc trở lại giải vây thì tập kích bọn họ, tất nhiên sẽ khiến bọn chúng tổn thất nghiêm trọng. Như vậy trong khoảng thời gian ngắn bọn họ sẽ không thể hành động.”

“Diệu! Thực sự là diệu a!” – Đường Phi Phàm kêu lên: “Như vậy cho dù đại pháo có không khiến bọn chúng thối lui thì diệu kế này cũng khiến chúng phải lui lại”

“Đúng vậy, như vậy cũng không cần phải chế tạo cái gì đại pháo cùng thuyền sa mạc chứ?”

Tô Thiệu Vân lắc đầu: “Chế tạo đại pháo và thuyền sa mạc không chỉ vì thế mà còn là vì...lúc này đây, nếu đại pháo chế tạo thành công, các quốc gia khác sẽ cố kị không dám tùy tiện xâm chiếm. Như vậy chúng ta mới có sung túc thời gian để Hàn, Đường quốc hợp hai thành một”

“Đúng, quả thật rất đúng!” – Đường Húc, Đường Phi Phàm song song vỗ tay khen ngợi

Vì vậy, Đường Húc lập tức hạ lệnh triệu tập công tượng toàn quốc, dựa theo bản thiết kế của Tô Thiệu Vân chế tạo đại pháo và thuyền sa mạc. Đồng thời, Đường Húc cũng phái Đường Phi Phàm cùng một vị tướng quân nhận nhiệm vụ đem quân đánh lén Lê Điều, Mưu Điều

Tô Thiệu Vân cũng không nhàn rỗi, ngày đêm giám sát công tượng chế tạo đại pháo và thuyền sa mạc, chuẩn bị cho cuộc đánh bất ngờ.

Mặt hồ lặng lẽ đã bắt đầu gợn sóng.

17. Chương 17: Nhan Sắc Khuynh Thành

Mười ngày sau, đại pháo và thuyền sa mạc rốt cục cũng hoàn thành. Tô Thiệu Vân tự mình thử một chút uy lực của đại pháo. Tầm bắn khoảng năm mươi mét, tạm được, cũng không còn thời gian để chỉnh sửa, Tô Thiệu Vân phân phó một tên binh lính đang đứng chờ ra bên cạnh, xếp đại pháo lên thuyền sa mạc, chuẩn bị xuất phát.

“Công tử, người nghỉ ngơi một chút rồi hẳn tiếp tục? Dù sao người cũng lâu rồi không hảo hảo nghỉ ngơi a” – Sau khi chứng kiến uy lực kinh người của đại pháo, phục hồi tinh thần lại, Tô Nhật lo lắng khuyên nhủ Tô Thiệu Vân

Tô Thiệu Vân lắc đầu: “Không có gì đáng ngại”

“Nhưng dù công tử không nghỉ ngơi, ít nhất cũng quay về phủ Phi tướng quân tắm rửa sạch sẽ, thay y phục rồi hẳn xuất phát” – Tô Nguyệt nói

Tô Thiệu Vân cúi đầu nhìn một chút, phát hiện trên người mình hẳn không chịu nổi, hẳn không thể làm gì khác hơn là cưỡi gượng đồng ý. Trở lại phủ Phi tướng quân, hẳn vội vã tắm rửa lại thay một bộ y phục sạch sẽ, sau đó trở lại, cùng đám người Hàn Phàm Lâm, Tô Nhật, Tô Nguyệt cùng năm trăm binh sĩ lên thuyền sa mạc xuất phát.

Hàn Việt Phong tự mình mang binh chống lại quân đội lương quốc Tô, Hạ. Ba quân hỗn chiến một hồi, song phương đều thương vong lớn, nhưng do sự chênh lệch quá rõ ràng giữa hai phe, bên Hàn quốc vẫn là tổn thất trầm trọng nhất.

Vì hai bên đều tổn thất lớn, phải tạm thời đình chiến

Hàn Việt Phong đi ra quân doanh, nhìn quân y bận rộn thay binh sĩ băng bó chữa thương, không khỏi đau lòng

“Chủ tử” – Hàn Nhật đi đến trước mặt Hàn Việt Phong. Tuy Hàn Việt Phong đã trở thành quân vương nhưng Hàn Nhật, Hàn Nguyệt cũng vẫn gọi Hàn Việt Phong là ‘chủ tử’

“Chuyện gì?”

“Các tướng quân vì việc làm sao để đánh lui địch mà xảy ra tranh chấp. Chủ tử, người mau đi xem một chút”

“Hàn Việt Phong nhướng mày: “Đến lúc nào rồi còn muốn nội chiến?”

Trong đại doanh

Các tướng lĩnh vì việc là sao ứng phó với Tô, Hạ mà tranh luận không ngớt

Có người muốn cùng lương quốc Tô, Hạ nghị hòa, để tránh Hàn quốc phải tổn thất nặng; có người nói nên cầu cứu Biệt quốc; còn có người vẫn giữ lập trường kiên quyết chống lại; nhưng cuối cùng vẫn không thể đưa ra biện pháp thỏa đáng

Hàn Việt Phong thượng tọa, hỏi: “Các vị tướng quân, thảo luận lâu như vậy hẳn là có kết quả?”

Hàn Hưng nói: “Bệ hạ, binh lực chúng ta kém Tô, Hạ quá lớn, tiếp tục đánh chỉ e Hàn quốc ta sẽ tổn thất thảm trọng, không bằng chúng ta nghị hòa với lương quốc Tô, Hạ, ảo trụ Hàn quốc”

“Nhu nhược!” – Lập tức có người mắng

“Hay” – Nhưng cũng có kẻ phụ họa

Hàn Việt Phong khoát tay, ý bảo an tĩnh, sau đó quay sang Hàn Hưng: “Người cho là nếu chúng ta nghị hòa với bọn họ, Hàn quốc sẽ giữ được? Hừ! Người có biết hay không, nếu chúng ta nghị hòa, bọn họ sẽ nhân cơ hội chèn ép Hàn quốc chúng ta, từng bước nuốt trọn cho đến khi Hàn quốc cũng tiêu thất. Vậy người nói xem, nghị hòa có cái gì hảo?”

Hàn Hưng nghẹn họng, nói không nên lời

“Thế nhưng, luận binh lực, chúng ta so ra kém bọn họ không ít, làm thế nào có thể đánh bại?” – Hàn Vĩnh lo lắng hỏi

“Tuy rằng quốc gia ta binh lực ít, nhưng cũng không có nghĩa là sẽ thất bại”

“Lẽ nào bệ hạ có kế sách thắng địch?” – Hàn Vĩnh kinh hỉ

“Tạm thời vẫn chưa nghĩ ra, bất quá ta đã phái người gửi mật hàm cho Đường quốc, thỉnh cầu bọn họ xuất binh bang trợ”

“Nếu Đường quốc không chịu xuất binh bang trợ, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Đường quốc là láng giềng của chúng ta. Nếu chúng ta chiến bại, bọn họ cũng không có chỗ tốt. Bởi vì một khi chúng ta chiến bại, mục tiêu kế tiếp chính là bọn họ. Căn cứ vào việc này, Đường quốc chắc chắn sẽ gửi binh tương trợ” – Hàn Việt Phong phân tích một hồi, cuối cùng đưa ra kết luận: “Cho nên không cần quá mức lo lắng, chúng ta chưa hẳn sẽ bại”

“Bệ hạ anh minh” – Chúng tướng nhất trí cảm thán

“Hôm nay mọi người cũng đã mệt mỏi, lui xuống nghỉ ngơi đi. Sau khi dưỡng hảo tinh thần, chúng ta lại cùng quân địch quyết chiến”

“Vâng, bệ hạ” – Chúng tướng sau khi lĩnh mệnh thì lui xuống

Chờ mọi người hoàn toàn lui ra ngoài, Hàn Việt Phong ngồi xuống, cầm một cuộn tranh mở ra, cúi đầu chăm chú nhìn ngắm

Hàn Nguyệt kì quái hỏi: “Chủ tử, người làm gì vậy?”

“ta định thiết kế một loại trát mã đình” – Hàn Việt Phong cũng không ngẩng đầu lên trả lời

“Trát mã đình? Là cái gì?”

“Trát mã đình có bốn sừng ở bốn góc, mỗi khi có vật rơi xuống, một sừng sẽ hướng về phía trước. Vô luận là người hay ngựa, một khi rơi xuống đều sẽ bị đâm thủng. Ta sẽ bố trí trát mã đình trận xung quanh chu vi quân doanh, phòng ngừa quân địch đánh lên”

“Chủ tử, người thật lợi hại!” – Hàn Nguyệt tán thán

Hàn Việt Phong cười cười, bắt tay vào vẽ, sau khi vẽ xong, cuộn giấy lại giao cho Hàn Nguyệt, phân phó: “Lập tức gọi thợ rèn của Lữ đô thành chế tạo trát mã đình, sau khi tạo xong liền báo cho ta biết”

“Vâng” – Hàn Nguyệt lĩnh mệnh lập tức rời đi

Hạ quốc lần này dẫn binh là Hạ Thừa, còn Tô quốc là Tô Lương. Hôm nay sau khi cùng Hàn quốc hỗn chiến một hồi. Trở lại binh doanh, Hạ Thừa đi đến trưởng của Tô Lương thương lượng

“Ngày hôm nay đại chiến một hồi, tuy Hàn quốc tổn thất so với chúng ta thảm trọng, nhưng chúng ta cũng tổn thất không ít, xem ra Hàn Việt Phong không phải là kẻ dễ đối phó” – Tô Lương nhận xét

Hạ Thừa nói: “Người này đích xác là không đơn giản, ta lần trước cũng là bại trong tay hắn”

“Vậy có biện pháp nào đánh bại hắn không?”

Hạ Thừa cúi đầu suy tư, bỗng trong đầu linh quang chợt lóe, sắc mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng

“Người nghĩ ra biện pháp gì sao?” – Tô Lương vội hỏi

“Chúng ta thừa dịp quân đội Hàn quốc đang tổn thất nghiêm trọng, tối nay đánh lên bọn họ, khiến hắn không kịp trở tay”

“Phương pháp không tồi! Bất quá tối nay có lẽ không chuẩn bị kịp, không bằng ngày mai hắn làm người xem thế nào?”

“Nói cũng đúng”

Sau đó cả hai đều trở lại doanh trường mình nghỉ ngơi, chuẩn bị dưỡng sức cho việc đánh lên tối mai

Đêm nay, ánh trăng mờ lung, là cơ hội tốt để đánh lên. Hạ Thừa cùng Tô Lương đem binh mã chia làm hai đường chuẩn bị đánh lên quân đội Hàn quốc. Cả hai không ngờ rằng, Hàn Việt Phong đã sai người suốt ngày đêm chế tạo trát mã đình bố trí xung quanh doanh trại. Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía.

Bởi vì ánh trăng mờ lung, Hạ Thừa cùng Tô Lương không hay biết dưới chân có trát mã đình, cùng lúc tiếng kêu thảm thiết vang lên làm kinh động, hàng loạt tên từ quân đội Hàn quốc bắn ra, trở nên một mảnh hỗn loạn.

Trong hỗn loạn, Tô Lương và Hạ Thừa cũng bị trúng trát mã đình, vội vã ra lệnh rút quân trở về doanh trại. may cho bọn họ, Hàn Việt Phong sai người gấp gấp làm, vẫn chưa kịp tẩm độc vào trát mã đình, coi như là bọn họ may mắn giữ lại một mạng.

Ngày hôm đó, khi trời sáng, tam quân lại lần nữa ở sườn núi Phụng An giao chiến.

Tô Thiếu Vân mang theo năm trăm binh sĩ đi xuyên qua sa mạc phía đông Đường quốc hướng về Lữ Điều. Dọc đường đi, Tô Nhật, Tô Nguyệt và Hàn Phàm Lâm không ngừng tán thán, bởi vì tốc độ của thuyền sa mạc không có bất kì loại xe nào trên sa mạc có thể sánh được. Tại nơi sa mạc đầy cát và gió này, thuyền sa mạc chạy nhanh như bay, không phải chịu cái nóng gay gắt của mặt trời. Chỉ cần thay đổi góc ứng cùng người lái để tránh bọn chúng một mỗi, rất nhanh, cả đoàn người chỉ tốn ba ngày đã đến được Lữ Điều, ngắn hơn thời gian dự kiến một ngày, một đêm.

Sau khi đến Lữ Điều, Tô Thiếu Vân phân phó năm mươi người trông coi thuyền sa mạc, ở biên giới sa mạc chờ, mang số người còn lại vận chuyển đại pháo đến sườn núi Phụng An, đồng thời phái người đi tìm hiểu tin tức về trận giao chiến chính diện thứ hai giữa Hàn quốc cùng lương quốc Tô, Hạ.

Bởi vì nhân số ít, bọn người Tô Thiếu Vân rất nhanh đã đến được sườn núi Phụng An, mà ba quân lúc này cũng vừa điều binh mã đến nơi. Tô Thiếu Vân phân phó binh sĩ lắng lắng đến một bãi đất mai phục, đưa đại pháo đến gần quân đội lương quốc Tô, Hạ nhất có thể.

Vì đã giao chiến qua một lần, hướng hồ nửa tháng trước Hạ Thừa cùng Tô Lương đều ăn đau sau lần tập kích thất bại, cho nên không cần mở màn, trực tiếp chỉ huy binh mã hướng quân đội Hàn quốc xung phong liều chết.

Phía đối diện, Hàn Việt Phong đang chuẩn bị ứng chiến, đột nhiên

‘Phanh’

Một đạo bạch quang theo tiếng nổ hướng đến bầu trời

Vì sao lại nhắm bầu trời? Lẽ nào đại pháo Tô Thiếu Vân không nhạy? Cũng không phải, đó chỉ là pháo phát sáng Tô Thiếu Vân đã kêu người chế tạo, mục đích là gây sự chú ý cho người khác mà tranh thủ được một khoảng thời gian.

Con người ai cũng có lòng hiếu kì, hoặc nhiều hoặc ít. Bởi vì đạo bạch quang này, binh lính Tô, Hạ đang hừng hực khí thế xung phong đều không hẹn cùng nhìn lên phía bầu trời, muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Tô Thiếu Vân cần chính là khoảng thời gian trong chớp mắt này, hấn vung tay lên, binh lính Đường quốc nhất tề châm thuốc dẫn, chỉ một khắc sau

‘Ầm, ầm, ầm,...’

Tiếng nổ vang trời xung quanh sườn núi Phụng An, theo sau đó là hàng loạt tiếng kêu thét thảm thiết, chiến mã hí vang.

Sườn núi Phụng An khói trắng tràn ngập, không ai biết chuyện gì vừa xảy ra, bọn họ chỉ cảm thấy như đang đứng giữa sơn băng địa liệt, cũng không màn đến chiến đấu nữa, chỉ hoảng hốt chạy trốn tứ tán.

Khi Tô Thiếu Vân ra lệnh bắn pháo sáng, cũng đồng thời xem xét hướng gió. Cho nên tuy Tô, Hạ binh sĩ bị khói lửa bao phủ nhưng bên Hàn Việt Phong chẳng có chuyện gì xảy ra. Hàn Việt Phong giờ cao tay ra lệnh quân đội đứng yên, yên lặng quan sát. Quân đội Hàn quốc nhìn lương quân Tô, Hạ bên kia hỗn loạn bất kham, cảm thấy mặt mũi kì diệu, chỉ có thể đứng yên tại chỗ mở to hai mắt chứng kiến hết thảy chuyện kì quái đang diễn ra.

Hàn Việt Phong hoàn toàn không để ý đến tràng hỗn loạn trước mắt, gắt gao nhìn xung quanh. Hấn tin tưởng tất cả đều không thể đột nhiên phát sinh, nhất định có người đang âm thầm bang trợ, bằng không bên phía hấn tại sao một chút thương đều không có?

Đột nhiên, Hàn Việt Phong nhìn thấy phía sườn núi xa xa có bóng một nhóm người. Tập trung sức nhìn, hấn thấy trong đám người xa xa, thấp thoáng có bóng người rất giống Tô Thiếu Vân, trong lòng không khỏi kì quái. Hàn Việt Phong phân phó Hàn Vĩnh mang binh lui về Lữ Điều, còn mình mang theo một tiểu đội binh mã hướng sườn núi chạy đi.

Quân đội Hàn quốc vẫn chưa hồi phục tinh thần trước cảnh hỗn loạn đang diễn ra, dù nghe lệnh lui binh, vẫn có người ngoái đầu lại nhìn cảnh hỗn loạn đối diện.

Thấy mục đích đã đạt được, Tô Thiếu Vân cũng không muốn ảnh hưởng đến quá nhiều sinh mệnh, ra lệnh đình chỉ phát pháo, đồng thời phân phó nhân mã Đường quốc theo đường cũ lui về, hòa cùng năm mươi người đang đứng chờ nơi biên giới sa mạc quay về Đường quốc. Đương nhiên, Tô Thiếu Vân cũng không quên phân phó người phụ trách mang binh lần này về làm sao để bẩm báo Đường Húc.

Còn lại Tô Thiếu Vân cùng bọn Tô Nhật, Tô Nguyệt và Hàn Phàm Lâm trông coi đại pháo, chờ Hàn Việt Phong tìm đến bọn họ. Hấn tin tưởng Hàn Việt Phong sẽ tìm được nơi này.

Chờ Hàn Việt Phong đến được sườn núi, toàn bộ người Đường quốc đều đã rút lui, chỉ còn lại đám người Tô Thiếu Vân cùng đại pháo.

Hàn Việt Phong đến lưng chừng sườn núi, liền thấy bóng dáng thiên hạ mà hẩn ngày đêm mong nhớ đang ở phía xa xa, hẩn đang đứng ở nơi đó, mỉm cười nhìn mình. Hàn Việt Phong vừa suy nghĩ vì sao Tô Thiếu Vân lại đứng ở nơi đây, vừa cả tiếng kêu lớn: “Thiếu Vân, Thiếu Vân!” – Một bên giục ngựa hướng đến chỗ Tô Thiếu Vân.

Hàn Nhật, Hàn Nguyệt theo phía sau Hàn Việt Phong tự nhiên cũng thấy bọn họ, cũng thấy những...quái vật đã gây ra tràng hỗn loạn khi nãy, cả hai chỉ biết trờng mắt há mồm như tên ngốc, căn bản không biết thứ trước mắt là vật gì

Còn chưa đến được chỗ Tô Thiếu Vân, Hàn Việt Phong đã phi thân xuống ngựa, bay đến ôm chặt Tô Thiếu Vân vào lòng, mừng rỡ muốn điên lên được, kêu to: “Thiếu Vân, người như thế nào lại ở đây?”

Tô Thiếu Vân cũng ôm chặt lấy Hàn Việt Phong, nước mắt thiếu chút nữa là trào khỏi khóe mi. Hẩn có rất nhiều điều muốn nói, nhưng vì suốt một tháng không ngừng lo lắng, uể oải đến cực điểm mà thành linh thả lỏng khiến cơ thể duy trì không nổi nữa, trước mắt tối sầm, ngất đi.

“Thiếu Vân! Thiếu Vân! Người không sao chứ? Người không nên làm ta sợ, Thiếu Vân!” – Hàn Việt Phong sợ hãi hét to, hai tay tiếp lấy thân thể dần trượt xuống của Tô Thiếu Vân

Thấy sự việc trước mắt, Tô Nhật, Tô Nguyệt cũng bất chấp giải thích cái gì mà đại pháo với bọn Hàn Nhật, Hàn Nguyệt, vội vàng vàng chạy đến.

Nguyên bản được gặp lại bọn Tô Thiếu Vân sẽ vui sướng, nhưng bây giờ cả đoàn lại phủ bóng ma.

Hàn Việt Phong vội vàng ôm lấy Tô Thiếu Vân đang hôn mê phóng lên ngựa, giục ngựa hướng về Lữ Điều.

Hàn Nhật phân phó binh sĩ đưa đại pháo về nội thành, Hàn Nguyệt cùng đám Tô Nhật đi phía sau ngựa Hàn Việt Phong, hướng Lữ Điều chạy vội đi

Hàn Việt Phong sốt ruột đi tới đi lui, hỏi: “Ngự y, Thiếu Vân hẩn thế nào?”

“Chỉ cần hảo hảo nghỉ ngơi một chút, sau đó chú ý dưỡng hảo thân thể là ổn. Cựu thần sẽ kê một ít thuốc bổ, phân phó hạ nhân sắc thuốc, chờ vị công tử này tỉnh lại là có thể uống”

“Ân”

“Cựu thần xin cáo lui”

“Hảo”

Chờ ngự y lui ra ngoài, Hàn Việt Phong đến bên giường, tay khẽ vuốt ve khuôn mặt Tô Thiếu Vân, trong lòng tràn đầy thương tiếc.

Hẩn ngồi bên giường một hồi, thấy Tô Thiếu Vân ngủ rất trầm, vì vậy xoay người nhẹ nhàng ly khai. Dùng tốc độ nhanh nhất xử lý những chuyện quan trọng, sau đó lần thứ hai trở lại trong gian phòng, cởi áo khoác, nhẹ nhàng lên giường, kéo Tô Thiếu Vân vào trong lòng, khẽ đặt một nụ hôn lên môi Tô Thiếu Vân, sau đó nhắm mắt lại. Không lâu sau, trong phòng trở nên im ắng, chỉ truyền ra tiếng hít thở đều đều.

Hàn Việt Phong vừa tỉnh lại, thấy trong phòng rực sáng, không biết từ khi nào phòng đã được châm đèn.

Hẩn cúi đầu nhìn, thấy Tô Thiếu Vân vẫn ngủ rất say, không có dấu hiệu tỉnh lại, hẩn lo lắng dò xét hơi thở của Tô Thiếu Vân, thấy không có gì dị thường, lúc này mới chính thức yên lòng.

Hàn Việt Phong lấy tay khẽ vén nhẹ tóc trên trán Tô Thiếu Vân, đột nhiên cảm giác có điều gì kì quái, nhú nhú mảy. Lần thứ hai xoa xoa trán Tô Thiếu Vân, sờ soạng một hồi, hẩn rốt cục biết cảm giác quái dị từ đâu mà đến. Đó là vì trên trán Tô Thiếu Vân có một miếng da bị nứt ra, mà da Tô Thiếu Vân xung quanh đều trơn mịn, vì vậy có một cảm giác bất đồng.

Hàn Việt Phong cúi đầu chăm chú nhìn, phát giác nơi bị nứt ra không giống như vết thương người bình thường hay có. Hẩn cảm thấy vô cùng kì quái, lòng hiếu kì trỗi dậy, lấy tay khẽ kéo, khẽ kéo, cứ nhiên kéo rách một tầng da mỏng. Hàn Việt Phong vô cùng kinh ngạc, ngỡ người một chút, chậm rãi vươn tay, theo

vết rách bóc khỏi thêm một miếng da, càng ngày càng nhiều lớp da bong ra, trong lòng Hàn Việt Phong cũng là càng ngày càng thấy kì quái.

Rốt cục, Hàn Việt Phong kéo mảng mặt nạ da từ trên mặt Tô Thiếu Vân xuống, một mảnh mặt nạ mỏng như cánh ve. Ngay khi kéo mặt nạ xuống, Hàn Việt Phong hoàn toàn giật mình.

Dưới lớp mặt nạ là một gương mặt tuyệt mỹ như tranh. Nét Nga My, da thịt trắng đến gần nhu trong suốt, mơ hồ lộ ra một tầng ửng hồng, sống mũi thanh cao thẳng thắn, cánh môi mềm mại như mật đang đóng chặt. Dưới ánh sáng của ngọn nến, khuôn mặt tuyết trắng như tỏa ra quang mang nhu hòa, chỉ là vì trường kì đeo mặt nạ mà da thịt thiếu một chút huyết sắc, có chút tái nhợt.

Hàn Việt Phong cho đến bây giờ cũng không nghĩ đến Tô Thiếu Vân lại mang mặt nạ, hần ngơ ngác nhìn Tô Thiếu Vân lộ ra chân diện mục mà quên hết tất cả.

Hàn Việt Phong vốn luôn nghĩ đôi mắt Tô Thiếu Vân rất đẹp, nay lại phối cùng dung nhan khuynh thành, khiến con người vốn như nước biển trầm tĩnh, giờ lại như áng mây tím nơi chân trời, sóng mắt linh động, tràn ngập ánh sáng trí tuệ, xinh đẹp đến không thể miêu tả.

Tại giờ khắc này, Hàn Việt Phong ngây dại.

18. Chương 18: Hợp Hai Thành Một

Vừa mở mắt, Tô Thiếu Vân nhìn thấy Hàn Việt Phong đang si ngốc nhìn hần, tâm trạng không khỏi cảm thấy kì quái: "Người thế nào lại nhìn ta như vậy?"

Hàn Việt Phong phục hồi tinh thần, thản nhiên trả lời: "Bởi vì người thật đẹp!"

Tô Thiếu Vân giật mình, buồn cười nhìn Hàn Việt Phong: "Ta thế nào lại đẹp?"

Bị dáng vẻ tươi cười của Tô Thiếu Vân mê hoặc tâm thần, trong lòng Hàn Việt Phong thầm nói: Đó là vì người không biết mặt nạ của người đã bị ta gỡ xuống, mà người cũng không biết rằng trong mắt ta người luôn là người đẹp nhất.

Hàn Việt Phong chỉ cười cười không trả lời, tiếp tục nhìn chăm chăm Tô Thiếu Vân

Tô Thiếu Vân bị Hàn Việt Phong nhìn đến không có ý tứ, không tự giác mặt đầy vẻ xấu hổ, sắc giọng: "Người đến tột cùng nhìn cái gì?"

Mặt nạ của Tô Thiếu Vân mỏng như cánh ve, bình thường vẫn có thể nhìn thấy hần đỏ mặt, nhưng nếu so với hiện tại, dung nhan tuyết sắc có chút tái nhợt chợt phảng phất nhiễm một tầng đỏ ửng, kết hợp vẻ xấu hổ trong lúc vô ý thức càng hiển thêm mị lực.

Hàn Việt Phong tâm thần rung động, nhìn không được khuynh thân, hàm trụ đôi môi mọng nước, xinh đẹp đến không thực của thiên hạ

Tô Thiếu Vân trong lúc ngạc nhiên không hiểu vì sao hần lại đột ngột hôn mình, cánh môi hơi mở, Hàn Việt Phong liền thừa cơ xông vào, quấn lấy đầu lưỡi mềm mại ướt át của Tô Thiếu Vân. Cả hai như hòa vào nhau dây dưa triền miên

"Người..." – Thật vất vả thoát ly khỏi nụ hôn quá mức nóng bỏng của Hàn Việt Phong, Tô Thiếu Vân thở hổn hển, muốn hỏi nghi hoặc trong lòng mình. Vừa nói được một chữ đã bị Hàn Việt Phong cắt đứt

Trên tay Hàn Việt Phong đang cầm một tấm mặt nạ mỏng manh giờ lên. Vừa nhìn thấy tấm mặt nạ, Tô Thiếu Vân theo phản xạ đưa tay sờ sờ mặt mình, sau đó chậm rãi buông tay, thở dài một tiếng: "Ta còn tưởng rằng thứ này cả đời cũng không cần phải lấy xuống..."

"Sao lại nói vậy? Lẽ nào người muốn cả đời đều dùng diện mạo giả gặp người?" – Hàn Việt Phong không hiểu

"Có một gương mặt bình thường, sống một cuộc sống bình thường, như vậy cũng không có gì bất hảo đi?" – Trầm mặc một lúc, Tô Thiếu Vân hỏi: "Người không trách ta vẫn luôn lừa dối người?"

Hàn Việt Phong lắc đầu: “Trách? Như thế nào lại trách? Lòng ta còn cảm thấy may mắn người vẫn mang mặt nạ đây. Bằng không Tô vương thế nào lại tùy tiện cho người làm tù binh? Triệu Duy Chi lại thế nào dễ dàng buông tay người đây? Người nói, ta còn trách điều gì? Bất quá, ta cảm thấy kì quái chính là, ta từng cho Tô Nguyệt các nàng điều tra người, theo đạo lý...”

“Theo đạo lý ta không thể từ nhỏ đã mang mặt nạ đúng không?”

Hàn Việt Phong gật đầu: “Đây là chỗ ta cảm thấy kì quái”

Tô Thiếu Vân đang muốn trả lời, đột nhiên có người gõ cửa

Hàn Việt Phong lên tiếng: “Chuyện gì?”

“Chủ tử, công tử đã tỉnh chưa? Có cần chuẩn bị được?” – Bên ngoài truyền đến tiếng của Tô Nguyệt

“Đã tỉnh, người đem được đến đây”

“Thực sự? Vậy ta lập tức đưa được đến” – Nghe đến Tô Thiếu Vân đã tỉnh, Tô Nguyệt mừng rỡ nói

“Người có muốn mang lại hay không?” – Hàn Việt Phong cảm tấm mặt nạ đưa đến trước mặt Tô Thiếu Vân, hỏi

Tô Thiếu Vân suy nghĩ một chút: “Không mang cũng được, nếu đã gỡ xuống, ta cũng muốn nhìn hình dáng của mình đã biến dạng ra sao”

“Lẽ nào người cũng không biết diện mạo thật của mình?”

“Không phải, chỉ là đã tròn hai năm không thấy qua, ta muốn biết chính mình có biến hóa gì không, hay vẫn còn nữ khí như trước” – Tô Thiếu Vân than thở, gương mặt như vậy cũng không biết đã từng cấp chính mình bao nhiêu phiền não rồi. Thật không biết có nên thượng một đao trên mặt để tránh những chuyện...phiền toái này hay không nữa

Phảng phất như biết Tô Thiếu Vân đang suy nghĩ cái gì, Hàn Việt Phong cầm lấy tay hắn: “Ta ái chính là người, mặc kệ người có bộ dáng như thế nào, hơn nữa...” – Hắn liếc nhìn Tô Thiếu Vân: “...của ta Thiếu Vân như thế nào lại nữ khí? Ta thấy, cho dù có cũng là anh khí”

“Ta biết, nếu không ta cũng sẽ không...” – Cũng sẽ không phát sinh loại quan hệ này với người, trong lòng Tô Thiếu Vân thầm bổ sung

Hàn Việt Phong đưa hắn lâu nhập trong lòng, dung nhan khuynh thành như vậy nếu nhượng thế nhân biết, không biết sẽ nhắc lên như thế nào phong ba? Chính mình còn có thể thật chăm chú ủng hộ tại trong ôm ấp của chính mình? Trong lòng hắn khẽ thở dài

Tô Thiếu Vân lẳng lặng tựa vào người Hàn Việt Phong, cảm thụ khí tức trên người hắn, trong lòng không biết lúc nào dâng lên một trận mê vông

Tiếng đập cửa lần thứ hai vang lên: “Chủ tử, ta vào được không?”

Hàn Việt Phong buông Tô Thiếu Vân, nhượng hắn tựa vào người mình

Tô Nhật nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đem bát được để lên bàn, ngẩng đầu, không ngoài dự liệu, ngây dại

Hàn Việt Phong âm thầm thở dài, cầm bát được uy Tô Thiếu Vân uống xong, thấy Tô Nhật vẫn chưa dời mắt, nhìn chăm chăm Tô Thiếu Vân, tức giận quát: “Người xem đủ?”

“A?” – Tô Nhật lúc này mới lấy lại tinh thần, vội vã cúi đầu, sau đó lại ngẩng đầu, thử hỏi: “Công tử?”

“Chuyện gì a?” – Tô Thiếu Vân mỉm cười hỏi

“Không sai, thanh âm này rõ ràng là công tử, huống hồ nếu như không phải công tử, chủ tử cũng sẽ không ôn nhu như thế, nhưng...” – Tô Nhật một bên thì thảo tự nói, một bên liếc mắt nhìn Tô Thiếu Vân: “...thế nào khi ngủ dậy lại trở thành thiên tiên như thế này?”

Nói xong, Tô Nhật bước về phía trước, muốn sờ một chút mặt Tô Thiếu Vân để xem bản thân có hay không phát mộng

Hàn Việt Phong lập tức gạt ngang lang thủ (tay sói, há há) của Tô Nhật, ôm lấy thắt lưng Tô Thiếu Vân, bá đạo tuyên: “Gương mặt hắc chỉ có ta có thể chạm”

Bị Hàn Việt Phong cảnh cáo, Tô Nhật lúc này mới ý thức động tác của chính mình, vội vàng nói: “Vâng, là nô tỳ đã quá phận”

“Không sao” – Tô Thiếu Vân nhàn nhạt đáp

“Cái gì không sao? Ta có sao” – Hàn Việt Phong bốc mùi dấm chua

“Người lúc nào lại trở nên nhỏ mọn vậy chứ?”

“Đây không phải vấn đề nhỏ mọn hay không nhỏ mọn, mà là bởi vì người thuộc về ta, chỉ có ta mới có thể chạm, chỉ có ta mới có thể hôn” – Hàn Việt Phong đương nhiên nói

“Người...” – Hai má Tô Thiếu Vân không khỏi nóng lên

Hàn Việt Phong cùng Tô Nhật đều nhìn không chuyển mắt gương mặt ửng đỏ vì thẹn của Tô Thiếu Vân

“Các người xem đủ chưa?” – Lần này đến lượt Tô Thiếu Vân phát hỏa

“Xem cả đời cũng không đủ” – Hàn Việt Phong đột nhiên thốt ra

Tô Thiếu Vân trong lòng khê động, cả đời? Thực sự có thể cùng nhau cả đời sao?

Tô Nhật hỏi: “Công tử, trước đây có phải hay không người mang mặt nạ?”

Hàn Việt Phong một bên ai oán nói: “Đúng vậy, nếu không phải ta trong lúc vô ý phát hiện, không biết đến bao giờ Thiếu Vân mới có thể nói cho ta biết”

“Ta không phải không muốn nói cho người, chỉ là...” – Tô Thiếu Vân ngập ngừng giải thích

“Nói giỡn, nói giỡn, người đừng cho là thật” – Hàn Việt Phong vội vàng nói: “Có đôi khi ta nói không hắc là thật đâu”

“Nga, nguyên lai người cũng biết có đôi khi người nói lời vô ích a” – Nắm được lỗ hổng trong lời nói, Tô Thiếu Vân ngữ khí trêu chọc

“Ta không có ý này”

Nhìn chủ tử lại đang nói giỡn, Tô Nhật lo lắng: “Thế nhưng ta thấy diện mạo thật của công tử đẹp như vậy, không cần đoán cũng biết người theo sẽ càng nhiều. Bất quá...” – Tô Nhật thương tiếc liếc mắt nhìn Tô Thiếu Vân: “Công tử dung nhan khuynh thế như vậy, nếu để người khác thấy cũng là một loại tổn thất lớn a!”

Tô Thiếu Vân lấy tay gõ đầu Tô Nhật: “Người khi nào lại trở nên giống muối muối của người như vậy?”

“Không, ta nghĩ Tô Nhật nói rất đúng, quả thật là lựa chọn gian nan. Không bằng như vậy đi, Thiếu Vân, bình thường gười vẫn tiếp tục mang mặt nạ, nhưng khi người thân thiết với ta thì tháo xuống, có được không?” – Hàn Việt Phong kiến nghị

Tô Thiếu Vân đảo cặp mắt trắng dã: “Người lại nói chuyện vô vị!”

Tô Nhật khê cười cười, lẳng lặng lui ra ngoài đóng cửa lại

Hàn Việt Phong chăm chú nói: “Ta nói thật, chỉ với trí tuệ của người đã khiến rất nhiều người muốn người, nếu bây giờ còn có dung nhan tuyệt thế của người, chỉ sợ bọn họ càng thêm trăm phương nghìn kế đoạt người. Ta sợ chỉ cần không để ý một chút, người sẽ không còn ở bên cạnh ta nữa”

Tô Thiếu Vân động dung, mỉm cười nói: “Ta vốn sẽ không nghĩ dùng chân diện mục để gặp người, người muốn ta không mang mặt nạ chỉ sợ ta còn không chịu đâu?”

“Thiếu Vân...của ta Thiếu Vân...” – Hàn Việt Phong ôm chặt Tô Thiếu Vân vào lòng, thấp kêu tên hắc

“Ân” – Tô Thiếu Vân như có như không lên tiếng

Hàn Việt Phong cúi đầu, hôn lên trán Tô Thiếu Vân, đến mi mắt, rồi hôn lên cánh môi mềm mại của hắn, cấp thiết tìm tòi, gắn bó. Tô Thiếu Vân khẽ phát tiếng nức nở rất nhỏ, không bao lâu chuyển thành tiếng rên rỉ thanh ngọt

Môi Hàn Việt Phong chuyển dần xuống cổ Tô Thiếu Vân hôn say mê, như muốn hấp thu hết thủy hương vị trên người hắn. Tô Thiếu Vân ngửa đầu, nhắm hai mắt lại, toàn tâm toàn ý hưởng thụ những nụ hôn nóng bỏng tràn đến

Tiếng thở dốc gấp gấp hòa trong tiếng rên rỉ, hạ phúc truyền đến một trận nhiệt lưu, nhượng Hàn Việt Phong khó có thể khắc chế dục vọng của chính mình. Động tác trở nên hơi thô bạo, giật khai y phục của Tô Thiếu Vân, bàn tay thừa dịp dò xét đi vào, vuốt ve làn da trắng mịn không tì vết trước ngực hắn. Tô Thiếu Vân thở càng lúc càng dồn dập, tùy ý Hàn Việt Phong cởi y phục của chính mình

Đầu lưỡi Hàn Việt Phong không ngừng tại bên hông Tô Thiếu Vân mà liếm cắn, nơi phần eo yếu đuối truyền đến một trận cảm giác kì dị, nhượng Tô Thiếu Vân ngượng ngùng, thùy hạ mi mắt, hai tay ôm lấy bờ vai rắn chắc của Hàn Việt Phong, nhu thuận triển khai thân thể, tiếp thu hoàn toàn dục vọng bá đạo của hắn

Sáng sớm, tia nắng ban mai dần ẩn hiện

Bên ngoài gian phòng Tô Thiếu Vân, Tô Nhật, Tô Nguyệt, Hàn Nhật, Hàn Nguyệt đang lén lút bàn luận về điều gì

“Tỷ tỷ, người không gạt chúng ta chứ?” – Tô Nguyệt hoài nghi hỏi

“Ta thế nào lại lừa các người? Công tử thực sự đẹp tựa như tiên nhân” – Tô Nhật ngữ khí khẳng định

“Nhưng lúc chúng ta điều tra công tử, có phát hiện công tử lúc nào lại mang mặt nạ đâu? Cũng không thể nào từ nhỏ đã mang a” – Tô Nguyệt nói ra nghi hoặc trong lòng

“Vấn đề là ở đây” – Tô Nhật trầm ngâm

“Ai nha, hiện tại không phải thời gian để thảo luận cái này, với tính cách của chủ tử, khẳng định sẽ không tùy tiện để người thấy dung mạo thật của Tô công tử, chúng ta cũng chỉ có thể chờ công tử chưa mang mặt nạ mới có thể nhìn đến” – Hàn Nguyệt có điểm sốt ruột nói

“Thế nhưng lúc này có khả năng chủ tử đang cùng Tô công tử..., chúng ta xông vào như vậy, chủ tử không làm thịt chúng ta mới là lạ” – Hàn Nhật nhắc nhở

Nhất thời bốn người nhìn nhau, không biết làm sao

Đột nhiên, trong phòng truyền ra tiếng kêu: “Các người ở bên ngoài làm gì?”

Bốn người bị giật mình, chưa kịp hồi thần vội phá khai môn đi vào, chợt nghe một tiếng thấp hô, cả bốn rất tự nhiên mà ngẩn đầu nhìn....., tại chỗ đứng sững

Tô Thiếu Vân bị Hàn Việt Phong ôm vào trong ngực, mở mắt thấy bốn người, một tiếng thấp hô, xấu hổ đỏ bừng mặt, vội vã đẩy Hàn Việt Phong ra, vô tình lại khiến thân thể hắn hơi lộ, trên da thịt tuyết trắng điểm vài điểm hồng ửng, phối thượng dung nhan tuyệt thế trở nên kiều mị diễm lệ không gì sánh được.

Hàn Việt Phong vội kéo chăn đem cảnh xuân của Tô Thiếu Vân che lại, lửa giận tận trời: “Lớn mật! Hắn là các người có thể nhìn sao?!!”

Bốn người bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, nhất thời một thân mồ hôi lạnh, ngay cả thỉnh tội đều đã quên, vội vã xoay người hướng ra ngoài cửa chạy, khó có được vẫn chưa quên đóng cửa lại, xa xa truyền đến tiếng bọn họ kêu to: “Chủ tử, tha mạng a, chúng ta không cố ý”

Gian phòng nội, Hàn Việt Phong thiếu chút nữa bị bọn họ cấp tức chết, Tô Thiếu Vân cười bất đắc dĩ. Hắn cùng Hàn Việt Phong lại bị bọn họ thấy trong tình trạng này, thực sự là mất mặt a!

“Đám nô tài không biết lớn nhỏ!” – Hàn Việt Phong oán hận nói

“Được rồi” – Tô Thiếu Vân một bên trấn an hắn

“Như thế nào được rồi?” – Hàn Việt Phong vẫn chưa nguôi cơn tức

“Lẽ nào người muốn giết bọn họ?” – Tô Thiếu Vân có chút bất đắc dĩ nói

“Không phải, nhưng ta vẫn có thể nghiêm phạt, Người không thể lại dung túng bọn họ”

Tô Thiếu Vân không khỏi trợn trắng mắt, lướt qua Hàn Việt Phong chuẩn bị xuống giường

Hàn Việt Phong chợt ôm trụ thân thể hắn. Tô Thiếu Vân muốn tránh khai, thế nhưng bàn tay Hàn Việt Phong trên người hắn bắt đầu không yên ổn

Ngón tay Hàn Việt Phong linh xảo thăm dò xuống hạ thân Tô Thiếu Vân. Kinh qua Hàn Việt Phong một lần đùa giỡn, Tô Thiếu Vân rất nhanh đã có phản ứng, tiếng rên rỉ không kèm được thoát ra.

“Việt Phong, ta đã đói bụng, người...”

Hàn Việt Phong trả lời bằng cách xoay người áp Tô Thiếu Vân, không ngừng triển miên mút lấy cánh môi ngọt ngào của hắn, như để đáp lại, hạ thân Tô Thiếu Vân dần run rẩy đứng lên.

Hàn Việt Phong đưa hắn đặt tại trên giường, đột ngột đỉnh nhập khiến Tô Thiếu Vân thiếu chút nữa xúc động kêu to ra

Tuy rằng đã nhin xuống không kêu, nhưng vẫn không thể kiềm chế thân thể rung động. Tô Thiếu Vân một bên rên rỉ, một bên gián đoạn nói: “Ta xem...ta bất năng luôn...Ngô, cho người khi dễ...A!”

Sau khi tịnh dưỡng vài ngày, thân thể Tô Thiếu Vân cũng đã khôi phục, cho dù có lúc hắn cảm thấy rất không thoải mái cũng là không nói nên lời nguyên nhân gây ra, đầu sở không ai khác chính là Hàn Việt Phong

Trong mấy ngày nay, Hàn Việt Phong đã hiểu cái gì là đại pháo, song song nhận được tin tức, quân đội Tô Lương và Hạ Thừa trên đường về nước bị Đường quân phục kích, cũng bkhăng định lại là kế sách của Tô Thiếu Vân.

Hôm nay, sau khi Hàn Việt Phong cùng tướng lĩnh thương thảo xong sự tình, lại muốn đi gặp Tô Thiếu Vân. Xa xa thấy hắn đang mang mặt nạ, đứng trong đình viện xuất thần

Hàn Việt Phong im lặng đi đến, ôm cổ Tô Thiếu Vân, ghé vào lỗ tai hắn hỏi: “Suy nghĩ cái gì? Nhớ ta sao?”

Tô Thiếu Vân bị hắn kinh hách, tức giận: “Người lại không đứng đắn! Ta đang suy nghĩ làm cách nào để Đường quốc cùng Hàn quốc hợp thành một”

Nghe vậy, Hàn Việt Phong buông Tô Thiếu Vân ra, kéo hắn đến bên tảng đá lớn ngồi xuống, nghiêm mặt nói: “Vấn đề này không phải là ta không nghĩ qua, chỉ là tạm thời chưa có kế sách. Người có biện pháp nào?”

Tô Thiếu Vân có điểm không thích ứng với việc Hàn Việt Phong mỗi khi nói đến chuyện chính sự liền lập tức trở nên nghiêm trang, một lát sau mới nói: “Ta nghĩ nên lập tân quốc, một quốc gia có thể dung hợp lưỡng quốc Hàn, Đường”

“Thành lập tân quốc gia?”

“Không sai, chỉ có như vậy mới có thể nhượng ngăn cách giữa người dân lưỡng quốc không đến mức quá sâu”

“Có thể nói rõ một chút không?” – Hàn Việt Phong có điểm kích động, hỏi

“Từ xưa, các chủng tộc khác nhau đều hoặc nhiều hoặc ít cho rằng chủng tộc của chính mình là tốt nhất, khinh thường các chủng tộc khác. Nếu nói rõ thân phận của người, khi Hàn quốc nhập vào Đường quốc, đầu tiên khoan nhắc đến các đại thần hội phản người, cả người dân Hàn quốc cũng sẽ căm thù người Đường quốc, khả năng nội chiến xảy ra là vô cùng cao, người dân lưỡng quốc cũng vì thế mà không thể chung sống hòa bình. Biện pháp tốt nhất là thành lập tân quốc gia, sửa tân quốc danh, nhượng người lưỡng quốc dần dần quên đi bọn họ là người từ bất đồng quốc gia, như vậy mới có thể vì tân quốc nỗ lực”

“Lời tuy như vậy, nhưng để thành lập tân quốc không phải là chuyện dễ dàng, nếu có bất trắc chúng ta sẽ bị cản trở” – Hàn Việt Phong một bên tiện tay nhặt lên một cành cây khô vẽ loạn trên mặt đất, một bên nói

“Nếu muốn tận khả năng giảm thiểu trở lực việc thành lập tân quốc, chỉ có thể tìm cách thuyết phục những...nhà quan viên, quan trọng là để cho bách tính biết được chỗ tốt, nếu thành lập tân quốc đối bọn họ mà nói chỉ có lợi mà vô hại, bọn họ sẽ không phản đối. Huống hồ lưỡng quốc hợp hai thành một, tất nhiên sẽ trở thành quốc gia cường đại nhất trong số các quốc gia, chúng ta có thể lợi dụng hảo lòng tự hào làm con dân của một cường quốc, về phần được lợi gì, vậy phải xem người”

“Như vậy a?”

Hàn Việt Phong vẫn tiếp tục vẽ tranh trên nền đất nhưng người đã lâm vào trầm tư

Tô Thiếu Vân có chút mê muội nhìn Hàn Việt Phong đang vô ý thức tản ra khí thế cường giả, trong lòng đột nhiên đối với thời gian sắp tới cảm thấy mê mông

Chẳng biết thời gia sắp tới, đến tột cùng sẽ biến thành cái dạng gì? Chúng ta có thể thực hiện được hay không đây?

Một năm sau, vào mùa thu, Tô, Hạ lưỡng quốc khởi binh xâm chiếm Hàn quốc, lại bị liên minh Hàn quốc cùng Đường quốc đánh bại, nguyên khí đại thương, đồng thời lúc này, thập quốc nhận được tin tức Đường quốc phát minh một loại vũ khí mới rất lợi hại – đại pháo, việc này khiến quân chủ các quốc gia khác lo lắng không ngớt.

Ngay khi các quốc gia lo lắng Đường quốc mục tiêu kế tiếp có phải là mình hay không thì, Hàn Việt Phong-người vừa lên làm quân chủ Hàn quốc chẳng dùng biện pháp gì, lại có thể cùng Đường quốc hợp hai thành một, thành lập tân quốc gia – Thụy Phong, do Hàn Việt Phong làm quân chủ, nhưng hẳn vì biểu thị tôn trọng đối với Đường quốc, cải danh Đường Việt Phong, song song dời đô đến trung tâm lưỡng quốc Hàn, Đường – Vân thành. Tin tức vừa truyền ra, các quốc gia còn lại trong thập quốc khiếp sợ không gì sánh được. Đường quốc phát minh vũ khí lợi hại đã làm họ sợ, bây giờ lại cùng Hàn quốc sát nhập, tân quốc Thụy Phong, không thể nghi ngờ là quốc gia cường đại nhất trong thập quốc. Vì thế quân chủ các quốc gia càng thêm lo lắng. Bởi vậy, để quốc gia của mình càng cường đại hơn, quân chủ các quốc gia đều tận sức kiến thiết đất nước.

Thiên hạ thế cục vì các quốc gia nghỉ ngơi lấy lại sức mà tạm thời vậy trong trạng thái ổn định. Thế nhưng, mọi người đều biết đây chỉ là tạm thời. Bầu trời trong xanh đã bắt đầu phong vân biến sắc, chỉ đợi thời cơ chính mùi lại sẽ rơi vào một vòng chiến tranh mới.

19. Chương 19: Mầm Tai Vạ Tái Khởi

Xuân đi thu đến, trong chớp mắt, một năm cứ như vậy lại trôi qua. Trong một năm này, Thụy Phong quốc đã từ từ ổn định xuống, người dân lưỡng quốc cũng dần nhận thức mình trở thành con dân cùng một nước. Cũng trong năm này, Triệu Duy Chi cùng Tô Triển Tùng đã trở thành quân chủ của hai nước Tô, Triệu. Mười một quốc gia khác, với các tầng lớp trẻ triển vọng nhất cũng tuần tự lên làm quân chủ nước mình. Thiên hạ đại thế như được rót vào một dòng chảy mới đầy sinh cơ, thế nhưng những cuộc tranh đấu ngầm vẫn chưa từng dừng lại.

Thủ đô Thụy Phong – Vân thành

Trong hoàng cung, dưới một gốc đại thụ, lúc này toát khói trắng nhẹ nhẹ, thỉnh thoảng lại truyền ra từng đợt tiếng cười dễ nghe

Đường Việt Phong vừa tiến đến hoa viên đã thấy Hàn Nhật, Hàn Nguyệt đang chỉ huy một số người hầu bu xung quanh cái thứ gì đó quái quái dưới tàn cây.

“Các người đang làm gì?”

Hàn Nhật, Hàn Nguyệt vội hành lễ. Hàn Nhật hồi đáp: “Hồi chủ tử, Vân chủ tử nói nường một chút, những...cái này Vân chủ tử phân phó Tô Nhật tỷ muội lòng chút gì đó”

“Gì là cái gì? Đây là than?” – Đường Việt Phong chỉ vào một người hầu đang cầm trên tay cái thứ gì đó hắc hắc, hỏi

“Đúng vậy Hoàng thượng” – Những người đi theo hầu đồng thanh đáp

“Thiên sao? Mà thiên cái gì?”

Hàn Nhật lắc đầu: “Tiểu nhân không biết”

Đường Việt Phong không hỏi nữa, xoay người hướng Tô Thiếu Vân đang đứng dưới tán cây đi đến

Tô Thiếu Vân vẫn mang diện cụ như cũ, thấy Đường Việt Phong đi tới, khẽ cười: “Ngươi thế nào lại đến đây?”

Đường Việt Phong đi đến trước mặt hắn, cúi đầu hôn nhẹ, sau đó mới nói: “Ta nhớ ngươi nên đến đây”

Tuy rằng đã dần quen Đường Việt Phong có những hành vi thân thiết trước mặt mọi người, gò má Tô Thiếu Vân vẫn không kèm được ửng hồng. Tô Nguyệt ở một bên nháy con mắt, nghịch ngợm nói: “Vân chủ tử, người thế nào mỗi lần gặp chủ tử đều dễ đỏ mặt a?”

“Ngươi nha đầu kia, da ngươi ngứa lắm có phải hay không?”

Tô Nguyệt vừa cười vừa né tránh cái gõ đầu của Tô Thiếu Vân, lại nói: “Ta có nói sai đâu!”

“Hừ!” – Tô Thiếu Vân hừ nhẹ một tiếng

Đường Việt Phong chỉ vào một bên có dạng như một cái bếp lò, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Nga, đây là bếp lò dùng để nướng” – Tô Thiếu Vân có chút hưng phấn, thuận miệng nói: “Tới đây đã ba năm hơn, ta muốn quên hương vị thức ăn nướng rồi”

“Tới đây ba năm hơn? Có ý tứ gì?” – Đường Việt Phong cảm thấy khó hiểu

Tô thiếu khẽ giật mình, vội nói: “Ta rảnh sẽ nói cho ngươi”

“Như vậy a” – Đường Việt Phong bỗng nhiên nhớ tới một năm trước, lúc mình kéo diện cụ của Tô Thiếu Vân xuống, đã từng hỏi qua hắn lúc nào thì mang diện cụ, khi đó hắn tựa hồ có điều gì muốn nói cho mình, sau lại bị Tô Nhật cắt đứt cũng đã quên chuyện này. Đường Việt Phong hỏi: “Chuyện một năm trước ngươi muốn nói cho ta là đồng một việc với chuyện này?”

Tô Thiếu Vân suy nghĩ một chút, gật đầu

Thấy thế, Đường Việt Phong cũng không hỏi xuống nữa, Tô Nhật kì quái: “Chuyện gì a, Vân chủ tử?”

Tô Thiếu Vân cười cười, không trả lời

“Có thể bắt đầu được chưa?” – Tô Nguyệt bày ra xong, đi đến hỏi

“Ân”

Tô Thiếu Vân gọi bọn hắn thả than đang cháy vào bếp lò, một bên gọi Hàn Nguyệt xiên thịt chuẩn bị quay, sau đó rưới gia vị lên trên các miếng thịt “xèo xèo” vài tiếng, nổi lửa lớn hơn

Một lát sau, một mùi hương đậm đà của thịt nướng tràn ngập toàn bộ hoa viên, khiến người tâm đại động

Hàn Nguyệt nóng ruột liên tiếp hỏi: “Vân chủ tử, ăn được chưa?”

Mọi người nhìn vẻ mặt thèm thuồng của hắn bật cười, Hàn Nguyệt cũng không thèm để ý, liên tục hỏi Tô Thiếu Vân. Đợi đến khi Tô Thiếu Vân nói “có thể”, Hàn Nguyệt hoan hô một trận, vội vã gấp một miếng thịt nhét vào miệng, tuy nóng bỏng dầu lưỡi, hắn vẫn tán thán hảo vị

Mọi người cũng bắt đầu gấp ăn, những người đi theo hầu thấy mùi thơm này cũng không kè nổi mà chảy nước miếng, Tô Thiếu Vân thấy thế chỉ cười mời bọn họ cùng ăn, nhất thời trong hoa viên tiếng hoan hô như sấm, náo nhiệt phi phàm.

Ăn đến no cứng, Tô Thiếu Vân cảm thán: “Đáng tiếc chỉ có thịt, nếu có thêm những thứ khác thì tốt rồi”

“Những thứ khác?” – Hàn Nguyệt một bên vỗ vỗ cái bụng no căng, một bên hỏi

“Đúng vậy, Vân chủ tử có thể chỉ chúng ta làm a” – Tô Nhật nói

“Nói thật ra, ta cũng không biết mấy thứ kia làm như thế nào” – Tô Thiếu Vân thành thật nói, lúc trước hẳn cũng chỉ biết vào siêu thị mua, còn làm như thế nào thì hẳn cũng đành bó tay

“Như vậy a” – Mọi người nghe thế không khỏi thất vọng

“Bất quá ta là lần đầu tiên làm được thức ăn ngon như vậy” – Hàn Nhật nói

“Vậy a, không phải người cùng Hàn Nguyệt ăn chao đều nôn hết cả sao?” – Tô Nhật cười trêu nói

“Nhưng cái đó thật sự rất khó ăn!” – Khó có được thấy Hàn Nhật đỏ mặt biện bạch

“Cái gì khó ăn? Nói thẳng là các người không biết ăn” – Tô Nguyệt xen mồm

“Sao lại không biết ăn? Ta...” – Hàn Nguyệt cũng ngắt lời

Tô Thiếu Vân thích thú nhìn bốn người khắc khẩu, chợt thấp giọng nói gì vào tai Đường Việt Phong. Đường Việt Phong nghe xong cũng không khỏi gật đầu, sau đó hai người khẽ mỉm cười nhìn chằm chằm bốn kẻ trước mặt.

Phát giác có điểm khác thường, Hàn Nhật hỏi: “Chủ tử, các người cười cái gì?”

Hắn vừa hỏi, bọn Tô Nhật cũng dừng lại, nhất tề nhìn Tô Thiếu Vân cùng Đường Việt Phong

“Không có gì” – Tô Thiếu Vân cười nói: “Chỉ là thấy các người khắc khẩu như vậy thật giống một đôi oan gia vui mừng, vì thế ta hỏi Việt Phong có muốn hay không giúp các người làm mai, cho các người thành chuyện tốt mà thôi”

Nghe vậy, bốn người không hện mà cùng đỏ mặt, một lát sau, Hàn Nhật ngập ngừng: “Vân chủ tử thật thích nói giỡn”

“Ta nói thật” – Tô Thiếu Vân chăm chú nhìn bọn họ: “Các người không lo lắng một chút sao?”

Tô Nhật, Tô Nguyệt da mặt mỏng, chỉ có thể dậm chân chạy đi

Tô Thiếu Vân nhìn Hàn Nhật, Hàn Nguyệt: “Các người thấy thế nào?”

Hàn Nhật, Hàn Nguyệt ấp úng không trả lời

“Lẽ nào các người không thích các nàng?”

“Không phải” – Hàn Nhật, Hàn Nguyệt trấm miệng một lời, vội phản bác

“Nếu thích vì sao lại không chủ động?”

“Chúng ta...chúng ta...” – Hai huynh đệ Hàn Nhật ấp a ấp úng, mắt nhìn sang Đường Việt Phong

Thấy thế, Đường Việt Phong mở miệng: “Ta thấy hai nàng đối với các người cũng có ý, chỉ cần hai bên đều đồng ý, ta sẽ không phản đối”

“Đa tạ chủ tử!” – Hàn Nhật, Hàn Nguyệt kinh hãi

“Xem ra chủ tử chính lớn hơn a” – Tô Thiếu Vân cười cười

“Vân chủ tử, người đừng hiểu lầm!” – Hàn Nguyệt vội giải thích: “Chỉ là...”

“Ta chỉ nói đùa, các người đừng tưởng thật”

“Nói giỡn sao, hại ta còn tưởng rằng...” – Hàn Nguyệt vỗ vỗ ngực

“Ta nói, hay là ta giúp các người theo đuổi các nàng, thế nào?” – Tô Thiếu Vân hăng hái bùng bùng nói

“Cái này...” – Hàn Nguyệt còn chưa kịp trả lời, Tô Thiếu Vân đã bị Đường Việt Phong kéo đi

“Người lôi ta làm gì? Ta đang nghĩ cách giúp bọn họ mà?” – Hành động của Đường Việt Phong khiến

Tô Thiếu Vân thấy khó hiểu

Đường Việt Phong kéo Tô Thiếu Vân vào trong lòng, dán bên tai hắn ám muội nói: “Nếu người có thời gian, ta muốn người dùng nó ở cùng ta, sau đó...”

Tô Thiếu Vân trên mặt đỏ ửng, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Đang ban ngày ban mặt, người phát cái gì tình?”

Đường Việt Phong nhẹ liếm vành tai Tô Thiếu Vân, dùng thanh âm trầm thấp của hắc thì thầm: “Người là đang nhắc nhở ta không nên ở đây sao? Nếu như người cũng đã có ý tứ, vậy thì cùng ta về phòng...”

Nghe vậy, Tô Thiếu Vân thẫn mắng chính mình ngu ngốc, vừa muốn nói gì, Đường Việt Phong đã một bả ôm hất lên, khiến Tô Thiếu Vân thét một tiếng kinh hãi

Đường Việt Phong cười lớn, ôm hất đi nhanh về phía tẩm cung của mình

Sau giai đoạn cao trào, vẻ mặt Tô Thiếu Vân đầy diễm lệ lúc này đang tinh tế thở gấp, Đường Việt Phong cũng đồng dạng, ghé vào trên người Tô Thiếu Vân thở hổn hển. Một lát sau khi hồi sức, Đường Việt Phong lại đè Tô Thiếu Vân xuống giường, thân áp lên trên, bàn tay to lớn trên lưng Tô Thiếu Vân không yên phận mà vuốt ve, những ngón tay thon dài vuốt dọc theo đường cong tinh tế trên lưng, dọc một đường dần trượt xuống dưới

“Ân...” – Tiếng rên rỉ ngọt ngào lại thoát ra khỏi miệng tinh xảo, cơ thể Tô Thiếu Vân sau hưởng thụ hoan ái cực độ trở nên vô cùng mẫn cảm

“Thoải mái sao?” – Đường Việt Phong cúi đầu nở nụ cười, bạc thần nhện không được hôn lên tấm lưng mịn màng, da thịt hoạt nộn như tơ lụa, gây cảm giác bất khả tư nghị. Chỉ chốc lát sau, tấm lưng tuyết trắng cũng giống như trước ngực, trải đầy các dấu hôn ửng đỏ, dục vọng lần thứ hai thức tỉnh.

“Người...” – Tô Thiếu Vân toàn thân vô lực, mặc hất làm xằng làm bậy trên người mình

“Thiếu Vân đáng yêu của ta, vẫn chưa xong đâu” – Đường Việt Phong trêu đùa nói

“Người...còn muốn?” – Đã mệt mỏi rã rời, Tô Thiếu Vân ngay cả khí lực ngăn đầu giường cũng không có, cánh môi mọng đỏ lại lần nữa phát ra những tiếng rên rỉ say lòng người

Ngày hôm đó, Tô Thiếu Vân đang cùng hai tỷ muội Tô Nhật trò chuyện, bỗng thấy Đường Việt Phong sát mặt âm trầm đi tới

Đường Việt Phong đến bên cạnh bàn ngồi xuống, Tô Nhật vội vã thay hất rót một ly trà, Đường Việt Phong huy phát tay, ý bảo hai tỷ muội lui ra. Vì vậy, hai tỷ muội không nói gì, lẳng lặng ra khỏi, cũng không quên đóng cửa điện lại

“Xảy ra chuyện gì?” – Tô Thiếu Vân quan tâm hỏi

Đường Việt Phong vẻ mặt ngưng trọng: “Hôm nay Tô Triển Tùng phái sứ giả đến”

“Nga, có việc gì?”

Đường Việt Phong yên lặng nhìn Tô Thiếu Vân, thật lâu mới nói: “Hắn có chuyện muốn nói với người”

“Ta?” – Tô Thiếu Vân kinh ngạc

Đường Việt Phong gật đầu

Cúi đầu suy nghĩ một chút, Tô Thiếu Vân ngẩng đầu nói: “Tô Triển Tùng bắt người nhà của ta?”

Đường Việt Phong ánh mắt lộ ra tán thưởng: “Đúng vậy, sứ giả nói Tô Triển Tùng muốn mời người về nước nhìn thân nhân”

“uy hiếp thì uy hiếp, còn nói tốt nghe như vậy” – Tô Thiếu Vân than thở

“Người bây giờ dự định làm gì?” – Đường Việt Phong hỏi

Tô Thiếu Vân không trả lời, một hồi sau nói: “Lần trước khi nường ngoài trời, người hỏi ta còn chuyện chưa nói cho người...”

Đường Việt Phong nhìn Tô Thiếu Vân: “Người định bây giờ nói cho ta?”

Tô Thiếu Vân gật đầu, để tâm tình bình tĩnh một chút, sau đó nói: “Ta nguyên bản không phải Tô Thiếu Vân”

“Ý của ngươi là ngươi không phải con của Tô Dương, người Tô quốc?” – Đường Việt Phong ngạc nhiên

“Không sai, bất quá nói như vậy cũng không đúng”

“A?” – Đường Việt Phong cảm thấy bản thân cũng hồ đồ rồi

“Thân thể này là Tô Thiếu Vân, nhưng linh hồn là của ta, nói đơn giản ta là Tá thi hoàn hồn” – Tô Thiếu Vân chậm rãi nói

“Tá thi hoàn hồn?” – Đường Việt Phong không nén nổi giật mình

“Đúng vậy, ta không phải người của nơi này, bởi vì cơ duyên xảo hợp, sau khi ta chết cùng lúc Tô Thiếu Vân này gặp chuyện mà qua đời, ta nhập vào thân xác hắn, trở thành nhi tử của Tô Dương, nhưng ta vẫn duy trì nguyên lai diện mạo, cùng là vì vậy nên các nàng không biết khi nào ta mang diện cụ” – Tô Thiếu Vân đạm nhiên nói

Đường Việt Phong phục hồi tinh thần lại, điều đầu tiên hắn nghĩ đến chính là Tô Thiếu Vân không phải là nguyên bản Tô Thiếu Vân, cũng là nói hắn không phải quan tâm đến sinh tử một nhà Tô Dương, Đường Việt Phong chợt cả thấy vui vẻ: “Vậy ngươi sẽ không cần...”

Minh bạch hắn muốn nói gì, Tô Thiếu Vân lắc đầu

“Không phải ngươi nói ngươi không là cái kia Tô Thiếu Vân sao?” – Đường Việt Phong không hiểu

“Ta tuy rằng không phải Tô Thiếu Vân, nhưng ta có ký ức của hắn”

Đường Việt Phong ngây người một chút, một lát sau tựa hồ nghĩ đến cái gì, vội vàng nói: “Thì là ngươi có ký ức của hắn, nhưng Tô Nhật các nàng điều tra qua, bọn họ đối với ngươi cũng không tốt, không đáng để ngươi mạo hiểm trở về Tô quốc”

“Ta biết ngươi không muốn ta ly khai, Nguyệt nương cùng Thủy Mị có thể không đáng cứu, nhưng Tô Dương...” – Tô Thiếu Vân do dự: “Mẫu thân rất yêu Tô Dương, hơn nữa Tô Dương đối với ta cũng không sai, ta không thể không cứu”

“Ngươi vì bọn họ suy nghĩ, vậy ngươi có nghĩ cho ta không?” – Đường Việt Phong có chút không thể không chế: “Đây rõ ràng là một âm mưu, ngươi cũng biết, thế nhưng vì sao ngươi lại...” – Đường Việt Phong ghen lại không nói nên lời

“ta cũng biết đây là một âm mưu, nhưng...”

“Ngươi đã biết, vậy thì không thể vì những kẻ không phải là thân nhân của ngươi mà mạo hiểm!” – Đường Việt Phong càng sinh khí: “Lần trước để ngươi ở lại Triệu quốc, ta đã vô cùng hối hận. Hiện tại ta tin chắc, các quân chủ ở các quốc gia đều qua thám tử của họ mà biết tài hoa của ngươi, bằng không hắn cũng sẽ không bắt giữ bọn người Tô Dương. Ngươi như vậy trở về Tô quốc, Tô Triển Tùng không đem ngươi nhốt lại mới là lạ, ta không muốn ngươi chịu khổ, ngươi có biết hay không!?”

Tô Thiếu Vân trầm mặc không nói

“Ngươi không nên trở lại Tô quốc, ta sẽ sai người cứu bọn họ ra là được”

Tô Thiếu Vân thở dài: “Ngươi phải biết Tô Triển Tùng đã làm như vậy, hắn tất nhiên sẽ có nhiều phòng bị, cứu ngươi có thể dễ vậy sao? Huống hồ, ta cũng không muốn có người vì ta mà hy sinh vô ích”

Đường Việt Phong ghen lời, kéo hắn ngã vào trong lòng, hung hãn hôn lên môi hắn

Tô Thiếu Vân không nhúc nhích, thừa nhận nụ hôn thô bạo của Đường Việt Phong

Một lúc lâu sau, Đường Việt Phong mới dời môi đi, nhìn Tô Thiếu Vân thở hổn hển, cánh môi sưng đỏ, Đường Việt Phong ôm chặt hắn, đau lòng nói: “Thiếu Vân, ta yêu ngươi! ta yêu ngươi như vậy, ngươi không thể ở lại bên cạnh ta, mặc kệ bọn họ được sao?”

Trong lòng Tô Thiếu Vân lúc này vạn phần cảm động, vành mắt đỏ lên, thiếu chút nữa đã không ngăn nổi nước mắt trào ra, hắn lặng lẽ tựa vào trong lòng Đường Việt Phong, nhẹ giọng: “Ngươi nói ta ngoan cố cũng tốt, ngu xuẩn cũng được. Tuy hình dạng là của ta nhưng thân thể này không phải, ta chiếm thân thể

của Tô Thiếu Vân, xem như là nợ hẩn một cái nhân tình. Ta biết hẩn cũng không muốn Vũ nương sưỡi cửu tuyền đau lòng, cho nên...coi như lần này là ta trả lại nhân tình cho hẩn, từ nay về sau ta và Tô gia không cò dính dáng gì nữa”

Đường Việt Phong im lặng không nói lời nào

Tô Thiếu Vân nói tiếp: “Việt Phong, ta biết ngươi yêu ta, không muốn ta mạo hiểm, nhưng ta phải đi. Khuyết điểm lớn nhất của ta là không muốn khiếm nhân gia, ngươi biết không?”

“Ta thì sao? Ngươi nhẩn tâm khiếm ta sao?” – Đường Việt Phong khổ sáp hỏi

Tô Thiếu Vân ngẩng đầu, hai tay xoa gương mặt Đường Việt Phong, thấp giọng nói: “Bởi vì ta yêu ngươi nên ta đành phải khiếm ngươi, xin lỗi, Việt Phong, thật xin lỗi!”

Đường Việt Phong trông lòng đau như sát muối, không nói được một lời đem Tô Thiếu Vân áp mạnh lên giường, cúi người hôn thật sâu thiên hạ, cảm thụ khí tức của hẩn

Tô Thiếu Vân vươn hai tay ôm lấy cổ Đường Việt Phong, làm sâu thêm nộ hôn của hai người

Đường Việt Phong rất nhanh cởi sạch y phục của hai người, gỡ xuống điện cụ chướng mắt, tại ánh nhìn ôn nhu như nước của Tô Thiếu Vân, hung hẩn ôm lấy mà gặm cắn thiên hạ cổ chấp của hẩn

Tô Thiếu Vân ôm chặt bờ vai Đường Việt Phong, trong cổ họng truyền ra tiếng rên rỉ tiêu hồn, thừa thụ hoan ái mãnh liệt hơn bao giờ hết của hẩn, lưu quang trong con ngươi theo *** tăng vọt mà dần mê ly...

20. Chương 20: Diệt Dụng Đằng Giáp

Giữa lúc Tô Thiếu Vân quan sát nữ tử nhỏ nhẩn yêu kiều ấy, nàng bỗng quay lại, chống lại ánh mắt của Tô Thiếu Vân, lúc này Tô Thiếu Vân mới phát hiện nàng có một đôi con ngươi lục sắc, hẩn không khỏi hơi kinh ngạc. Tại thời đại này, hẩn là lần đầu tiên thấy một người có màu mắt khác hẩn những kẻ khác, nên tò mò nhìn thêm vài lần.

Người hầu đi theo sau hẩn nhỏ giọng, đầy khinh miệt: “Lại một kẻ bị mê hoặc”

Nghe vậy, Tô Thiếu Vân không khỏi bật cười, vậy coi như là bị mê hoặc a?

Nữ tử sau khi liếc mắt về phía bên này liền xoay người ly khai

Nhìn bóng lưng lả lướt ấy, Tô Thiếu Vân trong lòng đầy hiếu kỳ. Theo đạo lý, mỹ nhân như vậy hẩn là rất được sủng ái, nô bộc sẽ không dám tùy tiện nghị luận như vậy mới đúng, thế nhưng vì sao vị Lan phi này lại chịu đãi ngộ như vậy, chỉ có duy nhất một tỉ nữ theo hầu? Làm một phi tử như vậy có điểm không hợp lý, rốt cục là vì sao?

Để cởi bỏ nghi hoặc trong lòng, Tô Thiếu Vân ba ngày liên tiếp đều chọn đi những địa phương tập trung nhiều nô bộc để đi dạo, cuối cùng cũng biết được chuyện mình muốn biết.

Người bị gọi là hồng nhan họa thủy – Ngôn Lan Dao – là mỹ nhân Ngôn quốc tiến cống, có người nói là mỹ nhân đẹp nhất Ngôn quốc, nhưng đáng tiếc, bởi vì có đôi con ngươi lục sắc mà bị cho là yêu nữ, vì thế Ngôn quốc mới hiến cho Tô vương Tô Lượng. Tô Lượng bị nhan sắc của Ngôn Lan Dao mà mê đắm, nhưng chỉ sau ba nguyệt từ khi Ngôn Lan Dao được tiến cống thì Tô Lượng băng hà, hồng nhan họa thủy cũng là cách xưng hô từ đó mà bắt đầu. Sau khi Tô Triển Tùng làm hoàng đế cũng đồng dạng coi trọng vẻ mỹ lệ của Ngôn Lan Dao, mặc kệ có loạn luân hay không, đem Ngôn Lan Dao ở lại trong cung. Nhưng Tô Triển Tùng bất đồng với Tô Lượng, hẩn không sủng hạnh Ngôn Lan Dao, chỉ đem nàng như là công cụ để tiết dục, cũng vì vậy các đại thần đối với việc Tô Triển Tùng lấy phi tử của phụ hoàng làm của riêng không có quá nhiều phản đối. Mà chính vì thế khiến Ngôn Lan Dao bị người trong cung xem nhẹ và thường xuyên bị miệt thị, đồng thời vì màu sắc con ngươi của nàng cũng bị nô bộc chỉ trích, vì thế đệ nhất mỹ nhân này sinh hoạt cũng không được tốt.

Sau khi biết chuyện của Ngôn Lan Dao, Tô Thiếu Vân chỉ có thể thở dài than cho số phận bi thảm của nàng mà không thể giúp được gì. Dù sao nơi này là Tô quốc, không phải Thụy Phong, hẩn chỉ cảm thán cho sự

ngu muội của người nơi đây. Nếu con mắt có màu đặc biệt một chút là yêu nghiệt, không phải ở hiện đại sẽ có rất nhiều yêu nhân? Thực sự là đáng tiếc!

Bất tri bất giác Tô Thiếu Vân đã đến Tô quốc được một tháng, trong một tháng này, hắn mỗi ngày đều đi dạo trong hoàng cung Tô quốc. Kỳ thực, hắn cũng không phải là người thích đi dạo, chỉ là mỗi khi rảnh rỗi, hắn sẽ nghĩ đến Đường Việt Phong, sẽ cảm thấy cô đơn, vì thế hắn chỉ có thể tìm chút việc để không phải suốt ngày rầu rĩ không vui. Hắn nguyên bản là một kẻ luôn bình thản, nhưng bây giờ hắn lo lắng hắn sẽ không bao giờ nữa có thể quay lại thành một kẻ vân đạm phong khinh như ngày trước. Có lúc hắn tự hỏi chính mình, như vậy là tốt hay không?

Bất quá khiến Tô Thiếu Vân cảm thấy kỳ quái chính là, kể từ ngày hôm đó hắn cũng không gặp lại Ngôn Lan Dao, không biết nàng sinh bệnh, hay bị Tô Triển Tùng hạn chế hoạt động của nàng

Đêm xuống, trời lạnh như nước, Tô Thiếu Vân mãi ngủ đến nửa đêm đột nhiên tỉnh giấc, lại không thể tiếp tục ngủ lại. Hắn đành khoác áo khoác xuống giường, dự định đi dạo xung quanh một chút.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao, nhớ đến một câu thơ “Thiên nhai bóng đêm lạnh như nước, ngọa khán hoa khiên Ngưu Lang Chức Nữ” trong lòng hắn phiền muộn cũng tan biến một chút. Lững thững đi ra sân, đột nhiên nhớ đến Đông cung có một vườn hoa quỳnh, mấy ngày hôm trước hắn thấy chúng dường như sắp nở, không biết hiện tại nó đã nở hay chưa? Nghĩ đến đây, Tô Thiếu Vân cước bộ cũng nhanh lên hướng về Đông cung

Vừa đến vườn hoa quỳnh, Tô Thiếu Vân loáng thoáng nghe được tiếng khóc. Hắn mặc dù không phải là kẻ rất hiếu kỳ, nhưng lúc này cũng không khỏi nổi lên tâm tò mò, vì vậy tỉ mỉ nghe một chút, hướng thanh âm là từ bên trái vườn hoa truyền đến, liền vãng qua bên đó.

Đến nơi, dưới ánh trăng chiếu rọi, Tô Thiếu Vân thấy một nữ tử ghé vào tảng đá lớn khóc nức nở, hắn không khỏi cảm thấy xấu hổ. Vừa định lên lút ly khai, nữ tử đang khóc chợt nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu lên.

“Là người!” – Tô Thiếu Vân kinh ngạc, người này đúng là Ngôn Lan Dao

“Người là ai? Thế nào lại...” – Ngôn Lan Dao vốn định hỏi người thế nào lại nhận thức ta, nhưng nghĩ lại, tại trong hoàng cung dị quốc này từ lâu không người không nhận biết nàng, miệt thị nàng, nên rốt cục không tiếp tục hỏi xuống dưới.

Tô Thiếu Vân nhìn trên gương mặt nàng vẫn còn vệt giọt nước mắt, trong suốt như trân châu, từ trong lòng lấy ra khăn tay đưa về phía nàng

Ngôn Lan Dao hơi ngạc nhiên một chút nhìn Tô Thiếu Vân, ánh mắt của hắn đầy chân thành tha thiết, không giống như những gã nam nhân khác khi nhìn nàng chứ đầy dục vọng, cũng không như những tên nô bộc nhân thần đầy khinh bỉ, trong lòng bỗng nổi lên một cảm xúc kì lạ. Nàng tiếp nhận khăn tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt, thấp giọng: “Cảm tạ”

“Không cần khách khí”

Ngày đó Tô Thiếu Vân chỉ đứng từ xa nhìn Ngôn Lan Dao một chút, lúc này dưới ánh trăng, nhìn dung nhan cử chỉ của nàng, ngôn ngữ thần thái trong lúc đó mang vẻ kiều mị trời sinh, khiến kẻ khác không kiềm lòng được tâm sinh thương tiếc, lục mâu dịu dàng, không hổ là đệ nhất mỹ nhân

“Người khổ sở vì chuyện gì sao?” – Tô Thiếu Vân hỏi

Ngôn Lan Dao nhìn người nam tử ôn nhu, tướng mạo bình thường trước mặt, không biết vì sao trong lòng sinh ra cảm giác tín nhiệm, gục đầu xuống, thấp giọng nói: “Ta khổ sở chuyện gì chứ?”

“Đúng vậy, luôn luôn có một nguyên nhân khiến người phải thương tâm. Nếu người tin tưởng ta, có thể nói cho ta biết, để ta chia sẻ ưu thương của người”

Ngôn Lan Dao yên lặng nhìn Tô Thiếu Vân, đột nhiên lần thứ hai rơi nước mắt

Tô Thiếu Vân hốt hoảng, ôn nhu an ủi: “Đừng khóc, đừng khóc, mọi chuyện luôn có biện pháp giải quyết, người như vậy sẽ không tốt cho cơ thể”

Ngôn Lan Dao trên mặt hơi đỏ lên, trên làn da sáng loáng chợt nổi một tầng ửng hồng, như mảnh bạch ngọc lưu lại một tầng son, nàng vội vã lau đi nước mắt, xấu hổ nói: “Là ta thất thố”

“Không quan hệ” – Tô Thiếu Vân mỉm cười

Trầm mặc một hồi sau, Ngôn Lan Dao hỏi: “Người là người hầu trong cung?”

“Không phải, ta là người Thụy Phong quốc, làm con tin ở đây”

“À?” – Ngôn Lan Dao ngạc nhiên: “Trách không được người...”

“Trách không được ta không giống với những người Tô quốc khác đối với người, đúng không?”

“Người làm sao biết ta muốn nói cái gì?”

“Vì thế người không cần lo ta sẽ nói chuyện của người cho người khác biết”

“Ai..., chuyện của ta ở chỗ này còn ai chẳng biết” – Ngôn Lan Dao thở dài, ngừng một chút lại hỏi: “Người không sợ ta sao?”

“Ta vì sao lại sợ người?” – Tô Thiếu Vân bật cười: “Tại trong hoàn cảnh này, người sợ ta mới đúng”

Nghe vậy, Ngôn Lan Dao cười khê: “Người không sợ yêu nữ như ta sẽ nhiếp hồn phách kẻ khác sao?”

“Chuyện của người ta cũng nghe nói, ta không nghĩ người có một đôi lực mâu là yêu nhân” – Tô Thiếu Vân một bên ngồi xuống, một bên chăm chú nói: “Nói người cái gì mà hồng nhan họa thủy? Người chỉ là một nữ tử bé nhỏ, làm gì lại có năng lực đến mức trở thành ‘họa’? Kỳ thực, nếu thiên hạ không có những gã nam nhân háo sắc, cho dù mỹ nữ có mỹ hơn nữa, cũng hại không được quốc gia. Cái này gọi là ‘sắc bất mê người, người tự mê’. Người khác thấy thế nào người cần gì phải chú ý? Người là vì chính người mà sống, không cần phải vì những kẻ buồn chán này”

Ngôn Lan Dao ngây người, thật lâu sau mới ghen ngào nói: “Đa tạ người, ta...”

“Có cái gì cần phải tạ ơn, ta chỉ nói sự thực mà thôi. Nếu người không chê, chúng ta có thể làm bằng hữu?” – Tô Thiếu Vân chân thành nói

“Người...người...” – Ngôn Lan Dao cảm động đến mức nói không nên lời

“Người nguyện ý không?” – Tô Thiếu Vân lặp lại

“Ta...” – Bởi vì quá mức kích động, Ngôn Lan Dao ngay cả nói cũng không hoàn chỉnh, chỉ có thể gật mạnh đầu

“Chúng ta từ nay về sau là bằng hữu, bất quá người cũng quá tin tưởng ta” – Tô Thiếu Vân lắc đầu

Ngôn Lan Dao không giải thích được nhìn hấn, Tô Thiếu Vân cười nói: “Người không sợ ta rắp tâm với người sao?”

“Không, ta tin tưởng người” – Ngôn Lan Dao vô cùng khẳng định: “Ta biết người không phải là người như thế”

Đêm nay, hai người trò chuyện vô cùng vui vẻ, đến bình minh, cả hai tự trở lại nơi ở của mình. Tô Thiếu Vân tuy rằng không thấy hoa quỳnh, nhưng hấn nghĩ có thể giúp Ngôn Lan Dao giải bày nỗi lòng, kết được một vị bằng hữu đã là mỹ sự nhất.

Tô Thiếu Vân trở lại nơi ở, ngoài ý muốn thấy kẻ một tháng không gặp – Tô Triển Tùng – cư nhiên tọa trong phòng chờ mình, trong lòng không khỏi vô cùng kinh ngạc

“Sáng sớm người đi đâu?” – Nhìn thấy Tô Thiếu Vân trở về, Tô Triển Tùng lạnh lùng hỏi

Tô Thiếu Vân đến một bên đứng, thấy Tô Triển Tùng tâm tình không tốt, cung kính trả lời: “Nửa đêm hôm qua không ngủ được, vì vậy đi xem hoa quỳnh, đến bây giờ mới trở về”

“Người thật là có hứng thú”

Tô Thiếu Vân nhún nhún vai: “Đây không phải là vấn đề có hứng thú hay không, mà vấn đề là ta buồn chán. Nhìn người hình như có tâm sự?”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, Tô Thiếu Vân liền hối hận chính mình đa sự

Tô Triển Tùng ngạc nhiên, không ngờ hắn có thể dễ dàng nhận ra như vậy, nói: “Có thì như thế nào?”

“Không thế nào, là ta đa sự”

Tô Triển Tùng nhìn hắn, suy nghĩ một chút, hỏi: “Vào mùa hè, nếu binh sĩ phải mặc trọng giáp, không chỉ công kênh lại nhiệt, nóng như vậy hỏi người làm sao còn tâm trạng để đánh giặc? Người có biện pháp để giải quyết không?”

“Người hỏi ta?” – Tô Thiếu Vân kinh ngạc hỏi lại

“Lẽ nào trong phòng này còn có người khác?” – Tô Triển Tùng tức giận

Tô Thiếu Vân lắc đầu

“Ai, hỏi cũng như không” – Tô Triển Tùng thở dài, hẳn ngày hôm nay bị vấn đề này làm nhức óc, nghĩ đến tâm phiền, định đi ra ngoài một chút, không hiểu sao lại chạy đến nơi này. Nhưng không thể phủ nhận, mỗi khi nhìn thấy Tô Thiếu Vân hẳn đều không còn cảm thấy phiền nữa, thật là kỳ quái!

Tô Triển Tùng một bên lắc đầu, một bên dự định ly khai

Nhìn bóng lưng hắn, Tô Thiếu Vân tâm niệm vừa động: “Chờ một chút”

Tô Triển Tùng quay đầu lại: “Chuyện gì?”

“Vấn đề người vừa nói, ta vừa nghĩ ra biện pháp”

“Thực sự?” – Tô triển Tùng thập phần vui vẻ, vội quay trở lại

Đi vài bước, hắn đột nhiên ngừng lại, nhìn Tô Thiếu Vân hừ một tiếng: “Người có yêu cầu gì?”

Tô Thiếu Vân nói: “Ta muốn một người của người”

“Ai?”

“Ngôn Lan Dao” – Tô Thiếu Vân chậm rãi nói rõ từng chữ

Tô Triển Tùng đầu tiên hơi run một chút, sau đó cười lạnh: “Đừng quên tình cảnh hiện tại của người, còn muốn đàm điều kiện với ta?”

“Ta chưa từng quên tình cảnh của mình”

“Vậy người nên đem biện pháp người nghĩ thành thật mà nói ra, không nên ép ta phải dùng sức mạnh”

“Làm một quân vương, người cái gì cũng dùng sức mạnh để đạt được, vậy quả thật, người không phải là một hảo quân vương” – Tô Thiếu Vân thoải mái nói

“Người..” – Tô Triển Tùng tức giận, đang muốn phát tác, đột nhiên bình tĩnh trở lại, cười to: “Hảo! Hảo! Ta đáp ứng người”

“Vậy đa tạ hoàng thượng”

“Giờ hãy nói biện pháp của người”

“Ta biết Tô quốc có rất nhiều đẳng có độ dẻo cao, nếu đem những thứ đẳng này đi làm khôi giáp, sau đó ngâm du một đoạn thời gian là có thể trở thành một loại đẳng giáp rất bền chắc. Loại đẳng giáp này mùa hè mặc trên người vô cùng mát, như vậy binh sĩ khi chiến đấu sẽ thoải mái hơn”

“Người khẳng định loại giáp này rất bền chắc?” – Tô Triển Tùng nghi hoặc hỏi

“Người có thể thử nó, sau khi thử xong thì đáp ứng lời hứa của người”

“Người tốt nhất không nên gạt ta!” – Nói xong Tô Triển Tùng xoay người ly khai

Chờ hẩn đi rồi, Tô Thiểu Vân lấy ống tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán. Nói thật ra hẩn cũng không biết loại đẳng giáp này có thực sự bền chắc hay không, nếu không, cái mạng của hẩn chắc chắn sẽ không còn, hiện tại chỉ có thể mong phỏng đoán của mình không sai, Tô Thiểu Vân cười khổ

Nửa tháng sau, Tô Triển Tùng kích động chạy tới chỗ Tô Thiểu Vân, vừa vào cửa, hẩn đã kêu to: “Thiếu Vân, Thiếu Vân!”

Trong phòng, Tô Thiểu Vân vừa nhìn dáng vẻ hưng phấn của hẩn, chỉ biết loại đẳng giáp này thực sự bền chắc, lo lắng suốt bán nguyệt đến bây giờ, tâm cuối cùng cũng buông xuống

Hẩn cười hỏi: “Thành công sao?”

“Ân!” – Tô Triển Tùng hưng phấn gật đầu, đang muốn nói cái gì, bỗng nghĩ tới mình lúc này dáng vẻ thật giống trẻ con, vội nghiêm mặt: “Người thực sự là không gạt ta, ta cũng sẽ thực hiện lời hứa của mình, mang người đến đây”

Tô Triển Tùng vừa nói một bên phát tay gọi người đem Ngôn Lan Dao tiến vào

Ngôn Lan Dao nhìn thấy Tô Thiểu Vân, trong lòng vô cùng kinh ngạc và sợ hãi, chẳng lẽ Tô Triển Tùng đã biết cái gì?

Tô Thiểu Vân cũng không nhìn một bên Ngôn Lan Dao ánh mắt hoảng loạn, đối Tô Triển Tùng nói: “Đa tạ hoàng thượng”

Tô Triển Tùng gật đầu, quay sang Ngôn Lan Dao nói: “Người sau này chính là người của hẩn”

“Cái này...” – Ngôn Lan Dao hoàn toàn ngây người, không nghĩ ra chuyện lại là như vậy

Tô Triển Tùng cũng không để ý tới nàng, hẩn hiện tại đều đặt hứng thú ở Tô Thiểu Vân. Hẩn càng ngày càng phát hiện nam tử trước mắt hẩn không đơn giản, giống như một quyển thư ý vị sâu xa, càng đọc càng có ý tứ.

“Ta đã bắt đầu minh bạch Đường Việt Phong vì sao lại coi trọng người như vậy, người quả là một người có ý tứ, sau này ta sẽ thường đến gặp người” – Sau khi bỏ lại một câu như vậy liền ly khai

Tô Thiểu Vân trong lòng không khỏi cười khổ. Hẩn nguyên bản không muốn Tô Triển Tùng chú ý đến mình, nhưng để Ngôn Lan Dao có thể sống thoải mái hơn, muốn không làm cho hẩn chú ý cũng không được, ai!

Sau khi phục hồi tinh thần lại, Ngôn Lan Dao nghe được Tô Triển Tùng nói câu kia, trong cặp lục mâu hiện lên một tia cảm xúc phức tạp, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh

Tô Thiểu Vân cũng không chú ý đến Ngôn Lan Dao nhân thần biến hóa, mãi lâm vào trầm tư chính mình

21. Chương 21: Diệt Dụng Đẳng Giáp

Giữa lúc Tô Thiểu Vân quan sát nữ tử nhỏ nhắn yêu kiều ấy, nàng bỗng quay lại, chống lại ánh mắt của Tô Thiểu Vân, lúc này Tô Thiểu Vân mới phát hiện nàng có một đôi con ngươi lục sắc, hẩn không khỏi hơi kinh ngạc. Tại thời đại này, hẩn là lần đầu tiên thấy một người có màu mắt khác hẩn những kẻ khác, nên tò mò nhìn thêm vài lần.

Người hầu đi theo sau hẩn nhỏ giọng, đầy khinh miệt: “Lại một kẻ bị mê hoặc”

Nghe vậy, Tô Thiểu Vân không khỏi bật cười, vậy coi như là bị mê hoặc a?

Nữ tử sau khi liếc mắt về phía bên này liền xoay người ly khai

Nhìn bóng lưng lả lướt ấy, Tô Thiểu Vân trong lòng đầy hiếu kỳ. Theo đạo lý, mỹ nhân như vậy hẩn là rất được sủng ái, nó bực sẽ không dám tùy tiện nghị luận như vậy mới đúng, thế nhưng vì sao vị Lan phi này lại chịu đãi ngộ như vậy, chỉ có duy nhất một tỉ nữ theo hầu? Làm một phi tử như vậy có điểm không hợp lý, rốt cục là vì sao?

Để cởi bỏ nghi hoặc trong lòng, Tô Thiểu Vân ba ngày liên tiếp đều chọn đi những địa phương tập trung nhiều nô bộc để đi dạo, cuối cùng cũng biết được chuyện mình muốn biết.

Người bị gọi là hồng nhan họa thủy – Ngôn Lan Dao – là mỹ nhân Ngôn quốc tiền cống, có người nói là mỹ nhân đẹp nhất Ngôn quốc, nhưng đáng tiếc, bởi vì có đôi con người lục sắc mà bị cho là yêu nữ, vì thế Ngôn quốc mới hiến cho Tô vương Tô Lượng. Tô Lượng bị nhan sắc của Ngôn Lan Dao mà mê đắm, nhưng chỉ sau ba nguyệt từ khi Ngôn Lan Dao được tiến cống thì Tô Lượng băng hà, hồng nhan họa thủy cũng là cách xưng hô từ đó mà bắt đầu. Sau khi Tô Triễn Tùng làm hoàng đế cũng đồng dạng coi trọng vẻ mỹ lệ của Ngôn Lan Dao, mặc kệ có loạn luân hay không, đem Ngôn Lan Dao ở lại trong cung. Nhưng Tô Triễn Tùng bất đồng với Tô Lượng, hắn không sủng hạnh Ngôn Lan Dao, chỉ đem nàng như là công cụ để tiết dục, cũng vì vậy các đại thần đối với việc Tô Triễn Tùng lấy phi tử của phụ hoàng làm của riêng không có quá nhiều phản đối. Mà chính vì thế khiến Ngôn Lan Dao bị người trong cung xem nhẹ và thường xuyên bị miệt thị, đồng thời vì màu sắc con người của nàng cũng bị nô bộc chỉ trích, vì thế đệ nhất mỹ nhân này sinh hoạt cũng không được tốt.

Sau khi biết chuyện của Ngôn Lan Dao, Tô Thiếu Vân chỉ có thể thở dài than cho số phận bi thảm của nàng mà không thể giúp được gì. Dù sao nơi này là Tô quốc, không phải Thụy Phong, hắn chỉ cảm thán cho sự ngu muội của người nơi đây. Nếu con mắt có màu đặc biệt một chút là yêu nghiệt, không phải ở hiện đại sẽ có rất nhiều yêu nhân? Thực sự là đáng tiếc!

Bất tri bất giác Tô Thiếu Vân đã đến Tô quốc được một tháng, trong một tháng này, hắn mỗi ngày đều đi dạo trong hoàng cung Tô quốc. Kỳ thực, hắn cũng không phải là người thích đi dạo, chỉ là mỗi khi rảnh rỗi, hắn sẽ nghĩ đến Đường Việt Phong, sẽ cảm thấy cô đơn, vì thế hắn chỉ có thể tìm chút việc để không phải suốt ngày rầu rĩ không vui. Hắn nguyên bản là một kẻ luôn bình thản, nhưng bây giờ hắn lo lắng hắn sẽ không bao giờ nữa có thể quay lại thành một kẻ vân đạm phong khinh như ngày trước. Có lúc hắn tự hỏi chính mình, như vậy là tốt hay không?

Bất quá khiến Tô Thiếu Vân cảm thấy kỳ quái chính là, kể từ ngày hôm đó hắn cũng không gặp lại Ngôn Lan Dao, không biết nàng sinh bệnh, hay bị Tô Triễn Tùng hạn chế hoạt động của nàng

Đêm xuống, trời lạnh như nước, Tô Thiếu Vân mãi ngủ đến nửa đêm đột nhiên tỉnh giấc, lại không thể tiếp tục ngủ lại. Hắn đành khoác áo khoác xuống giường, dự định đi dạo xung quanh một chút.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao, nhớ đến một câu thơ “Thiên nhai bóng đêm lạnh như nước, ngọa khán hoa khiên Ngưu Lang Chúc Nữ” trong lòng hắn phiền muộn cũng tan biến một chút. Lững thững đi ra sân, đột nhiên nhớ đến Đông cung có một vườn hoa quỳnh, mấy ngày hôm trước hắn thấy chúng dường như sắp nở, không biết hiện tại nó đã nở hay chưa? Nghĩ đến đây, Tô Thiếu Vân cước bộ cũng nhanh lên hướng về Đông cung

Vừa đến vườn hoa quỳnh, Tô Thiếu Vân loáng thoáng nghe được tiếng khóc. Hắn mặc dù không phải là kẻ rất hiếu kỳ, nhưng lúc này cũng không khỏi nổi lên tâm tò mò, vì vậy tỉ mỉ nghe một chút, hướng thanh âm là từ bên trái vườn hoa truyền đến, liền vãng qua bên đó.

Đến nơi, dưới ánh trăng chiếu rọi, Tô Thiếu Vân thấy một nữ tử ghé vào tảng đá lớn khóc nức nở, hắn không khỏi cảm thấy xấu hổ. Vừa định lên lút lýt khai, nữ tử đang khóc chợt nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu lên.

“Là người!” – Tô Thiếu Vân kinh ngạc, người này đúng là Ngôn Lan Dao

“Người là ai? Thế nào lại...” – Ngôn Lan Dao vốn định hỏi người thế nào lại nhận thức ta, nhưng nghĩ lại, tại trong hoàng cung dị quốc này từ lâu không người không nhận biết nàng, miệt thị nàng, nên rốt cục không tiếp tục hỏi xuống dưới.

Tô Thiếu Vân nhìn trên gương mặt nàng vẫn còn vương vài giọt nước mắt, trong suốt như trân châu, từ trong lòng lấy ra khăn tay đưa về phía nàng

Ngôn Lan Dao hơi ngạc nhiên một chút nhìn Tô Thiếu Vân, ánh mắt của hắn đầy chân thành tha thiết, không giống như những gã nam nhân khác khi nhìn nàng chứ đầy dục vọng, cũng không như những tên nô bộc nhân thân đầy khinh bỉ, trong lòng bỗng nổi lên một cảm xúc kì lạ. Nàng tiếp nhận khăn tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt, thấp giọng: “Cảm tạ”

“Không cần khách khí”

Ngày đó Tô Thiếu Vân chỉ đứng từ xa nhìn Ngôn Lan Dao một chút, lúc này dưới ánh trăng, nhìn dung nhan cử chỉ của nàng, ngôn ngữ thần thái trong lúc đó mang vẻ kiêu mị trời sinh, khiến kẻ khác không kiềm lòng được tâm sinh thương tiếc, lục mâu dịu dàng, không hổ là đệ nhất mỹ nhân

“Người khổ sở vì chuyện gì sao?” – Tô Thiếu Vân hỏi

Ngôn Lan Dao nhìn người nam tử ôn nhu, tướng mạo bình thường trước mặt, không biết vì sao trong lòng sinh ra cảm giác tín nhiệm, gục đầu xuống, thấp giọng nói: “Ta khổ sở chuyện gì chứ?”

“Đúng vậy, luôn luôn có một nguyên nhân khiến người phải thương tâm. Nếu người tin tưởng ta, có thể nói cho ta biết, để ta chia sẻ ưu thương của người”

Ngôn Lan Dao yên lặng nhìn Tô Thiếu Vân, đột nhiên lần thứ hai rơi nước mắt

Tô Thiếu Vân hốt hoảng, ôn nhu an ủi: “Đừng khóc, đừng khóc, mọi chuyện luôn có biện pháp giải quyết, người như vậy sẽ không tốt cho cơ thể”

Ngôn Lan Dao trên mặt hơi đỏ lên, trên làn da sáng loáng chợt nổi một tầng ửng hồng, như mảnh bạch ngọc lưu lại một tầng son, nàng vội vã lau đi nước mắt, xấu hổ nói: “Là ta thất thố”

“Không quan hệ” – Tô Thiếu Vân mỉm cười

Trầm mặc một hồi sau, Ngôn Lan Dao hỏi: “Người là người hầu trong cung?”

“Không phải, ta là người Thụy Phong quốc, làm con tin ở đây”

“À?” – Ngôn Lan Dao ngạc nhiên: “Trách không được người...”

“Trách không được ta không giống với những người Tô quốc khác đối với người, đúng không?”

“Người làm sao biết ta muốn nói cái gì?”

“Vì thế người không cần lo ta sẽ nói chuyện của người cho người khác biết”

“Ai..., chuyện của ta ở chỗ này còn ai chẳng biết” – Ngôn Lan Dao thở dài, ngừng một chút lại hỏi: “Người không sợ ta sao?”

“Ta vì sao lại sợ người?” – Tô Thiếu Vân bật cười: “Tại trong hoàn cảnh này, người sợ ta mới đúng”

Nghe vậy, Ngôn Lan Dao cười khê: “Người không sợ yêu nữ như ta sẽ nhiếp hồn phách kẻ khác sao?”

“Chuyện của người ta cũng nghe nói, ta không nghĩ người có một đôi lục mâu là yêu nhân” – Tô Thiếu Vân một bên ngồi xuống, một bên chăm chú nói: “Nói người cái gì mà hồng nhan họa thủy? Người chỉ là một nữ tử bé nhỏ, làm gì lại có năng lực đến mức trở thành ‘họa’? Kỳ thực, nếu thiên hạ không có những gã nam nhân háo sắc, cho dù mỹ nữ có mỹ hơn nữa, cũng hại không được quốc gia. Cái này gọi là ‘sắc bất mê người, người tự mê’. Người khác thấy thế nào người cần gì phải chú ý? Người là vì chính người mà sống, không cần phải vì những kẻ buồn chán này”

Ngôn Lan Dao ngây người, thật lâu sau mới ghen ngào nói: “Đa tạ người, ta...”

“Có cái gì cần phải tạ ơn, ta chỉ nói sự thực mà thôi. Nếu người không chê, chúng ta có thể làm bằng hữu?” – Tô Thiếu Vân chân thành nói

“Người...người...” – Ngôn Lan Dao cảm động đến mức nói không nên lời

“Người nguyện ý không?” – Tô Thiếu Vân lặp lại

“Ta...” – Bởi vì quá mức kích động, Ngôn Lan Dao ngay cả nói cũng không hoàn chỉnh, chỉ có thể gật mạnh đầu

“Chúng ta từ nay về sau là bằng hữu, bất quá người cũng quá tin tưởng ta” – Tô Thiếu Vân lắc đầu

Ngôn Lan Dao không giải thích được nhìn hấn, Tô Thiếu Vân cười nói: “Người không sợ ta rắp tâm với người sao?”

“Không, ta tin tưởng ngươi” – Ngôn Lan Dao vô cùng khẳng định: “Ta biết ngươi không phải là người như thế”

Đêm nay, hai người trò chuyện vô cùng vui vẻ, đến bình minh, cả hai tự trở lại nơi ở của mình. Tô Thiểu Vân tuy rằng không thấy hoa quỳnh, nhưng hẳn nghĩ có thể giúp Ngôn Lan Dao giải bày nỗi lòng, kết được một vị bằng hữu đã là mỹ sự nhất.

Tô Thiểu Vân trở lại nơi ở, ngoài ý muốn thấy kẻ một tháng không gặp – Tô Triển Tùng – cứ nhiên tọa trong phòng chờ mình, trong lòng không khỏi vô cùng kinh ngạc

“Sáng sớm ngươi đi đâu?” – Nhìn thấy Tô Thiểu Vân trở về, Tô Triển Tùng lạnh lùng hỏi

Tô Thiểu Vân đến một bên đứng, thấy Tô Triển Tùng tâm tình không tốt, cung kính trả lời: “Nửa đêm hôm qua không ngủ được, vì vậy đi xem hoa quỳnh, đến bây giờ mới trở về”

“Ngươi thật là có hứng thú”

Tô Thiểu Vân nhún nhún vai: “Đây không phải là vấn đề có hứng thú hay không, mà vấn đề là ta buồn chán. Nhìn ngươi hình như có tâm sự?”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, Tô Thiểu Vân liền hối hận chính mình đa sự

Tô Triển Tùng ngạc nhiên, không ngờ hắn có thể dễ dàng nhận ra như vậy, nói: “Có thì như thế nào?”

“Không thể nào, là ta đa sự”

Tô Triển Tùng nhìn hắn, suy nghĩ một chút, hỏi: “Vào mùa hè, nếu binh sĩ phải mặc trọng giáp, không chỉ công kênh lại nhiệt, nóng như vậy hỏi ngươi làm sao còn tâm trạng để đánh giặc? Ngươi có biện pháp để giải quyết không?”

“Ngươi hỏi ta?” – Tô Thiểu Vân kinh ngạc hỏi lại

“Lẽ nào trong phòng này còn có người khác?” – Tô Triển Tùng tức giận

Tô Thiểu Vân lắc đầu

“Ai, hỏi cũng như không” – Tô Triển Tùng thở dài, hẳn ngày hôm nay bị vấn đề này làm nhức óc, nghĩ đến tâm phiền, định đi ra ngoài một chút, không hiểu sao lại chạy đến nơi này. Nhưng không thể phủ nhận, mỗi khi nhìn thấy Tô Thiểu Vân hẳn đều không còn cảm thấy phiền nữa, thật là kỳ quái!

Tô Triển Tùng một bên lắc đầu, một bên dự định ly khai

Nhìn bóng lưng hắn, Tô Thiểu Vân tâm niệm vừa động: “Chờ một chút”

Tô Triển Tùng quay đầu lại: “Chuyện gì?”

“Vấn đề ngươi vừa nói, ta vừa nghĩ ra biện pháp”

“Thực sự?” – Tô Triển Tùng thập phần vui vẻ, vội quay trở lại

Đi vài bước, hắn đột nhiên ngừng lại, nhìn Tô Thiểu Vân hừ một tiếng: “Ngươi có yêu cầu gì?”

Tô Thiểu Vân nói: “Ta muốn một người của ngươi”

“Ai?”

“Ngôn Lan Dao” – Tô Thiểu Vân chậm rãi nói rõ từng chữ

Tô Triển Tùng đầu tiên hơi run một chút, sau đó cười lạnh: “Đừng quên tình cảnh hiện tại của ngươi, còn muốn đàm điều kiện với ta?”

“Ta chưa từng quên tình cảnh của mình”

“Vậy ngươi nên đem biện pháp ngươi nghĩ thành thật mà nói ra, không nên ép ta phải dùng sức mạnh”

“Làm một quân vương, ngươi cái gì cũng dùng sức mạnh để đạt được, vậy quả thật, ngươi không phải là một hảo quân vương” – Tô Thiểu Vân thoải mái nói

“Người..” – Tô Triển Tùng tức giận, đang muốn phát tác, đột nhiên bình tĩnh trở lại, cười to: “Hảo! Hảo! Ta đáp ứng người”

“Vậy đa tạ hoàng thượng”

“Giờ hãy nói biện pháp của người”

“Ta biết Tô quốc có rất nhiều đảng có độ dẻo cao, nếu đem những thứ đảng này đi làm khô giáp, sau đó ngâm du một đoạn thời gian là có thể trở thành một loại đảng giáp rất bền chắc. Loại đảng giáp này mùa hè mặc trên người vô cùng mát, như vậy binh sĩ khi chiến đấu sẽ thoải mái hơn”

“Người khẳng định loại giáp này rất bền chắc?” – Tô Triển Tùng nghi hoặc hỏi

“Người có thể thử nó, sau khi thử xong thì đáp ứng lời hứa của người”

“Người tốt nhất không nên gạt ta!” – Nói xong Tô Triển Tùng xoay người ly khai

Chờ hần đi rồi, Tô Thiếu Vân lấy ống tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán. Nói thật ra hần cũng không biết loại đảng giáp này có thực sự bền chắc hay không, nếu không, cái mạng của hần chắc chắn sẽ không còn, hiện tại chỉ có thể mong phỏng đoán của mình không sai, Tô Thiếu Vân cười khổ

Nửa tháng sau, Tô Triển Tùng kích động chạy tới chỗ Tô Thiếu Vân, vừa vào cửa, hần đã kêu to: “Thiếu Vân, Thiếu Vân!”

Trong phòng, Tô Thiếu Vân vừa nhìn dáng vẻ hưng phấn của hần, chỉ biết loại đảng giáp này thực sự bền chắc, lo lắng suốt bán nguyệt đến bây giờ, tâm cuối cùng cũng buông xuống

Hần cười hỏi: “Thành công sao?”

“Àn!” – Tô Triển Tùng hưng phấn gật đầu, đang muốn nói cái gì, bỗng nghĩ tới mình lúc này dáng vẻ thật giống trẻ con, vội nghiêm mặt: “Người thực sự là không gạt ta, ta cũng sẽ thực hiện lời hứa của mình, mang người đến đây”

Tô Triển Tùng vừa nói một bên phát tay gọi người đem Ngôn Lan Dao tiến vào

Ngôn Lan Dao nhìn thấy Tô Thiếu Vân, trong lòng vô cùng kinh ngạc và sợ hãi, chẳng lẽ Tô Triển Tùng đã biết cái gì?

Tô Thiếu Vân cũng không nhìn một bên Ngôn Lan Dao ánh mắt hoảng loạn, đối Tô Triển Tùng nói: “Đa tạ hoàng thượng”

Tô Triển Tùng gật đầu, quay sang Ngôn Lan Dao nói: “Người sau này chính là người của hần”

“Cái này...” – Ngôn Lan Dao hoàn toàn ngây người, không nghĩ ra chuyện lại là như vậy

Tô Triển Tùng cũng không để ý tới nàng, hần hiện tại đều đặt hứng thú ở Tô Thiếu Vân. Hần càng ngày càng phát hiện nam tử trước mắt hần không đơn giản, giống như một quyển thư ý vị sâu xa, càng đọc càng có ý tứ.

“Ta đã bắt đầu mình bạch Đường Việt Phong vì sao lại coi trọng người như vậy, người quả là một người có ý tứ, sau này ta sẽ thường đến gặp người” – Sau khi bỏ lại một câu như vậy liền ly khai

Tô Thiếu Vân trong lòng không khỏi cười khổ. Hần nguyên bản không muốn Tô Triển Tùng chú ý đến mình, nhưng để Ngôn Lan Dao có thể sống thoải mái hơn, muốn không làm cho hần chú ý cũng không được, ai!

Sau khi phục hồi tinh thần lại, Ngôn Lan Dao nghe được Tô Triển Tùng nói câu kia, trong cặp lục mâu hiện lên một tia cảm xúc phức tạp, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh

Tô Thiếu Vân cũng không chú ý đến Ngôn Lan Dao nhân thân biến hóa, mãi lâm vào trầm tư chính mình

22. Chương 22: Lừa Dối

Từ sau khi Tô Triển Tùng nảy sinh hứng thú với Tô Thiếu Vân, hầu như mỗi lúc có thời gian rảnh rỗi đều tìm đến hần, có thể chỉ là chuyện phiếm mạn vô mục đích, thế nhưng Tô Triển Tùng lại cảm thấy thập phần

sung sướng.

Mỗi lần Tô Thiệu Vân nói chuyện cùng Tô Triễn Tùng, Ngôn Lan Dao đều chỉ ngồi một bên nghe, đôi khi, tại lúc hai người không chú ý, trong mắt Ngôn Lan Dao chợt nhoáng một tia sầu lo, như đang giãy dụa điều gì.

Bởi vì bản thân đang ở Tô quốc, cho nên đối với việc Tô Triễn Tùng nhiều lần đến thăm, hắn cũng không có phản đối gì. Cùng Tô Triễn Tùng tiếp xúc hồi lâu, Tô Thiệu Vân phát hiện tuy hắn có tính tình lãnh khốc, nhưng vẫn có thể xem là có năng lực lãnh đạo của bá chủ nhất phương. Hơn nữa, Tô Triễn Tùng đối với hắn cũng không tồi, không sử dụng uy quyền của một hoàng thượng mà áp bức hắn, nên Tô Thiệu Vân đôi khi cũng cam tâm tình nguyện trò chuyện với hắn, hai người ở chung khá dễ hòa hợp.

Ngày hôm đó, sau khi Tô Triễn Tùng thượng triều liền trực tiếp tìm đến Tô Thiệu Vân. Vừa bước vào sân đã thấy Tô Thiệu Vân cùng Ngôn Lan Dao đang cười đùa. Nhìn nụ cười của Tô Thiệu Vân, Tô Triễn Tùng bỗng cảm thấy Tô Thiệu Vân so với đệ nhất mỹ nhân Ngôn Lan Dao không chút nào thua kém, thậm chí có đôi lúc hắn cho rằng, Ngôn Lan Dao tuy mỹ, nhưng so ra vẫn kém Tô Thiệu Vân phong hoa tuyệt đại. Hắn không hiểu tại sao lại có ý nghĩ này, hắn chỉ biết hắn đã bắt đầu lưu ý Tô Thiệu Vân.

Lúc này, Tô Thiệu Vân phát hiện Tô Triễn Tùng đang chờ người ở cửa viện, vì vậy liền gọi hắn

Tô Triễn Tùng phục hồi tinh thần lại, bỏ qua cảm xúc không rõ ràng này, hướng Tô Thiệu Vân đi đến

“Hoàng thượng” – Ngôn Lan Dao vội vàng hành lễ

Tô Triễn Tùng gật đầu, phân phó: “Người xuống dưới đi”

Ngôn Lan Dao mặc dù trong lòng không muốn nhưng vẫn cung kính lui xuống

Thấy Tô Triễn Tùng có ý để Ngôn Lan Dao lui xuống, Tô Thiệu Vân trong lòng cảm thấy kì quái, hỏi:

“Có việc sao?”

“Mấy ngày gần đây, biên cảnh thường xuyên xuất hiện cường đạo, tuy bọn họ không quá rầy bách tính nhưng vì không biết mục đích của bọn họ là gì, ta phải phái quân đi tiêu diệt, thế nhưng...” – Tô Triễn Tùng vừa nói đến đây, sắc mặt thay đổi, Tô Thiệu Vân cũng không cắt đứt hắn, một lát sau, Tô Triễn Tùng nói tiếp: “...thế nhưng quân đội được phái đi, tất cả đều bị đánh bại”

“Vậy thì thật kì quái! Theo lý, cường đạo đều chỉ là một đám ô hợp, cho dù thủ lĩnh có năng lực đặc biệt cường cũng không có khả năng lợi hại như vậy”

“Ta cũng thấy thế, vì vậy ta liền phái thám tử thăm dò việc này, nhưng kì quái chính là, chỗ ẩn thân của đám cường đạo đó thật phần bí ẩn, thám tử cũng không tra ra được tung tích của bọn họ”

“Nói như vậy càng chứng minh đám cường đạo này hoàn toàn không đơn giản” – Tô Thiệu Vân trầm ngâm

“Ta lo là bọn chúng đang ngầm lên kế hoạch gây bất lợi cho Tô quốc” – Tô Triễn Tùng lo lắng

“Ta nghĩ hắn là sẽ không”

“Nói vậy là sao?”

“Nếu như bọn họ thật sự muốn gây bất lợi cho Tô quốc, sẽ không đánh bại quân đội Tô quốc phái ra, làm bại lộ thực lực của mình, khiến các người đề phòng. Cho nên hiện tại, bọn họ không động thì người cũng không động, lấy bất biến ứng vạn biến”

“Người nói cũng có đạo lý” – Tô Triễn Tùng gật đầu nhận thức: “Cũng là người có thể phân tích vấn đề này, ngày hôm nay lâm triều cả nửa ngày cũng không đưa ra được kết quả. Kì thực, người vốn là người Tô quốc, có nghĩ tới việc ở lại Tô quốc không? Ta sẽ không bạc đãi người” – Sau khi vấn đề được giải quyết, Tô Triễn Tùng lại bắt đầu cố gắng thuyết phục Tô Thiệu Vân như mấy ngày gần đây.

“Hoàng thượng, người hắn là nghe qua “sĩ vi tri kỉ nhân tử”, theo ai làm, vì ai cống hiến, một khi đã quyết định sẽ không thay đổi. Thứ cho Thiệu Vân không biết tốt xấu, ta vẫn nghĩ ở lại Thụy Phong” – Tô Thiệu Vân thở dài

Nếu như đang thuyết phục người khác, sợ rằng Tô Triễn Tùng lúc này đã giận dữ mà phẩy tay áo bỏ đi, thế nhưng trước mặt Tô Thiếu Vân, hần phát giác bản thân đối với hần rất khó sinh khí, phát hiện này làm hần không khỏi nghĩ có chút bi ai, bởi vì người nổi danh lãnh khốc như hần dĩ nhiên lại mềm lòng trước một người, aizz...

“Ta cũng không miễn cưỡng ngươi, nhưng ngươi cũng chớ có trách ta đem ngươi nhốt ở đây”

“Từ ngày phải quay trở lại Tô quốc, ta đã dự đoán trước rất nhiều kết quả, loại kết quả này cũng không nằm ngoài dự tính của ta. Lại nói, ta hần là phải đa tạ ngươi” – Tô Thiếu Vân mỉm cười

Tô Triễn Tùng không nói gì, một lúc sau, hần nói: “Hôm nay ta có sai người đem đến một kẻ họa ảnh, ngươi nếu thích ta sẽ gọi hần đến họa ảnh cho ngươi xem, nếu không ta sẽ phái người đưa hần ra khỏi cung”

Tô Thiếu Vân vốn không có hứng thú, hần còn phải ngẫm lại một việc, nhưng lại nghĩ đến một phen hảo ý của Tô Triễn Tùng, mình nếu cự tuyệt thì quả là hơi tuyệt tình, nhân tiện nói: “Vây đa tạ hoàng thượng”

“Vây chờ lát nữa ta sẽ sai người đưa hần đến, bây giờ ta phải đi xử lý chính sự”

Chờ sau khi Tô Triễn Tùng ly khai, Tô Thiếu Vân ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, thì thào: “Việt Phong, là ngươi sao? Nếu thật là ngươi, vì sao lại mạo hiểm như vậy? Lẽ nào ngươi không biết ta sẽ lo lắng sao? Việt Phong a...”

Qua một lúc lâu, quả nhiên có người dẫn đến người họa ảnh

Tô Thiếu Vân vừa nhìn đến người họa ảnh, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng hần lập tức khống chế tâm trạng của mình, người khác cũng nhìn không ra biến hóa trong chớp mắt của hần.

Người hầu đưa họa ảnh nhân đến, sau đó cung kính nói: “Tiểu nhân đứng bên ngoài chờ, khi nào công tử xem xong lại gọi tiểu nhân là được”

“Ân”

Chờ người hầu lui ra ngoài, họa ảnh nhân đã dọn xong dụng cụ, bắt đầu họa ảnh

Chờ hần làm được một hồi, Tô Thiếu Vân thấp giọng hỏi: “Sao ngươi lại tới đây?”

“Hoàng thượng gọi tới”

“Việt Phong? Lẽ nào dám cưỡng đạo kia thật là do hần làm?” – Tô Thiếu Vân cố gắng áp chế kích động trong lòng

“Ừ, may mà ngươi muốn xem họa ảnh, nếu không coi như ta uống công lần này cải trang họa ảnh nhân đến bàn với ngươi việc trốn khỏi cung”

“Trốn khỏi hoàng cung? Việt Phong có kế hoạch gì sao?”

“Hoàng thượng dự định tại trong Mưu Điều phóng hỏa, ngươi có thể thừa dịp hoàng cung hỗn loạn mà ly khai, còn việc sau khi thừa dịp chạy ra khỏi hoàng cung hội hợp cùng hoàng thượng ở đâu, hoàng thượng xem ngươi tính thế nào?”

Tô Thiếu Vân suy nghĩ một hồi: “Đêm mai có một nhóm người sẽ vận chuyển đảng giáp chất lượng tốt ra khỏi cung, ta có thể nghĩ biện pháp trà trộn vào trong đảng giáp nhân cơ hội chạy trốn”

“Ngươi có thể tránh kiểm tra chứ?”

“Hần là không thành vấn đề, bởi vì đảng giáp được cho là cơ mật của Tô quốc, sẽ không tùy tiện kiểm tra, chỉ cần nghĩ biện pháp trà trộn vào trong đảng giáp là có thể”

“Cơ mật? Nghe nói là ngươi phát minh để chiếm một vị mỹ nhân?” – Họa ảnh nhân trêu chọc

“Ta cũng chỉ là bất đắc dĩ, mà nghe ngươi nói như thế ta mới nhớ, ta cũng phải đem theo Ngôn Lan Dao rời khỏi đây”

“Nga? Lẽ nào ngươi không sợ Đường Việt Phong ghen?”

“Phàm Lâm!” – Tô Thiếu Vân trừng mắt nhìn kẻ cải trang họa ảnh nhân – Hàn Phàm Lâm. Ngay khi Hàn Phàm Lâm vừa tiến đến hắn đã nhận ra, chỉ là vẫn không thể để lộ ra mà thôi, lúc này rốt cục nhìn không được thấp giọng quát

Hàn Phàm Lâm nhún nhún vai: “Ta cũng không có nói sai, người có biết khi Đường Việt Phong nhận được tin người vì một mỹ nhân mà chế ra cái loại đẳng giáp khó đối phó đó, sắc mặt có bao nhiêu là đẹp mắt a?”

Tô Thiếu Vân mặc kệ hắn, nói: “Kì thực đẳng giáp rất dễ đối phó, cho một mũi hỏa là được”

“Nga? Thực sự?” – Hàn Phàm Lâm vô cùng kinh ngạc

“Bởi vì đẳng giáp đã qua ngâm du, nếu dùng hỏa thiêu, tự nhiên rất dễ bốc cháy”

“Vậy chúng ta hội hợp chỗ nào đây?” – Hàn Phàm Lâm lại hỏi

“Tại cổng Tây đi, nơi đó tương đối hẻo lánh, để cho chúng ta đào tẩu”

“Cổng phía Tây, hảo, cứ như vậy đi”

Sau khi tất cả đã thương lượng hoàn tất, Tô Thiếu Vân liền chăm chú xem họa ảnh, còn Hàn Phàm Lâm thì chuyên tâm làm việc họa ảnh của hắn”

Hai người tuy nói nhiều như vậy, nhưng ở người xem ra thì chỉ như Tô Thiếu Vân đang hỏi, còn họa ảnh nhân trả lời mà thôi

Nhìn họa ảnh một hồi, Tô Thiếu Vân có điểm chần chờ, hỏi: “Phàm Lâm, có một vấn đề thật lâu trước đây ta đã muốn hỏi người”

“Vấn đề gì?” – Hàn Phàm Lâm cảm thấy kì quái, hỏi

“Người còn thích Hàn Hi không?”

Nghe vậy, Hàn Phàm Lâm trầm mặc, qua hồi lâu mới nói: “Ta cho rằng mình vẫn còn thương hắn, nhưng khi ta biết được Đường Việt Phong không có giết hắn mà chỉ giam lỏng ta liền chạy đi thăm hắn thì, hắn mắng ta đã phản bội hắn, ngay khi đó bắt đầu lòng ta đều lạnh, nghĩ lại bản thân thật đúng là mất mủ, yêu một kẻ như vậy. Cho nên, người không cần phải lo ta còn nhớ đến hắn”

“Người có thể buông ra, ta cũng thay người vui vẻ” – Tô Thiếu Vân chân thành nói

“Cảm tạ người! Ta đời này may mắn nhất chính là có thể gặp được người, cùng người trở thành bằng hữu” – Hàn Phàm Lâm cũng chân thành đáp lại

Tô Thiếu Vân mỉm cười: “Đó cũng là may mắn của ta”

Hàn Phàm Lâm họa ảnh xong liền ly khai, Tô Thiếu Vân còn lại một mình ngồi trong đình viện tự hỏi như thế nào để trà trộn vào trong xe đẳng giáp, bỗng nhiên hắn nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân, nhìn lại, Ngôn Lan Dao đang hướng hắn đi tới

“Người tới vừa đúng lúc, ta cũng định đi tìm người”

“Thiếu Vân, người tìm ta có chuyện gì?”

“Nếu như thành công, đêm mai chúng ta có thể ly khai nơi đây”

“Ly khai nơi đây?” – Ngôn Lan Dao ngạc nhiên: “Hoàng thượng sẽ thả chúng ta đi sao?”

“Đương nhiên là không, nhưng chúng ta có thể bỏ trốn”

“Bỏ trốn? Như thế nào bỏ trốn?”

“Việc này ta tự nhiên có biện pháp, chờ trốn ra Tô quốc, nếu người muốn trở lại quốc gia của mình, ta có thể gọi người tổng người đi, nếu người không muốn trở lại, có thể theo ta cùng quay về Thụy Phong, sống cuộc sống mà người muốn” – Tô Thiếu Vân ôn nhu nói

“Sống cuộc sống mình muốn? Ta có thể chứ?” – Ngôn Lan Dao cười khổ

“Có thể! Vì sao lại không thể? Tuy rằng tất cả những điều người muốn vị tất có thể đạt được hết thảy, nhưng người có thể đi tranh thủ” – Tô Thiếu Vân ngữ khí kiên định: “Tranh thủ cho bản thân, vì tương lai của người”

Ngôn Lan Dao không nói gì

Đêm nay lúc nửa đêm, Tô Thiếu Vân đem Ngôn Lan Dao đi trước đến thương khố đằng giáp ở cổng phía Tây, nhưng hắn mới đi được nửa đường, bỗng nhiên từ phía sau có vật gì đó phang một kích vào ót hắn, hắn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh

Ngôn Lan Dao tiếp lấy thân thể đang ngã xuống của Tô Thiếu Vân, kéo hắn vào trong lòng mình, lẩm bẩm: “Thiếu Vân, xin lỗi! Ta cũng muốn sống những ngày của chính mình, nhưng....nhưng...” – Nước mắt Ngôn Lan Dao không kiềm được chảy xuống, những giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ dọc theo gương mặt của Ngôn Lan Dao, hạ xuống mặt của Tô Thiếu Vân.

Ngôn Lan Dao khóc một hồi, lau đi nước mắt, móc từ trong người một chi tiểu tiến, phóng lên không trung, tiểu tiến phát ra tiếng vang rất nhỏ mang theo một đạo lục quang phát xạ ra.

Một lát sau, trong góc tối của căn phòng hiện lên mười bóng người, đi đến trước mặt Ngôn Lan Dao, sau khi thi lễ, thấp giọng: “Công chúa!”

“Ân, tất cả đều chuẩn bị tốt chứ?” – Ngôn Lan Dao hỏi

“Vâng, chúng ta bên ngoài mật đạo đã chuẩn bị mã xa, chỉ cần chúng ta ra khỏi hoàng cung là có thể chạy về Ngôn quốc”

“Hảo, vậy chúng ta đi thôi”

Nói xong, Ngôn Lan Dao sai người cẩn thận ôm lấy Tô Thiếu Vân, đi thẳng đến một tòa giả sơn, xoa nhẵn vài cái, chờ tòa giả sơn vô thanh vô tức dịch chuyển, lộ ra một đường hầm tối đen, khi mọi người đã vào trong mật đạo, giả sơn lại dịch chuyển trở về chỗ cũ.

Trăng sáng sao thưa, tại vùng ngoại ô đô thành Tô quốc Mưu Điều, một nhóm mã xa lẳng lẳng xuất phát, móng ngựa đều được bọc bằng vải bông, mỗi con ngựa lại bọc hàm, một chút tiếng hí cũng không phát ra

Kế hoạch dự tính đã lâu, vì những sự tình không thể dự đoán trước mà thay đổi phương hướng.

“Trời cũng đã sáng, vì sao Tô Thiếu Vân vẫn chưa xuất hiện?” – Giấu ở cửa thành phía Tây, Đường Việt Phong sốt ruột hỏi

“Lẽ nào xảy ra chuyện gì?” – Hàn Phàm Lâm suy đoán

“Tốt nhất là không phải” – Đường Việt Phong tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại dần cảm thấy bất an.

Chính lúc bọn hắn đang sốt ruột chờ đợi, bỗng nhiên truyền đến một trận gậy rối, một đội kỵ binh chạy ngang cửa thành phía Tây, thấy thế, Đường Việt Phong càng thêm bất an, vội hạ lệnh về chỗ ẩn thân trước, sau đó phân phó Hàn Nhật đi tìm hiểu tin tức.

Đường Việt Phong phiền não ở trong phòng đi tới đi lui, nhữn người còn lại thì lo lắng ngồi một bên.

“Chủ tử!” – Hàn Nhật sau khi đi tìm hiểu tin tức, đầu đầy mồ hôi chạy về

“Thế nào?” – Đường Việt Phong vội vàng hỏi

“Ta điều tra được, Tô Thiếu Vân cùng Ngôn Lan Dao đêm hôm qua trong hoàng cung bí ẩn thất tung, vì thế Tô Triển Tùng giận dữ, sáng nay phái binh sĩ đi tìm bọn họ”

“Thất tung? Nhưng chúng ta cũng không thấy Thiếu Vân, vậy hắn đi nơi nào?” – Hàn Phàm Lâm hỏi

Không ai trả lời, bởi vì không biết phải trả lời như thế nào

Đường Việt Phong ngậy người một chút, đột nhiên cười nhạt, thanh âm có chút bất ổn: “Ngôn quốc, hảo một cái Ngôn quốc!”

“Chủ tử, người không sao chứ?” – Hàn Nhật lo lắng hỏi

“Ta không sao, lập tức truyền lệnh xuống dưới, hỏa tốc chạy đi Ngôn quốc”

“Ngôn quốc? Vì sao muốn đi Ngôn quốc?” – Hàn Nguyệt không giải thích được hỏi

“Bởi vì Tô Thiệu Vân thất tung, khả năng duy nhất chính là bị người Ngôn quốc bắt giữ” – Hàn Phàm Lâm bình tĩnh nói

“Ngôn quốc?”

“Không sai”

“Thế nhưng...”

Hàn Nguyệt vừa muốn nói gì, đột nhiên có thám tử hồi báo, nói rõ có một chiếc mã xa khả nghi sau khi ra khỏi cửa thành liền hướng Ngôn quốc mà đi. Sau khi nghe được tin tức này, Hàn Nguyệt á khẩu không nói nên lời

Đường Việt Phong thần sắc liên tục biến đổi, tối hậu chỉ còn lại trái tim băng giá lãnh liệt, chậm rãi gằng từng tiếng: “Ta. Sẽ. Khiến. Các. Người. Trả. Đại. Giới!”

23. Chương 23: Yêu Nghiệt

Tô Thiệu Vân bị đánh ngất từ phía sau, khi tỉnh lại phát hiện Trần Thiết bên cạnh đã biến mất, lọt vào trong tầm mắt hắn lúc này là trần mã xa bằng gỗ thượng đẳng, hơn nữa, cảm giác lung lay lúc lắc lúc này cho hắn biết bản thân ở bên trong một chiếc mã xa đang di chuyển.

“Ân...” – Lông mi khẽ run, Tô Thiệu Vân tuy đã tỉnh lại nhưng toàn thân mệt mỏi rã rời, vừa định đứng lên, thắt lưng trận trận đau nhức khiến hắn hơi rên rỉ một tiếng, khẽ nhíu mày.

“Người tỉnh?” – Một thanh âm ôn nhu truyền đến bên tai

Tô Thiệu Vân chuyển đầu hướng nơi âm thanh phát ra, nhìn thấy gương mặt đầy áy náy của Ngôn Lan Dao đang nhìn mình. Hắn cũng không phải là người ngu xuẩn, nhìn đến Ngôn Lan Dao hoàn hảo vô khuyết, hắn đã có thể đoán được chuyện gì xảy ra. Tại giờ khắc này, hắn đột nhiên cảm thấy một chết đi.

Hắn không có trả lời, cũng không nhìn đến Ngôn Lan Dao, chỉ là nhắm hai mắt lại.

Hắn có chút thương tâm, nghĩ đến người mình xem như là bằng hữu, nghĩ hết mọi cách để giúp nàng nên mở lòng mình ra, nhưng kết quả là bản thân lại cũng rơi vào tình cảnh bị phản bội.

Thấy Tô Thiệu Vân nhắm mắt lại không để ý đến mình, Ngôn Lan Dao vành mắt đỏ lên, cúi thấp đầu:

“Người...người...”

Chỉ nói được hai chữ ‘người’ xong, nàng cũng không biết phải nói điều gì cho tốt. Một lát sau, sau khi đã khống chế tốt tâm tình, Ngôn Lan Dao nhỏ giọng: “Ta biết, trong lòng ngươi rất hận ta, hận ta lừa dối ngươi. Ta không trách ngươi....không, ta có tư cách gì để trách ngươi đây?”

Nghe Ngôn Lan Dao nói, ngữ khí đầy cô đơn, Tô Thiệu Vân mở mắt, nhìn Ngôn Lan Dao lúc này có chút tiều tụy, hé miệng muốn nói, nhưng cuối cùng lại không biết phải nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là tùy tiện nói, dời trọng tâm sự việc: “Ta muốn uống nước”

“Ta quên mất, ngươi hôn mê lâu như vậy, lúc tỉnh nhất định sẽ rất khát” – Ngôn Lan Dao có chút hoảng loạn, một bên nói, một bên lại rót một chén nước uy Tô Thiệu Vân uống.

“Cảm tạ!”

Nghe Tô Thiệu Vân nói lời cảm tạ, Ngôn Lan Dao thân thể cứng đờ, yên lặng rót nước cho hắn:

“Người cảm tạ ta làm gì, khi ta đối với ngươi như vậy?”

“Người làm như vậy hẳn là vì ngươi có nỗi khổ riêng, ta không trách ngươi” – Tô Thiệu Vân thở dài

Sau khi tỉnh lại, hắn tuy rằng hận Ngôn Lan Dao đã làm như vậy, nhưng đến khi bình tĩnh lại, hắn cũng không còn hận nàng nữa, bởi vì hắn nhìn ra được Ngôn Lan Dao làm việc này không phải là ý nguyện của nàng. Không phải nàng muốn lừa dối hắn, mà là nàng không tự chủ được, vậy thì hắn còn hận nàng làm gì? Một người luôn giữ trong lòng hận ý, như thế nào có thể sống được vui sướng đây?

Nước mắt Ngôn Lan Dao cố nén, lúc này rốt cục nhìn không được chảy xuống, nghẹn ngào: “Người thực sự không trách ta?”

Tô Thiếu Vân chậm rãi lắc đầu: “Ta không trách người, nên người cũng đừng thương tâm. Ta biết mọi chuyện đều không phải là ý tứ của người, đúng không?”

“Ta cũng không muốn đưa người đến Ngôn quốc, thế nhưng nếu ta không nghe theo lời hoàng huynh, như vậy Thanh Y hắn sẽ bị...” – Nói đến đây, Ngôn Lan Dao đã khóc không thành tiếng.

Nàng từ nhỏ vì có một đôi lục mâu mà bị mọi người coi như yêu nữ, tuy rằng mang danh công chúa Ngôn quốc, nhưng một điểm địa vị cũng không có, thường bị khi dễ, bị người mắng là yêu nghiệt, hồng nhan họa thủy, mẫu phi nàng vì bị trường kỳ cười nhạo cũng hậm hực mà chết, lưu lại nàng cùng tiểu đệ mới hai tuổi. Nàng vốn cũng muốn đi theo mẫu hậu, thế nhưng đành lòng bỏ lại người đệ đệ không được coi trọng vì quan hệ với mình, đành phải cố sống đến bây giờ. Tô Thiếu Vân là người duy nhất trừ đệ đệ là thật lòng quan tâm đến nàng, hơn nữa, hắn cũng không vì đôi lục mâu này mà xem thường nàng, trái lại luôn luôn cố vũ nàng sống thật tốt. Cái loại cảm giác được người quan tâm là nàng trong suốt cuộc đời chưa từng hưởng thụ qua, loại quan tâm này khiến cho nàng cảm thấy mình sống trên đời vẫn còn có ý nghĩa. Nếu không phải thật bất đắc dĩ, nàng thực sự không muốn thương tổn Tô Thiếu Vân, thế nhưng nàng phải làm, nàng sợ Tô Thiếu Vân sẽ vì vậy mà trách nàng, hận nàng...lúc này nghe được hắn không trách nàng, nàng sao lại không cảm thấy nhẹ nhõm đây?

Tô Thiếu Vân không nói gì, nhìn Ngôn Lan Dao rơi lệ, hắn lúc này mới phát hiện bản thân không biết nhiều về nàng, nên hắn cũng không biết làm cách nào để an ủi nàng.

Ngôn Lan Dao khóc một hồi, cảm thấy mình thật không có ý tứ, vội ngừng tiếng khóc, lau đi nước mắt, có chút ngại ngùng vờ về góc áo của mình, thấp giọng nói: “Đa tạ người không trách ta”

“Ta ngoài miệng có thể nói không trách người, nhưng người không sợ ta trong lòng sẽ trách người sao?” – Tô Thiếu Vân cười nói

Ngôn Lan Dao khẽ run một chút mới nói: “Ta biết người sẽ không”

“Chúng ta hiện tại đi Ngôn quốc sao?” – Không muốn tiếp tục chuyện này, Tô Thiếu Vân chuyển sang nói chuyện khác

“Àn, người đã hôn mê một ngày một đêm, chúng ta lúc này đã ly khai Tô quốc rất xa, khoảng chừng năm ngày nữa là đến Ngôn quốc”

“Ta thế nào lại hôn mê lâu như vậy?” – Tô Thiếu Vân kinh ngạc

Nghe vậy, Ngôn Lan Dao hồ thẹn cúi đầu: “Bởi vì ta sợ người rất nhanh sẽ tỉnh lại nên đã hạ thêm được, người hiện tại không thể hành động như bình thường, nửa canh giờ sau được hiệu sẽ qua, người cố chịu một chút”

“Như vậy a” – Tô Thiếu Vân trầm ngâm, một lát sau hắn lại hỏi: “Các người làm thế nào ra khỏi hoàng cung?”

“Hoàng huynh đã an bài hơn mười người trong hoàng cung Tô quốc, những người đó có nhiệm vụ đào một mật đạo thông với bên ngoài hoàng cung, chúng ta chính là lợi dụng mật đạo đó để ra khỏi hoàng cung”

“Hiện tại những người đó cũng theo chúng ta quay về Ngôn quốc?”

Ngôn Lan Dao gật đầu: “Hoàng huynh sẽ không chân chính tin nhiệm ta”

Tô Thiếu Vân có chút kì quái liếc nhìn Ngôn Lan Dao, bởi vì hắn phát hiện khi Ngôn Lan Dao nhắc đến hoàng huynh của nàng, trong mắt chợt lóe một tia sợ hãi. Tô Thiếu Vân là người giỏi về quan sát, hắn biết sợ hãi này không bình thường, đó là sự sợ hãi từ trong tâm khảm. Hắn thực sự muốn biết hoàng huynh

trong miệng Ngôn Lan Dao đến tột cùng đã làm gì nàng, cứ nhiên khiến nàng sợ hãi đến như vậy, nhưng hẳn lại không tiện hỏi nàng.

Trầm mặc một hồi, Tô Thiếu Vân mới hỏi: “Hoàng huynh người gọi về những người mà hẳn đã khổ cực an bài trong hoàng cung Tô quốc, vậy chẳng phải đã lãng phí tâm huyết sao?”

Ngôn Lan Dao lắc đầu: “Hoàng huynh chưa bao giờ làm chuyện có hại, chiếm được người, chính là chiếm được một tấm thẻ vàng. Hoàng huynh ban đầu mang ta hiến cho Tô quốc Tô Lượng, bất quá chỉ là dò hỏi hướng đi của Tô quốc. Lần này hẳn cướp đi người, xem người như vũ khí lợi hại nhất để đối phó Thụy Phong, thu hoạch ngoài ý muốn này hơn xa dự liệu ban đầu của hoàng huynh, cho dù gọi về những người trong hoàng cung Tô quốc cũng không có gì tổn thất”

Tô Thiếu Vân cười khổ, án theo lời nói của Ngôn Lan Dao, chính mình lúc này chỉ sợ là con tin có lợi nhất để quân chủ các quốc gia dùng để đối phó Đường Việt Phong, như vậy việc mình ở lại bên cạnh Đường Việt Phong là tốt hay xấu, aiz....!

Hồi tưởng lại những chuyện đã phát sinh từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, hẳn chợt nghĩ mệt chết đi, hẳn bắt đầu hoài nghi việc hẳn đến nơi đây có ý nghĩa gì hay không đây

Ngôn Lan Dao nhìn thần sắc có chút uể oải của Tô Thiếu Vân, quan tâm hỏi: “Người mệt sao? Vậy ngủ thêm chút nữa đi”

“Ân” – Tô Thiếu Vân như có như không ứng thanh một tiếng

“Người cả ngày nay vẫn chưa ăn gì, có muốn ăn một chút rồi ngủ hay không?”

Ngay khi Ngôn Lan Dao vừa hỏi cũng là lúc bụng Tô Thiếu Vân kêu vang, vì vậy hẳn không chút khách khí gật đầu

Bởi vì thân thể vẫn chưa thể động, nên Ngôn Lan Dao không còn cách nào khác là phải uy hẳn ăn, sau khi ăn xong, Tô Thiếu Vân rất nhanh liền cảm thấy cơn buồn ngủ ập đến

Ngôn Lan Dao nhìn Tô Thiếu Vân hơi thở đều đều, kèm lòng không đành bàn tay nhẹ xoa đôi môi của Tô Thiếu Vân, dùng âm thanh thấp đến không thể nghe thấy, nói: “Mong là hoàng huynh sẽ không thương tổn người”

Thế nhưng vừa nghĩ đến sự ngoan lệ của hoàng huynh, Ngôn Lan Dao không khỏi rùng mình, cúi thấp đầu xuống, nhẹ nhàng đặt môi mình lên gương mặt của Tô Thiếu Vân, ngữ khí kiên định: “Ta sẽ không để hoàng huynh thương tổn đến người!”

Năm ngày sau, Ngôn Lan Dao liền mang Tô Thiếu Vân đến thủ đô của Ngôn quốc – Phong Thành

Tại lúc xuống xe ngựa, trước khi tiến cung, Ngôn Lan Dao nhìn Tô Thiếu Vân, muốn nói lại thôi

“Có chuyện gì?” – Thấy thế Tô Thiếu Vân ôn nhu hỏi

“Thiếu Vân, lát nữa người phải cẩn thận một chút, hoàng huynh...hoàng huynh tính tình không được tốt” – Ngôn Lan Dao cố lấy hết dũng khí để nói

“Ân, ta sẽ cẩn thận, đa tạ người đã nhắc nhở” – Tô Thiếu Vân mỉm cười, khẽ gật đầu

Thấy hẳn gật đầu đáp ứng, Ngôn Lan Dao lúc này mới cảm thấy yên tâm hơn một chút, mang Tô Thiếu Vân tiến cung.

Ngôn quốc trong mười một nước cũng không phải thập phần cường đại, hiện tại cầm quyền chính là người tính cách có chút bạo ngược – Ngôn Tuấn. Hẳn vừa nghe Ngôn Lan Dao đã mang Tô Thiếu Vân về Ngôn quốc liền lập tức phân phó Ngôn Lan Dao tiến cung.

Tô Thiếu Vân vừa nhìn thấy Ngôn Tuấn, trong lòng hẳn liền sinh ra phản cảm. Hẳn thập phần không thích người này! Hẳn chính là lần đầu có cảm giác như vậy. Trước đây, đối với Nguyệt nương cùng Thủy Mị, cho dù đồng dạng là không thích các nàng, thế nhưng cũng không giống như đối với Ngôn Tuấn sinh ra cảm giác chán ghét. Kỳ thực Ngôn Tuấn không xấu, miễn cưỡng cũng cho là anh tuấn, thế nhưng chẳng hiểu vì

sao Tô Thiếu Vân lại không muốn thấy hấn, dời đi ánh mắt. Nhìn thấy Ngôn Lan Dao đang ra sức nháy mắt, hấn đành phải cố sức đè ép sự chán ghét trong lòng xuống, cung kính nói: “Tham kiến hoàng thượng” Ngôn Tuấn từ chỗ ngồi đứng lên, đi đến bên người Tô Thiếu Vân, ánh mắt đảo từ trên xuống dưới đánh giá hấn.

Sau khi Ngôn Tuấn quan sát hoàn tất, cười nhạt: “Người như vậy cư nhiên sẽ có người để ý?”

Tuy rằng Tô Triển Tùng lần đầu tiên gặp Tô Thiếu Vân cũng nói giống như vậy, nhưng lúc này Tô Thiếu Vân nghĩ đến Tô Triển Tùng vẫn còn hơn xa tên Ngôn Tuấn về phương diện tu dưỡng.

Ngôn Tuấn tầm tắc đi vài vòng xung quanh Tô Thiếu Vân: “Nghĩ không ra đường đường quốc chủ Thụy Phong sẽ có ánh mắt như vậy, bức này tướng mạo cũng đập vào mắt? Sớm biết người là người xấu như vậy, ta đã đem Lan Dao hiến cho Đường Việt Phong, thực sự là thất sách a!”

Tô Thiếu Vân lông mày nhíu càng chặt, cái tên Ngôn Tuấn này không ngờ còn vô tình hơn cả Hàn Hi, cư nhiên có thể tùy tiện đem chính mình muội muội tổng cho người khác

“Thế nào lại không nói?” – Nhìn Tô Thiếu Vân không nói một lời, Ngôn Tuấn nghĩ hấn bị bỏ qua, ngữ khí bất thiện hỏi

“Hoàng thượng muốn ta nói cái gì?”

Ngôn Tuấn nhìn vẻ cung kính của Tô Thiếu Vân, hấn nghĩ đến mình lại bị một tên nam nhân bình thường không để vào mắt, nhất thời ngực khó chịu cực kỳ. Hấn nặng nề hừ lạnh một tiếng, nắm chặt cầm Tô Thiếu Vân, ép buộc hấn nhìn vào hai mắt của mình, tàn bạo nói: “Người đây là thái độ gì? Đừng tưởng rằng nơi đây là Thụy Phong, ta nói cho người biết đây là Ngôn quốc, ta là quân vương ở đây, ta vừa gặp người liền thấy người chướng mắt, ta biết người tuy rằng biểu hiện ra rất hèn mọn, thế nhưng dưới đáy lòng lại khinh thường ta, có đúng hay không?”

Tô Thiếu Vân cảm bị nắm đến đỏ lên, , nhưng đối với hành vi thô lỗ của Ngôn Tuấn hấn cũng không có khả năng phản kháng, không thể làm gì khác hơn là thấp giọng nói: “Hoàng thượng hiểu lầm”

“Hiểu lầm? Hừ! Ta thế nào lại hiểu lầm? Ta chỉ cần nhìn ánh mắt của người liền biết người đang suy nghĩ cái gì” – Ngôn Tuấn nói

Một lát sau, hấn tựa hồ phát hiện điều gì, hắc hắc cười vài tiếng: “Ánh mắt của người lại đẹp đến như vậy? Lẽ nào Đường Việt Phong là bị ánh mắt của người mê hoặc?”

Ngôn Tuấn vừa nói, một bên lại dùng ánh mắt hạ lưu một lần nữa đánh giá Tô Thiếu Vân

“Nếu Đường Việt Phong để ý người, người tất nhiên phải có một chút đặc biệt, lẽ nào công phu trên giường của người rất cao? Nếu là như vậy, ta thật là rất muốn ném thử” – Ngôn Tuấn tà ác nói

Nghe vậy, Tô Thiếu Vân không khỏi lạnh sống lưng. Nếu như bị người như tên Ngôn Tuấn này vũ nhục, hấn tình nguyện đi tìm chết cũng sẽ không để thân thể bị hấn giữ lấy.

Lúc này, Ngôn Lan Dao đứng ở một bên đề cao thanh âm: “Hoàng huynh, Thụy Phong quốc không dễ đối phó. Nếu như để Đường Việt Phong biết người đụng vào người của hấn, hấn sẽ không để yên đâu”

“Hừ!” – Ngôn Tuấn hừ lạnh: “Người cho là ta sẽ sợ hấn?”

Hấn tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng là vẫn tả Tô Thiếu Vân ra

Tô Thiếu Vân cùng Ngôn Lan dao không khỏi đồng thời thở dài một hơi

Trong lúc vô ý thoáng nhìn biểu tình của hai người, Ngôn Tuấn bỗng lộ ra bộ dáng tươi cười quỷ dị, hấn ôn tồn nói: “Lan Dao, công lao của người lần này thật không nhỏ, người nghĩ hoàng huynh phải làm sao để tưởng thưởng người?”

Ngôn Lan Dao nhất thời sắc mặt trắng bệch, run run nói: “Không cần, đây là ta phải làm”

“Như vậy sao được? Hoàng huynh cũng không phải là người keo kiệt, lại đây, người mang Tô Thiếu Vân đi theo ta”

Nói xong, Ngôn Tuấn liền xoay người ly khai

Ngôn Lan Dao đi tới bên cạnh Tô Thiệu Vân, thanh âm đầy bất ổn: “Xin đi theo ta”

Tô Thiệu Vân nhìn sắc mặt như giấy trắng, toàn thân không thể khống chế mà run rẩy của Ngôn Lan Dao, cảm thấy quái dị cực kì, hần quan tâm hỏi: “Người không sao chứ?”

“Không có việc gì”

“Thế nhưng...”

“Ta van cầu người...không nên hỏi” – Ngôn Lan Dao có chút nan kham, giọng nói run rẩy

Thấy thế, Tô Thiệu Vân không thể làm gì khác hơn là im miệng

Ngôn Lan Dao mang Tô Thiệu Vân đến một tòa tắm cung, sau khi đi vào liền thấy Ngôn Tuấn đang ngồi chờ bên trong. Ngôn Tuấn nhìn thấy bọn họ tiến đến, ra lệnh cho người hầu đang đứng bên cạnh đem Tô Thiệu Vân cột vào ghế. Tuy rằng không biết hần muốn làm gì, thế nhưng Tô Thiệu Vân biết hần vô lực ngăn cản người hầu tiến đến trói chặt mình, cho nên cũng không muốn dùng hành động chống lại vô dụng.

Ngôn Lan Dao càng run lợi hại hơn, có cảm giác tùy thời nàng đều có thể ngất xỉu

Ngôn Tuấn lạnh lùng nhìn Ngôn Lan Dao không ngừng run rẩy, thỉnh thoảng lại hừ lạnh

Để người hầu cột chặt Tô Thiệu Vân xong, Ngôn Tuấn phát tay khiến mọi người lui ra, sau đó phân phó đóng cửa lại.

Tô Thiệu Vân đang ở đoán Ngôn Tuấn muốn làm gì, lại thấy Ngôn Tuấn một phát nắm tóc Ngôn Lan Dao giật mạnh, kéo đến trước mặt Tô Thiệu Vân, dùng một loại thanh âm băng lãnh tới cực điểm, thô bạo nói: “Các người đừng tưởng rằng ta nhìn không thấy phản ứng của các người tại đại điện”

Hần nắm chặt cầm Ngôn Lan Dao, ngoan lệ nói: “Người không được quên người là yêu nghiệt mà mọi người trong Ngôn quốc đều căm ghét, mẫu phi người là vì người mà chết, nếu không phải ta vẫn che chở người, hiện tại người đã phải sống những ngày sống không bằng chết. Nếu ta không nhìn lầm, người thích người này, đúng không? Người cho là người có tư cách làm vợ sao? Tiện nhân”

Ngôn Lan Dao bị hần xả tóc mạnh đến mức nước mắt đều chảy ra, nàng rơi lệ đầy mặt cầu xin: “Van cầu người, hoàng huynh, không nên hơn nữa”

“Hừ!”

Ngôn Tuấn nhìn về phía Tô Thiệu Vân: “Ta còn không thể đắc tội Đường Việt Phong, nhưng ta có thể cho người xem rõ tiện nhân này là người như thế nào. Nàng chính là yêu nghiệt!”

Nói xong, cũng không chờ Tô Thiệu Vân kịp phản ứng, Ngôn Tuấn đã kéo Ngôn Lan Dao quăng lên giường, sau đó khuyh thân đè ép xuống

Ngôn Tuấn không để ý đến Ngôn Lan Dao đang cật lực giãy dụa, cố sức xé nát y phục của nàng, làm thân thể tuyết trắng bại lộ trong không khí

Động tác của Ngôn Tuấn hoàn toàn không có một chút nào gọi là ôn nhu, hần thô lỗ đè lại Ngôn Lan Dao, phát ra hơi thở thô suýt của dã thú tại trên người nàng luật động, đem cái dục vọng đáng ghê tởm của mình tại trong cơ thể nàng tàn phá bừa bãi, hỗn hợp tiên huyết cùng bạch sắc dịch thể tràn ra, thấm đẫm sần đàn, để lại một ấn ký khiến người khác cảm thấy giật mình bất kham.

Ngôn Lan Dao dần dần buông tha giãy dụa, trong mắt một điểm tức giận cũng không có, chỉ có tuyệt vọng cùng biều tình buông xuôi nhận mệnh.

Tô Thiệu Vân sắc mặt trở nên thập phần xấu xí, song quyền nắm chặt, tay chảy ra từng giọt, từng giọt máu đỏ tươi hần cũng không có cảm giác. Hần nhắm chặt hai mắt lại, không đành lòng chứng kiến cảnh tượng bị thảm trước mắt. Lòng hần như bị ngàn vạn nhát đao, thống hận chính mình lúc này bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngôn Lan Dao chịu loại đối đãi tàn bạo mà bản thân hần không thể hiểu rõ

Hắn tuy nhắm mắt, nhưng tiếng kêu la thảm thiết của Ngôn Lan Dao cùng tiếng thở thô suyễn không chút nào che giấu của Ngôn Tuấn không ngừng truyền vào tai hắn. Hắn không ngừng lắc đầu, muốn khu trừ loại âm thanh này ra khỏi đầu óc, thế nhưng nó vẫn như cũ vọng đến tai hắn, không ngừng vọng đến....

24. Chương 24: Hồng Nhan Bạc Mệnh

Ngôn Lan Dao như một con búp bê rách nát nằm im trên chiếc giường gấm xa hoa, sàng đan dưới thân lúc này đã trở thành một mảnh huyết hồng, như từng đóa hoa hồng đỏ rực khiến người gai mắt, gương mặt mỹ lệ của nàng lúc này vươn đầy lệ ngân cùng biểu tình tuyệt vọng buông xuôi. Thế nhưng tên Ngôn Tuấn kia lại nở nụ cười, cái loại tươi cười ánh vào mắt Ngôn Lan Dao lúc này đáng sợ hơn cả ma vương địa ngục.

Ngôn Tuấn sau khi xuống giường mặt lại y phục, hắn đi tới trước mặt Tô Thiếu Vân, dùng loại ánh mắt thẳng lợi nhìn đôi môi đã bị cắn xuất huyết của Tô Thiếu Vân, hừ lạnh một tiếng, cũng không quay đầu lại đi thẳng ra khỏi tầm cung.

Ngôn Lan Dao giãy dụa một chút, từ một mảnh bừa bãi trên giường lung lay đứng dậy, run rẩy vươn tay khoắc mảnh xiêm y đã bị tẽ nát, che khuất đi thân thể trần đầy các vết ứ ngấn vô cùng thâm thắm, trong lúc mâu của nàng tràn đầy căm hận, thống khổ, tuyệt vọng giảo thành một đoàn.

Không bằng tử để quên đi....bây giờ có thể chết thật tốt...

Bi thảm từ sâu tận đáy lòng trào dâng, thần chí Ngôn Lan Dao lúc này đã cận kề biên giới tan vỡ, ngồi lặng bên giường khóc rống lên....

Tô Thiếu Vân bị thương nhìn Ngôn Lan Dao thất thanh khóc rống lên, một giọt lệ chậm rãi hoạt hạ nơi viền mắt hắn, từng giọt từng giọt rớt xuống vạt áo. Hắn thật không biết nên như thế nào để an ủi người sắp tan vỡ như Ngôn Lan Dao, hắn cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể bồi nàng cùng khóc

Ngôn Lan Dao khóc thật lâu, rồi như chợt nhớ ra Tô Thiếu Vân vẫn còn bị trói chặt ở một bên, nàng vội vã lau khô nước mắt, chỉnh sửa một chút cái gân-như-là y phục của mình, giãy dụa đứng lên, gian nan từng bước đến bên cạnh hắn, chậm rãi thay hắn tháo dây trói.

Sau khi Ngôn Lan Dao thay Tô Thiếu Vân cởi dây trói, cũng chống đỡ không nổi nữa, chân mềm nhũn, lưng lay chuẩn bị ngã xuống mặt đất.

Tô Thiếu Vân vội vã vươn tay đỡ lấy thân thể đang mềm nhũn đổ xuống của nàng, nhẹ nhàng đỡ nàng lên ghế, chân tay luống cuống, không biết phải nói gì với nàng, một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt hắn theo gương mặt rơi tích hạ trên mu bàn tay Ngôn Lan Dao.

Cảm thấy bàn tay có chút lạnh, Ngôn Lan Dao mở mắt, lại thấy đôi mắt đỏ bừng của Tô Thiếu Vân, nàng không khỏi một trận cảm động. Hắn vì nàng mà rơi lệ, cho dù người khác đều xem nàng là yêu nghiệt, kì thị nàng, nhưng trên đời này, có hắn vì tao ngộ của nàng mà thương tâm rơi lệ, tại giờ khắc này, Ngôn Lan Dao cảm thấy tất cả thống khổ nàng từng chịu đựng giảm bớt. Ngôn Lan Dao vươn tay, cầm lấy tay Tô Thiếu Vân, cảm động nói: “Ta...không đáng để người vì ta rơi lệ, người không nên bị thương”

“Cái gì đáng với không đáng? Người sao có thể lại nói bản thân như vậy? Tại trong mắt ta, người là một hảo cô nương rất kiên cường, là hảo bằng hữu của ta, hảo muội muội!” – Tô Thiếu Vân cố nhịn xuống nước mắt mà nói

“Hảo bằng hữu, hảo muội muội? Ta thực sự có thể làm muội muội của người sao?” – Ngôn Lan Dao ghen ngào hỏi

“Nếu như người không chê, ta liền làm ca ca người, ta cả đời đều bảo hộ người, sẽ không để người tái bị thương tổn, người nguyện ý làm muội muội ta sao?”

“Nguyện ý, ta nguyện ý!” – Ngôn Lan Dao khóc, nhưng lúc này là vì nàng vui sướng mà khóc

“Hảo, hảo muội muội của ta!” – Tô Thiếu Vân nhẹ ôm Ngôn Lan Dao vào lòng, nhẹ nhàng vuốt về mái tóc nàng, hàm chứa lệ mà mỉm cười.

Ngôn Lan Dao nằm trong lòng hắn nhẹ nhàng khóc nức nở

Trong tấm cung trống trải chỉ còn lại thanh âm nức nở của Ngôn Lan Dao.

Từ sau ngày ấy, Tô Thiếu Vân cùng Ngôn Lan Dao trụ lại lâu các Ngôn Lan Dao vẫn thường ở. Ngôn Tuấn phân phó người xem chừng bọn họ, nhưng chính hắn thì lại rất ít khi tìm đến họ, lúc đến thì cũng chỉ diện vô biểu tình ngồi một bên nhìn hai người, cái gì cũng không nói. Lúc đầu, Ngôn Lan Dao khi nhìn thấy Ngôn Tuấn thì không tự chủ được mà run rẩy, nhưng sau dần dần bị Tô Thiếu Vân ảnh hưởng, đối với sự có mặt của Ngôn Tuấn cũng chỉ đạm nhiên không quan tâm. Nhìn Ngôn Lan Dao như vậy, Ngôn Tuấn có lúc lộ ra biểu tình rất kì quái, sau đó sẽ hung hăng trừng mắt nhìn Tô Thiếu Vân, phẩy tay áo bỏ đi.

Đối với thái độ cùng ánh nhìn ghen tuông chăm chăm vào mình, Tô Thiếu Vân cảm thấy vô cùng quái dị, không rõ hẳn trừng mình như vậy làm chi.

Bởi vì ở cùng chỗ với Ngôn Lan Dao, Tô Thiếu Vân cũng nhận thức đệ đệ của nàng – Ngôn Thanh Y, tính tình có chút táo bạo. Ngày đó hắn đỡ Ngôn Lan Dao trở lại lâu các của nàng, Ngôn Thanh Y vừa nhìn thấy trạng huống tỷ tỷ hắn, không cần hỏi rõ đã xông lên muốn động thủ với Tô Thiếu Vân, nếu không phải Ngôn Lan Dao ngăn lại đúng lúc, chỉ sợ Tô Thiếu Vân đã bị hắn đánh cho ăn đất.

Ngôn Thanh Y năm nay mười chín tuổi, mi thanh mục tú, bề ngoài có chút tương tự Ngôn Lan Dao, có thể là do quan hệ cùng một mẫu phi sinh ra mà lưỡng tỷ đệ tuy thân phận tôn quý nhưng những ngày sống tại Ngôn quốc thì tuyệt không khá giả.

Người hầu trong cung biểu hiện rất tôn trọng bọn họ lại ngấm to nhỏ với nhau, nhưng đại khái là do Ngôn Tuấn đã hạ mệnh lệnh gì đó nên những người đó cũng không dám quá mức lỗ mãng. Dưới sự bảo vệ của Ngôn Lan Dao, Ngôn Thanh Y cũng không phải chịu sự chà đạp của Ngôn Tuấn. Thế nhưng Tô Thiếu Vân phát hiện, mỗi lần Ngôn Tuấn đến, vị thiếu niên có tính tình dễ kích động này luôn dùng ánh mắt oán độc theo dõi hắn. Tô Thiếu Vân đoán có lẽ Ngôn Thanh Y hoặc nhiều hoặc ít biết những chuyện Ngôn Tuấn đã làm với Ngôn Lan Dao, hắn có lẽ không muốn tỷ tỷ hắn phải nan kham cùng lo lắng nên mới liệu mạng nhện xuống không làm gì Ngôn Tuấn.

Ngày hôm đó, thừa dịp Ngôn Lan Dao đang tại tiểu khê Tô Thiếu Vân kéo Ngôn Thanh Y vào trong đình viện

“Người kéo ta tới nơi này làm gì?” – Ngôn Thanh Y không giải thích được hỏi

Bởi vì quan hệ với Ngôn Lan Dao, Ngôn Thanh Y cũng có hảo cảm với Tô Thiếu Vân, cũng ưa gã nam tử đạm nhiên này.

“Ta muốn gọi người theo ta xem kiến bò”

Ngôn Thanh Y vừa nghe, chuẩn bị mắng to tên ranh hơi này, bỗng thoáng nhìn thấy Tô Thiếu Vân đang ra sức nháy mắt, sau đó chia chia người hầu đang đứng cách hai người không xa ở phía sau.

Ngôn Thanh Y không biết hắn muốn làm gì, chỉ có thể đem lời nói nuốt xuống dưới, cùng Tô Thiếu Vân ngồi xổm xuống quan sát kiến đang bò trên mặt đất.

Nhìn ra ngoài một hồi, Ngôn Thanh Y thấy Tô Thiếu Vân vẫn như cũ chăm chú nhìn chăm chăm con kiến, còn không thì lấy cành cây trạc trạc con kiến, trong lòng có chút mất kiên nhẫn, đang muốn đứng lên, Tô Thiếu Vân vội vàng giật nhẹ ống tay áo của hắn, thấp giọng: “Tái chờ một lát”

Ngôn Thanh Y không thể làm gì khác hơn, có chút bất đắc dĩ tiếp tục nhìn mấy con kiến bò qua bò lại trên mặt đất, ngay trước lúc tính nhẫn nại của hắn sắp dùng hết, người hầu vẫn luôn một mực phía sau thấy bọn họ nhìn kiến lâu như vậy vẫn không có động tĩnh, liền dần dần buông lỏng cảnh giác.

Vẫn luôn một mực quan sát, Tô Thiếu Vân hạ thấp giọng hỏi: “Thanh Y, người có muốn cùng tỷ tỷ người rời khỏi nơi đây không?”

Ngôn Thanh Y vừa định trả lời, Tô Thiếu Vân chỉ chỉ người hầu phía sau, sau đó cầm cành cây nhét vào trong tay hắn. Ngôn Thanh Y hiểu ý tiếp nhận cành cây, viết viết trên mặt đất: “Vô nghĩa, đương nhiên muốn!”

Tô Thiếu Vân nhặt lấy một cành cây khác, viết: “Ta có biện pháp để các người ly khai nơi đây, nhưng ta có vài vấn đề muốn hỏi người cho rõ”

Ngôn Thanh Y thiếu chút nữa kêu ra tiếng, hấn đè nén xuống tâm trạng mừng như điên trong lòng, khẩn trương nhìn người hầu phía sau, sa đó viết trên mặt đất: “Thực sự? Người có biện pháp giúp chúng ta ly khai?”

“Không nên nhìn ra phía sau, người cứ giả như chúng ta đang nhìn kiến” – Tô Thiếu Vân vội viết

Thấy Ngôn Thanh Y gật đầu, Tô Thiếu Vân tiếp tục viết xuống.

Phía xa xa, người hầu thấy hai người cứ nhiên ngồi chồm hổm trên mặt đất ngoạn kiến, cũng không khỏi nhìn nhau cười, nên cũng không thềm để ý bọn họ nữa.

“Người còn không có trả lời ta, thực sự người có biện pháp giúp ta cùng tỷ tỷ ly khai nơi đây?”

“Thực sự”

“Biện pháp gì?”

“Cái này ta phải hỏi người một vấn đề mới có thể quyết định biện pháp này được hay không”

“Vậy người hỏi đi”

“Người cùng Ngôn Lan Dao hấn là có thể tùy ý đi lại trong hoàng cung phải không?”

“Có thể, chỉ cần không ra khỏi hoàng cung, Ngôn Tuấn sẽ không hạn chế hành động của chúng ta”

“Vậy là tốt rồi! Hoàng cung phía nam có phải là có một cái vách núi?”

Viết đến đây, Ngôn Thanh Y kì quái liếc nhìn Tô Thiếu Vân, không rõ vì sao hấn lại biết phía nam có một cái vách núi. Hấn đè xuống hiểu kì trong lòng, tiếp tục viết:

“Đúng vậy, nơi này bình thường rất ít người tới, cũng không có thủ vệ”

“Thật sự là quá tốt!”

“Cái này với việc chúng ta ly khai có quan hệ gì?”

“Đương nhiên là có, nơi này chính là hảo địa phương để chúng ta đào thoát”

A? Ngôn Thanh Y giật mình, không thể nào, từ vách núi bên kia đào tẩu?

Ngôn Thanh Y hồ nghi nhìn thoáng qua chữ Tô Thiếu Vân viết trên đất, hoài nghi không biết đầu hấn có vấn đề gì không?

Thấy hấn như vậy, Tô Thiếu Vân cười cười, thấp giọng nói: “Ta sẽ không lừa gạt người, người phải tin ta”

Tuy nghe Tô Thiếu Vân nói như vậy, Ngôn Thanh Y vẫn là bán tín bán nghi

Tô Thiếu Vân cũng không để ý đến hấn, đứng dậy, vỗ vỗ bụi bặm trên người, đi vào trng nghỉ ngơi.

Ngôn Thanh Y vẫn như trước ngồi trên mặt đất chờ ra nhìn kiến, nghĩ xem có thể tin Tô Thiếu Vân bao nhiêu phần

Liên tiếp vài ngày, Tô Thiếu Vân đều mang theo Ngôn Thanh Y dạo trên vách núi phía nam làm việc cực nhọc, làm đến mức hai tay Ngôn Thanh Y đều phồng lên, chịu không nổi hỏi Tô Thiếu Vân: “Người đến tột cùng đang làm cái gì a?”

Tô Thiếu Vân chỉ là nhàn nhạt liếc nhìn hấn, hỏi hấn một câu: “Người đến tột cùng có muốn cùng tỷ tỷ người ly khai nơi đây hay không?”

Mỗi lần nghe đến câu này, Ngôn Thanh Y liền im lặng. Hấn đương nhiên muốn mang Ngôn Lan Dao ly khai cái Ngôn quốc gặp quỷ này, nhưng hấn không biết Tô Thiếu Vân làm mấy thứ quái dị này để làm gì. Cho nên hấn không thể làm gì khác hơn là mang nghi vấn đẩy mình tiếp tục cùng Tô Thiếu Vân tại vách núi phía nam làm việc cực nhọc. Có lúc Ngôn Lan Dao sẽ đến xem bọn hấn, nhưng nàng cũng không rõ Tô Thiếu Vân lại làm cái gì.

Hành vi quái dị của hai người sớm đã có người bẩm báo cho Ngôn Tuấn, Ngôn Tuấn cũng tự mình chạy đến trên vách núi xem bọn hấn đang làm gì, thế nhưng hấn cũng nhìn không ra là đang làm gì, hướng hồ bên

kia của vách núi là vực sâu, căn bản không có khả năng đào tẩu, hơn nữa thấy bọn họ không có ý tứ đào tẩu, cho nên Ngôn Tuấn cũng chẳng quản hai người muốn làm gì, nếu bọn họ thích làm cu li như vậy thì tùy họ.

Tô Thiếu Vân cùng Ngôn Thanh Y khổ cực chùng hơn mười ngày, rốt cục tạo thành một cái gờ đất kì lạ, nếu người hiện đại thấy được, nó cùng loại với bệ phóng ngày nay của chúng ta. Ngôn Thanh Y nhìn cái thứ kì quái đó, không dám tin tưởng hỏi: “Người nói...chúng ta dùng cái thứ này có thể ly khai nơi đây?”

Tô Thiếu Vân gật đầu: “Chúng ta trở lại nghỉ ngơi thôi, nếu trời tốt, ngày mai chúng ta có thể ly khai nơi đây”

Ngôn Thanh Y cẩn thận đi từng bước nhìn cái thứ chả ra gì đó, nhin không được hỏi lại: “Người không gạt ta đó chứ?”

Tô Thiếu Vân dừng lại nhìn Ngôn Thanh Y thật chăm chú hỏi: “Người xem ta giống đang dối gạt người không?”

Ngôn Thanh Y lắc đầu: “Không giống”

“Nếu vậy, người còn lo vấn đề gì?”

“Đã không có, nhưng mà...”

“Ta biết người lo lắng thứ này không có tác dụng gì, không thể đem người cùng Ngôn Lan Dao thoát khỏi đây, nhưng người đừng quên tỷ tỷ người cũng là muội muội của ta, ta với người đều muốn mang nàng rời khỏi đây” – Tô Thiếu Vân thở dài

Ngôn Thanh Y trầm mặc, một lát sau, hần dường như nhớ đến cái gì, vội hỏi: “Ngôn Tuấn có khi nào sẽ sai người đến phá thứ này của chúng ta hay không?”

“Hắn là sẽ không, ta thấy hắn cũng không thêm để ý chúng ta đang làm gì, hơn nữa cho dù để ý, hắn cũng không biết thứ này dùng thế nào”

“Nga”

Ngôn Thanh Y không nói gì nữa, theo Tô Thiếu Vân trở lại lầu các nghỉ ngơi

Ngày thứ hai, Tô Thiếu Vân mang lưỡng tỷ đệ Ngôn Lan Dao đến biển vách núi

Trên vách núi, gió thổi vù vù, thổi trúng đến bọn họ khiến y phục bay phấp phới, Tô Thiếu Vân nhìn hướng gió một chút, loay hoay một chút với cái bệ phóng, chuẩn bị ly khai

Ngôn Thanh Y nôn nóng bên cạnh đi tới đi lui, so sánh với sự nôn nóng của hắn, Ngôn Lan Dao nhưng lại bình tĩnh đứng ở một bên nhìn dáng người đã gầy đi rất nhiều của Tô Thiếu Vân

Sau khi Tô Thiếu Vân chuẩn bị tốt tất cả, đang muốn nói với tỷ đệ Ngôn Lan Dao chuẩn bị xuất phát, bỗng lúc này, giữa sườn núi truyền đến tiếng vó ngựa gấp gáp

Tô Thiếu Vân biến sắc, kêu to: “Nhanh lên một chút!”

Ngôn Thanh Y vội vã lôi kéo Ngôn Lan Dao chạy tới

Tô Thiếu Vân còn chưa kịp lấy sợi dây cột chặt lưng áo hai người, Ngôn Tuấn đã mang người hầu đến trên vách núi, đem ba người vây quanh ở biên vách núi

“Các người đang làm gì?” – Ngôn Tuấn ghìem cương mã, dùng ánh mắt sát nhân nhìn ba người hỏi

“Ngoạn một trò chơi” – Tô Thiếu Vân nhìn thẳng hắn, không chút do dự nói

“Trò chơi?” – Ngôn Tuấn nheo mắt

“Đúng, trò chơi, trò chơi ‘người sống hay chết’”

Ngôn Tuấn nhìn lướt qua phía sau, quay lại nhìn Tô Thiếu Vân: “Đừng nói với ta người chuẩn bị đào tẩu?”

“Người đoán được rồi” – Tô Thiếu Vân vẫn như trước, bình tĩnh nói

“Ha ha ha ha...” – Ngôn Tuấn cười to: “Các người từ nơi này đào tẩu? Người cho từ đây rơi xuống các người sẽ có đường sống sao?”

“Cho dù không có đường sống vẫn hơn phải sống tại nơi này” – Ngôn Thanh Y cả tiếng nói

Ngôn Tuấn ngừng cười, liếc nhìn Ngôn Thanh Y, sau đó nhìn Ngôn Lan Dao, nói: “Cho dù các người có đường sống, chỉ cần các người vẫn còn ở trong lãnh thổ Ngôn quốc, ta sẽ có biện pháp đem các người trở về. Ngôn Lan Dao, người đừng quên tại Ngôn quốc mọi người đều biết người, bởi vì người có đôi lục mâu của yêu nghiệt”

“Người không được nói tỷ tỷ ta là yêu nghiệt!” – Ngôn Thanh Y phẫn nộ quát

“Hừ, cho dù ta không gọi, tất cả người dân trong Ngôn quốc đều biết tiện nhân này là ai” – Ngôn Tuấn tàn nhẫn nói: “Người nghĩ rằng ta không biết các người muốn làm gì sao? Ta vẫn không ngăn cản các người bởi vì nếu ta để cho các người đào tẩu, nếu các người chạy trốn thành công, ta lại đem các người bắt trở về, sau đó sẽ hung hăng dẫn dắt các người, cho các người sống không bằng chết”

“Người...” – Ngôn Thanh Y vừa định nói cái gì, Tô Thiếu Vân cắt đứt hần, ánh mắt lấp lánh nói: “ta nếu có thể đào tẩu, tự nhiên sẽ có biện pháp không để các người tái bắt được chúng ta”

Bị nhần thần hần chấn nhiếp, Ngôn Tuấn nghẹn lời, một lát sau hần lần thứ hai nở nụ cười: “Hảo, vậy xem như người lợi hại, bất quá...” – Hần chuyển hướng nhìn Ngôn Lan Dao này giờ vẫn không nói, âm trầm: “Cho dù các người thực sự thành công chạy trốn, người cho là các người sẽ sống qua những ngày lành sao? Người sẽ trúng trớ chú của yêu nghiệt, vĩnh viễn không có hạnh phúc”

“Người sai rồi, ta sẽ cấp hạnh phúc cho nàng” – Tô Thiếu Vân kiên định nói

“Người?” – Ngôn Tuấn cười mỉa

Tô Thiếu Vân không để ý tới hần, nhìn phía Ngôn Lan Dao, ôn nhu nói: “Chúng ta đi thôi, ta nói rồi, từ nay người có thể sống những tháng thật hạnh phúc của chính mình”

Ngôn Lan Dao vừa thương tâm vừa vui sướng nhìn Tô Thiếu Vân, chậm rãi lắc đầu

Thấy nàng lắc đầu, nguyên bản muốn nói thêm gì đó, Ngôn Tuấn đành ngậm miệng lại, trong ánh mắt nhìn Ngôn Lan Dao chứa một tia kinh hãi

“Người không ly khai?” – Tô Thiếu Vân kinh ngạc

Ngôn Lan Dao gật đầu

“Tỷ tỷ!” – Ngôn Thanh Y kêu to: “Lẽ nào người lại lưu luyến cái địa phương quỷ quái này?”

Ngôn Lan Dao lần thứ hai lắc đầu

“Vậy người vì sao không ly khai?” – Ngôn Thanh Y không hiểu được, cả tiếng hỏi

Nghe vậy, Ngôn Lan Dao không kèm được nữa, nước mắt không ngừng hoạt hạ khuôn mặt

Tô Thiếu Vân đi lên trước, thay nàng lau đi nước mắt, ôn nhu hỏi: “Người vì sao không ly khai? Có thể nói cho ta biết nguyên nhân không?”

Ngôn Lan Dao hai mắt đầm lệ, nhìn người thanh niên luôn luôn quan tâm đến nàng, nàng không phải không muốn cùng Tô Thiếu Vân ly khai, thế nhưng nàng biết lời Ngôn Tuấn nói không phải nói suông, con mắt đặc biệt của nàng rất dễ làm bại lộ thân phận, nếu nàng và bọn họ cùng chung một chỗ, khả năng bị bắt trở lại là rất lớn, nàng không muốn liên lụy bọn họ, bởi vì bọn họ là hai người mà nàng yêu nhất trong suốt cuộc đời này, nàng có thể nào lại để bọn họ gặp một tia nguy hiểm?

Tựa hồ đoán được trong lòng Ngôn Lan Dao đang suy nghĩ điều gì, Tô Thiếu Vân trầm giọng: “Người tin tưởng ta, ta bảo chứng chúng ta sẽ AN TOÀN ly khai Ngôn quốc, người không cần phải lo lắng ánh mắt của người gây trở ngại cho chúng ta đào tẩu”

Ngôn Lan Dao nước mắt lần thứ hai hoạt hạ, nàng không phải không tin Tô Thiếu Vân, nàng chính là không tin hạnh phúc, mọi thứ phát sinh trên người nàng khiến nàng không thể tin bản thân sẽ có hạnh phúc, có

thể vì lòng tham của nàng, nàng tưởng rằng Tô Thiếu Vân yêu nàng, nhưng nàng biết điều đó là không có khả năng. Lần kia khi hắn nói đến Đường Việt Phong, loại tưởng niệm xuất phát từ tận đáy lòng, nhưng nàng biết được người Tô Thiếu Vân yêu chính là Đường Việt Phong, hơn nữa bản thân nàng không xứng với hắn, cho dù thực sự có thể ly khai Ngôn quốc, nhưng những ngày sau này sẽ như thế nào? Nàng không biết, tất cả mọi thứ khiến nàng quá mệt mỏi, quá mệt mỏi....

Ngôn Lan Dao kiển chân, tại môi hắn hôn nhẹ

Tô Thiếu Vân giật mình, ngay lúc này, trong nháy mắt Ngôn Lan Dao rút ra thanh chủy thủ sắc bén giấu trong tay áo, không chút do dự ngay trước ngực hắn thẳng vào, nhất thời, tiên huyết đỏ tươi phun ra xối xả, nhuộm đỏ vạt áo.

Tô Thiếu Vân chấn kinh rồi, sợ hãi tiếp lấy thân thể đang ngã xuống của nàng

“Tỷ tỷ!” – Ngôn Thanh Y hai mắt đỏ ngầu, thê thảm hét to, vội vã vọt đến

Thình lình xảy ra biến cố khiến Ngôn Tuấn cũng ngây dại, cái gì cũng không nói nên lời, chỉ có thể ngơ ngác nhìn thân ảnh Ngôn Lan Dao đang nằm trong lòng Tô Thiếu Vân

“Người sao lại ngốc như vậy?” – Cảm giác sinh mệnh trong lòng mình đang dần dần tiêu thất, nước mắt Tô Thiếu Vân không kiềm được rơi như mưa

Ngôn Lan Dao hơi thở mong manh nhìn thoáng qua Ngôn Thanh Y, sau đó chuyển hướng Tô Thiếu Vân, gian nan thì thào: “Giúp ta....khục khục, chiếu cố....Thanh Y...”

Tô Thiếu Vân ngay cả nói cũng không nói nên lời, chỉ có thể không ngừng gật đầu

“Tạ ơn...tạ ơn....”

Ngôn Lan Dao thở hổn hển một hồi, nhìn Ngôn Thanh Y khẽ nói: “Đáp ứng...tỷ tỷ, cố...hảo hảo...sống tốt...”

Ngôn Thanh Y nước mắt mãnh liệt trào ra, ghen ngào gật đầu

“Người nếu muốn hắn hảo hảo mà sống, vì sao người lại....người lại...” – Câu phía sau “đơn giản buông tha như vậy” Tô Thiếu Vân đã không nói nên lời, hắn thực sự xem Ngôn Lan Dao như thân muội muội của mình, biến cố như vậy cho dù đậm nhiên như hắn cũng không thể khống chế tâm tình lúc này.

Ngôn Lan Dao không ngừng mà thở hồng hộc, tối hậu thời khắc khi rời đi nhân gian, tất cả cảm tình trong lòng đều tuôn trào, nàng mỉm cười nhìn Tô Thiếu Vân, chậm rãi vươn tay lên, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt hắn, ôn nhu nói: “Người biết không? Tuy rằng người bên ngoài rất bình thường, thế nhưng ta vẫn luôn cảm thấy người hắn là rất đẹp, hơn nữa mỹ đến không giống người trần thế...”

Nếu như bình thường, Tô Thiếu Vân chắc chắn kinh ngạc vì trực giác của nàng, nhưng tại giờ khắc này, trong lòng hắn chỉ có nồng đậm bi thương. Hắn cố nén trụ nước mắt, cố gắng nở nụ cười: “Người thật lợi hại, người biết không? Đúng là trên mặt ta có mang diện cụ”

Ngôn Lan Dao ánh mắt lộ ra kinh ngạc vô cùng: “Thật vậy chăng? Vậy...có thể cho ta xem một chút chân diện thật của người không?”

“Hảo” – Tô Thiếu Vân chậm rãi đáp

Hắn vô pháp cự tuyệt thỉnh cầu của nàng, cho dù hắn biết khi cởi bỏ mặt nạ sẽ dẫn đến hậu quả như thế nào.

Tô Thiếu Vân chậm rãi xé bỏ lớp da trên mặt, lộ ra dung nhan khuynh quốc khuynh thành

Ngôn Lan Dao bình tĩnh nhìn Tô Thiếu Vân, dùng thanh âm gần như mê say nói: “Thật đẹp, cùng giống trong tưởng tượng của ta đẹp đến không giống trần thế...”

Nói xong câu đó, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, nặng nề chìm vào giấc ngủ, không bao giờ tỉnh lại nữa.

25. Chương 25: Ôm Ấp

Tô Thiệu Vân ôm lấy cơ thể Ngôn Lan Dao đang lạnh dần mà rơi lệ, hắn không nghĩ đến nhân sinh lại yếu đuối như vậy. Nhất khắc trước người vẫn đang cười khóc mà bây giờ đã mất, gọi hắn làm sao không thương tâm đây?

Ngôn Thanh Y nằm trên người Ngôn Lan Dao thất thanh khóc rống, khóc một hồi, hắn ngẩng đầu, dùng ánh mắt phần nộ nhìn Ngôn Tuấn, như muốn từ trên người hắn đốt ra hai cái động. Hắn đứng lên, muốn bay qua bên đó để giết tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện này.

Tô Thiệu Vân kéo lấy tay hắn, khuyên nhủ: “Người đừng xúc động!”

“Người buông ra, ta hôm nay phải giết cái tên súc sinh này, nếu không phải hắn tỷ tỷ sẽ không phải chết! Ta muốn hắn chết để báo thù cho tỷ tỷ!!!” – Ngôn Thanh Y đỏ hồng hai mắt gào lên

“Hắn đang ở bên kia có nhiều người như vậy, người qua đó cũng chỉ không công chịu chết. Người muốn tỷ tỷ người dưới cửa tuyến vẫn phải lo lắng cho người hay sao?” – Tô Thiệu Vân tức giận mắng

Thân thể Ngôn Thanh Y cương cứng lại, bởi vì phần nộ mà kịch liệt run rẩy. Hắn biết Tô Thiệu Vân nói có đạo lý, nhưng bị thương cùng phần nộ trong lòng hắn như thế nào có thể dễ dàng buông xuống?

Hắn phần nộ trừng Ngôn Tuấn, nghiến răng ken két, bỗng nhiên quát: “Ngôn Tuấn, người nghe cho rõ, một ngày nào đó ta nhất định sẽ giết người!”

Ngôn Tuấn không nói được một lời nhìn hai người bọn họ, nét mặt một điểm biểu tình cũng không có

“Chúng ta đi thôi” – Tô Thiệu Vân ôm lấy thi thể Ngôn Lan Dao, đối Ngôn Thanh Y nói

Hai người vừa bước được vài bước, Ngôn Tuấn đột nhiên lên tiếng: “Buông thi thể Lan Dao xuống, ta cho các người rời đi”

“Ta cho dù chết cũng không để tỷ tỷ phải lưu lại” – Ngôn Thanh Y phần hận nói

Ngôn Tuấn không để ý tới hắn, mỗi chữ mỗi câu càng ngày càng thâm hàn: “Ta nói lại một lần nữa, buông Ngôn Lan Dao xuống, nếu không các người đừng nghĩ có thể rời khỏi đây”

Ngôn Thanh Y đang muốn liều lĩnh xông lên giết cái tên ghê tởm trước mắt, Tô Thiệu Vân vội ngăn hắn lại, nhìn chăm chú gương mặt diện vô biểu tình nhưng trong đáy mắt cất giấu nồng đậm bi thương của Ngôn Tuấn, trong nháy mắt, Tô Thiệu Vân phảng phất như minh bạch điều gì, nhưng tựa hồ lại không rõ ràng.

“Người sẽ hảo hảo an táng nàng chứ?” – Tô Thiệu Vân hỏi

Ngôn Tuấn quét mắt nhìn Tô Thiệu Vân một lúc, không trả lời

Ngôn Thanh Y cả tiếng: “Người như hắn làm sao lại hảo tâm như vậy. Nếu như hắn xem ta cùng tỷ tỷ là đệ muội của hắn, sẽ không đối tỷ tỷ...” – Nói đến đây, Ngôn Thanh Y nhớ đến những thống khổ Ngôn Lan Dao phải chịu, tâm tình lần thứ hai không khống chế được, nước mắt từ khóe mắt lần lượt tuôn ra.

Nghe Ngôn Thanh Y lên án, ánh mắt Ngôn Tuấn lộ ra một tia thống khổ, thông thả nói: “Ta đáp ứng sẽ hảo hảo an táng tỷ tỷ người. Các người đi nhanh lên một chút, nếu không ta sẽ cải biến chủ ý”

“Người nghĩ rằng ta còn có thể tin tưởng người sao?”

So sánh với Ngôn Thanh Y đang trợn mắt nhìn hắn, Tô Thiệu Vân lãnh tĩnh hơn nhiều. Hắn nhìn Ngôn Tuấn một hồi, sau đó chậm rãi buông Ngôn Lan Dao: “Hảo, ta tin người”

“Người tin hắn?” – Ngôn Thanh Y không dám tin tưởng nhìn Tô Thiệu Vân: “Người như hắn như thế nào có thể tin tưởng? Người không mang tỷ tỷ đi, ta mang!”

Nói xong, Ngôn Thanh Y đã nghĩ khom người ôm lấy thi thể Ngôn Lan Dao, Tô Thiệu Vân ngăn hắn lại, một tay kéo sợi dây nơi thắt lưng, một tay bắt lấy cánh tay của hắn, đột ngột nhảy xuống vách núi. Bản năng dục vọng cầu sinh lệnh Ngôn Thanh Y vội vã nắm chặt sợi dây Tô Thiệu Vân quảng đến.

Hai người lao nhanh xuống vực, ngay khi Ngôn Thanh Y nghĩ có thể hay không cứ như vậy mà chết đi, nhưng lại phát hiện bản thân rơi dần dần chậm lại, không những thế, lại có chiều hướng dần hướng lên trên. Ngôn Thanh Y biết mình dần bay lên trên chính là nhờ cái thứ căn phòng lên phía trên đầu hắn, khiến hắn có thể trôi nổi giữa không trung. Hắn nhìn Tô Thiểu Vân cũng đang nắm chặt sợi dây, lắp bắp hỏi: “Người...người như thế nào có thể nghĩ ra vật như vậy?”

“Ngẫu nhiên nghĩ ra thôi”

“Ngẫu nhiên nghĩ ra?” – Ngôn Thanh Y không tin, hắn cố lấy lại bình tĩnh, bỗng nhiên nhớ tới thì thể Ngôn Lan Dao vẫn còn tại trên vách núi, hắn không khỏi xoay đầu nhìn Tô Thiểu Vân, trừng mắt nổi giận mắng: “Người là kẻ không có lương tâm, cứ nhiên cứ như vậy bỏ lại thì thể tỷ tỷ? Người có phải là con người hay không?”

Bị hắn tức giận mắng nhiếc khiến lỗ tai cũng phải phát ong ong, nếu không phải đang trôi giữa không trung, Tô Thiểu Vân chỉ sợ cũng đã lấy tay che lại hai cái lỗ tai. Hắn chờ cho Ngôn Thanh Y đã phát tiết xong giận dữ, thoáng bình tĩnh xuống dưới mới quay qua nhìn Ngôn Thanh Y chậm rãi nói: “Ta tin tưởng Ngôn Tuấn sẽ thực hiện hứa hẹn của hắn”

Ngôn Thanh Y vẫn đang muốn nói cái gì, nhưng bị nhân thần trong suốt của Tô Thiểu Vân nhìn gần như vậy, hắn không khỏi đỏ mặt. Lời đến bên mép cũng nhịn xuống, hắn quay đầu, không muốn nhìn đến gương mặt có dung nhan tuyệt thế của Tô Thiểu Vân, bởi vì hắn phát hiện mình sẽ không không chế được nhìn Tô Thiểu Vân đến xuất thần

Tô Thiểu Vân cũng không nói gì nữa, hai người cứ như vậy phiêu phù giữa không trung, theo từng đợt gió phiêu đến phía đông

Nhìn hai người Tô Thiểu Vân khiêu nhai, người hầu phía sau Ngôn Tuấn chỉ là hơi chấn kinh một chút, nhưng khi bọn hắn nhìn thấy hai người cứ nhiên có thể phiêu phù giữa không trung đã hoàn toàn hoảng sợ, nhất thời thấp giọng nghị luận ồn ào hắn lên.

Ngôn Tuấn đương nhiên có thể thấy được, nhưng hắn chỉ là nhìn thoáng qua rồi không thèm để ý tới nữa. Hắn chậm rãi đi đến bên cạnh thì thể Ngôn Lan Dao, khom lưng ôm lấy nàng, bình tĩnh nhìn Ngôn Lan Dao nhắm hai mắt, an tường như đang ngủ, một giọt nước mắt không hề báo trước hoạt hạ nơi viền mắt hắn, rơi xuống cánh môi đã mất đi huyết sắc của Ngôn Lan Dao

Ngôn Tuấn ôm lấy Ngôn Lan Dao, xuyên qua đám người hầu vẫn đang râm rì nghị luận, chậm rãi đi xuống khỏi vách núi

Đoàn người Đường Việt Phong hơn mười ngày trước đã đến Ngôn quốc, nhưng bởi vì vẫn chưa nghĩ ra biện pháp cứu viện nên vẫn một mực ẩn thân tại một sơn cốc bí ẩn bên ngoài thủ đô Ngôn quốc.

Ngày hôm đó, Đường Việt Phong đang cùng Hàn Phàm Lâm thương lượng làm sao để cứu Tô Thiểu Vân ra, bỗng nhiên Hàn Nguyệt thở hồng hộc chạy ào vào. Hắn vừa thấy Đường Việt Phong, liền dùng một loại hưng phấn quái dị ngữ khí nói: “Cái kia...chủ tử...Vân chủ tử ở bên ngoài...trên...”

Đường Việt Phong chợt run một chút, có điểm không dám tin hỏi lại: “Người nói Thiểu Vân ở bên ngoài?”

Hàn Nguyệt vội vàng gạt mạnh đầu

Đường Việt Phong một phát đẩy ra hắn liền xông ra ngoài

Hàn Phàm Lâm cùng Hàn Nguyệt cũng vội vã đuổi theo sau

Đường Việt Phong sau khi ra ngoài, lật đặt xoay người nhìn khắp chung quanh, nhưng lại không hề nhìn thấy bóng dáng Tô Thiểu Vân, hắn một phát kéo vai Hàn Nhật, sốt ruột hỏi: “Thiểu Vân đâu?”

Hàn Nhật thần sắc quái dị, ngón tay chỉ chỉ lên trời, Đường Việt Phong theo phương hướng hắn chỉ ngón đầu nhìn lên, sau đó hắn không khỏi mở to hai mắt, cho rằng chính mình đang nhìn lầm.

Giữa không trung, Tô Thiểu Vân cùng Ngôn Thanh Y đang phiêu phù lướt đến phía bên này

“Thiểu Vân! Thiểu Vân!” – Đường Việt Phong kích động kêu to

Theo phương hướng bay về phía đông, Tô Thiếu Vân bỗng nhiên loáng thoáng nghe được có người đang hô hoán tên hắn, lúc mới đầu hắn cũng chỉ cho rằng mình nghe lầm, hoàn toàn không để ý

Ngôn Thanh Y cũng nghe thấy tiếng kêu, cúi đầu nhìn, phát hiện phía dưới thực sự có người đang hô hoán Tô Thiếu Vân, vì vậy hắn ngừng đầu nói: “Người phía dưới hình như đang gọi người”

Lúc này Tô Thiếu Vân cũng nghe rõ tiếng kêu, hắn cúi đầu, nhìn thấy Đường Việt Phong đang đứng bên dưới phất tay với hắn, tuy rằng vẫn còn cách một khoảng cự ly nhưng cũng đủ cho hắn nhìn rõ rồi

Hắn cố gắng kềm chế vui sướng trong nội tâm, đối Ngôn Thanh Y nói: “Chú ý một chút, chúng ta chuẩn bị xuống phía dưới”

“Người nói từ nơi này xuống dưới đó?” – Ngôn Thanh Y nhìn độ cao từ nơi này đến mặt đất, có điểm sợ

Tô Thiếu Vân gạt đầu: “Đừng sợ, đợi lát nữa khi ta ra đầu chúng ta cùng nhảy xuống. Yên tâm, người phía dưới sẽ tiếp được chúng ta”

“Người nhận thức người phía dưới?”

“Àn, bọn họ là người đến cứu ta”

Tô Thiếu Vân một bên đơn giản trả lời, một bên từ trong lòng móc ra một thanh tiểu đao sắc bén, cẩn thận tại vật đang cần phòng phía trên đầu cắt ra một cái động

Dần dần, cả hai chậm rãi chìm xuống dưới, chờ đến khi gần đến mặt đất, theo Tô Thiếu Vân kêu “Buông” một tiếng, hai người đồng loạt buông ra sợi dây nhảy xuống dưới

Mọi người trên mặt đất khẩn trương nhìn bọn họ

Đường Việt Phong vững vàng tiếp được Tô Thiếu Vân, sau khi nhẹ nhàng buông hắn xuống đất, một phát kéo hắn vào trong lòng siết chặt, không còn một khe hở. Thiên hạ trong lòng đã gầy đi rất nhiều, khuôn mặt cũng hơi lõm xuống, chỉ có lưỡng đạo lông mi thanh tú là vẫn tràn đầy anh khí.

“Thiếu Vân! Thiếu Vân!” – Đường Việt Phong vạn phần kích động kêu liên hồi, nhiệt tình không ngừng hôn lên trán Tô Thiếu Vân, lên mi mắt, hai má, đến cánh môi nhợt nhạt

Tô Thiếu Vân ôm chặt lấy Đường Việt Phong, cảm nhận từng cái hôn liên miên mang theo nồng đậm thương tiếc của hắn, cảm giác trên đời này có hắn không còn nữa bị thương, an tâm không gì sánh được, thế nhưng vừa nghĩ đến cái chết của Ngôn Lan Dao, hắn không khỏi buồn bã, nghiêng đầu mai nhập trong lòng Đường Việt Phong, thân thể nhẹ nhẹ run lên.

“Người làm sao vậy?” – Cảm giác người trong lòng đang nhẹ run rẩy, Đường Việt Phong hơi buông lỏng vòng tay, thân thiết hỏi

Tô Thiếu Vân không trả lời, Đường Việt Phong bỗng nhiên sợ hãi lớn tiếng: “Người bị thương?”

“Không có”

“Vậy vết máu trên người người...”

Theo ánh mắt Đường Việt Phong nhìn xuống, Tô Thiếu Vân nhìn thấy máu Ngôn Lan Dao dính trên người mình, trong lòng một trận khổ sở, hắn ôm lấy Đường Việt Phong, thấp giọng kêu lên: “Việt Phong, Việt Phong...”

Xác định Tô Thiếu Vân thực sự không có việc gì, Đường Việt Phong ôm chặt lấy Tô Thiếu Vân đang khổ sở, nhẹ nhàng vỗ về lưng hắn, thoải mái nói: “Không có việc gì, không có việc gì”

Hắn biết thiên hạ trong lòng hắn đang tại rơi lệ, hắn chưa từng gặp qua Tô Thiếu Vân rơi lệ, cũng không biết vì sao hắn rơi lệ. Đường Việt Phong chỉ biết mình sẽ không tái làm cho hắn đau khổ mà rơi lệ.

Ngôn Thanh Y nhắm chặt mắt lại theo Tô Thiếu Vân nhảy xuống, nguyên tưởng rằng cái mộng sẽ vô cùng đau nhức, nhưng lại phát hiện được người vững vàng tiếp được. Ngôn Thanh Y mở mắt, nhìn thấy bản thân đã được một nam tử tuấn tú đem mình ôm vào trong ngực, không khỏi sung sướng.

Hàn Phàm Lâm nhìn thiếu niên hai mắt sưng đỏ trong lòng, thấy hắn đại ra nhìn mình, ôn nhu hỏi: “Người không sao chứ?”

Nghe được lời nói ôn nhu của hắn, Ngôn Thanh Y phảng phất như được thấy tỷ tỷ Ngôn Lan Dao đang hỏi mình, vừa nghĩ đến người tỷ tỷ suốt đời chịu khổ bây giờ đã không còn bên cạnh, đau thương nhất thời nảy lên trong lòng, nhin không được ôm lấy Hàn Phàm Lâm thất thanh khóc rống

Hàn Phàm Lâm có chút không biết làm sao nhìn Ngôn Thanh Y đang oa tại trong lòng ngực hắn khóc rống, không biết vì sao hắn lại khóc, chỉ có thể im lặng ôm lấy hắn an ủi

Qua thật lâu, Ngôn Thanh Y tiếng khóc càng ngày càng nhỏ, cuối cùng một điểm thanh âm cũng không có

Hàn Phàm Lâm cúi đầu nhìn, phát hiện hắn dĩ nhiên trong lòng mình đã ngủ từ lúc nào, không khỏi sửng sốt, quay đầu muốn tìm Tô Thiếu Vân, nhưng lại phát hiện Đường Việt Phong đang ôm chặt thiên hạ có dung nhan khuyên thành trong lòng, không cần nghĩ cũng biết người đó là Tô Thiếu Vân, vừa định kêu một tiếng lại nghẹn xuống, tự hỏi phải làm sao với người trong lòng mình bây giờ?

Bên kia, Đường Việt Phong làm một cái thủ thế, ý bảo hắn không cần lên tiếng

Thấy thế, Hàn Phàm Lâm không thể làm gì khác hơn là im miệng

Đường Việt Phong ôm lấy Tô Thiếu Vân vì thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi mà chìm vào giấc ngủ đi tới, Hàn Phàm Lâm thất thần nhìn Tô Thiếu Vân, hắn chưa bao giờ gặp qua người nào mỹ đến xuất trần như vậy

“Chuyện gì?” – Đường Việt Phong nhẹ giọng hỏi

Hàn Phàm Lâm từ kinh diễm trung phục hồi tinh thần lại, hỏi: “Người này làm sao bây giờ?”

Đường Việt Phong nhìn Ngôn Thanh Y đang chăm chú ôm lấy Hàn Phàm Lâm, liếc mắt: “Hắn nếu cùng một chỗ với Thiếu Vân, vậy người trước chiếu cố hắn đi”

Nói xong hắn liền ôm Tô Thiếu Vân bỏ đi

“Người nọ quả thật là Thiếu Vân, nhưng vì sao lại khác nhau lớn đến như vậy? Lẽ nào trước đây là hắn dịch dung?” – Hàn Phàm Lâm âm thầm suy đoán

Tô Thiếu Vân mở mắt, phát hiện bản thân được đặt trong một sơn động, ánh vào mi mắt là đồng lửa tỏa sáng, cảm giác bản thân được ấm áp bao vây. Hắn quay đầu, thấy Đường Việt Phong đang thân thiết nhìn mình

“Người tỉnh?”

Đường Việt Phong nâng Tô Thiếu Vân dậy, một bên nương hắn dựa vào trong lòng mình, một bên hỏi: “Người cảm thấy thế nào?”

Tô Thiếu Vân thoải mái tựa vào hắn, nói: “Sau khi ngủ cảm thấy người tốt hơn nhiều”

Bỗng nhiên nhớ tới một việc, Tô Thiếu Vân hỏi: “Ngôn Thanh Y đâu?”

“Không cần lo lắng, Hàn Phàm Lâm đang chiếu cố hắn”

Nghe vậy, Tô Thiếu Vân cuối cùng cũng an tâm

Chờ Tô Thiếu Vân ăn xong, Đường Việt Phong bắt đầu hỏi những chuyện đã phát sinh ở Ngôn quốc

Tô Thiếu Vân liền đem tất cả kể lại cho Đường Việt Phong

Sau khi nghe xong Đường Việt Phong không khỏi trầm mặc, một lát sau, hắn mới nói: “Việc này tới đây thôi, người bây giờ nên tẩy thân thể một chút, hảo hảo ngủ một giấc, ngày mai chúng ta còn có việc”

“Ân”

Đường Việt Phong ôm lấy Tô Thiếu Vân tái đi sâu vào trong động một hồi, Tô Thiếu Vân liền nghe thấy tiếng nước róc rách phía trước, lại đi một hồi, trước mắt chợt rộng mở trong sáng, xuất hiện một khối đại

nam thạch, bên trên nam thạch lõm xuống thành một cái hồ, nước suối chảy vào trong hồ nhẹ nhàng tỏa ra nhiệt khí

“Ôn tuyền?” – Tô Thiếu Vân kinh ngạc

Đường Việt Phong gật đầu, buông Tô Thiếu Vân, động thủ thay hắn cởi bỏ y phục đã nhiễm bẩn tiên huyết. Tô Thiếu Vân trên mặt ửng đỏ, ngượng ngùng nhìn Đường Việt Phong thay hắn cởi bỏ y phục

Sau khi Đường Việt Phong cũng cởi sạch y phục của chính mình, ôm Tô Thiếu Vân rảo bước tiến lên, bước vào trong ôn tuyền

Đường Việt Phong nhẹ nhàng cầm lấy tay Tô Thiếu Vân, nhìn đôi ngọc thủ gần đầy vết thương, trong lòng đau xót, cúi đầu hôn lên từng cái, từng cái vết thương, sau đó buông ra, chậm rãi tiến gần đến thân thể đang run rẩy của Tô Thiếu Vân, vươn tay ra sau đầu hắn nhẹ nhàng kéo, chiếc trâm ngọc vừa thoát khỏi búi tóc, thác nước tóc đen nhánh liền chảy xuống bàn tay hắn. Một bàn tay to lớn còn lại không yên phận từ trên ngực Tô Thiếu Vân trượt xuống dưới, chen vào giữa hai chân hắn, da thịt tiếp xúc không còn một tia khe hở, nhẹ nhàng vuốt ve

Đường Việt Phong áp mặt vào đôi má băng lãnh trắng mịn của Tô Thiếu Vân, hơi thở nóng rực theo đầu lưỡi lượn vào trong cái miệng nhỏ nhắn mút lấy cánh môi hồng nhuận gợi cảm, như lửa cháy lan ra đồng cỏ. Nụ hôn dần dần thêm sâu sắc, kéo dài từ miệng xuống hầu gian, đầu lưỡi như trườn xà liếm mút vùng cổ trắng mịn, làm cho Tô Thiếu Vân hốt hoảng theo bản năng muốn né tránh, vô ý thức thoát ra từng tiếng rên rỉ vụn vặt

Bàn tay to lớn nóng bỏng trên da thịt Tô Thiếu Vân không ngừng vuốt ve, khiến thần trí hắn hỗn loạn không rõ, hai tay vô lực đặt trên bả vai rắn chắc cường hãn của Đường Việt Phong, kích tình khó nén khiến hắn run nhẹ, thân thể thành thực dựa sát vào *** ngực rộng lớn, khom lưng thừa thụ cái lưỡi ẩm ướt nóng rực như xà của Đường Việt Phong trườn đi khắp cơ thể thăm dò. Khi cái lưỡi linh hoạt của Đường Việt Phong một đường liếm mút hoạt hạ đến hai hạt anh đào trước ngực Tô Thiếu Vân, khẽ dùng lưỡi lỏng xoay, liếm cắn khiến hai điểm hồng hồng sưng đỏ cứng lên, Tô Thiếu Vân lúc này cả người mềm nhũn, hầu như ngồi cũng làm không nổi nữa mà ngã vào người Đường Việt Phong

Đường Việt Phong đỡ lấy thiên hạ vô lực ngã vào lòng mình, yêu thương ôm chặt hắn. Nhìn đôi con ngươi trong suốt bao phủ một tầng sương mờ mịn của Tô Thiếu Vân, Đường Việt Phong chỉ cảm thấy bản thân như muốn chìm đắm trong cơn mây thủy vụ đầy *** ấy. Hắn thở dài một tiếng, thật sâu hôn lên cánh môi đỏ ửng át của thiên hạ làm hắn yêu thương trong lòng.

26. Chương 26: Thương Tiếc

Một lúc lâu sau, Đường Việt Phong buông ra Tô Thiếu Vân, để hắn dựa vào mình

Khí tức lửa nóng phả lên vùng da xích lôa, tạo nên từng đợt run rẩy, *** khiến hai gò má Tô Thiếu Vân ửng đỏ, khí tức hỗn loạn, sóng mắt mê ly nhượng Đường Việt Phong tâm thần nhộn nhào.

Đường Việt Phong nhẹ nhàng ôm lấy Tô Thiếu Vân, đưa hắn ngã lên tảng đá lớn bên biên đàm, một chân chậm rãi tách khai hai chân Tô Thiếu Vân.

Hai phía bên trong đùi của Tô Thiếu Vân bị chân Đường Việt Phong như có như không nhẹ nhàng ma sát đụng chạm, thân thể hắn mất cảm mà ửng đỏ, hắn vội nắm lấy bàn tay đang chu du nơi hạ thân của Đường Việt Phong, cúi đầu hoán đôn dập: “Việt Phong, Việt Phong...”

Đường Việt Phong bên gáy hắn nhẹ giọng cười, đột nhiên, hắn ngậm lấy vành tai Tô Thiếu Vân mà liếm cắn, mút lấy, một tay cũng dần trượt xuống hạ thân Tô Thiếu Vân hồ lộng

“Ân...” – Tô Thiếu Vân bật ra tiếng rên rỉ, phía sau ập đến một trận tham nhập đau đớn, nhượng hắn vô ý thức căng cứng cả người, hai đầu mày nhíu chặt

“Thả lỏng...” – Đường Việt Phong ám ám thanh âm như dòng nước ấm áp truyền đến hai tai Tô Thiếu Vân

Thanh âm trầm thấp ôn nhu nhượng Tô Thiếu Vân cả người run lên, hần than nhẹ một tiếng, từ từ thả lỏng thân thể.

“Ta tiến vào đây” – Đường Việt Phong đỡ lấy thất lưng Tô Thiếu Vân, một bên đưa hần tham nhập trong nước, một bên ôn nhu nhắc nhở. Sau đó hần mạnh đẩy một cái, nương thủy bồi trơn hậu huyết mà thật sâu mai nhập vào nơi nhỏ hẹp mà mềm mại ấm áp của Tô Thiếu Vân

“A...” – Từng đợt tê dại từ thất lưng truyền đến, khoái cảm lệnh Tô Thiếu Vân khó nhịn mà ngẩng đầu lên, vô lực tựa vào trong vòm ngực cường tráng của Đường Việt Phong thở dốc.

Đường Việt Phong nhân cơ hội, cúi đầu hấp thụ từng tấc da mềm mại nơi cổ, đầu vai Tô Thiếu Vân

“Ngô...A...” – Tình dục không ngừng tăng lên nhượng Tô Thiếu Vân phát ra từng tràn rên rỉ sung sướng. Hần không tự chủ được nhẹ nhàng đóng đưa thất lưng, muốn càng nhiều khoái cảm, giữ lấy càng nhiều âu yếm.

Cảm nhận được sự mời gọi không lời của hần, Đường Việt Phong tại hầu gian khàn khàn gào nhẹ: “Thiếu Vân của ta Thiếu Vân...”

“Ân, Việt Phong...” – Tô Thiếu Vân đáp lại, như nỉ non tên Đường Việt Phong, mỗi lần càng kêu càng lớn, đưa tới Đường Việt Phong một lần lại một lần kịch liệt tiến nhập, nhượng Tô Thiếu Vân ý loạn tình mê, hô hấp hỗn loạn, nói lộn xộn không thành câu

Ôn thủy theo mỗi lần Đường Việt Phong tiến nhập mà lơ đãng rót vào trong cơ thể Tô Thiếu Vân, càng làm cho Đường Việt Phong thuận lợi thâm nhập, cũng lệnh Tô Thiếu Vân cả người run rẩy, thân thể mềm nhũn, một điểm khí lực cũng không còn.

Nhiệt khí tràn ngập đầm lí, không ngừng truyền ra thanh âm bọt nước theo cao trào mà vỡ tung, mồ hôi trên cơ thể hai người như hòa vào trong nước, hòa vào nhau, tình cảm mãnh liệt triển miên vô tận

Sáng sớm

Tô Thiếu Vân theo nhiệt độ cơ thể ấm áp của Đường Việt Phong tỉnh lại, giương mắt nhìn Đường Việt Phong ngủ say, nhìn ngực hần đều đặn phập phồng theo tiếng hít thở nhẹ nhàng, Tô Thiếu Vân tựa vào ngực hần, nghe tiếng tim đập hữu lực trầm ổn của hần

Hần dùng ngón tay miêu tả từng đường nét trên khuôn mặt Đường Việt Phong, lực đạo thật nhẹ nhàng đánh thức hần. No đủ thiên đình, cái mũi đỉnh trực, duyên dáng phiến môi nhu hòa với đường cong gương mặt làm say lòng người, không chỉ tuần mỹ mà thôi, khi hai tròng mắt đen bóng mở ra, trong đó ẩn hàm tinh quang khí phách, là phong phạm chỉ có vua một nước mới có.

Tô Thiếu Vân nhẹ nhàng thở dài một tiếng, hần cho tới bây giờ chưa từng nghĩ mình sẽ yêu một người đồng tính, đến một ngày, hần chợt động tâm, chợt sinh ý, yêu thương nam nhân khiến hần động tâm này. Bọn họ trong lúc đó có liên lụy vô pháp ngăn cách, cho đến hôm nay, từng sợi, từng sợi nhẹ nhàng dây dưa cùng một chỗ

Ái tình rất nhiều thời gian đều không theo đạo lý, chỉ cần nguyện ý mở rộng lòng tiếp thu cái tốt lẫn cái xấu của đối phương, hoàn mỹ cùng không hoàn mỹ, dù cho đồng tính thì sao đây, vẫn là vô phương khả giải.

“Sao lại thở dài?”

Giữa lúc Tô Thiếu Vân rơi vào suy tư, bỗng nhiên nghe thanh âm đầy ôn nhu của Đường Việt Phong

Hần ngẩng đầu, phát hiện Đường Việt Phong đã tỉnh từ lúc nào, lúc này đang ôn nhu nhìn hần.

Tô Thiếu Vân xê dịch thân thể, ôm lấy thất lưng hần, tiến nhập trong lòng hần: “Ta đang suy nghĩ vì sao ta lại yêu người”

“Nga?” – Đường Việt Phong nhướn mày, ánh mắt lộ ra vui sướng, hần vỗ vỗ thất lưng tuyết trắng của Tô Thiếu Vân, trầm thấp hỏi: “Kết luận?”

“Không biết” – Tô Thiếu Vân thành thật đáp: “Thế nhưng yêu liền yêu, không nhất thiết phải có nguyên nhân”

Đường Việt Phong cười khê, đang muốn nói điều gì bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một trận ồn ào, hai người không hẹn cùng nhú nhú mày

“Xảy ra chuyện gì?” – Tô Thiếu Vân hỏi

“Không biết” – Đường Việt Phong vừa nói vừa xuống giường mặc xong quần áo

Hai người mặc y phục đi tới bên ngoài, chỉ thấy Ngôn Thanh Y cùng Hàn Phàm Lâm đang chửi ầm lên

“Chủ tử, Vân chủ tử” – Vừa nhìn thấy hai người, Hàn Nhật, Hàn Nguyệt vội vàng hành lễ

Đường Việt Phong gật đầu, Tô Thiếu Vân hỏi: “Hai người bọn họ thế nào rồi?”

Hàn Nguyệt nhún nhún vai: “Cái kia Ngôn Thanh Y nói Hàn Phàm Lâm gây rối hấn”

“A?” – Nghe vậy, Tô Thiếu Vân không khỏi cảm thấy buồn cười, thấy thế nào thì Hàn Phàm Lâm cũng không phải người như vậy, tám chín phần là có cái gì hiểu lầm

“Uy, tiểu quý, người mắng lâu như vậy không thấy mệt sao? Có muốn uống miếng nước hay không?” – Hàn Phàm Lâm tuyệt không để ý Ngôn Thanh Y đang tức giận mắng hấn, trái lại thập phần hảo tâm hỏi han

“Ta đã nói ta không phải tiểu quý, ta là Ngôn Thanh Y!” – Ngôn Thanh Y cả giận nói: “Hơn nữa, nhìn người như vậy, người cho là người lớn hơn ta sao? Nếu ta là tiểu quý, người cũng là!”

“Đáng tiếc, ta đúng là lớn hơn người” – Hàn Phàm Lâm lạnh nhạt nói: “Hơn nữa chỉ có tiểu quý mới có thể vì một chút chuyện như vậy mà cãi lộn”

“Cái gì một chút chuyện?” – Ngôn Thanh Y chán nản

“Không phải sao? Ngày hôm qua chính người ôm ta khóc rống, khóc xong liền ngủ, ôm ta không buông tay, người nghĩ ta thích bị người ôm cả ngày như vậy a? Lại nói tiếp, ta mới là người bị hại, tay của ta đến bây giờ vẫn còn đau nhức đâu” – Hàn Phàm Lâm oán giận nói

“Người...Ta...” – Ngôn Thanh Y cả mặt đỏ bừng, ấp úng nói không thành lời, đích xác Hàn Phàm Lâm đều nói đúng sự thật, biết mình mắng người cũng là cố tình gây sự, thế nhưng hấn ngoại trừ Ngôn Lan Dao chưa từng cùng người khác thân cận quá. Ngày hôm nay hấn vừa mở mắt liền thấy chính mình bị Hàn Phàm Lâm ôm vào trong ngực, khí tức nam nhân tràn ngập mũi hấn, vừa xấu hổ vừa giận dữ, để che giấu bản thân không được tự nhiên chỉ có cách là phát giận với Hàn Phàm Lâm.

Nhìn vẻ mặt đỏ ửng của Ngôn Thanh Y, Hàn Phàm Lâm nghĩ đến cái thiếu niên đang tức giận thở phì phì này...thật sự là khả ái a, đang muốn tiếp tục đùa hấn, khéo mắt bỗng nhiên nhìn thấy Đường Việt Phong cùng Tô Thiếu Vân đi tới, vì vậy liền chuyển hướng nhìn chăm chăm Tô Thiếu Vân, nháy cũng không nháy mắt

Ngày hôm qua Tô Thiếu Vân bị Đường Việt Phong ôm vào trong ngực, hấn cũng không thấy rõ, hiện tại mới chính thức nhìn thấy hình dạng thật của Tô Thiếu Vân

Trên khuôn mặt ôn nhu, Nga Mi vi thiêu, mặt mật lông mi khinh dương, êm dịu con người trong sáng như tinh nguyệt, mũi như ngọc bàn, hồng nhuận chu thân, nam tử trước mắt mỹ đến mức phẳng phất như hấn không phải người trần thế.

Hàn Phàm Lâm cảm thấy Tô Thiếu Vân lúc này có chút xa lạ, thế nhưng tại song con người linh động quen thuộc nhượng hấn phải tin tưởng người này chính là Tô Thiếu Vân.

“Thiếu Vân, mặt nạ của người đâu?” – Thấy Hàn Phàm Lâm xuất thần nhìn chăm chăm Tô Thiếu Vân, Đường Việt Phong cảm thấy vô cùng khó chịu, hỏi

Tô Thiếu Vân ngây người một chút, mặt nạ?

Nghe Đường Việt Phong hỏi, hấn chợt nhớ đến không biết mặt nạ rơi nơi nào rồi?

Tô Thiếu Vân suy nghĩ một chút, nói: “Hình như lúc khiêu nhai thì lộn mất”

Đường Việt Phong trong lòng thầm tiếc nuối, đồng thời không khỏi lo lắng đứng lên. Nếu Thiếu Vân không đeo mặt nạ, sau này không phải sẽ rất phiền phức hay sao?

Hàn Phàm Lâm liếc mắt nhìn Đường Việt Phong, lại quay sang hỏi Tô Thiếu Vân: “Lộng mắt? Vậy sau này người phiền phức lớn rồi”

Nghe ra hần trên chộc, Tô Thiếu Vân cũng không để ý tới, quay đầu hỏi Ngôn Thanh Y: “Chúng ta chuẩn bị ly khai Ngôn quốc quay về Thụy Phong, người theo chúng ta cùng nhau đi thôi”

“Ta không đi!” – Ngôn Thanh Y quật cường nghiêng đầu

“Vì sao?”

Ngôn Thanh Y cuối đầu không trả lời

Tô Thiếu Vân thở dài một tiếng, ôn nhu nói: “Thanh Y, ta đáp ứng tỷ tỷ người sẽ chiếu cố người, người có thể nói cho ta biết vì sao không cùng chúng ta quay về Thụy Phong không?”

Ngôn Thanh Y như trước không trả lời

Hàn Phàm Lâm một bên nói: “Người có phải là sợ không thể hảo hảo ở chung với người khác đúng không? Cũng đúng, tính tình người táo bạo như vậy....”

Hàn Phàm Lâm còn chưa nói hoàn, Ngôn Thanh Y đã trừng mắt liếc hần, ác thanh ác khí: “Ta mới không sợ cùng người khác ở chung!”

“Vậy người vì sao lại không theo chúng ta cùng đi?” – Hàn Phàm Lâm phản hỏi

“Hừ!” – Ngôn Thanh Y hừ một tiếng

“Thanh Y?”

Ngôn Thanh Y nhìn thoáng qua Tô Thiếu Vân, vành mắt đỏ lên, thấp giọng: “Ta không thể để tỷ tỷ ở lại Ngôn quốc, nàng không thích ở đây, ta muốn dẫn nàng cùng đi”

Tô Thiếu Vân trầm mặc, một lát sau hần mới nói: “Hảo, ta đã biết. Ta sẽ nghĩ biện pháp đem di thể Ngôn Lan Dao từ nơi Ngôn Tuấn trở về”

“Người?” – Ngôn Thanh Y kinh ngạc nhìn Tô Thiếu Vân

“Người không tin ta?”

“Không...không phải, nhưng...”

Tô Thiếu Vân còn chưa trả lời, Đường Việt Phong đã mở miệng nói: “Muốn thu hồi di thể Ngôn Lan Dao cũng không phải việc khó”

“Việt Phong người có biện pháp?”

Đường Việt Phong gật đầu: “Lúc trước, vì nghĩ biện pháp cứu người, ta đã cho người đào một cái địa đạo thông tới hoàng cung Ngôn quốc, nếu theo đúng hạn thì hôm nay hần là có thể hoàn thành. Chúng ta có thể đi theo địa đạo này lên vào hoàng cung, tùy thời thu hồi di thể Ngôn Lan Dao”

“Vậy thật sự là quá tốt, chúng ta phải nhanh một chút thu hồi di thể Ngôn Lan Dao, sau đó ly khai nơi này” – Tô Thiếu Vân hào hứng

“Ta đây phân phó người chuẩn bị một chút, tối nay là có thể hành động”

Đêm xuống, tinh nguyệt lấp lánh, bọn người Đường Việt Phong theo thông đạo dài đằng đẵng lán lút lên vào hoàng cung Ngôn quốc

Vào hoàng cung sau, Ngôn Thanh Y – người quen thuộc tất cả trong cung – mang theo người né tránh thủ vệ, đi đến tẩm cung của Ngôn Tuấn

Khiến mọi người cảm thấy kì quái chính là, bên ngoài tẩm cung Ngôn Tuấn cư nhiên một người thủ vệ cũng không có, nhưng trong phòng lại lộ ra tia sáng

Tô Thiếu Vân cùng Đường Việt Phong nhìn nhau, trong lòng kinh ngạc cực kì

“Làm sao bây giờ?” – Tô Thiếu Vân hạ giọng hỏi

Đường Việt Phong trầm ngâm một hồi, kiên quyết nói: “Vào xem”

Vì vậy, mọi người không nói một tiếng đi vào tấm cung

Giữa tấm cung trống lẻ, Ngôn Tuấn ngồi một mình uống rượu, hần sắc mặt tái nhợt, xem ra có chút ngủ không đủ, một chén lại một chén, uống liên tục. Xem tấm cung sáng sủa, thấp đầy đèn dầu, nhưng lại có nói không nên lời tĩnh lặng tiêu điều.

Bọn người Tô Thiếu Vân đi vào, Ngôn Tuấn chỉ bất quá là ngẩng đầu liếc mắt một chút, liền lại tự cố tự mục một chén lại một chén rượu, giống như bỗng nhiên hần biến thành một người xa lạ, không nhận ra bọn họ, cũng không ý thức được bọn họ là mang theo địch ý mà đến

Tô Thiếu Vân ngồi xuống đối diện hần, qua thật lâu, mới hỏi: “Di thể Lan Dao ở đâu?”

Ngôn Tuấn tựa hồ qua thật lâu mới nghe hiểu lời hần nói, bỗng nhiên cười, nói nhỏ: “Nàng đang ngủ, các người đừng đánh thức nàng”

Tô Thiếu Vân nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện, phía sau Ngôn Tuấn không xa có trương giường, trên giường nằm một người, Ngôn Lan Dao. Nàng đã được thay một bộ y phục hoa lệ, thậm chí trang điểm, xa xa nhìn lại thực tựa như đang ngủ

Ngôn Thanh Y trong mắt tràn đầy nước mắt, hần muốn bước về phía trước, nhưng chân hần tựa như mọc rễ, không thể cử động

Hần hung hãn trừng mắt Ngôn Tuấn: “Ta muốn mang di thể thể tỷ tỷ trở về!”

Nhìn Ngôn Thanh Y có chút tương tự dung mạo Ngôn Lan Dao, Ngôn Tuấn ở nụ cười

Dáng tươi cười của hần lúc này, thay vì nói cười, nói hần khóc càng giống

Nhìn hần thần tình là như vậy quái dị, trong lúc nhất thời Ngôn Thanh Y đoán không ra tâm ý của Ngôn Tuấn là như thế nào, cũng không biết là mình có nên lập tức động thủ chế trụ hần, xông lên đoạt lại di thể của tỷ tỷ

Tại thời khắc đó nơi vách núi, Tô Thiếu Vân cuối cùng đã hiểu, Ngôn Tuấn hần là yêu Ngôn Lan Dao, lúc này hần càng vững tin vào suy đoán của chính mình, hần trầm thống nói: “Lan Dao đã chết, người sớm biết sẽ có kết cục này, vì sao lúc trước phải đối nàng như vậy?”

“Đúng vậy, ta vì sao phải đối nàng như vậy?” – Ngôn Tuấn lẩm bẩm, một lát sau, hần lắc đầu, nhỏ giọng cười: “Nàng không có chết, chỉ bất quá là ngủ rất say mà thôi, các người nghìn vạn lần chớ đánh thức nàng”

Ngay cả người thần kinh có điểm thô như Ngôn Thanh Y, cũng nhận ra Ngôn Tuấn thực sự dùng tình quá sâu. Lúc này hần cự tuyệt tin tưởng tỷ tỷ đã chết, chỉ vì hần không thể thừa thụ đau khổ quá lớn này

Nhìn nụ cười quái dị trên mặt hần, Ngôn Thanh Y nhiệt lệ không khỏi tràn mi...

“Vì sao con người luôn luôn để mất đi mới biết quý trọng?”

Một giọt thanh lệ hoạt hạ khuôn mặt Tô Thiếu Vân, Đường Việt Phong tiến lên ôm lấy hần, hôn lấy nước mắt trên mặt hần

“Vì sao con người luôn luôn để mất đi mới biết quý trọng?” – Ngôn Tuấn tự nhủ, một lát sau, hần hai mắt nguyên bản vô thần bỗng nhiên trở nên trong suốt, hần đứng lên, đi tới bên cạnh giường, loan hạ thân hôn lên đôi môi đã băng lãnh từ lâu của Ngôn Lan Dao, sau đó cầm tay nàng ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn như lẩm bẩm nói với mọi người, ngữ khí trở nên vô cùng bình tĩnh: “Biết không? Ta cũng không biết từ lúc nào đã thích Lan Dao. Từ nhỏ, mẫu phi nói cho ta không nên đến gần nàng, nói nàng là yêu nghiệt, ta không rõ vì sao mẫu phi lại nói vậy, bởi vì ta nghĩ Lan Dao rất đẹp, ta rất thích nàng, thế nhưng ta không dám vi phạm mệnh lệnh của mẫu phi, cho nên ta chỉ có thể xa xa nhìn nàng, nhìn nàng bị người khi dễ”

Dừng lại một hồi, Ngôn Tuấn bỗng nhiên lộ ra một loại thần sắc đầy thống khổ, thanh âm ách trứ, tiếp tục nói: “Ta nỗ lực đạt được đề vị, chỉ vì muốn cho nàng quá đặc hảo một chút. Ta đã cho nếu ta làm hoàng đế, có thể không sợ người khác nói cái gì,...thế nhưng ta sai lầm rồi, ta vẫn không thể thoát khỏi áp bách của thế tục, chịu không nổi những người đó nghị luận sau lưng, ta bắt đầu hoài nghi Lan Dao có phải hay

không có ý mê hoặc ta, nhưng ta bị nàng quản chế. Vì vậy ta bắt đầu đối xử tàn nhẫn với nàng, thậm chí đem nàng tống cho người khác, để tránh khỏi bị nàng mê hoặc. Sau lại nàng từ Tô quốc trở về, ta phát giác nàng thay đổi, nàng thích người kia, ta thập phần tức giận, ta khi đó mới biết được ta vẫn như cũ yêu nàng, thật buồn cười! Ta thế nhưng vì ngôn luận của thế tục....”

Nói đến đây, Ngôn Tuấn bỗng nhiên kinh ngạc rơi lệ

Nhớ đến tất cả tỷ tỷ đã gặp, Ngôn Thanh Y biết hẳn hẳn là nên xông lên giết cái người nam nhân trước mắt này, thế nhưng nhìn Ngôn Tuấn so với chính mình còn bi thống hơn, hẳn một câu cũng không nói nên lời, thậm chí bắt đầu cảm thấy hẳn thương cảm

Hàn Phàm Lâm đi tới bên người hẳn, móc ra khăn tay, thay hẳn lau đi nước mắt. Ngôn Thanh Y nhịn không được ôm lấy hẳn, vùi đầu vào trong lòng hẳn. Hẳn không muốn tin tưởng chuyện Ngôn Tuấn yêu tỷ tỷ là sự thật, hẳn muốn trốn khỏi nơi này

Hàn Phàm Lâm không nói gì, tùy ý hẳn ôm

Ngôn Tuấn quay đầu, nhìn Tô Thiếu Vân: “Khi ta biết Lan Dao thích người, ta căm hận người, nhưng hiện tại...”

Hẳn cúi đầu liếc nhìn Ngôn Lan Dao: “Người cho nàng vui sướng mà ta không cấp được, lại nói...ta hẳn là nên đa tạ người”

Vừa mới nói xong câu đó, Ngôn Tuấn sắc mặt đột nhiên tái nhợt, đè lại ngực, mồ hôi lạnh không ngừng túa ra từ trán hẳn.

Một lát sau, hẳn đề xuống đau đớn, ngẩng đầu, có điểm thờ hờn hờn nhìn Ngôn Thanh Y nói: “Thanh Y, ta mong người có thể mang ta cùng Lan Dao táng cùng một chỗ, ta đã lập di chiếu đem để vị truyền cho người, Ngôn quốc sau này do người quản lý”

Không nhìn ánh mắt của Ngôn Thanh Y trong lòng Hàn Phàm Lâm, Ngôn Tuấn đưa Ngôn Lan Dao văng vào bên trong giường, sau đó nằm xuống cạnh nàng, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Ngôn Thanh Y ngây người thật lâu, chậm rãi đi đến bên giường, run rẩy vươn tay để dưới mũi Ngôn Tuấn kiểm tra, phát giác khí tức của hẳn toàn bộ vô, Ngôn Thanh Y cả người ngây dại, miệng không ra được một lời.

Hẳn vẫn nghĩ đến giết Ngôn Tuấn vì Ngôn Lan Dao báo thù, đợi được người này chết trước mắt, hẳn một chút cảm giác hài lòng đều không có, chỉ có nồng đậm đau thương...Hẳn ngơ ngác trở lại bên người Hàn Phàm Lâm, sau đó ôm lấy hẳn lớn tiếng khóc rống

Tô Thiếu Vân cũng nhịn không được trong lòng đường Việt Phong rơi lệ

Trong tầm cung, tất cả mọi người không khỏi trầm mặc, cả không gian chỉ còn lại tiếng khóc của Ngôn Thanh Y cùng bầu không khí bi thương nồng đậm không thể tan đi.

27. Chương 27: Chia Lìa

Ngôn Thanh Y khóc một trận mới đột nhiên nhớ tới chính mình đang ôm Hàn Phàm Lâm khóc rống, hẳn vội vã buông Hàn Phàm Lâm, gục đầu xuống, ngập ngừng: “Ta...ta...”

“Ta biết người không phải cố ý ..xem ta như khăn tay mà dùng, yên tâm, ta không trách người” – Hàn Phàm Lâm mỉm cười

Ngôn Thanh Y ngẩng đầu, có chút cảm động nhìn hẳn, không biết mình nên nói cái gì

Hẳn từ nhỏ đã khuyết thiếu quan ái, mẫu phi qua đời sớm, từ nhỏ đến lớn cũng chỉ có Ngôn Lan Dao đối hẳn hảo, tuy rằng hẳn đối với Tô Thiếu Vân có hảo cảm, cũng thích cùng hẳn ở chung, thế nhưng lại không có cảm giác muốn ở lại, mà đối với Hàn Phàm Lâm, nhu tình của hẳn trong thời gian Ngôn Thanh Y cảm thấy bàng hoàng bất lực lại thật sâu thấm nhập đáy lòng hẳn ngay lúc hẳn không hề phòng bị, khiến Ngôn Thanh Y cảm thấy có thể tin cậy hẳn, dựa vào hẳn, khiến hẳn lúc này đối Hàn Phàm Lâm...tâm-động!

Hàn Phàm Lâm kỳ quái nhìn Ngôn Thanh Y đang ngơ ngác nhìn mình, quay đầu hỏi Đường Việt Phong: “Hiện tại làm sao bây giờ?”

Đường Việt Phong suy tư một hồi: “Ngôn Thanh Y đã nói hấn viết di chiếu truyền đế vị cho Ngôn Thanh Y, chúng ta trước tiên tìm phân di chiếu này đã”

Hàn Phàm Lâm trong mắt quang mang hiện lên: “Người muốn trợ hấn leo lên ngôi vị quân chủ Ngôn quốc?”

“Đang có ý này”

“Thế nhưng?” – Tô Thiệu Vân thoáng nhìn qua Ngôn Thanh Y còn đang xuất thần, quay đầu lại nói: “Thanh Y không cần thiết phải tiếp thu ngôi vị hoàng đế này”

“Trong hoàng tộc Ngôn quốc hiện tại, tôi có tư cách kế vị cũng chỉ có hấn, nếu không muốn Ngôn quốc rơi vào hỗn loạn, hấn chỉ có thể tiếp thu ngôi vị hoàng đế”

“Thế nhưng Thanh Y không hề được coi trọng, tuy nói Ngôn Tuấn lập di chiếu, chỉ sợ khi nói ra sẽ đưa tới phản đối của các đại thần” – Tô Thiệu Vân lo lắng

“Hơn nữa, Ngôn Tuấn đột nhiên băng hà, phải tuyên bố ra bên ngoài như thế nào để tránh những phiền phức không đáng cũng là một vấn đề” – Hàn Phàm Lâm tiếp lời

“Tuy rằng đây là một vấn đề, thế nhưng ta tin tưởng nếu Ngôn Tuấn đã lập di chiếu đem ngôi vị truyền cho Ngôn Thanh Y, tất nhiên đã an bài để hấn có thể thuận lợi đăng vị” – Đường Việt Phong ngữ khí chắc chắn

“Nga? Người làm sao biết?”

“Lúc chúng ta đến đây, Ngôn Tuấn tuyệt không kì quái, biểu hiện ra tựa hồ như cái chết của Ngôn Lan Dao đối hấn đã kích quá lớn, đến nỗi hấn đối với mọi thứ đều ngoảnh mặt làm ngơ. Thế nhưng theo góc nhìn khác, hấn sớm đã nghi ngờ chúng ta thế nào cũng sẽ đến, hấn chính là đang chờ chúng ta. Hấn mặc dù quyết tâm đi theo Ngôn Lan Dao vẫn không quên chính mình là vua của một nước, không quên trách nhiệm với Ngôn quốc, cho nên hấn nếu đã đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Ngôn Thanh Y, tất nhiên đã lo lắng chu đáo các loại tình huống, cũng đã an bài một số việc để giảm thiểu trở ngại đối với việc kế vị của Ngôn Thanh Y.”

“Theo lời người nói, nếu Ngôn Tuấn không quyết tâm đi theo Ngôn Lan Dao, mà là bày bẫy rập chờ chúng ta, chúng ta đây chẳng phải sớm bị bắt?” – Hàn Phàm Lâm kinh ngạc

Đường Việt Phong gật đầu

“Chúng ta đã đánh giá thấp tài năng của Ngôn Tuấn, dựa theo năng lực của hấn làm quân chủ một quốc gia, có thể sẽ đem Ngôn quốc dần dần cường đại. Hấn nếu không giết chúng ta, chúng ta nên bang trợ Thanh Y leo lên đế vị, hảo hảo mà thống trị Ngôn quốc, đây là mong muốn của hấn đối với chúng ta, cũng là lý do hấn không giết chúng ta, là điều kiện yêu cầu chúng ta báo đáp” – Tô Thiệu Vân cảm than

“Nói như vậy...Ngôn Tuấn không phải là một kẻ rất lợi hại sao?” – Hàn Nguyệt lòng còn sợ hãi, nói

“Nếu hấn không chết chính là một cường địch” – Đường Việt Phong nhìn Ngôn Tuấn đang an tĩnh nằm trên giường, nói

Tất cả mọi người không khỏi trầm mặc

Một lát sau, Hàn Nhật hỏi: “Chủ tử, chúng ta hiện tại làm gì bây giờ?”

“Chờ”

“Chờ?” – Hàn Nhật không khỏi mở to hai mắt: “Chờ cái gì?”

“Chờ người tới tìm chúng ta” – Tô Thiệu Vân một bên ngồi xuống, một bên nói

“A?” – Hàn Nhật, Hàn Nguyệt không hiểu ra sao, căn bản không biết chủ tử lại làm cái gì bí hiểm

Hàn Phàm Lâm suy nghĩ một chút, sau đó khẽ cười, lôi kéo Ngôn Thanh Y vừa mới hồi phục tinh thần, không khách khí ngồi phịch xuống ghế

“Chúng ta ngồi đây làm gì?” – Ngôn Thanh Y hỏi

“Đợi lát nữa người sẽ biết”

Nghe vậy, Ngôn Thanh Y lộ ra biểu tượng như bọn Hàn Nhật, hiển nhiên cũng không rõ ý tứ của bọn họ

Bọn người Hàn Nhật cứ như vậy nhìn chủ tử mình khí định thần nhàn ngồi tại chỗ chờ, trong lòng nghi hoặc cực kỳ

Hùng đông vừa lên, ngoài cửa rốt cuộc truyền đến tiếng bước chân, Tô Thiểu Vân cùng Đường Việt Phong liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng đứng lên

Hàn Phàm Lâm cũng đứng lên theo

Nghe được tiếng bước chân, Ngôn Thanh Y không khỏi có chút sốt ruột. Ngôn Tuấn theo tỷ tỷ tự tử, người trong cung chắc chắn sẽ nghĩ bọn họ giết mà bắt bọn họ. Hắn đang muốn mở miệng kêu nạn người Tô Thiểu Vân đào tẩu, thấy hắn lo lắng như vậy, Hàn Phàm Lâm nói: “Đừng sợ, không có việc gì”

Ngôn Thanh Y nhìn hắn, không quá tin tưởng lời Hàn Phàm Lâm nói

Đúng lúc này, có người đi đến

Ngôn Thanh Y ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy người kia thân hình cao lớn, tướng mạo uy vũ, hắn nhận được người này chính là Đại tướng quân Ngôn quốc – Ngôn Hạng

Ngôn Hạng sau khi tiến đến liền đối Ngôn Thanh Y hành lễ, cung kính nói: “Hoàng thượng!”

Tuy rằng tối hôm qua Ngôn Thanh Y cũng nghe Ngôn Tuấn nói truyền ngôi vị hoàng đế cho mình, thế tại trong ý thức của hắn, một điểm cũng không có tự giác của hoàng đế, lúc này hắn không khỏi có chút khiếp đảm, lắp bắp: “Chiếu tướng, ta...ta không muốn làm hoàng đế, không bằng...”

Hắn còn chưa nói hoàn, Ngôn Hạng nghiêm mặt cắt đứt hắn: “Hoàng thượng, người sao có thể nói như vậy? Nếu tiên hoàng đem ngôi vị truyền cho người, người nên có trách nhiệm của vua một nước, đưa Ngôn quốc chúng ta thống trị hảo”

“Cái kia Ngôn...” – Ngôn Thanh Y vốn muốn nói Ngôn Tuấn, nhưng vừa nghĩ đến tại trước mặt Ngôn Hạng thẳng hô tên Ngôn Tuấn không tốt cho lắm, không thể làm gì khác hơn là đổi giọng, có chút không được tự nhiên nói: “Ta nghĩ đại ca hắn cũng chưa lo lắng rõ ràng, cho nên...”

Ngôn Hạng lần thứ hai cắt đứt hắn, có chút trầm thống nói: “Hoàng thượng, tiên hoàng tự làm ra quyết định này ta không có cách nào khác ngăn cản, thế nhưng nếu hoàng đế đem ngôi vị truyền cho người, tin rằng hắn mong muốn hoàng thượng người có thể thống trị hảo Ngôn quốc. Huống hồ trong hoàng tộc chỉ còn lại người, lẽ nào hoàng thượng muốn Ngôn quốc chúng ta vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà tứ phân ngũ liệt? Ta không thể không nói thật, tuy rằng theo ta thấy năng lực hoàng thượng so ra kém tiên hoàng, thế nhưng vì thần sẽ tận sức cố gắng bang trợ hoàng thượng, thỉnh hoàng thượng vì Ngôn quốc mà không nên chối từ”

Ngôn Thanh Y do dự, dù sao hắn cũng là người Ngôn quốc, hắn cũng không muốn nhìn thấy Ngôn quốc rơi vào phân liệt. Hắn vô ý thức nhìn về phía Tô Thiểu Vân, mong hắn có thể cho chính mình một ý kiến

Thấy hắn như vậy hoảng loạn, Tô Thiểu Vân ôn nhu nói: “Thanh Y, người có muốn giúp tỷ tỷ người thoát khỏi ác tiếng ‘yêu nghiệt’?”

Nghe vậy, Ngôn Thanh Y không khỏi nhàn tình sáng lên, có chút vui sướng hỏi: “Ý của người là...?”

“Nếu người muốn vì tỷ tỷ thoát khỏi ác danh ‘yêu nghiệt’, người phải trở thành hoàng đế Ngôn quốc”

“Vì sao?” – Ngôn Thanh Y mê hoặc

“Biện pháp tốt nhất để đối phó lời đồn chính là lời đồn. Chỉ cần người làm hoàng đế, người có thể lợi dụng quyền lợi trên tay người chạm rãi cải biến cái nhìn của mọi người, vì tỷ tỷ người đòi lại công đạo, cũng có thể phòng ngừa loại sự tình này phát sinh lần thứ hai. Huống hồ nhân sinh trên đời, việc nên làm thì cần phải làm, như vậy nhân sinh mới trở nên có ý nghĩa. Nếu vậy, ta tin tưởng Lan Dao dưới Cửu tuyền cũng sẽ thoải mái hơn” – Tô Thiểu Vân chậm rãi giải thích

Một phen nói lệnh Ngôn Thanh Y nhất thời nhiệt huyết sôi trào, hắn có chút kích động nói: “Đúng, ta không thể để tỷ tỷ mãi đeo ác danh ‘yêu nghiệt’”

Ngôn Hạng nhìn Ngôn Thanh Y thoáng cái đã trở nên thập phần có ý chí chiến đấu, không khỏi bội phục nhìn về phía Tô Thiếu Vân, vừa nhìn, hắn không khỏi ngây dại

Ngôn Lan Dao cũng là mỹ nhân có danh tiếng, tuy nhiên Ngôn Hạng nhìn thấy nàng cũng sẽ không có cảm giác kinh diễm, nhưng Tô Thiếu Vân cho hắn cảm giác không chỉ kinh diễm, mà là một loại cảm giác không cách nào có thể hình dung

Bởi vì trong ánh mắt Ngôn Hạng chỉ thuần khiết sùng kính, cho nên Đường Việt Phong cũng không ngại hắn như vậy nhìn chằm chằm Tô Thiếu Vân. Hắn chuyển hướng Tô Thiếu Vân nói: “Nếu Ngôn Tuấn đã an bài tất cả, như vậy chúng ta cũng không tiện nhúng tay vào chuyện Ngôn quốc”

Tô Thiếu Vân biết ngụ ý hắn là bọn họ hắn là nên quay về Thụy Phong, thế nhưng hắn lo lắng cứ như vậy bỏ lại Ngôn Thanh Y một mình ở Ngôn quốc. Tuy rằng Ngôn Hạng sẽ bang trợ hắn, thế nhưng quan niệm thâm căn cố đế của mọi người trong thoáng chốc rất khó cải biến, hơn nữa cá tính Ngôn Thanh Y thiếu trầm ổn, nếu đến lúc đó có cái gì phiền phức, hoặc là hắn có cái gì ngoài ý muốn, bản thân hắn sẽ thật có lỗi với Ngôn Lan Dao.

Tô Thiếu Vân suy nghĩ một chút, nhìn phía Hàn Phàm Lâm

Hàn Phàm Lâm bị hắn nhìn như vậy, lập tức hiểu được ý hắn, vì vậy hắn hỏi: “Người muốn ta ở lại Ngôn quốc?”

Tô Thiếu Vân gật đầu

“Lý do?”

“Sự thông minh của người có thể bù đắp thiếu sót của Thanh Y, ta tin tưởng có người bang trợ, hắn càng dễ dàng tiếp quản Ngôn quốc”

Hàn Phàm Lâm trầm ngâm

Thấy hắn trầm mặc, Tô Thiếu Vân nói: “Người biết ta xem người là bằng hữu, ta mong người sẽ sống hảo, có đôi khi thay đổi hoàn cảnh sinh hoạt có thể đem một số chuyện không thoải mái cấp quên”

“Chuyện đó ta đã không nhớ rõ”

“Phải không? Người tự nói mình đã quên nó, thế nhưng trên thực tế người còn nhớ rõ. Nếu chuyện đó có thể dễ dàng quên như vậy, đó đều không phải là người”

Hàn Phàm Lâm nhìn nhân thần trong suốt của Tô Thiếu Vân, đột nhiên cười: “Nghĩ không ra người còn lý giải ta hơn cả bản thân ta”

Tô Thiếu Vân cũng cười, hắn hỏi: “Vậy ý của người?”

“Ta đáp ứng, để có thể chân chính quên chuyện không thoải mái này. Hiện tại khó có được cơ hội tốt như vậy, ta thế nào lại không nắm chặt?”

“Cảm tạ!” – Tô Thiếu Vân chân thành tạ ơn

“Chúng ta không phải đều là bằng hữu sao? Người cảm tạ ta làm gì? Lẽ nào người chỉ biểu hiện xem ta là bằng hữu, nhưng tâm thì không?” – Hàn Phàm Lâm làm bộ thương tâm nói

Nghe vậy, Tô Thiếu Vân cười khẽ, không nói gì

Ngôn Thanh Y một bên vẫn lưu ý đối thoại của bọn họ, nghe đến Hàn Phàm Lâm nguyện ý ở lại Ngôn quốc, ngực không hiểu sao lại tràn ra cảm giác mừng như điên, trên mặt không khỏi hiện ra vui mừng

Biến hóa của hắn đều rơi vào trong mắt Tô Thiếu Vân, tự nhiên cũng biết hắn đối với Hàn Phàm Lâm có ý, vốn định lặng lẽ nói việc này cho Hàn Phàm Lâm, nhưng ngẫm nghĩ lại, lại thấy có đôi khi, duyên phận nếu trùng mục tiêu đã định trước, nếu hữu duyên tự nhiên có thể cùng một chỗ, nếu là vô duyên...cho dù người bên ngoài vì bọn họ tác hợp cũng là vô dụng, cho nên cuối cùng, Tô Thiếu Vân vẫn là lựa chọn im lặng

Tô Thiếu Vân chuyển hướng Ngôn Hạng: “Chiếu tướng không ngại ta để một vị bằng hữu lưu lại chứ?”

Ngôn Hạng nhìn thoáng qua Hàn Phàm Lâm: “Ta không ngại có người bang trợ hoàng thượng, chỉ cần không có dị tâm là được”

Nghe vậy, Hàn Phàm Lâm thử hỏi: “Chiếu tướng, ta có một vấn đề muốn hỏi người một chút, được chứ?”

“Vấn đề gì?”

“Kỳ thực ta thấy chiếu tướng người có thể trở thành hoàng đế, vì sao...?”

Hàn Phàm Lâm còn chưa nói hoàn, Ngôn Hạng vẻ mặt tức giận cắt lời hắn: “Nhà chúng ta đời đời thuần phục hoàng tộc, cho tới bây giờ chưa từng có bất luận cái gì long phản nghịch, người nói vậy là có ý tứ gì?”

“Chiếu tướng thỉnh bớt giận, ta không có ý tứ khác, chỉ là có điểm hiếu kỳ mà thôi. Trung tâm của chiếu tướng thực sự là làm cho người ta kính nể!” – Hàn Phàm Lâm vội vã giải thích

Nghe vậy, Ngôn Hạng sắc mặt mới hòa hoãn một chút

“Vậy làm phiên chiếu tướng chiếu cố vị bằng hữu này của ta” – Tô Thiếu Vân ôm quyền nói

Ngôn Hạng hoàn lễ, có chút do dự hỏi: “Thỉnh cho biết các người là ai?”

Đường Việt Phong cùng Tô Thiếu Vân nhìn nhau, sau đó Đường Việt Phong lên tiếng: “Tại hạ Đường Việt Phong”

“Người là quốc chủ Thụy Phong quốc?” – Ngôn Hạng khiếp sợ

Đường Việt Phong gật đầu: “Không sai”

Ngôn Hạng ngạc nhiên ngẩn ra, hắn thế nào cũng không hiểu được đường đường quốc chủ Thụy Phong vì sao lại ở trong hoàng cung Ngôn quốc?

Tô Thiếu Vân giao hoàn việc cho Ngôn Thanh Y, bọn người Đường Việt Phong liền teo đường cũ ra khỏi hoàng cung, lên đường trở lại Thụy Phong

Chờ bọn họ đi được một hồi lâu sau, Ngôn Hạng mới hồi phục lại tinh thần, hắn thì thào tự nói: “Kỳ quái! Thực sự là kỳ quái!”

Hàn Phàm Lâm thở dài, như vậy từ biệt, không biết đến bao giờ mới có thể tái kiến

Giữa lúc hắn còn đang trầm tưởng niệm, bỗng thoáng thấy Ngôn Thanh Y yên lặng nhìn mình, hắn không khỏi kỳ quái hỏi: “Có việc sao?”

Ngôn Thanh Y mặt đỏ lên, vội vã cúi đầu, vô thức nói: “Không có việc gì”

“Thật không có việc gì?”

“Không có việc gì”

Nhìn Ngôn Thanh Y đỏ mặt, Hàn Phàm Lâm trong lòng khẽ động, hắn sẽ không là đối mình có ý tứ chứ?

Qua vài ngày đường, ngày hôm đó, đoàn người Đường Việt Phong đi đến giáp giới giữa Triệu quốc và Tô quốc

“Còn bao lâu mới có thể trở về Thụy Phong?” – Đường Việt Phong hỏi Hàn Nhật

Hàn Nhật suy nghĩ một chút, đáp: “Khoảng chừng mười ngày nữa là có thể trở về Thụy Phong”

Đường Việt Phong trầm ngâm, nhìn thoáng qua Tô Thiếu Vân đã có chút mệt mỏi, nói: “Phân phó xuống dưới, nghỉ ngơi một hồi lại đi”

“Vâng!”

Phân phó xong, Đường Việt Phong đi tới bên Tô Thiếu Vân, đau lòng hỏi: “Người cảm thấy thế nào?”

Tô Thiếu Vân cười cười, nắm lấy bàn tay hắn đang vuốt ve trên mặt: “Hoàn hảo, chỉ là có điểm mệt mà thôi”

“Nhấn nài thêm vài ngày nữa là chúng ta có thể trở về” – Đường Việt Phong kéo hấn vào lòng nói

“Ân” – Tô Thiếu Vân tựa trên người hấn, nhắm mắt lại khẽ đáp

Nghỉ ngơi một hồi, bọn người Đường Việt Phong đang muốn khởi hành, đột nhiên từ trong rừng toát ra một đám người, đưa bọn họ vây vào giữa

Đường Việt Phong biến sắc, không cần hấn phân phó, tùy tùng được huấn luyện lập tức tản ra, ngưng thần đề phòng

Một lát sau, những người vây bắt bọn họ tách ra một con đường, một con ngựa trắng từ phía sau đoàn người chậm rãi đi ra

Đường Việt Phong nhìn người nọ, không khỏi chau mày, vô thức nắm chặt tay Tô Thiếu Vân

Người ngồi trên ngựa phục sức hoa lệ, hình dáng tuấn lãng, nháy cũng không nháy mắt nhìn chăm chăm Tô Thiếu Vân

Tô Thiếu Vân âm thầm thở dài, xem ra đường về có biến

Hấn nhìn người trên ngựa, hỏi: “Sao lại rảnh rồi chạy đến đây?”

Người nọ không trả lời, như trước nhìn Tô Thiếu Vân, một lát sau, hấn liếc nhìn Đường Việt Phong, đối Tô Thiếu Vân nói: “Quả nhiên là người! Quả nhiên là người! Ta lúc trước luôn nghĩ trời xanh thực sự trêu người, cho người một đôi mắt đẹp nhưng lại cho người hình dạng thực bình thường, ai biết nguyên lai là người một mực lừa gạt thể nhân, ta đang suy nghĩ...có đúng hay không chỉ có hấn người mới không lừa gạt”

“Người nói sai rồi, ta cũng có lừa dối hấn”

“Hừ!” – Người nọ hừ một tiếng, hiển nhiên không tin hấn nói

“Triệu Duy Chi, người ở chỗ này tập kết binh mã chờ chúng ta, đến tột cùng là muốn như thế nào?” – Đường Việt Phong trầm giọng hỏi

Triệu Duy Chi nhìn về phía Đường Việt Phong: “Muốn thế nào? Lẽ nào người còn không biết mục đích của ta?”

“Người nghĩ ta sẽ đơn giản cho người đạt được mục đích?”

“Người sẽ không, nhưng người ngựa của ta nhiều hơn người, cho dù các người có thể ừa tiến vừa sát một đường cũng sẽ tử thương thảm trọng, huống hồ...” – Triệu Duy Chi chuyển hướng Tô Thiếu Vân, có chút ghen tỵ nói: “Hấn sẽ không để người có bất cứ điều gì nguy hiểm, nói như vậy, mục đích của ta muốn đạt được không khó”

“Đề tiện!” – Đường Việt Phong rửa một tiếng, nhưng hấn biết Triệu Duy Chi nói không sai. Hấn biết rõ thái độ làm người của Tô Thiếu Vân, nhưng nói hấn làm sao có thể nhấn tâm cứ như vậy lưu lại Tô Thiếu Vân một người, chính mình quay về Thụy Phong?

Hấn định quay đầu lại đối Tô Thiếu Vân nói điều gì, thế nhưng hấn vừa mới nghĩ quay đầu lại bỗng nhiên cảm thấy ót đau xót, cảm giác mê muội ùn ùn kéo đến, trước khi lâm vào hôn mê, hấn mở to hai mắt nhìn về phía sau, Tô Thiếu Vân hai mắt soanh lệ, nắm chặt tay hấn, trong lòng thống khổ vạn phần

Thiếu Vân, Thiếu Vân của ta, người vì sao luôn một mình gánh chịu kiếp nạn? Vì sao? Lẽ nào người không biết ta sẽ đau lòng hay sao? Người có nghĩ đến cảm thụ của ta hay không? Đường Việt Phong ở trong lòng kêu to, cổ gấn mở to hai mắt, nhưng rốt cuộc đánh không lại cái loại cảm giác mê muội này, chậm rãi nhắm hai mắt lại, tay hấn vẫn như cũ nắm chặt tay Tô Thiếu Vân không chịu buông ra

“Chủ tử!” – Hàn Nhật, Hàn Nguyệt một bên kêu to, một bên kinh nghi nhìn Tô Thiếu Vân

Tô Thiếu Vân không để ý tới bọn họ, cúi đầu hôn lên môi Đường Việt Phong, cố sức bài khai tay hấn, sau đó đem hấn giao cho hai huynh đệ Hàn Nhật, dùng một loại mệnh lệnh ngữ khí nói: “Ta muốn các người lấy cả tính mệnh đảm bảo đưa Việt Phong an toàn trở về Thụy Phong”

Hai huynh đệ Hàn Nhật đỡ Đường Việt Phong, cung kính nói: “Đã biết, Vân chủ tử”

Bọn họ lúc đầu nghi hoặc tại sao Tô Thiếu Vân lại đánh ngất Đường Việt Phong, hiện tại đều đã đoán được nguyên nhân. Dựa theo tính cách Đường Việt Phong, hẳn sẽ không đơn giản để Tô Thiếu Vân độc lưu lại, hẳn có thể liều mạng để mang Tô Thiếu Vân đi. Thế nhưng bọn Hàn Nhật biết rõ, cơ hội chạy trốn của bọn họ rất nhỏ, Tô Thiếu Vân làm như vậy, không thể nghi ngờ là muốn mang thương tổn giảm đến thấp nhất. Lúc này trong lòng bọn họ chỉ có cảm giác hết sức vô lực, khiến bọn họ ép tới hầu như không thở nổi

Tô Thiếu Vân lần thứ hai liếc nhìn Đường Việt Phong đang hôn mê, sau đó cũng không quay đầu lại, hướng Triệu Duy Chi đi đến

Triệu Duy Chi xuống ngựa, nhìn Tô Thiếu Vân từng bước một hướng hắn đi tới

Đến khi Tô Thiếu Vân đã đến bên người, hắn còn muốn nói gì đó, nhưng thỉnh linh bị Tô Thiếu Vân dùng một thanh chủ thủ sắc bén đặt ngay cổ, hắn nhất thời biến sắc: “Người...”

Tô Thiếu Vân không để ý tới hắn, đối Hàn Nhật quát: “Nhanh đem Việt Phong đi mau!”

Bọn người Hàn Nhật ngẩn ngơ, một lát sau phục hồi tinh thần lại, Hàn Nguyệt vui vẻ nói: “Vân chủ tử, người bắt cóc Triệu Duy Chi ý là chúng ta có thể cùng nhau đi!”

Tô Thiếu Vân cười khở, nếu như bắt cóc Triệu Duy Chi có thể an toàn ly khai, hắn đã không cần phải đánh ngất Đường Việt Phong, bởi vì hắn biết rõ, nếu quá ép buộc Triệu Duy Chi, chỉ sẽ dẫn đến lương bại câu thương, hắn lắc đầu: “Ta không đi, các người nhanh lên một chút!”

“Vì sao?” – Hàn Nguyệt không giải thích được hỏi

“Không nên hỏi vì sao, đi mau!” – Tô Thiếu Vân cả tiếng quát

Hàn Nguyệt còn muốn nói cái gì, Hàn Nhật kéo lấy hắn, sau đó đỡ Đường Việt Phong vào mã xa

“Phiền người ra lệnh cho người của người nhường đường, thả họ đi!” – Tô Thiếu Vân đối Triệu Duy Chi nói

Triệu Duy Chi thần sắc phức tạp nhìn hắn một cái, vung tay lên, người hắn mang đến lập tức nhượng ra một con đường đi ra

“Vân chủ tử bảo trọng!”

Hàn Nhật nói xong liền xoay người lên ngựa, phân phó tùy tùng giục ngựa hướng Thụy Phong quốc phóng đi

Nhìn bóng lưng dần dần xa, Triệu Duy Chi nhìn thẳng vào mắt Tô Thiếu Vân hỏi: “Người vì sao bắt ta? Người sợ ta không để Đường Việt Phong đi sao? Người không tin nhiệm vụ như thế sao?”

Nói xong lời cuối, Triệu Duy Chi không khỏi có chút thương tâm

Nhìn bóng người đã hoàn toàn biến mất, Tô Thiếu Vân chậm rãi nói: “Ta không phải không tin người, thế nhưng theo như lời người vừa nói, ta không để Việt Phong có bất luận nguy hiểm gì”

28. Chương 28: Quân Phi

Tô Thiếu Vân dùng thanh chủ thủ sắc bén để trên cổ Triệu Duy Chi, nhìn thái dương dần dần lên cao, phỏng đoán bọn người Đường Việt Phong cách đủ xa để thoát hiểm.

Triệu Duy Chi cũng không nói gì, lẳng lặng đứng ở nơi đó, dùng nhãn thần thăm dò nhìn chằm chằm dung mạo xinh đẹp xuất trần của Tô Thiếu Vân

Rốt cục, Tô Thiếu Vân buông chủ thủ trong tay xuống

Tùy tùng của Triệu Duy Chi vừa định tiến lên chế trụ hắn, Triệu Duy Chi huy phát tay, ý bảo mọi người lui ra, sau đó đối Tô Thiếu Vân nói: “Đi thôi”

Nói xong, hắn xoay người hướng về tọa kỵ của bản thân

Tô Thiếu Vân không nói một lời đi theo phía sau hắn

Triệu Duy Chi xoay người lên ngựa, sau đó đưa tay cho Tô Thiếu Vân

Tô Thiếu Vân do dự một chút: “Ta muốn tự cưỡi ngựa”

Triệu Duy Chi không lên tiếng, chỉ yên lặng nhìn hần

Âm thầm thở dài một tiếng, Tô Thiếu Vân không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ đưa tay để vào trong bàn tay Triệu Duy Chi

Nắm bàn tay có chút băng lãnh của Tô Thiếu Vân, Triệu Duy Chi nhìn một hồi, sau đó đem Tô Thiếu Vân kéo lên ngựa, đưa hần ôm vào trong lòng mình

Tô Thiếu Vân không được tự nhiên từ chối một chút, Triệu Duy Chi thoáng dùng sức, đưa hần ôm chặt, thấp giọng: “Ta chỉ là muốn như vậy ôm người mà thôi, người vì sao phải tuyệt tình như thế?”

Nghe vậy, Tô Thiếu Vân ngừng giãy dụa, Triệu Duy Chi để cằm lên vai hần, tham lam hít sâu hương thơm nhàn nhạt tỏa ra từ người hần.

Cảm giác thân thể Tô Thiếu Vân rõ ràng cứng đờ, Triệu Duy Chi thở dài, ngẩng đầu lên, ôm chặt lấy hần, vung mã tiên hướng về Triệu quốc

.....

Tô Thiếu Vân phiền chán trong cung điện đi tới đi lui. Từ ngày trở lại Triệu quốc, Triệu Duy Chi liền giam lỏng hần trong cung, tuy không hạn chế hành động của hần, nhưng cũng không nhượng hần tiếp xúc với bất cứ thứ gì ngoại giới.

Vốn chuyện này cũng nằm trong dự liệu của Tô Thiếu Vân, hần cũng định im lặng đứng trong hoàng cung, chậm rãi nghĩ biện pháp ly khai, nhưng hết lần này tới lần khác, mỗi lần nhớ đến đây lại khiến hần nghĩ đến việc quên không nói cho Đường Việt Phong về việc Chiêu Cơ là gian tế Tô quốc.

Hần vạn phần hối hận, vì sao chuyện quan trọng như thế lại quên được chứ!!? Hiện tại hần lại kẹt trong Triệu quốc, làm sao để thông báo cho Đường Việt Phong chuyện này?

Vốn có thể chậm rãi nghĩ biện pháp ly khai Triệu quốc, nhưng hiện tại việc ly khai Triệu quốc lại trở nên gấp gáp như ngồi trên đồng lửa

“Người đang làm gì?” – Phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm

Tô Thiếu Vân dừng lại bước chân, không cần quay lại cũng biết chủ nhân thanh âm là Triệu Duy Chi, bởi vì ngoại trừ hần, không ai có thể tùy tiện đi vào nơi cung điện hần đang trụ.

Tô Thiếu Vân trầm mặc không nói, cũng không quay đầu lại

Triệu Duy Chi chậm rãi tiến đến trước mặt hần, hỏi: “Mấy ngày nay ta xem người tựa hồ có tâm sự, phiền não chuyện gì sao?”

“Người sẽ không muốn biết đâu” – Tô Thiếu Vân nói

“Ta sẽ không muốn biết?” – Triệu Duy Chi hơi run người một chút: “Sao lại nói vậy?”

Tô Thiếu Vân cười khê: “Nếu như ta nói cho người ta là đang phiền não làm sao ly khai Triệu quốc, người nói người có muốn biết hay không?”

“Người!” – Nghe vậy, Triệu Duy Chi không khỏi tức giận, cả tiếng: “Người đừng mơ tưởng ta sẽ thả người đi!”

Tô Thiếu Vân quay đầu, cũng không xem Triệu Duy Chi đang tức giận đỏ bừng: “Ta biết”

“Người nếu biết, đừng tốn sức nghĩ ly khai nữa!”

Tô Thiếu Vân không đáp lời

“Chết tiệt!”

Triệu Duy Chi tức giận, cố sức ôm chặt lấy hần, hung hăng hôn lên đôi môi mềm mại của hần

Tô Thiếu Vân ngây người một chút, sau đó ý thức bản thân đang bị xâm phạm, hấn vội dùng lực đẩy Triệu Duy Chi ra

Triệu Duy Chi tuy bị hấn đẩy ra, nhưng lập tức liền bắt được cổ tay Tô Thiếu Vân, đưa hấn xả nhập vào lòng mình

“Buông ra!” – Tô Thiếu Vân có chút kinh hoàng la lên

Tuy rằng Tô Thiếu Vân bị cầm tham chính, nhưng hàng ngày Triệu Duy Chi vẫn luôn dùng lễ tương đãi hấn, không hiểu hôm nay có chuyện gì lại khiến hấn nảy sinh hành động khác thường.

Triệu Duy Chi cố sức đè lại Tô Thiếu Vân đang giãy dụa, kéo hấn đến bên giường, đặt hấn nằm xuống

Cảm giác được khí tức Triệu Duy Chi phả lên mặt mình, Tô Thiếu Vân trong ngực không khỏi kinh hoảng. Hấn rõ ràng biết nếu Triệu Duy Chi cưỡng ngạnh ép buộc, bản thân hấn cũng vô lực chống lại

“Người buông!”

Nhìn Tô Thiếu Vân vẻ mặt kinh hoàng, Triệu Duy Chi dần dần bình tĩnh trở lại

Nhận thấy được biến hóa của hấn, Tô Thiếu Vân cũng dần buông tha giãy dụa

Tuyệt mỹ dung nhan gần trong gan tấc, con ngươi trong suốt, lông mi như phiên, Triệu Duy Chi chỉ cảm thấy ngây dại

Hấn chậm rãi cúi đầu xuống, vùi vào cổ Tô Thiếu Vân, nhẹ nhàng hôn

Tô Thiếu Vân thân thể cứng đờ, chuẩn bị nói gì đó, Triệu Duy Chi lại đột nhiên buông hấn ra, dời thân thể nằm sang bên cạnh

Tô Thiếu Vân muốn nói, nhưng lại không biết phải nói gì, không thể làm gì khác hơn là im lặng

Trong khoảng thời gian ngắn, trong đại điện một mảnh yên tĩnh

Qua đã lâu, Triệu Duy Chi không cam lòng hỏi: “Đường Việt Phong có cái gì tốt? Ta có gì kém hấn chứ?”

Tô Thiếu Vân không trả lời ngay, một lát sau mới nói: “Người rất tốt!”

“Hừ!” – Triệu Duy Chi hừ một tiếng: “Nếu ta tốt, người vì sao không thể quên đi Đường Việt Phong, an tâm ở lại Triệu quốc?”

“Quên hấn?” – Tô Thiếu Vân thấp giọng

“Đúng! Quên hấn, sau đó chỉ nghĩ đến ta!” – Triệu Duy Chi bay qua trên người Tô Thiếu Vân, nhìn thẳng mắt hấn nói

Tô Thiếu Vân giương mắt nhìn Triệu Duy Chi lúc này như trẻ con, lắc đầu, có chút mê vông nói: “Ta có thể nào quên hấn? Quên hấn, chẳng khác nào quên hết vui mừng, quên hết cảm xúc, sinh mệnh ta cũng chỉ còn lại thống khổ”

Nghe vậy, Triệu Duy Chi thần sắc phức tạp nhìn Tô Thiếu Vân thật lâu, sau đó đột nhiên tại trên môi Tô Thiếu Vân hôn nhẹ, cũng không chờ hấn kịp phản ứng, xoay người rời khỏi giường, hờn dỗi: “Mặc kệ người quên hay không quên hấn, ta cũng sẽ vĩnh viễn đem người giữ bên người, không cho người đi, người nhớ kỹ điểm này”

Nói xong hấn cũng không quay đầu mà lỵ khai

Tô Thiếu Vân không khỏi cười khổ, hấn biết Triệu Duy Chi đối hấn thâm tình, cũng biết hấn đối mình phi thường tốt, thẳng thắn mà nói cảm tình hấn đối với mình không thua gì Đường Việt Phong, nhưng đáng tiếc trong tâm hấn bây giờ đã có Đường Việt Phong, đã không bao giờ....nữa có thể chứa bất luận kẻ nào, bản thân nhất định chỉ có thể cô phụ hấn

Aiz....!

Tô Thiếu Vân nhắm mắt lại, lẳng lặng nằm trên giường

Đột nhiên, Tô Thiệu Vân cảm giác có người chăm chú nhìn mình. Lúc đầu hắn tưởng là Triệu Duy Chi đi rồi quay lại, cũng chẳng lưu ý, như trước nhắm mắt lại

Một lát sau, hắn cảm giác có gì không đúng, người này không giống Triệu Duy Chi

Hắn mở mắt, nhìn về phía người kia

Chỉ thấy một gã thiếu niên tuấn tú nhìn không chuyển mắt chăm chăm hắn. Thiếu niên tựa hồ không nghĩ tới Tô Thiệu Vân bất ngờ tỉnh lại, thấy Tô Thiệu Vân mở to hai mắt nhìn mình, hắn không khỏi chân tay luống cuống

“Người là ai?” – Tô Thiệu Vân ôn nhu hỏi

Hắn biết Triệu Duy Chi phân phó qua không cho người tùy tiện vào cung điện, hiện tên thiếu niên này hiển nhiên là lén mà vào

Thiếu niên chỉ là ngơ ngác nhìn Tô Thiệu Vân, không trả lời

Thấy thế, Tô Thiệu Vân không thể làm gì khác hơn là lặp lại câu hỏi: “Có thể nói cho ta biết, người là ai không?”

Thiếu niên phục hồi tinh thần lại, ngập ngừng: “Ta là Quân Phi”

“Quân Phi? Người tìm ta có việc sao? Triệu Duy Chi gọi người tới đây?”

“A!” – Quân Phi kêu to, hắn hiện tại mới nhớ chính mình là lén chạy vào đây

“Ta....” – Hắn quanh co một hồi, đột ngột nói: “Người rất đẹp, ta phải đi, nếu không lát nữa bị người bắt được sẽ rất thảm!”

Nói xong hắn quay đầu chạy ra ngoài

“Chờ một chút!” – Tô Thiệu Vân vội vã gọi hắn lại

Quân Phi không để ý tới hắn, gấp gấp gấp gấp chạy ra ngoài

Giữa lúc Tô Thiệu Vân tiếc hận cứ như vậy để hắn đi, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân vội vã

Hắn ngẩng đầu nhìn, phát hiện Quân Phi đã đi nhưng lại quay lại

Tô Thiệu Vân từ trên giường đứng dậy muốn nói gì, nhưng phát hiện Quân Phi lúc này gấp đến độ như kiến thượng chảo nóng, tại trong cung điện chạy tới chạy lui, tựa hồ muốn tìm địa phương để trốn

Tô Thiệu Vân cảm thấy thập phần kì quái, đi qua bắt lấy tay hắn hỏi: “Người làm sao vậy?”

“Ta...”

Quân Phi còn chưa kịp nói, bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân, nhất thời khiến hắn càng thêm sốt ruột, định bỏ qua tay Tô Thiệu Vân, chui xuống dưới giường

“Đừng sợ! Đừng sợ! Không có việc gì!”

Tuy rằng không biết hắn là sợ cái gì, nhưng Tô Thiệu Vân đã nghe ra tiếng bước chân là của Triệu Duy Chi, vì vậy liền trấn an Quân Phi

Quân Phi run rẩy một chút, đang định nói cái gì, lúc này người bên ngoài đã đi đến

“Các người đang làm gì?” – Triệu Duy Chi đang ôm tấu chương, tức giận quát

Quân Phi vừa quay đầu lại, thấy gương mặt bình tĩnh khác thường của Triệu Duy Chi, càng thêm kinh hoàng, bỏ ra tay Tô Thiệu Vân, ‘đồng’ một tiếng quỳ trên mặt đất, gục đầu xuống không dám nhìn Triệu Duy Chi

Tô Thiệu Vân trong lòng vô cùng kinh ngạc, liếc nhìn Triệu Duy Chi, lại liếc mắt nhìn Quân Phi đang quỳ trên mặt đất, sau đó đưa tay định nâng Quân Phi đứng dậy

Quân Phi lại như thế nào cũng không dám đứng lên

Tô Thiếu Vân không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Triệu Duy Chi

Triệu Duy Chi buông tấu chương xuống bàn, nhìn thoáng qua Tô Thiếu Vân, sau đó mới nói: “Đứng lên đi!”

Quân Phi lúc này mới run rẩy đứng lên

“Người vào đây bằng cách nào?” – Triệu Duy Chi một bên ngồi xuống, một bên hỏi

Còn không chờ Quân Phi đáp lời, Tô Thiếu Vân giành nói: “Ta vừa tại bên cửa sổ thấy hần đi qua nên gọi hần vào”

Triệu Duy Chi làm bộ không thấy Quân Phi ánh mắt cảm kích thoáng nhìn qua Tô thiếu Vân, gật đầu, biểu thị đã biết, đối Quân Phi nói: “Người lui ra”

Quân Phi có chút quyến luyến nhìn Triệu Duy Chi một chút, đáp: “Vâng, hoàng thượng!”

“Chờ một chút” – Tô Thiếu Vân gọi hần lại

Quân Phi dừng lại cước bộ, nhìn thoáng qua hần, sau đó do dự nhìn Triệu Duy Chi

Triệu Duy Chi cũng nhìn Tô Thiếu Vân, chờ đợi

“Không thể lưu hần lại sao?”

“Lý do?” – Triệu Duy Chi nhíu mày

“Ta chán” – Tô Thiếu Vân ngắn gọn trả lời

“Chán?” – Triệu Duy Chi hoài nghi: “Không phải ta mỗi ngày đều đến chỗ người sao? Ta ngay cả phê tấu chương đều chạy tới đây để làm”

“Ta muốn tìm người bồi chuyện”

“Lẽ nào ta không phải người?” – Triệu Duy Chi bất mãn

Tô Thiếu Vân cười cười, chỉ chỉ đồng tấu chương trên bàn: “Người hiện tại không rảnh, vừa vặn ta hiện tại cảm thấy buồn chán”

“Người!” – Triệu Duy Chi tức khí: “Ta hiện tại cũng rảnh!”

“Không nên quên, người vẫn có trách nhiệm của một quân vương” – Tô Thiếu Vân không nhanh không chậm nói

Triệu Duy Chi ghen lời

Tô Thiếu Vân không để ý tới hần, lôi kéo Quân Phi đang ngây người ngồi vào tháp bên cửa sổ

“Hoàng thượng?” – Quân Phi khiếp đảm kêu

“Hừ!” – Triệu Duy Chi hừ mũi

Bị hần hừ một tiếng, Quân Phi sợ đến bật người đứng lên

Tô Thiếu Vân kéo hần ngồi, Quân Phi cũng không dám ngồi xuống

Thấy thế, Tô Thiếu Vân cũng chỉ có thể tùy hần

Một lúc lâu sau, Quân Phi liếc mắt nhìn người vừa hừ mũi đang an vị bên cạnh bàn phê duyệt tấu chương Triệu Duy Chi, sau đó lại liếc nhìn Tô Thiếu Vân vẫn luôn ôn nhu nhìn mình

“Không cần sợ, ngồi xuống, hoàng thượng của người đã chấp thuận người ở lại rồi” – Tô Thiếu Vân thấp giọng nói

“Người thế nào lại biết? Hoàng thượng vẫn chưa nói gì a” – Quân Phi hoài nghi hỏi

Tô Thiệu Vân cười cười, tại một vài phương diện Triệu Duy Chi có điểm tương tự Đường Việt Phong, đều như nhau không câu nệ tiểu tiết. Rất nhiều quân chủ đều cho rằng bản thân có thân phận cao nhất, chẳng đáng cùng đám nô bộc có bất cứ liên hệ nào, thậm chí cả liếc mắt nhìn đám nô bộc cũng cảm thấy hạ thấp thân phận của bọn họ. Thế nhưng tại Tô Thiệu Vân xem ra, Triệu Duy Chi cũng không phải người như vậy, hơn nữa....

Hắn nhìn thoáng qua Quân Phi, mặc dù đang cùng mình nói chuyện nhưng ánh mắt hắn vẫn luôn đặt tại trên người Triệu Duy Chi. Tuy hắn vội vã nghĩ biện pháp ly khai Triệu quốc, nhưng trong lúc vẫn chưa nghĩ ra biện pháp gì như hiện tại, hắn lại nổi hứng thú với quan hệ của vị thiếu niên tuấn tú trước mắt với Triệu Duy Chi, tâm tư nhạy cảm của hắn phát hiện Quân Phi tựa hồ là yêu Triệu Duy Chi

Đột nhiên, trời sinh tính lạnh đậm như hắn lại nổi hứng trên cột, thấp giọng nói: “Hoàng thượng của người thật đẹp mắt, người nói đúng không?”

Quân Phi ngây thơ gật đầu, một lát sau, dường như hắn ý thức Tô Thiệu Vân vừa nói gì, nhất thời vẻ mặt đỏ bừng.

29. Chương 29: Thực Xin Lỗi

Nhìn Quân Phi bộ dáng quẫn bách, Tô Thiệu Vân không khỏi cười khẽ ra tiếng.

Nghe được tiếng cười của hắn, Triệu Duy Chi đang ở phê tấu chương ngẩng đầu, kỳ quái hướng bọn họ liếc mắt một cái.

Thoáng nhìn trúng ánh mắt Triệu Duy Chi, Quân Phi mặt càng đỏ hơn, đầu cũng cúi càng thấp.

Tô Thiệu Vân kéo hắn ngồi xuống thấp, chờ hắn phục hồi tinh thần lại mới hỏi: “Người là người hầu trong cung sao?”

Quân Phi lắc lắc đầu, tựa hồ nhớ tới cái gì, lại gật gật đầu.

Đối với phản ứng của hắn, Tô Thiệu Vân trong lòng cảm thấy kỳ quái, suy nghĩ một chút, hỏi sang chuyện khác: “Người có việc tìm ta sao?”

“Không có a.” Quân Phi theo bản năng trả lời.

“Vậy người vì sao lại tiến vào?”

“Này?.....” Quân Phi nói quanh co, không biết như thế nào trả lời.

“Người có chuyện khó nói?” Tô Thiệu Vân thử hỏi.

Quân Phi lắc đầu, “Cũng không là cái gì khó nói.”

“Vậy người có thể nói cho ta biết nguyên nhân người vào đây sao?”

Quân Phi liếc nhìn Tô Thiệu Vân, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ta nghe nhóm nô bộc nói, Hoàng Thượng mang về một tuyệt thế mỹ nhân, nhất thời tò mò, cho nên liền vụng trộm chạy vào xem một chút mà thôi.”

“Nga.”

Quân Phi ngẩng đầu, nhìn Tô Thiệu Vân nói: “Bọn nô bộc nói thật không sai, người rất đẹp.”

Tô Thiệu Vân mỉm cười, “Phải không?”

“Àn,” Quân Phi gật gật đầu, có chút cô đơn liếc thoáng Triệu Duy Chi, sau đó mới nói: “Trách không được Hoàng Thượng mỗi ngày đều thích ở tại chỗ này, nếu là ta, ta khả năng cũng sẽ làm như vậy.”

Nhìn Quân Phi có chút u sầu, lại nhìn Triệu Duy Chi ở bên kia đang phê duyệt tấu chương, Tô Thiệu Vân ần ần cảm thấy bọn họ trong lúc đó tựa hồ có một loại cảm tình vi diệu.

Đối với người ngay thẳng như Quân Phi, Tô Thiệu Vân có thể khẳng định: hắn thích Triệu Duy Chi. Dù sao hắn đối Triệu Duy Chi yêu say đắm thật quá rõ ràng, nhưng Triệu Duy Chi có phải hay không cũng đối Quân Phi có tình ý, nhiều hay ít? Tô Thiệu Vân cũng không xác định, nhưng qua việc Triệu Duy Chi chấp

thuận Quân Phi ở lại trong điện bởi chính mình có thể thấy, có lẽ hẳn cũng không phải là không có cảm tình đối Quân Phi đi?

Nghĩ đến đây, Tô Thiếu Vân không khỏi nhớ tới Đường Việt Phong, không biết hẳn hiện tại đang làm những gì? Có còn vì mình đánh ngất hẳn mà buồn bực đâu? Vẫn là đang suy nghĩ biện pháp cứu mình?

Ai! Tô Thiếu Vân thở dài.

“Người không vui sao?” Quân Phi quan tâm hỏi.

Hắn biết Triệu Duy Chi thích Tô Thiếu Vân, trước khi không nhìn đến Tô Thiếu Vân, trong lòng hẳn có chút hận Tô Thiếu Vân, cảm thấy hẳn đoạt đi sự chú ý của Triệu Duy Chi, nhưng là sau khi thấy Tô Thiếu Vân, hẳn lại không có cách nào sinh khí với một người ôn nhu xinh đẹp như Tô Thiếu Vân, người như vậy, lại có ai có thể cấu giận hẳn đâu?

Tô Thiếu Vân lắc lắc đầu, “Ta nghĩ đến người yêu của ta, không biết hẳn khả năng còn tại giận ta hay không.”

“Người như người như thế nào sẽ có người có thể giận người đâu?” Quân Phi bật thốt lên nói.

Tô Thiếu Vân nở nụ cười, không trả lời.

Quân Phi tựa hồ nhớ tới cái gì, có điểm chần chờ hỏi: “Người vừa rồi nói người nhớ người yêu, người không thích Hoàng Thượng sao?”

Tô Thiếu Vân gật gật đầu.

“Vì cái gì? Hoàng Thượng không tốt sao?” Quân Phi cảm thấy nghi hoặc.

“Cũng không phải nói hẳn không tốt, chính là.....” Tô Thiếu Vân suy nghĩ một chút mới nói: “Chính là hình như ta cũng không sai, nhưng là vì cái gì người không phải thích ta, mà là thích hẳn đâu?”

“Ta cũng thích người a?” Quân Phi có điểm hồ đồ nói.

“Nhưng hai loại thích này không đồng dạng.” Tô Thiếu Vân giải thích

Quân Phi suy nghĩ một chút, “Hình như là như vậy.”

“Chính là như vậy, cho nên ta cũng không phải nói không thích Hoàng Thượng của người, chính là ta không thương hẳn.”

Quân Phi trầm mặc, tựa hồ suy nghĩ cái gì.

Tô Thiếu Vân cũng không quấy rầy hẳn, quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, nhìn bên ngoài dương quang sáng ngời, trong lòng hẳn cảm thấy một trận thư sướng, nhưng là nghĩ đến bên người Đường Việt Phong còn có Chiêu Cơ, hẳn không khỏi lo lắng, xem ra phải nhanh nghĩ biện pháp rời đi Triệu quốc mới được, nhưng là như thế nào làm cách nào rời đi đâu?

Tô Thiếu Vân lâm vào trầm tư

Không còn nghe thanh âm trò chuyện của hai người, Triệu Duy Chi kỳ quái hướng bọn họ liếc mắt một cái, phát giác hai người đều ở cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, trong lòng kinh ngạc, bọn họ suy nghĩ cái gì a?

Từ ngày đó trở đi, Triệu Duy Chi cứ nhiên lại ngầm đồng ý Quân Phi có thể tự do xuất nhập cung điện Tô Thiếu Vân sở trụ, đối với quyết định này của hẳn, Tô Thiếu Vân cũng không cảm thấy kỳ quái, Quân Phi lại dị thường cao hứng, ngay khi có thời gian rảnh liền bỏ chạy tìm đến Tô Thiếu Vân, dần dần Tô Thiếu Vân cũng biết Quân Phi là một trong các phi tử của Triệu Duy Chi, lại có vẻ là phi tử được sủng ái.

Biết điều đó sau, Tô Thiếu Vân chỉ là có chút dăm chiêu nhìn Quân Phi mỉm cười, cười đến Quân Phi về mặt phủ tạng mây đỏ, nghĩ đến hẳn biết lúc trước mình vội trộm chạy tới thấy hẳn là vì chính mình ghen.

Ngày hôm nay, Quân Phi vẫn như bình thường, bất quá có chút kích động chạy tới tìm Tô Thiếu Vân. Hẳn vừa mới tiến vào cửa điện, đúng lúc Triệu Duy Chi cũng tìm đến Tô Thiếu Vân, hai người cứ như vậy đứng cùng một chỗ.

“Hoàng Thượng!” Quân Phi vội vàng hành lễ, cùng Tô Thiếu Vân ở chung nhiều ngày, hẳn đã muốn chậm rãi học được như thế nào cùng Triệu Duy Chi ở chung, không hề giống như trước cảm thấy khiếp đảm cùng mất tự nhiên.

“Ân.” Triệu Duy Chi gật gù đầu, đang muốn nói cái gì đó, bỗng nhiên trong điện truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

Hai người ngẩn ngơ, sau đó không hẹn mà cùng vọt vào cung điện.

Triệu Duy Chi một bên vọt vào đại điện, một bên vội vàng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Trong đại điện, một gã thị tì sợ tới mức ngã ngối trên mặt đất, chầu nước vốn muốn cấp cho Tô Thiếu Vân rửa mặt sớm lật ngửa, bị dọa đến mất hồn, ngay cả nói đều nói không rõ ràng lắm.

“Tô công tử..... Tô công tử hử.....” Thị tì một bên phát run, một bên lấy tay chỉ vào Tô Thiếu Vân trên giường

Triệu Duy Chi vọt tới bên giường, phát hiện Tô Thiếu Vân sắc mặt tái nhợt, thoát nhìn tựa như người chết.

Hắn quá sợ hãi, vội nắm lấy tay Tô Thiếu Vân, phát giác tay hắn cơ hồ một chút độ ấm cũng không có, nếu không phải trong ngực hắn còn một chút hô hấp mỏng manh khiến ***g ngực ở pháp phòng, cơ hồ có thể nói là không khác gì một xác chết.

“Nhanh lên truyền ngự y, mau!” Triệu Duy Chi hét hoảng quát

“Vâng!”

Thị tì một bên ứng, một bên cố gắng bò dậy, bất quá vì quá mức kinh hoảng mà ngay cả đứng cũng không đứng dậy nổi.

Quân Phi đi theo sau thấy cảnh tượng trước mắt, vội xoay người liền thùng thùng chạy đi tìm ngự y.

Đợi cho Quân Phi dắt ngự y thở hồng hộc vọt vào cung điện, Triệu Duy Chi đã muốn gấp đến độ hoảng loạn, vừa thấy ngự y đến, không nói câu nào một tay lấy ngự y xả đến bên giường, “Mau! Mau! Xem Thiếu Vân thế nào?”

Ngự y luống cuống tay chân thay Tô Thiếu Vân bắt mạch, phát hiện Tô Thiếu Vân mạch tượng kỳ quái, căn bản chính là chỉ có người chết mới có thể có, nhưng là hắn cũng không dám theo tình hình thực tế mà nói cho Triệu Duy Chi, vì thế vẻ mặt hắn đại ra, căn bản không biết nên nói như thế nào.

Gặp ngự y như vậy, Triệu Duy Chi một phen nắm áo hắn, quát hỏi: “Như thế nào? Thiếu Vân hử ra sao?”

“Bẩm Hoàng Thượng, Tô công tử tựa hồ là trúng độc.” Ngự y run thanh âm nói.

“Độc? Cái gì độc?”

“Này? Thần y thuật không tinh, không biết công tử trúng độc gì?”

Triệu Duy Chi ngây người một chút, tiếp theo mắng to: “Đồ thùng cơm! Lang băm!”

“Vâng! Vâng!” Ngự y quỳ trên mặt đất một bên dập đầu, một bên nói.

Triệu Duy Chi hừ một tiếng, phân phó Quân Phi đem tất cả ngự y đều gọi tới thay Tô Thiếu Vân xem bệnh.

Kết quả hết thấy ngự y cũng không biết Tô Thiếu Vân bị bệnh gì, nhất trí đoán Tô Thiếu Vân trúng độc, nhưng là trúng độc gì thì vẫn chưa tìm ra, Triệu Duy Chi phần nộ cơ hồ muốn đem cả đám ngự y đều tha đi ra ngoài chém.

Các ngự y thương lượng qua đi, đành phải khai một ít dược ngăn trở độc tính lan tràn cấp Tô Thiếu Vân uống.

Bởi vì tìm không thấy nguyên nhân bệnh, tình trạng Tô Thiếu Vân càng ngày càng tệ, mặc dù có đôi lúc đặc biệt thanh tỉnh, nhưng là thời gian hôn mê chiếm đa số.

Triệu Duy Chi cẩn thận thăm vấn qua tất cả nô bộc đã hầu hạ Tô Thiếu Vân, cũng tìm không thấy nhân vật khả nghi đã hạ độc, lúc Tô Thiếu Vân thanh tỉnh cũng hỏi qua hắn đã ném qua cái gì kỳ quái, nhưng hắn cũng nói không thấy thứ gì có khả năng

Ngày thứ ba kể từ khi Tô Thiếu Vân trúng độc, Triệu Duy Chi theo thường lệ uy tô thiếu vân uống thuốc, uống thuốc xong, một lát sau, Tô Thiếu Vân sắc mặt trắng bệch trát trát nhân tình, tựa hồ muốn mở miệng nói chuyện, phẫn môi thâm tím hé ra, nhưng lại phun ra một ngụm huyết đỏ sẫm, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Triệu Duy Chi lại càng hoảng càng đau tâm, lớn tiếng kêu gọi ngự y đang ở bên ngoài hầu hạ.

Nhưng là chúng ngự y lại thúc thủ vô sách.

Quân Phi ngồi ở bên giường lo lắng nhìn mặt Tô Thiếu Vân không còn chút máu, Triệu Duy Chi đã thủ bên giường một đêm, đành phải phân phó Quân Phi cẩn thận chiếu cố Tô Thiếu Vân mới rời đi vào triều.

“Hoàng Thượng đối với ngươi thật tốt, nếu là ta có thể được đến một nửa tình yêu của hắn, cho dù bảo ta lập tức đi tìm chết ta cũng cam tâm tình nguyện.” Quân Phi làm như hâm mộ lại làm như thương cảm nói.

“Nguyên lai ngươi thật sự thích Triệu Duy Chi.” Sau lưng đột nhiên truyền tới một thanh âm lạnh lùng.

Quân Phi quá sợ hãi, quay đầu vừa thấy, nhìn đến một gã nam tử diện vô biểu tình như quỷ mặt đứng ngay phía sau

“Đại ca?” Quân phi nột nột nói.

“Hừ!” Tên nam tử kia hừ một tiếng, “Ngươi còn biết ta là đại ca ngươi sao?”

Quân Phi cúi đầu, không dám trả lời.

Nam tử liếc mắt một cái nhìn Tô Thiếu Vân trên giường: “Quả nhiên là mỹ nhân, trách không được Triệu Duy Chi mê luyến hắn như thế.”

Nam tử quay đầu nhìn Quân Phi, “Ta kêu ngươi làm chuyện ngươi vẫn không có làm, cho nên giải được lần này chỉ có nửa khóa.” Nam tử vừa nói, một bên từ trong lòng lấy ra nửa viên thuốc.

Quân Phi run run vươn tay tiếp nhận, chần chờ một chút, mới đưa viên thuốc nuốt vào.

Chờ hắn uống thuốc xong, nam tử nói tiếp: “Ngươi tốt nhất mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, bằng không ta cũng không thể bảo trụ ngươi.”

“Đại ca,” Quân phi cầu xin, “Ta.....”

Nam tử nghiêm khắc nhìn hắn một cái, Quân Phi lập tức câm miệng.

Một lát sau, nam tử mới thả lỏng sắc mặt, đưa tay vuốt đầu của hắn, thấp giọng nói: “Quân Phi, ngươi phải biết rằng Triệu Duy Chi không phải là người ngươi có thể yêu, lần này nếu không có Tô Thiếu Vân, ngươi căn bản là không thể được đến giải được.”

Quân Phi giật mình ngẩng đầu, “Đại ca, ngươi..... Ngươi, đây là ý gì?”

Nam tử trầm mặc không nói.

Quân Phi suy nghĩ một chút, tựa hồ có chút hiểu được, kinh nghi hỏi: “Tô Thiếu Vân trúng độc là ngươi hạ?”

Nam tử vẫn trầm mặc như cũ, tỏ vẻ cam chịu.

“Vì cái gì? Đại ca?” Quân Phi kéo góc áo nam tử, khẩn cầu nói: “Đại ca, ta van cầu ngươi đem giải được cho ta.”

“Không được!” Nam tử thấp giọng quát lớn, “Ngươi có biết hay không ta đây là vì ngươi? Không có Tô Thiếu Vân kiềm chế Triệu Duy Chi, chủ tử căn bản sẽ không đem giải được cho ngươi.”

“Nhưng là..... Nhưng là hắn xem tánh mạng Tô Thiếu Vân còn trọng yếu hơn hắn, ta.....”

“Người vì cái gì đến bây giờ còn khăng khăng một mực, người cùng Triệu Duy Chi căn bản là không có khả năng !” Nam tử vỗ vỗ bả vai Quân Phi, đau lòng nói.

“Ta biết, nhưng là.....” Quân Phi dừng một chút, tiếp tục cầu xin:“Đại ca, xem như ta van cầu người, đem giải được.....”

Hắn còn chưa nói hoàn, nam tử liền sinh khí đánh gãy hắn:“Người không cần nói nữa, chờ Triệu Duy Chi rời đi Triệu quốc, chủ tử sẽ hành động .”

Nam tử vừa nói hoàn liền lắc mình theo cửa sổ nhảy ra, rất nhanh liền biến mất trong tường cung điện.

Quân Phi nhìn bóng dáng hắn, suy tư về câu nói cuối cùng kia, lại hồi đầu nhìn thoáng qua Tô Thiếu Vân trên giường, nước mắt chậm rãi chảy xuống.

Sáng sớm, Triệu Duy Chi vẫn luôn ở bên cạnh Tô Thiếu Vân chợt phát hiện cơ thể hắn hơi giật nhẹ.

Triệu Duy Chi thập phần vui sướng, vừa muốn vươn tay xoa gương mặt Tô Thiếu Vân.

“Khụ khụ.....” Tô Thiếu Vân lại ho khan đứng lên.

Ánh mắt hắn vẫn nhắm, khụ vài cái, mày bắt đầu nhỉnh khởi, ho khan vẫn không đình chỉ, một tiếng một tiếng dần dần dồn dập, trên trán bắt đầu chảy ra mồ hôi lạnh.

“Thiếu Vân? Thiếu Vân?” Triệu Duy Chi nhẹ nhàng mà kêu, thân thủ vỗ nhẹ trên lưng hắn

Tô Thiếu Vân như trước nhắm mắt lại, môi giật giật, giống như đang nói cái gì.

Triệu Duy Chi cúi đầu vừa nghe, sắc mặt bỗng nhiên trở nên thập phần khó coi, sau đó đứng dậy.

Một bên Quân Phi nhìn đến Tô Thiếu Vân vươn tay tựa hồ muốn bắt lấy cái gì, nhưng Triệu Duy Chi lại hắc nghiêm mặt xem nhẹ, vì thế hắn liền tiến lên, đem tay hắn để vào trong tay Tô Thiếu Vân.

Tô Thiếu Vân lập tức bắt lấy tay hắn, vô ý thức kêu:“Việt Phong, Việt Phong.....”

Quân Phi xấu hổ vội liếc mắt nhìn Triệu Duy Chi, hiểu được hắn vì cái gì sắc mặt khó coi như vậy

Đang lúc Quân Phi không biết làm sao, Tô Thiếu Vân chậm rãi mở to mắt, khàn khàn hoá thành:“Quân..... Phi.”

“Người tỉnh.” Quân Phi kinh hỉ nói.

Nghe được tiếng kêu của Quân Phi, Triệu Duy Chi xoay người, hắn tuy rằng chán ghét việc Tô Thiếu Vân vẫn nhớ Đường Việt Phong, nhưng thấy hắn tỉnh lại, vẫn là thập phần cao hứng .

Quân Phi đem vị trí tặng cho hắn, chính mình trạm đứng ở một bên.

“Người cảm thấy như thế nào?” Triệu Duy Chi ôn nhu hỏi.

Tô Thiếu Vân nhìn hắn, không có trả lời, một lát sau mới thấp giọng nói:“Ta nghĩ..... Cầu người một sự kiện.”

“Chuyện gì?”

“Có thể đưa ta hồi Thụy Phong sao?”

“Không được!” Triệu Duy Chi sinh khí nói, nếu không cố kỵ hắn suy yếu, hắn thật sự muốn đánh hắn vài cái.

“Van cầu người, khụ khụ....., làm cho ta thấy Việt Phong phong lần cuối.” Tô Thiếu Vân một bên ho khan, một bên cầu xin nói.

Ngoài ý muốn trúng độc, làm thân mình Tô Thiếu Vân thập phần suy yếu, ngay cả nói chuyện cũng gian nan, hắn cảm giác được chính mình hơi thở càng ngày càng yếu, nhớ tới bản thân còn không kịp nói cho Đường Việt Phong chuyện về Chiêu Cơ chuyện, nghĩ đến hắn hiện tại tùy thời đều có thể gặp nguy hiểm, hắn sẽ không thể an tâm, cho dù chính mình thật sự có cái gì bất trắc, hắn cũng muốn mau chóng báo cho Đường Việt Phong biết việc này, cho dù phải chết cũng muốn được chết bên cạnh hắn.

Triệu Duy Chi buồn bực đứng lên, “Người sẽ không chết! Cũng đừng trông cậy vào việc ta sẽ đưa người trở về!”

“Duy Chi, ta..... Khụ khụ.....”

Nghe được Tô Thiệu Vân lần đầu tiên kêu chính mình “Duy Chi”, Triệu Duy Chi vừa vui lại thương tâm, đôi mắt đỏ lên, nói: “Ta sẽ không cho người hồi Thụy Phong, sẽ không.....”

Một lát sau, không có nghe thấy Tô Thiệu Vân thanh âm, cúi đầu vừa thấy, phát giác Tô Thiệu Vân không ngờ lại ngất đi.

Nhìn dung nhan như phiến tro tàn, Triệu Duy Chi tâm loạn như ma, “Vì cái gì đến bây giờ người đều nghĩ đến hẩn, vì cái gì? Chẳng lẽ ta ở trong lòng người một chút vị trí cũng không có sao? Đáng giận Đường Việt Phong! Ngự y! Ngự y! Nhanh lên cứu cho ta tiến vào!”

Nhìn ngự y toàn thân run run, Triệu Duy Chi hung tợn nói: “Các người nếu là nghĩ không ra biện pháp trị khỏi cho Thiệu Vân, ta liền đem các người lăng trì xử tử! Có nghe thấy không!”

“Vâng..... Vâng! Hoàng Thượng!” Ngự y quỳ trên mặt đất run rẩy như lá diêu trong gió

“Vâng cái rắm! Các người nhanh nghĩ biện pháp cho ta!” Triệu Duy Chi táo bạo nói.

Các ngự y vẻ mặt cầu xin, bọn họ căn bản không biết Tô Thiệu Vân trúng độc gì, gọi bọn hẩn như thế nào trị liệu?

Một lát sau, một gã ngự y bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đi lên vài bước, “Thần nhớ có lẽ còn có một cái biện pháp có thể trị liệu Tô công tử.”

“Biện pháp gì?” Triệu Duy Chi một phen bắt được cánh tay ngự y, mừng như điên hỏi.

Ngự y một bên chịu được cơn đau trên tay truyền đến, một bên nói: “Thần nghe nói Thụy Phong có một gã thần y, y thuật của hẩn xuất thần nhập hóa, có lẽ hẩn có biện pháp y hảo công tử.”

“Thụy Phong?” Triệu Duy Chi trên mặt thần sắc biến đổi.

“Vâng, thần nghe nói thần y gần một năm nay đều xuất hiện ở Thụy Phong, hơn nữa nghe nói trong hoa viên hoàng gia Thụy Phong có một loại linh xà có thể hấp trăm độc, nếu là lấy y thuật hơn người của thần y, cùng linh xà, công tử độc rất khả năng có thể tiêu trừ.”

“Chẳng lẽ thật sự chỉ có đến Thụy Phong mới có thể cứu được Thiệu Vân?” Triệu Duy Chi một bên buông ra ngự y, một bên lầm bầm lầu bầu.

Ngự y âm thầm xoa xoa cánh tay đỏ bầm của chính, quỳ trên mặt đất không dám tiếp lời.

Triệu Duy Chi đi đến bên giường, nhìn chằm chằm thân thể Tô Thiệu Vân bắt đầu phù thũng, xoay người, đặt lên đôi môi đã tím tái của hẩn một nụ hôn, ngữ khí ẩn chứa vô hạn đau lòng cùng giãy dụa, nói: “Thụy Phong? Người nghe được sao? Chỉ cần trở lại Thụy Phong người sẽ có cơ hội sinh tồn? Nhưng là trở về đến Thụy Phong, ta sẽ mất đi người, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Từ chối hồi lâu, Triệu Duy Chi mệt mỏi ngã vào ghế đặt bên giường, sau đó gọi người hầu: “Phân phó đi xuống, chuẩn bị tốt xa giá, trẫm muốn xuất hành.”

“Hoàng Thượng người.....” Quân Phi kêu sợ hãi, “Hoàng Thượng người tính đi Thụy Phong?”

Triệu Duy Chi vỗ về hai má Tô Thiệu Vân, đau kịch liệt nhẹ gật đầu, “Trẫm không thể trở mắt nhìn hẩn cứ như vậy biến mất.”

“Nhưng là.....” Quân Phi thập phần sốt ruột, đột nhiên nhớ tới đại ca lúc gần đi nói câu kia “Chờ Triệu Duy Chi rời đi Triệu quốc, chủ tử sẽ hành động .”, thân mình hẩn không khỏi chấn động, chẳng lẽ.....

Quân Phi kinh nghi nhìn thoáng qua ngự y còn quỳ trên mặt đất, sau đó liếc nhìn vẻ mặt hạ quyết định của Triệu Duy Chi, trong lòng vạn phần lo lắng, hẩn biết Triệu Duy Chi vừa đi, Triệu quốc vô cùng có khả năng sẽ phát sinh biến loạn, nhưng là hẩn không thể nói rõ, gấp đến độ khiến hẩn đầu đầy mồ hôi lạnh, suy

nghĩ một chút, nói:“Hoàng Thượng người thân là vua của một nước, cứ như vậy tùy tiện đi Thụy Phong, nếu là bọn họ không để người trở về, kia chẳng phải là.....”

“Ta đã muốn cố không được nhiều như vậy .”

“Hoàng Thượng người kỳ thật không cần tự mình đi.....” Quân Phi vẫn đang ý đồ ngăn cản Triệu Duy Chi.

Triệu Duy Chi khoát tay áo, ý bảo hấn không cần nhiều lời, nhìn Tô Thiểu Vân tuy rằng tiêu tụy nhưng dung nhan vẫn xinh đẹp như cũ, thấp giọng nói:“Nếu là không có tận mắt thấy hấn thoát ly nguy hiểm, ta lại có thể nào an tâm?”

Nhìn Triệu Duy Chi như thế thâm tình, Quân Phi trong lòng chua xót vạn phần, người vì sao cứ như vậy thương hấn, vì hấn, người thế nhưng.....

Suy nghĩ một chút, Quân Phi nhẹ giọng nói:“Hoàng Thượng, ta muốn đi cùng người? Có thể chứ?”

Triệu Duy Chi liếc mắt nhìn hấn, gật gật đầu.

Quân Phi không khỏi rơi lệ, người tuy rằng không thương ta, nhưng là ta yêu người a, nếu là ta chết , người có thể sẽ vì ta thương tâm?

Đường Việt Phong sau khi bị Tô Thiểu Vân đánh ngất, được Hàn Nhật, Hàn Nguyệt mang đi, tỉnh lại sau hấn tuy rằng tức giận, nhưng là hấn cũng biết dụng tâm của Tô Thiểu Vân, đồng thời biết Triệu Duy Chi cũng sẽ không làm Tô Thiểu Vân bị thương, cho nên cũng không tức giận như trong tưởng tượng của bọn Hàn Nhật, chính là bình tĩnh phân phó mau chóng chạy về Thụy Phong.

Sau khi trở lại Thụy Phong, hấn liền lập tức cùng đám người Đường Húc thương lượng nghĩ cách như thế nào cứu viện Tô Thiểu Vân, bởi vì nếu khởi binh xâm phạm Triệu quốc là rất không sáng suốt , cho nên muốn cứu viện Tô Thiểu Vân cũng chỉ có thể âm thầm tiến hành.

Ước chừng qua hơn một tháng, Đường Việt Phong đang chuẩn bị xuất phát đi Triệu quốc cứu Tô Thiểu Vân, Hàn Nhật lại bẩm báo tin Triệu Duy Chi đến Thụy Phong, hơn nữa yêu cầu thấy hấn, hiện tại đang chờ ở Nguyệt Hoa điện

Đường Việt Phong mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng là cũng không kịp nghĩ nhiều như vậy , vội vàng liền xông ra ngoài.

Hấn vừa vọt vào Nguyệt Hoa điện, Triệu Duy Chi vẫn đang lo lắng, vừa thấy đến hấn liền lớn tiếng nói:“Nhanh lên kêu ngự y!”

Đường Việt Phong đầu tiên là ngây người một chút, sau đó hấn thấy trong lòng Triệu Duy Chi là Tô Thiểu Vân mặt xám như tro tàn, cũng bất chấp cái gì , lập tức phân phó Hàn Nhật kêu ngự y.

Đường Việt Phong thật cẩn thận đem Tô Thiểu Vân đặt ở trên giường, trảo quá ngự y đang đứng ở một bên: “Mau nhìn Thiểu Vân ra sao!”

Thừa dịp ngự y bắt mạch, Đường Việt Phong quay đầu nhìn Triệu Duy Chi.

Biết hấn ở hồi chính mình, Triệu Duy Chi ngắn gọn nói:“Thiểu Vân trúng độc!”

Nghe vậy Đường Việt Phong sắc mặt đại biến,“Trúng độc? Hấn như thế nào lại trúng độc ?”

“Ta cũng không biết, trong cung ngự y căn bản không biết hấn trúng cái gì độc? Bằng không ta cũng sẽ không đem Thiểu Vân trở về đây.”

Đường Việt Phong còn muốn nói cái gì, lúc này ngự y đã buông tay Tô Thiểu Vân.

“Như thế nào?” Đường Việt Phong lòng nóng như lửa đốt hỏi.

“Thần không..... Không biết.” Ngự y sợ hãi nói.

“Lũ ngu dốt!”

Đường Việt Phong vừa muốn chửi ầm lên, Triệu Duy Chi một bên gấp gáp: “Không cần lãng phí thời gian mắng lũ lang băm này, nhanh lên phái người đi tìm cái tên thần y gì đó cùng bắt linh xà, Thiếu Vân đã sắp không chịu được.”

Hắn mã bắt đình đề tới Thụy Phong, nửa đường độc trong người Tô Thiếu Vân bắt đầu chuyển biến xấu, đã muốn một khắc cũng không thể chờ đợi.

Đường Việt Phong cũng không nhiều lời, lập tức phân phó Hàn Nhật theo Triệu Duy Chi phân phó đi làm.

Phân phó hoàn sau, Đường Việt Phong còn muốn hỏi Triệu Duy Chi cái gì, bỗng nhiên nghe thấy Tô Thiếu Vân ở thấp giọng kêu gọi tên mình, hắn vội vàng vọt tới bên giường.

“Thiếu Vân, Thiếu Vân.” Hắn nắm chặt tay Tô Thiếu Vân, thấp giọng kêu.

Tô Thiếu Vân gian nan mở mắt, yên lặng nhìn hắn, hữu khí vô lực nói: “Thật tốt quá, ta rốt cục có thể..... Có thể nhìn đến người, ta còn đã cho ta.....”

Đường Việt Phong mắt đỏ lên, tay càng không ngừng run run, ách thanh âm nói: “Ta nhất định hội nghị biện pháp giải độc cho người, người không cần lo lắng.”

Tô Thiếu Vân lắc lắc đầu, “Ta..... Ta có sự kiện..... Muốn nói cho người.....”

Thấy hắn nói chuyện cũng như thế vất vả, Đường Việt Phong hận không thể thay hắn chịu khổ, đau lòng nói: “Có chuyện gì, chờ hảo một chút tái nói cho ta biết, được không? Người hiện tại trước nghỉ ngơi một chút.”

Tô Thiếu Vân một bên ho khan, một bên lắc lắc đầu, “Cẩn thận..... Cẩn thận..... Chiêu Cơ.....”

Nói đều còn không có hoàn, nhưng lại “Oa” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, thân mình không ngừng co rút, ánh mắt nhất bết, nhất thời té xỉu đi qua.

“Thiếu Vân! Thiếu Vân! Người làm sao vậy?” Đường Việt Phong điên cuồng hét lên, vang vọng trong cung điện: “Nhanh lên đi đem cái kia chết tiệt thần y tìm đến, mau!”

30. Chương 30: Yêu...không Yêu

Trong lúc Đường Việt Phong đang rống giận, thần y rất nhanh đã bị “Thỉnh” đến trong hoàng cung, vị thần y kia lúc đầu vì bị mạnh mẽ lôi kéo tới đây mà đầy bụng oán khí, nhưng khi nhìn thấy bệnh tình trầm trọng của Tô Thiếu Vân cùng ánh mắt giết người của Đường Việt Phong, vẫn phát huy sự từ bi của một y giả, lập tức động thủ trị liệu Tô Thiếu Vân.

Thần y nhìn bộ dáng Tô Thiếu Vân, rất nhanh nhúu mày, tiến lên ngồi ở mép giường, cầm cổ tay bởi vì phù thũng sưng phồng hơn hẳn người thường. Ngón tay hắn vừa mới đặt lên, mày khóa chặt, ngón tay tham hướng mạch cổ Tô Thiếu Vân.

Chờ thần y thu hồi tay, Đường Việt Phong cùng Triệu Duy Chi lập tức tiến lên, nhìn đến sắc mặt thần y cũng biết tình huống tương đương không tốt.

“Thế nào?” Đường Việt Phong trầm giọng hỏi.

“Hồi Hoàng Thượng, theo thảo dân bước đầu chẩn đoán, vị công tử này hẳn là trúng kịch độc U Minh.” Thần y cung kính nói.

“U Minh?” Đường Việt Phong ninh mi.

“Vâng, loại độc này là một loại bí chế kịch độc của hoàng thất Sở quốc, người trúng loại độc này bất luận hơi thở vẫn là bề ngoài đều như người chết bình thường, bởi vậy tên là U Minh. Nhưng là bởi vì luyện chế loại độc này chẳng những phí tổn rất cao, hơn nữa khó phối chế, cho nên cho dù là hoàng thất Sở quốc cũng chỉ có chút ít.”

“Sở quốc?” Đường Việt Phong nhìn về phía Triệu Duy Chi, dùng ánh mắt hỏi hắn đang ở Triệu quốc Tô Thiếu Vân vì cái gì lại trúng độc của hoàng thất Sở quốc?

Triệu Duy Chi sợ run một chút, hắn cũng không biết Tô Thiếu Vân vì sao lại trúng loại độc này, nếu là nói gian tế Sở quốc bên cạnh mình, kia vì sao không phải đối chính mình hạ độc, mà là hướng Tô Thiếu Vân hạ độc, này không phải thập phần quái dị sao?

Triệu Duy Chi thật sự là như thế nào cũng nghĩ không ra.

“Nếu biết trúng độc gì, như vậy người có biện pháp trị liệu sao?” Đường Việt Phong đầy cõi lòng hy vọng hỏi.

Thần y gật gật đầu, trầm ngâm một chút nói: “Nhưng là ta cần dùng đến linh xà, bằng không ta cũng không nắm chắc có thể hoàn toàn giải loại độc này.”

“Này không là vấn đề, linh xà ta đã gọi người bắt đến đây.” Đường Việt Phong vừa nói, một bên phân phó Hàn Nguyệt đem linh xà tới.

Đứng ở sau lưng Triệu Duy Chi, Quân Phi khi nghe được thần y nói có thể trị liệu Tô Thiếu Vân không khỏi âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn nhìn thoáng qua thứ được gọi là linh xà trong tay Hàn Nguyệt, lại kinh ngạc phát hiện linh xà bộ dáng nhỏ nhỏ chằng khác bàn xà lá mấy, nếu không phải rõ ràng biết đây là linh xà, hắn thật đứng là nhìn không ra đây là linh xà có thể hấp trăm độc

Thần y theo trong rương lấy ra một khối vải bố, theo bên trong một loạt ngân châm tế mảnh sáng lờ, thuận tay lấy chậu đồng trên tay người hầu, bắt đầu châm lên từ bàn tay phải đến vai của Tô Thiếu Vân, sau đó dùng một thanh tiểu đao sắc bén ở trên cổ tay hắn cắt thành một vết máu, máu đen từ vết cắt liền phun vào trong chậu đồng được chuẩn bị sẵn

“Thảo dân hiện tại thay công tử rút bại huyết ra khỏi cơ thể, bảy ngày kế tiếp phải nhờ vào linh xà chậm rãi hút đi độc huyết trên người công tử, thảo dân khai một phương thuốc giúp bổ huyết, mỗi ngày ít nhất làm cho hắn uống xong ba bát bổ huyết khí, bảy ngày sau độc xem như hoàn toàn trừ.” Thần y một bên thật cẩn thận thay Tô Thiếu Vân lấy máu, một bên nói.

“Ân.” Đường Việt Phong gật đầu.

Trên giường, Tô Thiếu Vân vẫn nhắm chặt hai mắt, tựa hồ tuyệt không hiểu được vừa mới có người ở chính mình trên cổ tay cắt một đao, hai má tái nhợt mà lồm xồm, chỉ có thể theo hô hấp quá mức mỏng manh phát giác hắn còn có một tia sinh khí.

Rút huyết xong, thần y lấy ra linh xà ở một bên, đem con rắn nhỏ phóng tới miệng vết thương nơi cổ tay Tô Thiếu Vân, con rắn nhỏ ngửi được dị vị, lập tức cắn chặt miệng vết thương, hấp lấy độc huyết.

Thân hình con rắn nhỏ chậm rãi bắt đầu bành trướng, phiếm màu tím quỳ dị

Mọi người nhìn xem, trong lòng không khỏi một trận ác hàn.

Linh xà hấp ăn no độc huyết sau, mới buông miệng, ngã xuống ở trên đệm, thần y đem linh xà thả lại vào ***g sắt, sau đó thay Tô Thiếu Vân băng bó hảo miệng vết thương.

Chuẩn bị cho tốt hết thấy sau, Đường Việt Phong mới phân phó Hàn Nhật dẫn thần y cùng đám người Triệu Duy Chi đi Thanh Huy điện nghỉ ngơi, Triệu Duy Chi tuy rằng không muốn rời đi, nhưng là biết chính mình cho dù lưu lại cũng không có ý tứ, hắn nhìn thoáng qua Tô Thiếu Vân đang an tường ngủ, mới đi theo Hàn Nhật rời đi.

Bảy ngày sau, độc của Tô Thiếu Vân rốt cục giải trừ, trên mặt cũng dần dần có huyết sắc, tuy rằng thân mình còn thập phần suy yếu, nhưng đã không còn gì đáng ngại.

Uy Tô Thiếu Vân uống được xong, Đường Việt Phong buông bát, tự tay thay hắn lau đi nước thuốc dính bên miệng

Nhìn sắc mặt Tô Thiếu Vân rốt cục có điểm hồng nhuận, Đường Việt Phong trong lòng thật sự là vô cùng phức tạp, nghĩ đến chính mình thiếu chút nữa liền mất đi người âu yếm, trong lòng lại đau đớn, hắn nhẹ nhàng mà đem Tô Thiếu Vân ôm vào trong lòng, thấp giọng kêu: “Thiếu Vân, thực xin lỗi, là ta không tốt, cho người chịu đau đớn như thế.”

Tô Thiếu Vân an tâm tựa vào trong lòng hắn, cảm thấy chính mình còn có thể lắng nghe tiếng tim đập hữu lực của hắn, thật sự là lên trời chiếu cố, hắn từng nghĩ chính mình có lẽ sẽ vĩnh viễn không thấy được hắn .

“Ta xin lỗi người mới đúng, người không trách ta lúc trước đánh ngất người đi.”

“Ta trách, ta có thể nào không trách!? Ta trách người vì cái gì mỗi lần đều là chính mình một mình gánh vác thống khổ, tự trách mình không thể hảo hảo mà bảo hộ người.”

“Thực xin lỗi.”

“Người không cần theo ta nói xin lỗi, ta muốn người đáp ứng ta, về sau không được như vậy, nếu là có cực khổ ta sẽ cùng người gánh vác, người không cần tái làm ta sợ .” Đường Việt Phong nâng cằm Tô Thiếu Vân, nhìn sâu vào con mắt sáng lấp lánh của hắn.

Tô Thiếu Vân trong lòng nảy lên cảm động khôn cùng, đôi mắt không khỏi có chút ướt át, kiên định nói:“Ta đáp ứng người, dù có chuyện gì ta sẽ cùng người, cùng nhau thừa nhận.”

Đường Việt Phong nghe câu trả lời của hắn tâm động, gật đầu nói:“Hảo, chúng ta cùng nhau gánh vác!”

Một lát sau, Tô Thiếu Vân nhớ tới Chiêu Cơ, liền hỏi:“Chiêu Cơ hiện tại ra sao?”

“Lần trước người bảo ta phải cẩn thận Chiêu Cơ, ta cố ý phái Hàn Nguyệt đi thăm dò dò xét một chút, nhưng là lại phát hiện nàng không biết tung tích.”

“Chẳng lẽ nàng hồi Tô quốc ?” Tô Thiếu Vân trầm ngâm.

“Tô quốc?”

“Ân, Tô Triễn Tùng chính mồm nói cho ta biết Chiêu Cơ là muội muội của hắn.”

“Chiêu Cơ là công chúa Tô quốc?” Đường Việt Phong có điểm ngoài ý muốn.

Tô Thiếu Vân gật đầu.

“Nói như vậy, có khả năng nàng sợ thân phận tiết lộ nên đã âm thầm hồi Tô quốc .”

“Có lẽ đi.”

Dừng một chút, gặp Tô Thiếu Vân còn tại suy tư, Đường Việt Phong lại lần nữa đưa hắn ôm sát, trìu mến nói:“Độc của người vừa mới vừa giải, không cần bận tâm việc này, an tâm dưỡng hảo thân mình, nếu có việc ta sẽ xử lý , ta không nghĩ lại một lần nữa thừa nhận thống khổ mất đi người thống khổ.”

Tô Thiếu Vân cúi đầu không lên tiếng.

Đường Việt Phong dìu hắn xuống giường nằm hảo, sau đó chính mình cũng nằm bên cạnh

“Người không đi xử lý chính sự?” Tô Thiếu Vân nghiêng đầu hỏi.

Đường Việt Phong lắc đầu,“Ta chỉ muốn cùng người, một khắc cũng không muốn rời đi, hưởng hồ chính sự còn có phụ hoàng cùng cậu, sợ cái gì, người cũng đừng nghĩ ngợi loạn thất bát tao nữa .”

Tô Thiếu Vân cười cười, nhắm mắt, không đáp lại.

Chỉ chốc lát sau, hắn liền nặng nề ngủ.

Đường Việt Phong nhẹ nhàng đưa hắn ôm vào trong lòng, si ngốc nhìn người đã thật sâu khắc tiến nơi đáy lòng mình

Cho dù có kiếp nạn cùng đau đớn, có ta thay người chịu đựng, ta chỉ cần người có thể sống vô ưu vô sầu, không cần tái chịu đau khổ .

Trải qua gần một tháng tĩnh dưỡng, thân mình Tô Thiếu Vân dần dần chuyển hảo, thậm chí có dấu hiệu còn khỏe mạnh hơn so với trước.

Trong một tháng này, Triệu Duy Chi không dám đến ánh mắt giết người của Đường Việt Phong, mỗi ngày lôi kéo Quân Phi tới xem Tô Thiếu Vân.

Đường Việt Phong tuy rằng đối với việc Triệu Duy Chi cố ý đánh gãy chính mình cùng Tô Thiếu Vân ở chung cảm thấy rất bức mình, cũng biết hẳn đối Tô Thiếu Vân hữu tình, nhưng là dù sao hẳn không có thương tổn quá Tô Thiếu Vân, hơn nữa nếu là hẳn không đưa Tô Thiếu Vân trở về, chính mình chỉ sợ không bao giờ nữa có thể nhìn thấy Tô Thiếu Vân, cho nên hẳn cũng không quá cứng rắn đối với Triệu Duy Chi, chỉ là mỗi ngày luôn dùng ánh mắt sát nhân trừng mắt Triệu Duy Chi.

Hôm nay, Triệu Duy Chi lại đến thăm Tô Thiếu Vân.

“Uy, người không cần hỏi Triệu quốc sao?” Đường Việt Phong hắc nghiêm mặt hỏi.

Triệu Duy Chi đầu tiên là đối Tô Thiếu Vân nở nụ cười, sau đó mới chuyển hướng Đường Việt Phong, sắc mặt không hoà nhã nói: “Người quản ta, ta liền thích ở tại chỗ này, còn có, ta gọi là Triệu Duy Chi, không gọi uy.”

“Hừ!” Đường Việt Phong hừ một tiếng.

“Người đây là cái thái độ gì?” Triệu Duy Chi bắt mẫn, “Ta tốt xấu là vua của một nước, đây là thái độ người đối đãi quân chủ một quốc gia khác sao?”

“Người lâu như vậy đều còn không có trở về, cẩn thận bị người đoạt ngôi vị hoàng đế của người” Đường Việt Phong tức giận nói.

Triệu Duy Chi còn không có trả lời, Tô Thiếu Vân cũng khuyên nhủ: “Đúng vậy, người đã muốn ly khai Triệu quốc lâu như vậy, cẩn thận có biến.”

Triệu Duy Chi nhìn Tô Thiếu Vân liếc mắt một cái, vô tình nói: “Ta không cần. Chẳng lẽ các người muốn đuổi ta đi?”

“Ta không phải ý tứ này.” Tô Thiếu Vân giải thích.

“Vậy được rồi.” Triệu Duy Chi huy phát tay, “Ta biết người tuy rằng không thương ta, nhưng là ta chính là không cam lòng, không thừa dịp cơ hội này phá hư một chút cảm tình của các người sao được!”

Nghe vậy, sắc mặt Đường Việt Phong lập tức trở nên rất khó coi.

Vẫn đi theo phía sau Triệu Duy Chi, Quân Phi âm đạm, yên lặng đi ra ngoài.

Phát hiện hẳn khác thường, Tô Thiếu Vân ngoắc kêu Tô Nguyệt lại đây, phân phó nàng đi xem Quân Phi làm sao vậy.

Tô Nguyệt lĩnh mệnh đi theo Quân Phi ra đi, Tô Thiếu Vân thế này mới chuyển hướng hai tên đang trừng mắt chán ghét nhau – Triệu Duy Chi cùng Đường Việt Phong, hai người kia thừa dịp Tô Thiếu Vân không thêm để ý, đã muốn âm thầm dùng ánh mắt giao chiến.

Nhìn đến bọn họ như vậy, Tô Thiếu Vân không khỏi đau đầu.

Quân Phi đi ra Lưu Vân Trai, cảm thấy một mảnh ngơ ngẩn, trong lời nói của Triệu Duy Chi không thể nghi ngờ đã làm cho hắn đau lòng, tuy rằng vẫn biết hẳn không thương chính mình, cũng nói cho chính mình không cần để ý, nhưng là lại có thể nào thật sự không thêm để ý đâu?

Quân Phi mờ mịt đi đến tiểu đình ngồi xuống.

Theo hắn đi ra, Tô Nguyệt nhìn đến bộ dáng thất thần của hắn, vì thế liền đi tới bên cạnh hắn, thân thiết hỏi: “Quân công tử, người có sao không?”

Nghe được có người kêu chính mình, Quân Phi ngẩng đầu, miễn cưỡng nói: “Ta không sao.”

“Thật sự không có việc gì?” Tô Nguyệt không tin, “Muốn hay không kêu Vân chủ tử kêu ngự y đến thay người xem xem?”

Quân Phi đứng lên, giống muốn nói gì, lại cái gì đều không kịp nói.

Ngay lúc đó, hắn đột nhiên loan hạ thất lưng, ngực truyền đến từng trận quặn đau, đại lực va chạm thân thể hắn, tâm hắn tựa như muốn cùng thân thể hắn mà vỡ ra, đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng.

Cơn đau tới vừa vội lại mau, hơn nữa hoàn toàn không có báo động trước, Quân Phi ngay cả đứng cũng đứng không nổi, đau đến ngã trên mặt đất lăn lộn.

Tô Nguyệt bị bộ dáng thống khổ của hấn dọa, nàng có chút không biết làm sao, vừa muốn chạy đi ra ngoài gọi người, nhưng Quân Phi lại bắt lấy chân nàng.

Quân Phi trên mặt đều là mồ hôi lạnh, “Đừng, đừng gọi người.....”

Tô Nguyệt nhìn thần sắc của hấn sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nhìn Quân Phi che lấy ngực, giống như đau đến cực điểm, không lâu liền hôn mê bất tỉnh.

Tô Nguyệt nhìn hấn té xỉu, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm như thế nào, đành phải trước đem hấn đỡ lên băng ghế, làm cho hấn nghỉ ngơi.

Nàng không biết Quân Phi đến tột cùng là thế nào, bởi vì mặt hấn thoát nhìn bạch cùng người chết giống nhau, hơi thở ngắn ngủi, giống như sắp đình chỉ đến nơi.

Một lát sau, Tô Nguyệt mới nghĩ đến gọi người tới, nhưng nàng vừa mới xoay người, lại nghe đến tiếng rên rỉ của Quân Phi, nàng nhìn lại, phát hiện Quân Phi lông mi khẽ nhúc nhích, tựa hồ sắp tỉnh.

Tô Nguyệt vội vàng chạy đến bên người hấn, “Quân công tử, người ra sao?”

Quân Phi chậm rãi mở to mắt, nhìn thoáng qua Tô Nguyệt, hữu khí vô lực nói: “Ta không sao.”

“Nhưng là người vừa rồi.....”

“Nga, đây là bệnh từ nhỏ — đau tim, tuy rằng xem qua rất nhiều đại phu, nhưng là bọn họ đều nói loại bệnh này chữa không khỏi, cho dù thỉnh thoảng đau đến rất lợi hại, bất quá chỉ cần tĩnh dưỡng hảo thân mình sẽ không có cái gì trở ngại, mấy năm nay đã rất ít phát tác, có lẽ gần đây không quá thích ứng khí hậu Thụy Phong, cho nên liền lại phát bệnh mà thôi.” Quân Phi thở phò nói dối nói.

“Như vậy a?” Tô Nguyệt bán tín bán nghi.

Quân Phi gật đầu, “Ta không có chuyện gì, người không cần lo lắng.”

Tô Nguyệt tuy rằng không tin lời hấn, nhưng là nếu Quân Phi đều nói không có việc gì, nàng cũng không thể bức ép hấn, vì thế nhân tiện nói: “Ta đây đỡ người trở về nghỉ ngơi được không?”

“Làm phiền.”

Đợi cho Tô Nguyệt đi rồi, Quân Phi một mình một người nằm ở trên giường, xuất thần nhìn trần nhà, từ lần trước sau khi ăn bán khóa giải được, hiện tại đã qua hơn một tháng, hấn biết độc của chính mình đã muốn bắt đầu phát tác, có lẽ tiếp qua không được bao lâu, chính mình sẽ độc phát thân vong, tuy rằng sớm biết bản thân đi theo Triệu Duy Chi đến Thụy Phong, có thể vì bỏ qua thời gian ăn giải được mà sinh mệnh gặp nguy hiểm, nhưng nếu Triệu Duy Chi ở bên mình ngay thời khắc mình chết, hấn đều không hối hận cùng hấn đến Thụy Phong, hơn nữa bản thân vẫn không có hoàn thành nhiệm vụ, chủ tử chỉ sợ cũng sẽ không cấp giải được cho mình, đến lúc đó cũng phải chết, nếu kết quả đều giống nhau, hấn tình nguyện ở lại bên cạnh Triệu Duy Chi.

“Nếu là ta chết, Hoàng Thượng người có thể vì ta mà thương tâm?”

Nước mắt trong suốt theo hai má Quân Phi chảy xuống, thấm xuống sàn đan.

Thật vất vả mới đợi cho Triệu Duy Chi nguyện ý rời đi, hấn vừa đi, Đường Việt Phong lập tức ôm lấy Tô Thiếu Vân đi ra ngoài.

Tô Thiếu Vân hô nhỏ, “Người muốn làm gì?”

“Đi tắm cung của ta.”

“Vì cái gì?”

“Miễn cho hấn lại đây quấy rầy chúng ta.” Đường Việt Phong sắc mặt thối thối nói.

Tô Thiếu Vân bật cười, “Kia cũng không cần phải ôm ta đi, ta chính mình đi, như vậy để cho người khác nhìn đến thật ngượng ngùng.”

“Không được, bởi vì người cần phải lưu trữ khí lực đến ứng phó ta.” Đường Việt Phong cúi đầu, tà khí nói.

Đỏ ửng bao phủ hai má Tô Thiếu Vân, hần đường nhiên hiểu được ám chỉ của Đường Việt Phong, “Người, người.....”

“Chẳng lẽ ngươi không nghĩ? Tính ra chúng ta đã ba tháng không có thân thiết, ngươi có biết ta nhẫn vất vả thế nào không?” Đường Việt Phong ai oán nói.

Tô Thiếu Vân mặt càng đỏ hơn, “Ban ngày ban mặt, ngươi không biết thẹn sao?”

“Này có cái gì hão thẹn thùng? Ta chỉ biết ta hiện tại rất muốn ngươi mà thôi.” Đường Việt Phong cười nhẹ nói.

“Sắc lang!”

Không bao lâu, Đường Việt Phong đã ôm Tô Thiếu Vân đến tẩm cung của mình.

Hắn đem Tô Thiếu Vân phóng tới trên giường, khuynh thân đè ép đi lên.

Đường Việt Phong ở trên môi hắn thật sâu đặt xuống ấn ký của chính mình, “Thiếu Vân, ta muốn ngươi.”

Nụ hôn thật sâu làm cho Tô Thiếu Vân hơi thở dồn dập, bị hôn khiến gương mặt hắn lập tức nóng lên.

Tình dục tăng vọt, Đường Việt Phong một tay vuốt ve nội sườn đùi Tô Thiếu Vân, tay kia cũng không nhàn rãi, vói vào trong cái miệng nhỏ nhắn của Tô Thiếu Vân, đầu lưỡi đùa bỡn vành tai hắn, mọi cách khiêu khích *** Tô Thiếu Vân

“Ân, Phong.....” Ở dưới sự đùa bỡn của Đường Việt Phong, Tô Thiếu Vân rất nhanh liền phát ra thanh âm mềm mại quyến rũ.

“Thiếu Vân, thanh âm của ngươi thật đẹp, làm cho ta nghe nhiều một chút, tái kêu mềm mại đáng yêu một chút.”

Cùng Tô Thiếu Vân chia lia lâu như vậy lại có được hắn, Đường Việt Phong như thế nào bỏ được buông tay, ngược lại là càng thêm mạnh tay hơn trớn, muốn nghe thanh âm tuyệt vời kia của hắn

Nhìn vẻ mặt đỏ bừng, thẹn thùng vạn phần của Tô Thiếu Vân, tư lự xiêm y trên người cũng nhân kích tình vừa rồi mà hỗn loạn, bán lộ vai mệ người chi cực, Đường Việt Phong có thể nói là dục hỏa đốt người, tâm dương khó nhịn, hắn ‘tặc tặc’ cười trộm, tay càng thêm hạnh kiểm xấu, hoạt vào bên trong quần áo Tô Thiếu Vân, ở trên da thịt bóng loáng của hắn vuốt ve lên xuống.

“Ân.....” Tô Thiếu Vân trên mặt nhiễm một chút khinh hồng, Đường Việt Phong âu yếm làm cho hắn thanh âm hơi hơi có chút không xong, “Vừa rồi Quân Phi giống như có việc, ta..... Ân.....”

“Chúng ta đã muốn lâu như vậy không có thân thiết, ngươi không cần luôn nghĩ đến chuyện khác, xem ra là ta không đủ tấn trách.” Đường Việt Phong bắt hắn đem tay tham nhập hạ thân Tô Thiếu Vân hạ, tại vật nhỏ còn mềm mại kia nhéo một phen.

Vừa lòng nghe được Tô Thiếu Vân khinh suyễn, lại nhu nhu bộ vị trong tay đột nhiên cứng rắn lên, Đường Việt Phong tùy tay xả hạ rềm trướng, áp thân hình mềm dẻo mảnh khảnh dưới thân.

Sau khi cúi đầu kinh hô, tiếp sau đó liền phát ra thanh âm chỉ khi tình nhân yêu nhau mới có

Bị Đường Việt Phong hưng hăng yêu một buổi chiều, thẳng đến buổi chiều ngày hôm sau, Tô Thiếu Vân mới nhớ đến chuyện của Quân Phi, vì thế liền tìm đến Tô Nguyệt hỏi.

Tô Nguyệt đem chuyện ngày hôm qua kể lại cho Tô Thiếu Vân, cuối cùng, Tô Nguyệt nói: “Vân chủ tử, ta cảm thấy Quân công tử giống như đang nói dối.”

“Ân.” Tô Thiếu Vân trầm ngâm, giống như Tô Nguyệt nói, Quân Phi thực rõ ràng chính là đang nói dối, nhưng hắn vì cái gì muốn nói dối đâu? Tô Thiếu Vân lại nghĩ không ra nguyên do.

Suy nghĩ một chút, hắn quyết định tự mình đi tìm Quân Phi, hỏi hắn một chút

Hôm nay Quân Phi không giống như bình thường rời giường, khi thị nữ đến gọi hắn, hắn nói chính mình không thoải mái, kêu các nàng đừng tới quấy rầy.

Hắn ở trên giường nằm thật lâu, ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn.

Bởi vì không có giải được áp chế độc phát, độc tố bắt đầu nhanh chóng lan tràn, Quân Phi chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ giống như bị con kiến phệ cắn, đau đến hắn ở trên giường thẳng lăn lộn, mồ hôi lạnh tẩm thấp chân.

Quân Phi ngay lúc dần dần mất đi ý thức không khỏi tưởng: Chính mình có thể hay không cứ như vậy đau đến chết?

Khi Tô Thiếu Vân phát hiện Quân Phi bất tỉnh nhân sự, quá sợ hãi, vội vàng phân phó Tô Nguyệt đi gọi ngự y.

Nhưng là ngự y lại nói không biết Quân Phi bị bệnh gì, chỉ có thể phỏng đoán đại khái là trúng loại độc nào đó.

Vừa nghe đến chữ ‘độc’, Tô Thiếu Vân không khỏi nhú mày, lập tức phân phó phái người đi tìm thần y.

Được đến tin tức, Triệu Duy Chi cùng Đường Việt Phong đều vội vàng chạy lại đây.

Khi bọn hắn nghe được theo thần y trong miệng bính ra hai chữ “U Minh”, không hẹn mà cùng nhìn nhau.

“U Minh? Người xác định là U Minh?” Tô Thiếu Vân trầm giọng hỏi.

Thần y gật gù đầu, “Bất quá vị công tử này tình huống có một chút bất đồng.”

“Nga, có cái gì bất đồng?”

“Vị công tử này trúng U Minh đã có một đoạn thời gian dài, nhưng vẫn dùng được vật áp chế, cho nên một khi đình chỉ dùng được vật, U Minh sẽ phát tác, bởi vì hắn dùng thời gian có vẻ dài, cho nên độc tố đối thân thể hắn tổn hại rất lớn, muốn hoàn toàn kháng phục chỉ sợ cần một thời gian rất dài

“Người nói hắn trúng U Minh thời gian rất lâu, kia đại khái có bao nhiêu lâu?” Triệu Duy Chi hỏi.

Thần y suy nghĩ một chút, “Hắn là có một năm thời gian.”

Triệu Duy Chi sắc mặt trầm xuống, nhìn thoáng qua sắc mặt Quân Phi giống như giấy trắng hôn mê, một năm, đúng là thời gian Quân Phi ở bên mình.

Tô Thiếu Vân tuy rằng chú ý tới biến hóa của Triệu Duy Chi, nhưng là lúc này hắn càng quan tâm là tình huống của Quân Phi, hắn hỏi: “Kia hắn không có nguy hiểm đến sinh mệnh đi?”

Thần y lắc đầu, “Độc U Minh tuy rằng lợi hại, nhưng là chỉ cần hút ra sạch sẽ, sẽ không có nguy hiểm.”

“Hảo, làm phiền thần y.”

Đường Việt Phongsau khi sai người tiễn bước thần y, Triệu Duy Chi thần sắc phức tạp nhìn chằm chằm Quân Phi nhìn thật lâu, sau đó xoay người muốn rời đi.

Tô Thiếu Vân một phen giữ chặt hắn, thấp giọng hỏi: “Người không ở lại bồi hắn?”

“Dưới tình huống hắn là gian tể Sở quốc, ta không muốn lưu lại.”

“Nhưng người làm sao xác định hắn là gian tể?”

Triệu Duy Chi khổ cười, “Nhưng là người cũng rõ ràng biết khả năng hắn là gian tể Sở quốc có bao nhiêu cao.”

Tô Thiếu Vân trầm mặc, một lát sau mới nói: “Nhưng là hắn yêu người, người sẽ không vì hắn mà lưu lại sao?”

Triệu Duy Chi nở nụ cười, nhưng tươi cười lại mang theo một tia thê lương, hắn thấp giọng nói: “Nhưng là ta không thương hắn.”

“Nhưng là.....” Tô Thiệu Vân còn muốn nói cái gì đó.

Triệu Duy Chi đánh gãy hấn, hơi oán hận nói:“Tô Thiệu Vân, người không cần nhần tâm như vậy, người rõ ràng biết ta yêu người, cho dù ta lưu lại bởi hấn cũng không có nghĩa ta sẽ thích hấn, người có biết hay không, cho hấn hy vọng, nhưng đến cuối cùng vẫn như cũ là thống khổ, người cảm thấy như vậy được không? Đây chẳng qua là người cảm thấy hảo mà thôi. Người không cần rất ích kỷ !”

Nói xong Triệu Duy Chi phẩy tay áo bỏ đi.

Tô Thiệu Vân giật mình, đang muốn đuổi theo.

“Không cần.....”

Tô Thiệu Vân nhìn lại, không biết Quân Phi khi nào tỉnh lại đang mở to mắt, hàm chứa lệ gọi lại hấn.

“Tô công tử, ta van cầu người, không cần làm Hoàng Thượng khó xử.....” Quân Phi khóc ruột gan đứt từng khúc.

Tô Thiệu Vân ngồi vào bên giường, nắm lấy tay Quân Phi, tâm đau nhói.

“Thực xin lỗi, Quân Phi.”

Quân Phi lắc đầu, thân mình suy yếu khiến cho hấn ý thức dần dần mờ lung, hấn chảy lệ nói:“Không liên quan đến người, hết thấy đều là ta không tốt....., là của ta sai.....”

Ngay cả ở trong hôn mê, Quân Phi vẫn luôn lẩm bẩm, thanh âm giải thích yếu ớt của hấn làm Tô Thiệu Vân đang nắm tay hấn không kiềm được nước mắt cuộn cuộn trào ra

Dàn xếp Quân Phi xong, Tô Thiệu Vân dựa vào trong lòng Đường Việt Phong, bỗng cảm thấy thập phần mệt mỏi.

“Việt Phong, không phải là ta đã làm sai chứ?”

“Người không có sai, muốn trách chỉ có thể trách tạo vật trên người.” Đường Việt Phong an ủi hấn,“Không cần nghĩ nhiều như vậy , hảo hảo mà ngủ một giấc đi, àn.”

Nhìn Tô Thiệu Vân cho dù đang ngủ vẫn như cũ nhíu chặt mày, Đường Việt Phong cảm thấy tâm giống như là bị ai nhéo trụ, hấn thương tiếc ở trên môi Tô Thiệu Vân ẩn hạ một nụ hôn, thở dài nói:“Thiệu Vân à, người không phải con người toàn vẹn, không cần đem mọi chuyện gánh trên người, nếu như vậy, người sẽ rất mệt mỏi, còn ta sẽ đau lòng .”

31. Chương 31: Quân Huyền

Tuy độc U Minh trên người Quân Phi đã được giải, nhưng muốn chân chính khỏi hấn còn cần tĩnh dưỡng nửa năm.

Từ sau khi Triệu Duy Chi đoán được Quân Phi có thể là gian tế Sở quốc, không hề đến xem Quân Phi một lần.

Quân Phi mỗi ngày ngóng trông hấn sẽ đến xem chính mình, nhưng đến cuối cùng vẫn là thất vọng.

Tô Thiệu Vân tuy rằng biết hấn chờ mong, nhưng nghĩ đến lời Triệu Duy Chi từng nói, hấn cũng không thể không biết xấu hổ mở miệng kêu Triệu Duy Chi đến xem Quân Phi.

Hai người cuối cùng kết quả như thế nào, trừ bỏ bản thân bọn họ, người khác không thể quyết định .

Tô Thiệu Vân uy Quân Phi uống dược xong, dìu hấn ở trên giường nằm hảo, phân phó Tô Nguyệt đem bàn để qua một bên.

Hấn quay đầu, phát hiện Quân Phi nhìn mình chằm chằm không chuyển mắt, tựa hồ muốn nói gì, vì thế liền ôn nhu hỏi:“Như thế nào?”

Quân Phi muốn nói lại thôi, cắn răng một cái, nói:“Tô công tử, người có thể giúp ta khuyên Hoàng Thượng hồi Triệu quốc?”

Tô Thiều Vân cảm thấy kỳ quái, “Vì cái gì?”

Quân Phi trầm mặc, một lát sau hắn mới nhẹ giọng nói: “Ta biết các ngươi đều biết ta là người Sở quốc”

“Ngươi là người nào có cái gì quan hệ? Ngươi vẫn là Quân Phi ngay thẳng mà ta nhận thức a?” Tô Thiều Vân một bên thay hắn phất tóc mai trên trán, một bên mềm nhẹ nói.

Một cổ dòng nước ấm nẩy lên trái tim Quân Phi, hắn có chút kích động nói: “Đa tạ ngươi, Tô công tử.”

“Đứa ngốc!” Tô Thiều Vân cười cười: “Chuyện này có cái gì cần cảm tạ.”

Quân Phi lắc đầu, khẩn thiết nói: “Không phải, Tô công tử ngươi đối ta thật tốt.”

Ngừng một chút, hắn lo lắng nói: “Ngươi có thể khuyên Hoàng Thượng về nước sao?”

“Vì cái gì phải làm như vậy? Ngươi có thể nói cho ta biết nguyên nhân sao?”

Quân Phi thùy hạ mi mắt, nhẹ giọng nói: “Ta là người Sở quốc.”

“Àn.” Tô Thiều Vân biết Quân Phi muốn nói cho chính mình chuyện của hắn, cho nên cũng không đánh gãy hắn.

Quân Phi trầm mặc trong chốc lát, mới ngẩng đầu, đau thương nói:

“Cha ta nguyên bản là tướng quân Sở quốc, nhưng hơn một năm trước lại bị gán tội tạo phản mà chết, mẫu thân vào năm ta mười tuổi liền bởi vì tật bệnh qua đời, cho nên sau khi phụ thân bị giết, trong nhà liền còn lại ta cùng ca ca. Ta không biết triều đình vì cái gì lưu trữ chúng ta không giết, chính là đem chúng ta nhốt tại đại lao.

Có một ngày nhị hoàng tử Sở Nhạc bí mật phái người đem chúng ta mang đi gặp hắn, hắn nói chỉ cần chúng ta về sau vì hắn làm việc, hắn có thể cứu chúng ta đi ra, hơn nữa hứa hẹn nếu là hắn làm quân vương sẽ rửa sạch tội danh cho cha, vì thế ta cùng ca ca liền đáp ứng hắn, nhưng là hắn còn không yên tâm, bức chúng ta ăn U Minh xong liền phải chúng ta đi Triệu quốc.

Ngự Sử Triệu quốc Triệu Phương là gian tế Sở Nhạc thiết lập tại Triệu quốc, Triệu Phương thừa dịp Hoàng Thượng tuyển phi, liền đem ta làm hán chất nhĩ đưa vào cung, mà ca ca tiếp tục ở lại Ngự Sử phủ. Ta nguyên bản nghĩ đến Sở Nhạc muốn mượn tay ta giết Hoàng Thượng, ai biết hắn lại có tính toán khác.”

Nói tới đây, Quân Phi ngừng lại.

“Tính toán gì?” Tô Thiều Vân hỏi.

Quân Phi trầm tư một chút, tiếp tục nói: “Ta cũng không rõ ràng hắn có tính toán gì không, chính là ta nghe ca ca nói Triệu Phương tựa hồ cùng đại ca của Hoàng Thượng Triệu Vu Tân qua lại rất gần, tựa hồ cố ý bang Triệu Vu Tân đoạt lại ngôi vị hoàng đế. Lần trước ta nghe ca ca nói bọn họ sẽ thừa dịp Hoàng Thượng rời đi mà hành động, ta sợ Hoàng Thượng nếu không trở về, Triệu quốc sẽ có chính biến, cho nên...”

Quân Phi khẩn thiết nhìn Tô Thiều Vân, “Tô công tử, ta van cầu ngươi nhanh lên khuyên Hoàng Thượng về nước, bằng không ngôi vị hoàng đế của hắn sẽ không có.”

Tô Thiều Vân không có trả lời, hắn liếc nhìn Quân Phi một cái, hỏi: “Kỳ thật Sở Nhạc là muốn ngươi giết Duy Chi, đúng hay không? Bởi vì chỉ cần hắn vừa chết, Triệu Vu Tân có thể thuận lợi làm hoàng đế.”

Quân Phi chợt dạ cúi đầu, qua thật lâu, hắn mới nói: “Công tử ngươi nói đúng vậy, Sở Nhạc sau khi biết được ta có vẻ được sủng ái liền muốn ta tìm cơ hội giết Hoàng Thượng, nhưng là ta không hạ thủ được, vì thế Sở Nhạc không có cho ta giải dược của U Minh, ca ca không muốn ta chịu khổ, nghĩ đến Hoàng Thượng coi trọng ngươi, cho nên liền hạ độc với ngươi, muốn Hoàng Thượng vì cứu trị ngươi rời đi Triệu quốc, như vậy Triệu Vu Tân có thể nhân cơ hội soán vị.”

“Nhưng là ca ca ngươi nếu có thể hướng ta hạ độc, kia vì cái gì.....” Tô Thiều Vân vốn muốn hỏi “Vì cái gì không trực tiếp hạ độc Triệu Duy Chi”, nhưng là hắn mới hỏi nửa câu, đã nghĩ đến nguyên nhân.

Quân Phi có chút ngượng ngùng nói: “Ca ca biết ta thích Hoàng Thượng, cho nên hấn không có hạ độc thủ với Hoàng Thượng. Vì chuyện này, ca ca không biết mắng ta bao nhiêu lần”

Quân Phi nói xong, không khỏi lo lắng đứng lên, lẩm bẩm: “Không biết ca ca hiện tại thế nào ? Có thể hay không có chuyện gì?”

“Yên tâm, ca ca người không có việc gì.” Tô Thiếu Vân an ủi hấn.

“Ân.”

Gặp Quân Phi sắc mặt không tốt, Tô Thiếu Vân nói: “Người thân mình còn yếu, hảo hảo nghỉ ngơi, không cần nghỉ ngơi nhiều.”

“Ân.” Quân Phi một bên ứng, một bên nhắm mắt lại, sau đó lại bỗng nhiên mở to mắt.

“Như thế nào?”

“Tô công tử chớ quên khuyên Hoàng Thượng sớm một chút trở về.”

Tô Thiếu Vân gật gù đầu, Quân Phi thế này mới an tâm nhắm mắt lại, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Nhìn hấn an tường ngủ, Tô Thiếu Vân thở dài, không phải hấn không muốn khuyên Triệu Duy Chi về nước, dựa theo lời nói của Quân Phi, chỉ sợ Triệu quốc hiện tại sớm đã giang sơn đổi chủ, Triệu Duy Chi hiện tại trở về, chỉ có một con đường chết, nhưng là hấn không muốn Quân Phi lo lắng, cho nên đáp ứng.

“Ta đáp ứng người, ta sẽ giúp Hoàng Thượng của người đoạt lại ngôi vị hoàng đế.” Tô Thiếu Vân hứa hẹn.

Tô Thiếu Vân đi ra khỏi chỗ của Quân Phi, ngoài ý muốn phát hiện Triệu Duy Chi cứ nhiên đứng ở bên ngoài đình viện.

Hấn đi lên trước, thấp giọng hỏi: “Người nếu đến đây, vì cái gì không đi vào xem hấn một chút?”

Triệu Duy Chi không có trả lời.

Đợi trong chốc lát, Tô Thiếu Vân lại hỏi: “Người vừa rồi nghe được chúng ta nói chuyện sao?”

Triệu Duy Chi vẫn như cũ không có trả lời.

Thấy hấn như vậy, Tô Thiếu Vân chỉ biết Triệu Duy Chi có nghe được đối thoại giữa mình cùng Quân Phi, vì thế liền hỏi: “Người hiện tại tính như thế nào? Nếu là người muốn.....”

“Ta không muốn.” Triệu Duy Chi bình tĩnh nói.

“Vì cái gì?”

Triệu Duy Chi nhìn cảnh lá lay động trong gió, ánh mắt lại như xuyên qua cảnh nhìn phía tương lai xa xôi, hơi mê mông nói: “Tương lai rồi cũng sẽ tặng cho người, như vậy hiện tại không thể có được lại có gì quan hệ? Triệu quốc không phải ở trong tay ta diệt vong, cảm giác áy náy của ta có lẽ sẽ không nặng như vậy nữa.”

Tô Thiếu Vân không nói gì, hấn biết ý tứ của Triệu Duy Chi, một trận áy náy nảy lên trong lòng, hấn thấp giọng nói: “Thực xin lỗi.”

Triệu Duy Chi lắc đầu, bỗng nhiên cười, nói: “Làm quân vương như làm khổ sai thế này liền để lại cho tên số khổ Đường Việt Phong kia đi, ta chỉ cần thoải mái tiêu dao. Bất quá, về sau ta chính là người không nhà để về, người phải thu lưu ta nga.”

Tô Thiếu Vân bật cười.

“Nghĩ đến về sau Đường Việt Phong mỗi ngày đều đen mặt ta liền vui vẻ.” Triệu Duy Chi cười ha ha.

Tô Thiếu Vân cũng cười, chân thành nói: “Đa tạ người.”

Triệu Duy Chi vô tình cười cười, xoay người hướng bên trong đi đến.

“Người.....” Tô Thiếu Vân kinh ngạc.

Triệu Duy Chi thật sâu nhìn Tô Thiếu Vân, ở trong lòng nói: Tuy rằng ta không muốn buông tay, nhưng ta biết về sau vô luận phát sinh chuyện gì, trong lòng người cũng chỉ sẽ có một mình hấn, nếu như vậy, ta khuyên chính mình không cần quá mức chấp nhất, có thể ở lại bên cạnh người, ta cũng đã thực vui vẻ, hơn nữa đối với Quân Phi, ta cũng không phải thật sự là vô tình.

Hắn cảm xúc nói:“Những ngày này ta vẫn suy nghĩ, nghĩ cho hấn một cơ hội, đồng thời cũng muốn cấp chính mình một cơ hội.”

Nói xong, hấn liền tiêu sái xoay người mà đi.

Nhìn bóng dáng của hấn, Tô Thiếu Vân bỗng nhiên cảm thấy có một loại cảm giác như trút được gánh nặng, sau đó hấn nhẹ nhàng ôn nhu nở nụ cười, cười đến thực vui vẻ.

“Người đang cười cái gì?”

Đường Việt Phong vừa đến đình viện liền nhìn thấy Tô Thiếu Vân vẻ mặt tươi cười, hấn không khỏi cảm thấy kỳ quái.

“Người như thế nào tới rồi?” Tô Thiếu Vân nhào vào trong lòng hấn.

Đường Việt Phong càng thêm kỳ quái, ôm lấy tình nhân có vẻ đang thập phần khoái trá, cười hỏi:“Chuyện gì vui vẻ như vậy?”

Tô Thiếu Vân cười cười, không trả lời, hỏi:“Người tìm ta có việc?”

Đường Việt Phong tuy rằng rất muốn biết hấn đến tốt cùng vui vẻ cái gì, nhưng là Tô Thiếu Vân không nói, hấn cũng không truy vấn, nhứ nhứ mày:“Ta vừa mới được đến tin tức, Triệu Vu Tân thừa dịp Triệu Duy Chi không ở Triệu quốc, phát động chính biến.”

“Ta biết.”

“Người có biết? Người vì cái gì sẽ biết?” Đường Việt Phong cảm thấy kỳ quái.

Vì thế Tô Thiếu Vân liền đem chuyện của Quân Phi nói cho Đường Việt Phong, đương nhiên, hấn cũng nói chuyện của Triệu Duy Chi.

Sau khi nghe xong, Đường Việt Phong không khỏi bội phục Triệu Duy Chi rộng lượng,“Người như vậy đáng giá làm bằng hữu.”

“Chẳng lẽ người trước kia đem hấn làm địch nhân?”

Đường Việt Phong lắc đầu, còn thật sự nói:“Địch nhân thật ra không có, xem hấn là tình địch mà thôi.”

“Người!” Tô Thiếu Vân vừa buồn cười vừa tức giận.

Chợt nghe xa xa ầm ầm có tiếng kèn truyền đến, thanh âm càng lúc càng lớn, tựa hồ toàn bộ hoàng cung đều hồng.

Tô Thiếu Vân cùng Đường Việt Phong nhìn nhau, đã xảy ra chuyện gì?

Sau một lát, Hàn Nhật chạy vội đến:“Chủ tử, các người không có việc gì đi?”

Ngoài viện tiếng bước chân ồn ào, hiển nhiên đến đây không ít người.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Đường Việt Phong hỏi.

“Có người xâm nhập hoàng cung, Nguyệt đang dẫn người vây bắt.” Hàn Nhật ngắn gọn nói.

Không biết người nào lớn mật như thế, lại dám một mình xâm nhập hoàng cung? Tô Thiếu Vân trầm nghĩ.

Nghe thanh âm càng ngày càng gần, Hàn Nhật hơi lo lắng nói:“Chủ tử, người tới tựa hồ rất lợi hại, vì để an toàn, thỉnh di giá đến nơi khác.”

Đường Việt Phong còn không kịp trả lời, chợt nghe bên ngoài một trận đại loạn.

Hàn Nhật trong lòng cả kinh, rút kiếm xoay người, chỉ thấy một bóng người màu lam thẳng hướng tiến vào, một phen trường kiếm xoay quanh phi vũ, quanh thân như có Liệt Phong vờn quanh, những binh sĩ chưa đến được gần người đã bị đâm cho ngã trái ngã phải, một đám tản khai đi.

Hàn Nhật rút một ngum lãnh khí, công phu như vậy làm cho người ta thật không thể tưởng tượng, lần này chính là tánh mạng không cần, cũng nhất định phải bảo hộ chủ tử an toàn.

Người nọ chạy tới gần, chỉ thấy hần quần áo tả tơi, bỗng nhiên thoáng nhìn Tô Thiếu Vân, sau đó liền thẳng tắp hướng hần hướng lại đây.

Hàn Nhật kinh hãi, vội vàng cử kiếm nghênh đón, cùng Hàn Nguyệt giáp công người nọ.

Người nọ vẻ mặt lo lắng dị thường, chỉ lo chạy về hướng Tô Thiếu Vân.

Tô Thiếu Vân nhìn ánh mắt người nọ, lại từ hần nhớ tới Quân Phi, trong đầu linh quang chợt lóe, hô to: “Dừng tay!”

Nghe vậy, Hàn Nhật, Hàn Nguyệt đành phải ngừng lại, nhưng vẫn như cũ đề phòng nhìn chằm chằm người nọ.

“Quân Phi không có việc gì!” Tô Thiếu Vân yên lặng nhìn người nọ nói.

Người nọ thân mình chấn động, ách thanh âm hỏi: “Thật sự?”

Tô Thiếu Vân gật nhẹ đầu.

Có một loại người có thể khiến người khác vô điều kiện tín nhiệm, mà Tô Thiếu Vân không thể nghi ngờ chính là người như thế.

“Vậy là tốt rồi!” Người nọ dài hu khẩu khí, một tới cực điểm, hần đột nhiên “Phanh” một tiếng té ngã trên đất.

Gặp Hàn Nhật, Hàn Nguyệt vẫn như cũ xử kiếm chỉ vào hần, Tô Thiếu Vân huy phát tay, ý bảo bọn họ lui ra.

Hai người đành phải kinh nghi lui xuống, nhưng vẫn như cũ ngưng thần đề phòng.

“Người là ca ca của Quân Phi?” Tô Thiếu Vân hỏi.

Người nọ đầu tiên là liếc nhìn hần một cái, sau đó mới gật gật đầu, lo lắng hỏi: “Quân Phi thật sự không có việc gì?”

“Yên tâm, hần không có việc gì, hơn nữa độc đã được giải, người không cần lo lắng.”

Nghe vậy, người nọ dị thường kích động, thanh âm không xong hỏi: “Người nói, tiểu Phi hần..... độc trên người hần..... đã giải?”

“Ân, đã giải, bởi vì thân mình còn yếu, hiện tại đang ở bên trong ngủ, cho nên người không cần lo lắng.” Tô Thiếu Vân khẳng định nói.

Người nọ kích động rơi lệ, lẩm bẩm: “Kia thật sự là quá tốt!..... Thật tốt quá!”

Vẫn nhìn hết thấy, lúc này Đường Việt Phong ý bảo binh lính đang vây quanh sân lui xuống, chỉ để lại Hàn Nhật, Hàn Nguyệt.

Người nọ nghỉ ngơi trong chốc lát, mới có khí lực từ từ đứng lên, hần đi đến trước mặt Tô Thiếu Vân cùng Đường Việt Phong, đột nhiên cung kính hướng bọn họ khấu đầu, nói: “Đa tạ các người cứu tiểu Phi một mạng.”

Tô Thiếu Vân vội vàng nâng hần dậy, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói cái gì, tùy tiện hỏi: “Xin hỏi cao tính đại danh?”

“Quân Huyền.” Quân Huyền đáp.

“Nếu như không ngại, ta sai người mang người đi nghỉ ngơi thuận tiện rửa mặt chải đầu một chút, được chứ?”

“Đa tạ công tử!”

Quân Phi vừa tỉnh lại, còn không từ kinh hỉ kịp hoàn hồn việc Triệu Duy Chi cứ nhiên ngồi ở bên giường, liền đột nhiên nghe nói ca ca của mình cũng đến Thụy Phong, lập tức chạy đi gặp ca ca.

“Đại ca!” Quân Phi phác nhập vào lòng Quân Huyền.

Quân Huyền xoa đầu đệ đệ, chính mắt nhìn thấy Quân Phi không có việc gì, hân lúc này mới chính thức yên lòng.

“Người không có việc gì là tốt rồi.”

“Àn.”

Quân Phi nhịn xuống nước mắt, buông tay, gật gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới độc trên người đại ca còn không có giải, hân không khỏi nhìn Tô Thiếu Vân, “Tô công tử, ta có thể cầu người một việc?”

Thông minh như Tô Thiếu Vân đương nhiên biết hân nghĩ gì, mỉm cười nói: “Đừng lo lắng, thần y còn ở lại trong cung, tùy thời đều có thể thay ca ca người giải độc.”

“Đa tạ công tử!” Quân Phi dị thường cao hứng, đang muốn hướng Tô Thiếu Vân cúi đầu.

Tô Thiếu Vân giữ chặt hân, “Không cần cúi đầu, mới đây ta đã bị ca ca người làm đại lễ.”

Quân Phi lòng tràn đầy vui mừng, muốn nói chuyện, nhưng lại không biết nói cái gì mới tốt, vì thế liền tràn ra một nụ cười cực kì sáng lạng.

32. Chương 32: Âm Chi

Quân Huyền có chút dăm chiêu nhìn thoáng qua đệ đệ, sau đó liền nhìn Đường Việt Phong.

Cảm giác hân nhìn chăm chú chính mình, Đường Việt Phong quay đầu, ánh mắt lợi hại theo dõi hân.

Quân Huyền không chút nào sợ hãi nhìn thẳng hân.

Đường Việt Phong lộ ra ánh mắt tán thưởng, hỏi: “Người có nguyện ý ở lại Thụy Phong?”

“Đúng vậy, các người sau khi giải độc đã có thể thoát khỏi quản chế của Sở Nhạc, về sau tính như thế nào? Có nguyện ý ở lại Thụy Phong hay không?” Tô Thiếu Vân ngắt lời nói.

“Làm nô bộc của người?” Quân Huyền bình thản hỏi.

Đường Việt Phong nở nụ cười một chút, “Bằng hữu hoặc là khách nhân, như thế nào?”

Quân Huyền trong mắt hiện lên kinh ngạc, “Người.....”

“Thu mua lòng người.” Triệu Duy Chi thấp giọng nói thầm.

Đường Việt Phong liếc mắt nhìn hân, không lên tiếng.

Quân Huyền suy nghĩ trong chốc lát, sau đó hỏi Quân Phi: “Tiểu Phi, người có muốn ở lại đây không?”

Quân Phi theo bản năng liếc nhìn Triệu Duy Chi một cái, chần chờ nói: “Ta..... Ta nghe đại ca.”

Quân Huyền bắt đắc dĩ nở nụ cười một chút, đệ đệ a!

“Vậy được rồi.” Suy nghĩ thật lâu, Quân Huyền rốt cục hạ quyết định.

Tô Thiếu Vân cùng Đường Việt Phong nhìn nhau cười.

Cảnh liếc mắt đưa tình trước mắt khiến Triệu Duy Chi cảm thấy thật không thoải mái, hừ một tiếng, hân xoay người bước đi ra ngoài.

Quân Phi sợ run một chút, muốn đuổi theo đi ra ngoài, nhưng lại sợ Triệu Duy Chi không muốn nhìn đến chính mình.

Tô Thiếu Vân tiến lên vỗ vỗ bờ vai của hân, “Yên tâm, hân không chán ghét người.”

“Thật sự?” Quân Phi vui sướng hỏi.

Tô Thiếu Vân gật gật đầu, Quân Phi thế này mới đuổi theo.

Nhìn bóng dáng của Quân Phi, Quân Huyền đột nhiên nói: “Ta muốn làm thủ hạ của ngươi.”

Đường Việt Phong giật mình một chút, một lát sau, hắn mới phản ứng lại đây, đáp: “Không thành vấn đề, tùy ngươi lựa chọn.”

Quân Huyền kỳ quái liếc nhìn hắn: “Ngươi không sợ ta có trá?”

“Ngươi nói như vậy, liền chứng minh ngươi không đa tâm.” Đường Việt Phong cười nói.

Quân Huyền cũng cười, bắt đầu cảm thấy chính mình có lẽ đã làm một quyết định không sai

Quân Phi chậm rãi đi theo sau Triệu Duy Chi ba thước, yên lặng nhìn chăm chú vào bóng dáng hắn.

Triệu Duy Chi đương nhiên biết hắn đi theo phía sau mình, nhưng hắn cũng không ra tiếng.

Hắn đi đến bên bàn đá ngồi xuống, hướng Quân Phi đang do dự không biết nên tiến hay lùi mà vẫy vẫy tay, ý bảo hắn lại đây.

Quân Phi do dự một chút, mới đi đến gần bên người tọa hạ.

Triệu Duy Chi ho khan một tiếng, thấp giọng hỏi: “Thân mình có khỏe không?”

Một lát sau, không nghe thấy Quân Phi trả lời, Triệu Duy Chi ngẩng đầu, phát hiện Quân Phi đang ngơ ngác nhìn chính mình.

Hắn không khỏi ôn nhu hỏi: “Sao vậy?”

Triệu Duy Chi đột nhiên ôn nhu làm cho Quân Phi ngây ra như phỗng, một lát, nước mắt vỡ òa theo trong ánh mắt hắn trào ra, đại khốc đại khổ bọt nước thi nhau rơi xuống, làm cho người ta hoài nghi nước mắt dường như không dừng lại trên hai má.

Triệu Duy Chi cảm giác xấu hổ vạn phần, không được tự nhiên đưa khăn tay cho Quân Phi, sau đó nghiêng đầu qua một bên.

“Thực xin lỗi, ta.....” Quân Phi thấp giọng nói xong, luống cuống tay chân định lau nước mắt, nhưng nước mắt không chịu khống chế, càng lau càng nhiều.

Hắn không phải muốn khóc, chính là trong lòng thật sự rất cao hứng kiềm chế không được.

Thấy thế, Triệu Duy Chi thở dài một tiếng, tiếp nhận khăn tay thay hắn lau đi nước mắt.

“Cám ơn.” Quân Phi then thùng cúi đầu.

Triệu Duy Chi lần đầu tiên thật sự thực đánh giá Quân Phi một chút, phát giác hắn ngày thường thập phần xinh đẹp, tuy xinh đẹp tuyệt trần, bên trong lại không mất anh khí.

Hắn đột nhiên hỏi: “Ngươi thích ta cái gì?”

Quân Phi ngây người một chút, không nghĩ tới Triệu Duy Chi sẽ hỏi dạng vấn đề này, không khỏi vẻ mặt đỏ bừng, suy nghĩ một chút, hắn nột nột nói: “Ta không biết.”

Triệu Duy Chi lông mi giương lên, “Không biết?”

Quân Phi đầu cúi thấp, hơi mê mông nói: “Đúng vậy, ta không biết chính mình vì cái gì thích ngươi, có lẽ người khác sẽ cảm thấy kỳ quái, thích một người không phải hẳn là đều có nguyên nhân sao? Nhưng ta chính là không biết từ khi nào liền thích ngươi, muốn nói thích ngươi cái gì? Ta thật sự không biết.”

Nhìn Quân Phi lúc này bộ dáng bất lực, tâm Triệu Duy Chi giống như bị người nhẹ nhàng va chạm một chút.

“Không biết sao?” Hắn nói nhỏ.

Hai người trầm mặc trong chốc lát, Quân Phi bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, hần vội vàng nói: “Hoàng Thượng, người mau hồi Triệu quốc, bằng không sẽ không kịp .”

Triệu Duy Chi nhìn hần một cái, “Ta đã không phải là Hoàng Thượng , hiện tại hồi Triệu quốc chẳng phải là đưa dê vào miệng cạp?”

“A?” Quân Phi áy náy cúi đầu, “Thực xin lỗi, nếu là ta sớm một chút nói cho Hoàng Thượng chuyện này thì tốt rồi, nếu như vậy, Hoàng Thượng sẽ không đánh mất ngôi vị hoàng đế.”

Triệu Duy Chi cười cười, “Có lẽ vào lúc ta biết đại ca phát động chính biến, ta đã cảm thấy phần nộ cùng thương tâm, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, kỳ thật, làm một vị quân vương có rất nhiều sự tình đều phải bản khoản, không thể tùy tâm sở dục, còn không bằng phạm nhân sống được tự tại, nghĩ đến đó ta liền cảm thấy không có gì.”

Tuy rằng Triệu Duy Chi nói như vậy, nhưng Quân Phi vẫn như cũ cảm thấy Triệu Duy Chi đang lừa gạt chính mình, không muốn mình cảm thấy áy náy.

Gặp Quân Phi vẫn là thương tâm nhìn mình, Triệu Duy Chi bật cười, “Như thế nào? Người không tin ta nói?”

Quân Phi trầm trọng gật đầu, “Ta biết Hoàng Thượng chẳng qua không muốn ta khổ sở mà thôi.”

Nhìn Quân Phi đáng yêu như thế, Triệu Duy Chi không khỏi tràn ngập nhu tình, nguyên lai cảm giác có người vì mình mà khổ sở, vì mình quan tâm là ấm áp như thế, như rót vào nội tâm, bản thân có phải hay không hần là buông tha cho con người thủy chung cũng không giữ được kia, mà quay đầu nhìn lại người đang đứng bên cạnh mình?

Triệu Duy Chi đem Quân Phi kéo vào trong lòng, Quân Phi vừa mừng vừa sợ, thân mình cứng lại lẳng lẳng ội ở trong long hần, một cử động cũng không dám.

Nhận thấy được hành động của hần, nhu tình trong long Triệu Duy Chi càng đậm , hần nhẹ giọng nói: “Quân Phi, ta hiện tại không thể hứa hẹn người cái gì, bởi vì ta không biết chính mình có thể hay không quên đi người nọ, nhưng ta đáp ứng người, ta sẽ không cô phụ người.”

Cảm giác mừng rỡ nảy lên trong long Quân Phi, hần như thế nào cũng tưởng không đến Triệu Duy Chi sẽ nói với mình như vậy, hần nghĩ đến cả đời này cũng không được Triệu Duy Chi nhìn thẳng vào. Trời biết hần có bao nhiêu muốn được Triệu Duy Chi yêu, chẳng sợ chỉ có một chút cũng tốt, hiện tại Triệu Duy Chi nói như vậy, có phải hay không đại biểu nguyện vọng của hần trở thành sự thật?

Hần nghẹn ngào nói: “Không quan hệ, chỉ cần có thể ở lại bên cạnh hoàng thượng, ta liền cảm thấy thực hạnh phúc , hơn nữa người giống như Tô công tử, vô luận ai cũng không thể dễ dàng quên .”

Ở lại bên cạnh ta liền cảm thấy hạnh phúc sao?

Triệu Duy Chi thở dài, cúi đầu, nhẹ nhàng mà ấn hạ một nụ hôn lên môi Quân Phi, làm hai má hần đỏ ửng

Nhìn Triệu Duy Chi gần trong gang tấc, trong ánh mắt Quân Phi lại bắt đầu toan sắp, hần lẳng lẳng rúc vào trong long Triệu Duy Chi, hưởng thụ sự thân thiết cùng yên tĩnh khó có được.

Dưới ánh trăng thấp thoáng, người đứng sau tán cây phía xa xa nhẹ nhàng nở nụ cười, một trận gió đêm thổi qua, truyền đến một trận hương khí như có như không.

Từ khi Triệu Vu Tân trở thành quốc chủ Triệu quốc, thiên hạ đại thể nhìn như bình tĩnh, rốt cục nổi lên gợn sóng, một cổ hơi thở xưng bá thiên hạ bắt đầu ở các quốc gia quân chủ lan tràn. Giờ phút này, thiên hạ đại thể giống như là cây cung đã căng thẳng, tùy thời đều có khả năng gãy đoạn, chỉ cần có người bắn ra phát tên thứ nhất, thiên hạ đã bình tĩnh nhiều năm sẽ phong vân biến sắc.

“Người nói Sở quốc quốc sư tới?” Chợt nghe thấy tin tức này, Tô Thiếu Vân không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Đường Việt Phong gật gù đầu.

“Thật kỳ quái , thế lực Triệu Phương ở Triệu quốc rất lớn, theo đạo lý nói Sở quốc có thể được cho đã khống chế một nửa Triệu quốc, hơn nữa ta cũng tin tưởng bọn hần biết ta ở Thụy Phong quốc, kia bọn họ phải người đến Thụy Phong là ý gì đây?” Đang cùng Tô Thiểu Vân đánh cờ, Triệu Duy Chi một bên buồn buồn cầm cờ trong tay, một bên hỏi.

“Nói như thế nào thì người cũng là người Triệu quốc, phải? Chẳng lẽ Triệu quốc rơi vào tay người khác, người không đau lòng sao?” Đường Việt Phong bất mãn nói.

Triệu Duy Chi cười hắc hắc, “Ta không phải không đau lòng, mà là đang chờ đợi thời cơ, đợi khi Triệu quốc không khống chế được, ta liền lấy thân phận anh hùng quốc gia xuất hiện, như vậy mọi người sẽ càng thêm ủng hộ ta, cứ như vậy Triệu quốc mới có thể càng thêm đoàn kết. Người biết cái gì?”

“Người nhần tâm để người quốc gia người chịu khổ?”

Triệu Duy Chi thu hồi vui đùa, còn thật sự nói: “Ta không phải người vô tình, nhưng ta hiểu được thiên hạ nếu muốn thống nhất, chuyện như vậy là không thể tránh”

Đường Việt Phong không nói gì.

Tô Thiểu Vân nói sang chuyện khác: “Kia Sở quốc phái người tới đến tột cùng là có mục đích gì ?”

Đường Việt Phong nói: “Sở quốc hiện tại chia làm hai phái, nhất phái theo đại hoàng tử Sở An, phái còn lại thì theo Sở Nhạc, nghe nói bọn họ vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà tranh đấu rất lợi hại, tuy rằng ở mặt ngoài Sở An phần thắng lớn một chút, nhưng nếu là dựa theo lời nói của bọn Quân Huyền, Sở Nhạc an bài người ở Triệu quốc, đến lúc đó hần muốn làm phản cũng không phải không có thực lực . Ta đoán Sở An có thể biết Sở Nhạc lấy được duy trì của Triệu quốc, cho nên ta nghĩ hần có thể cần sự duy trì của Thụy Phong, vì lựa chọn này dù sao cũng có bảo đảm hơn.”

“Này cũng có đạo lý.” Tô Thiểu Vân trầm ngâm.

“Nhưng là.....” Quân Huyền ở một bên chần chờ nói, “Nhưng là theo ta hiểu biết, Sở Tịch cũng không cùng Sở An giao hảo, ngược lại là giao tình cùng tam hoàng tử Sở Lăng rất tốt.”

“Vậy thì kì quái? Nếu nói như vậy, kia Sở Tịch đến Thụy Phong mục đích là gì?” Triệu Duy Chi hỏi.

“Này...?”

Tô Thiểu Vân cùng Đường Việt Phong nhìn nhau, cũng không nghĩ ra nguyên do

Một lát sau, Đường Việt Phong nói: “Hết thấy chờ Sở Tịch đến đây rồi nói sau.”

“Cũng chỉ có thể làm như vậy”

Vài ngày sau, đoàn người Sở Tịch đến Thụy Phong.

Sở Tịch nghỉ ngơi một ngày mới đến yết kiến Đường Việt Phong.

Xuất phát từ tò mò, Triệu Duy Chi cùng Tô Thiểu Vân cũng đi theo xem Sở Tịch là người như thế nào, Đường Việt Phong mặc dù không muốn Tô Thiểu Vân gặp Sở Tịch, nhưng nghĩ đến nơi đây dù sao cũng là Thụy Phong, hần là không có gì nguy hiểm, cho nên cũng đáp ứng.

Chờ Sở Tịch tham kiến xong ngẩng đầu, Tô Thiểu Vân đứng sau Đường Việt Phong liền cẩn thận đánh giá hần.

Sở Tịch dáng người cao gầy, khuôn mặt trung tính tuấn mỹ, mặc trường bào thủy sắc, đai lưng màu lam, thất lưng tinh tế hiện ra, lộ hiển kiều mỹ.

“Thời này đại mỹ nam thật đúng là không ít!” Tô Thiểu Vân trong lòng thầm nghĩ.

Sở Tịch hướng mọi người liếc mắt một cái, sau đó ánh mắt thực tự nhiên liền dừng ở trên người Tô Thiểu Vân siêu phẩm thoát tục

Đường Việt Phong đương nhiên thấy được Sở Tịch chú ý Tô Thiểu Vân, hần bất động thanh sắc nói: “Quốc sư đường xa mà đến, không từ xa nghênh đón, mau mời tọa.”

“Không dám, không dám.” Sở Tịch vội vàng đáp lễ.

Sau khi phân chỗ cho chủ khách ngồi, Đường Việt Phong nâng chén nói: “Một ly này vì quốc sư tẩy trần, Sở quốc cách Thụy Phong đường xá xa xôi, quốc sư vất vả.”

Sở Tịch vội vàng nâng chén đáp lễ, hần nói chuyện hào phóng, cử chỉ khéo léo, Tô Thiếu Vân không khỏi đối hần sinh ra hảo cảm.

Rượu quá ba tuần, mọi người dần dần thân thiện đứng lên, Sở Tịch dần dần không hề câu thúc, tán gẫu lơ đãng liền chuyển tới mục đích đến Thụy Phong lần này.

“Không biết quốc sư đến Thụy Phong có chuyện gì?” Đường Việt Phong hỏi.

Sở Tịch buông chén rượu trong tay, nghiêm túc nói: “Nếu Hoàng Thượng hỏi việc này, tại hạ không ngại nói thẳng, ta đến Thụy Phong là vì thiên hạ.”

“Nga?” Đường Việt Phong có chút ngạc nhiên, “Vì thiên hạ?”

“Đúng! Vì thiên hạ!”

“Nói như thế nào?”

“Thiên hạ hiện nay, quốc lực cường thịnh nhất chính là Thụy Phong, nếu nói trong tương lai Hoàng Thượng nhất thống thiên hạ, ta cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.” Sở Tịch ánh mắt sáng ngời nói.

“Thống nhất thiên hạ? Quốc sư không khỏi rất coi trọng bốn vương đi?” Đường Việt Phong xoay xoay chén rượu nói.

“Hoàng Thượng, ta chẳng qua chỉ là nói sự thực.” Sở Tịch nghiêm mặt nói.

Đường Việt Phong buông chén rượu, cũng không quanh co, trực tiếp hỏi: “Việt này cùng mục đích quốc sư đến đây có quan hệ gì?”

“Có! Sở quốc chúng ta nhỏ yếu, muốn cùng Thụy Phong kết minh.” Sở Tịch gần từng tiếng nói.

“Kết minh?” Đối với mục đích như vậy, thật ra có điểm ra ngoài dự kiến của Tô Thiếu Vân.

“Đây là ý tứ của Sở vương?” Đường Việt Phong hỏi.

Sở Tịch gật gật đầu.

“Nhưng là theo như lời chính người vừa nói, ta nếu muốn nhất thống thiên hạ, tất nhiên cần tiêu diệt Sở quốc, Hoàng Thượng các người như thế nào sẽ cùng ta kết minh?” Đường Việt Phong đưa ra nghi vấn.

Sở Tịch bỗng nhiên cười khổ, “Hoàng Thượng chính là dự đoán được chuyện này, mới có thể nghĩ đến cùng Thụy Phong kết minh, ít nhất như vậy dân chúng Sở quốc có thể ít chịu một chút cái khổ của chiến tranh. Hoàng Thượng mặc dù không thể nhất thống thiên hạ, nhưng hần không muốn quốc dân chịu khổ sở của chiến loạn”

Đường Việt Phong nhìn chằm chằm Sở Tịch, cân nhắc độ đáng tin trong lời nói của hần

Triệu Duy Chi ngắt lời hỏi: “Sở vương tính đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ai?”

Sở Tịch nhìn hần một cái mới nói: “Hoàng Thượng từng nói với ta, hần sẽ đem ngôi vị hoàng đế truyền cho tam hoàng tử Sở Lăng.”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì trong ba vị hoàng tử, chỉ có tam hoàng tử tương đối nhân đức, sẽ vì dân chúng Sở quốc suy nghĩ, không dễ dàng khơi mào chiến tranh, hai vị hoàng tử còn lại say mê quyền lực, không phải minh quân.”

“Nhưng là theo ta được biết, Sở Lăng trong ba vị hoàng tử tối không có thế lực, nếu là sở vương đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hần, chắc chắn đưa tới bất mãn.”

“Hoàng Thượng cũng biết điểm ấy, cho nên ta đến Thụy Phong ngoại trừ cùng với quý quốc kết minh, một mục đích khác chính là hy vọng Hoàng Thượng đáp ứng, nếu bởi vì tam hoàng tử đẳng vị mà khiến cho phản loạn, quý quốc có thể xuất binh tương trợ.”

Bọn người Tô Thiếu Vân nhìn nhau, đều trầm mặc không nói.

Một lát sau, Đường Việt Phong nói:“Về chuyện này, ta không thể lập tức trả lời, ta cần thời gian lo lắng, ba ngày sau lại cho người câu trả lời thuyết phục, như thế nào?”

“Đa tạ Hoàng Thượng, ta đây liền chờ tin tốt lành từ Hoàng Thượng.” Sở Tịch vui sướng nói.

Sau khi tiến bước Sở Tịch, Tô Thiếu Vân hỏi Đường Việt Phong:“Người tính như thế nào?”

Đường Việt Phong trầm ngâm nói:“Nếu Sở vương thật sự có ý như vậy, ta đương nhiên sẽ đáp ứng, chỉ sợ.....”

“Chỉ sợ bên trong có trá.” Triệu Duy Chi tiếp lời nói.

“Đúng vậy”

“Việc này chờ người ta phái đi có tin tức hồi báo sẽ tái quyết định, hẳn là trong vòng một hai ngày có tin tức trở về.”

“Cũng đúng, biết người biết ta mới có thể cam đoan vạn vô nhất thất.”

Đêm hôm đó, trong lúc mơ mơ màng màng, Tô Thiếu Vân mở to mắt, phát hiện mình đang ở trong một vùng núi rừng đẹp như tranh vẽ, đôi mắt nhìn về nơi xa, cách đó không xa xuất hiện một mái nhà tranh bằng trúc, một dòng thác nước từ trên trời giáng xuống, phi châu tiên ngọc, sáng lạn như ngân, thác nước từ giữa không trung đổ xuống tiến nhập trong hồ, tiếng nước cũng không điếc tai, ngược lại như minh cầm tấu ngọc, nghe đến cảm thấy thanh thanh khí sáng.

Trong tiếng gió tựa hồ ẩn ẩn có tiếng trúc thanh truyền đến, róc rách lưu tiếng nước, nhìn khung cảnh núi rừng thật bình thản mà an tường.

Nơi này là nơi nào?

Giống như cảnh tượng đã từng quen thuộc làm Tô Thiếu Vân trong lòng nghi hoặc cực độ, lững thững đi đến nơi ốc xá, vừa mới đến gần, đột nhiên một đoàn màu trắng xẹt qua trước mắt, định nhãn nhìn kĩ, đoàn màu trắng gì đó đúng là một con tuyết điều toàn thân trắng toát, trông hết sức đáng yêu, nó đang tập tễnh trên đất oai đầu nhìn Tô Thiếu Vân.

Tô Thiếu Vân đang muốn đi qua sờ một chút con tuyết điều kia, bỗng nhiên xa xa truyền đến tiếng gọi, theo thanh âm kêu gọi, trong rừng thúy trúc xuất hiện một gã bạch y mỹ nam tử, Tô Thiếu Vân nhìn lại, giật mình nhìn thấy là chính mình, hắn thẳng tắp xuyên qua chính mình, sau đó ôm lấy con tuyết điều kia, trở về ốc xá kia.

Tuyết điều nằm trên vai hắn dùng cặp mắt linh động nhìn chăm chăm Tô Thiếu Vân.

.....

Lại mộng một lúc, Tô Thiếu Vân mở to mắt, hắn quay đầu, nhìn thấy Đường Việt Phong đang ngủ say bên cạnh mình

Nhìn hắn một hồi lâu, Tô Thiếu Vân mới nhìn ánh trăng sang ngồi ngoài cửa sổ.

Cùng một cảnh trí, cùng một người, cùng một con tuyết điều, hẳn đã là lần thứ hai nằm mơ thấy giấc mộng này, vì cái gì chính mình lại mộng như vậy? Chẳng lẽ giấc mộng này ám chỉ điều gì sao? Nếu là có, kia lại sẽ là ám chỉ cái gì?

33. Chương 33: Tội Nghiệt

Ba ngày sau, sáng sớm, Sở Tịch vội báo kiến Đường Việt Phong.

“Không biết Hoàng Thượng đối với việc kết minh cảm thấy như thế nào?” Sở Tịch hỏi.

“Về chuyện này, sau khi ta trải qua suy nghĩ, quyết định cùng quý quốc kết minh.” Đường Việt Phong thận trọng nói.

“Kia thật sự là quá tốt!” Sở Tịch dị thường cao hứng, “Đa tạ Hoàng Thượng!”

Đường Việt Phong mỉm cười, “Ta cũng muốn đa tạ Sở vương, dù sao việc kết minh đối với hai quốc chúng ta đều có lợi.”

“Vậy hòa ước kết minh Hoàng Thượng xem khi nào thì ký kết?” Sở Tịch truy vấn.

“Này?” Đường Việt Phong nhìn thoáng qua vẻ mặt lo lắng của Sở Tịch: “Nếu Quốc sư có thể đại biểu Sở vương ký ước, như vậy tùy thời đều có thể ký.”

“Kia thật sự là quá tốt!” Sở Tịch vui sướng nói, “Bởi vì trong nước đã xảy ra một chút việc, ta cần phải nhanh chạy trở về.”

“Nga?” Đường Việt Phong nhướng mày, “Nếu như vậy, kia Quốc sư định khi nào thì ký ước?”

“Ta nghĩ hiện tại liền ký hòa ước, sau đó liền lập tức khởi hành hồi Sở quốc, không biết ý Hoàng Thượng như thế nào?”

“Nếu Quốc sư vội vã về nước, như vậy liền ấn theo ý tứ Quốc sư hiện tại ký ước đi.”

“Đa tạ Hoàng Thượng!”

Vì thế Đường Việt Phong phân phó Hàn Nhật chuẩn bị hết thảy.

Ký hoà ước xong, Sở Tịch một khắc cũng không dừng lại, hướng Đường Việt Phong cáo biệt, liền lập tức khởi hành hồi Sở quốc.

“Có cần phải gấp như vậy sao?” Triệu Duy Chi kỳ quái hỏi.

Đường Việt Phong liếc hẩn một cái mới nói: “Hẩn đi nhanh như vậy là có nguyên nhân .”

“Cái gì nguyên nhân? Chẳng lẽ Sở quốc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ấn, theo thám tử hồi báo, Sở Nhạc đã chờ không kịp, đang âm thầm chuẩn bị soạn vị .”

“Hiện tại chúng ta cùng Sở quốc kết minh, nếu Sở vương lập Sở Lăng làm Thái tử, chỉ sợ Sở An cùng Sở Nhạc liên hợp lại tạo phản, đến lúc đó chỉ sợ tình thế của Sở quốc sẽ không lạc quan .” Tô Thiếu Vân lo lắng nói.

“Việc này ta cũng đã nghĩ đến, xem ra ta phải chuẩn bị trước mới được.” Đường Việt Phong trầm ngâm nói.

“Chậm rãi chuẩn bị đi, dù sao cũng không liên quan đến ta.” Triệu Duy Chi nhún nhún vai nói.

“Ai nói không liên quan người?” Đường Việt Phong quý dị liếc mắt nhìn hẩn một cái.

“Này không phải chuyện của Thụy Phong người sao? Ta là người Triệu quốc, liên quan gì ta?” Triệu Duy Chi cảm thấy mặt danh kỳ diệu.

“Nhưng người đừng quên người hiện tại là ở Thụy Phong, người đã ở lại Thụy Phong phải vì Thụy Phong làm việc, Thụy Phong cũng không dưỡng người rảnh rồi” Đường Việt Phong nhàn nhàn nói.

“Người!” Triệu Duy Chi khí kết, một lát sau, hẩn bỗng nhiên cổ quái cười, “Là người muốn ta làm việc , vậy chớ có trách ta làm trở ngại chứ không giúp gì, hắc hắc!”

Đường Việt Phong vô tình cười, hiểu biết nói: “Nga, nguyên lai đường đường quân chủ Triệu quốc là một kẻ không có trách nhiệm, lại thích quấy rối.”

Triệu Duy Chi tức khí thiếu chút nữa ngay cả nói đều nói không ra, “Xem như người lợi hại!”

“Đâu có!”

“Hừ!” Triệu Duy Chi hừ một tiếng, không cam lòng ly khai.

Nhìn bóng dáng Triệu Duy Chi, Đường Việt Phong đắc ý nở nụ cười.

Tô Thiếu Vân ở bên không khỏi đảo cặp mắt trắng dã, hần hiện tại mới biết được, nguyên lai Đường Việt Phong dĩ nhiên là như vậy ác liệt, chính mình thật sự là xem hần quá tốt rồi.

Nửa tháng sau, như Tô Thiếu Vân sở liệu, bởi vì Sở vương lập Sở Lăng làm Thái tử, làm cho Sở An cùng Sở Nhạc liên hợp lại làm phản, nhưng Tô Thiếu Vân không thể tưởng được là Tô quốc cùng Hạ quốc lại nhân cơ hội này liên hợp lại tấn công Sở quốc, cứ như vậy, Sở quốc chìm trong nguy cơ, đồng thời tình thế trở nên càng thêm phức tạp .

“Người tính như thế nào?” Tô Thiếu Vân hỏi Đường Việt Phong.

“Hiện tại chỉ có thể lập tức phái binh cứu nguy cho Sở quốc, bằng không còn như vậy đi xuống, không cần đợi Tô – Hạ hai quốc diệt Sở quốc, Sở quốc cũng đã bởi vì nội loạn mà diệt vong.” Đường Việt Phong nhủ thầm nói.

“Người muốn tự mình mang binh cứu Sở quốc?”

“Ân, ta định nhân cơ hội này đem Tô – Hạ hai quốc đều diệt, Thụy Phong cường đại sớm hay muộn cũng sẽ khiến các quốc gia còn lại liên hợp đối phó chúng ta, ta không thể làm cho bọn họ có cơ hội làm vậy, cho nên ta muốn tiên hạ thủ vi cường!” Đường Việt Phong ánh mắt lóe ra nói.

Nhìn cả người Đường Việt Phong tản ra khí phách, Tô Thiếu Vân trong lòng chợt cảm thấy một trận kinh hoàng, tại đây một khắc bỗng nhiên cảm thấy hần tựa hồ cách chính mình rất xa, rõ ràng là người bản thân quen thuộc vô cùng, lại thấy không rõ, sờ không được.

“Người làm sao vậy?” Phát hiện hần khác thường, Đường Việt Phong thân thiết hỏi.

Tô Thiếu Vân lấy lại tinh thần, “Ta không sao.” Suy nghĩ một chút, hần nói: “Nếu như vậy, ta đi với người.”

Đường Việt Phong nhìn hần một hồi lâu, mới nói: “Thiếu Vân, việc này... đường xá xa xôi, hơn nữa ở trên chiến trường chuyện xấu nhiều lắm, ta không muốn người chịu khổ, người ở lại Thụy Phong chờ ta trở lại được không?”

Tô Thiếu Vân lắc lắc đầu, “Không!”

Đường Việt Phong nóng nảy, “Thiếu Vân, người hãy nghe ta nói.....”

“Ta không thích nghe người nói, ta muốn cùng đi với người.” Tô Thiếu Vân kiên định nói.

“Nhưng là.....” Đường Việt Phong còn muốn tiếp tục khuyên bảo.

Tô Thiếu Vân vươn tay che miệng hần lại, thấp giọng nói: “Người cho ta đi theo người đi, ta không muốn tách khỏi người.”

“Thiếu Vân.....” Đường Việt Phong không khỏi động dung, thân thủ đem Tô Thiếu Vân lâu nhập trong lòng.

“Người đáp ứng rồi sao?”

Đường Việt Phong không có trả lời, nhưng Tô Thiếu Vân biết hần đã đáp ứng rồi, hần vươn tay ôm sát thắt lưng Đường Việt Phong, lẳng lặng tựa vào trong lòng hần.

Mấy ngày nay, hần cơ hồ mỗi đêm đều mộng thấy giấc mộng kia, hần thủy chung nghĩ không rõ giấc mộng đó có ý nghĩa gì, nhưng hần lại loáng thoáng cảm giác được chính mình tựa hồ sẽ rời đi Đường Việt Phong, hần không biết chính mình vì cái gì sẽ có ý nghĩ như vậy, nhưng cái loại cảm giác chân thật này làm hần cảm thấy sầu lo, cho nên hần mới muốn đi theo Đường Việt Phong ra chiến trường, nếu vận mệnh thật sự nhất định chia lìa, hần phải hảo hảo nắm chắc thời gian được ở cùng Đường Việt Phong.

Tại không khí yên tĩnh này, trong lòng Tô Thiếu Vân nồng đậm ưu sầu.

Bốn ngày sau, Đường Việt Phong liền mang theo Tô Thiếu Vân xuất phát, quốc sự tự nhiên sẽ để lại cho Đường Húc để ý, về phần Triệu Duy Chi nguyên bản còn muốn chờ Đường Việt Phong vừa đi, chính mình liền được thanh nhàn, ai biết Đường Việt Phong không nói một tiếng, đợi đến ngày xuất phát mới nói cho

hắn mang binh đi cứu Sở quốc, mà chính mình cùng Tô Thiếu Vân thì đi chặn đứng quân đội Tô – Hạ hai quốc

Triệu Duy Chi trong bụng hỏa bạo, nhưng cũng không có biện pháp, đành phải không cam lòng theo quân xuất phát, Quân Phi thực tự nhiên cùng đi theo Triệu Duy Chi. Quân Phi muốn đi, Quân Huyền cũng đi theo, Đường Việt Phong cũng không quản bọn họ, tùy ý bọn họ đi theo đi.

Đường Việt Phong dẫn theo quân mã, nửa tháng sau đến biên giới Sở – Hạ biên, ở trong này hắn liền cùng binh của Triệu Duy Chi chia làm hai đường, Triệu Duy Chi đi Sở quốc tiếp ứng Sở Lăng, mà chính mình thì đi Mi quận đón đánh quân đội Tô – Hạ hai quốc.

Tô – Hạ hai quốc mang binh vẫn như cũ là Tô Lương cùng Hạ Thừa, bọn họ vừa nghe thấy Đường Việt Phong mang binh đi vào, nhớ tới lần trước chính mình ở Phụng An ăn đau khổ, tổn binh hao tướng, gần như toàn quân bị diệt, không khỏi lo sợ bất an, cơ hồ không có dũng khí nghênh chiến, nhưng làm tướng quân một quốc gia lại há có thể yếu đuối như thế, bọn họ đành phải kiên trì, cố gắng huấn luyện quân đội, ngày đêm thương lượng như thế nào đối phó đại pháo của Thụy Phong.

“Người nghĩ làm sao đối phó Tô – Hạ?” Nhìn ánh nến lúc sáng lúc tối, Tô Thiếu Vân hỏi.

Đường Việt Phong suy nghĩ một chút, mới nói:“Ta từng nghĩ tới dùng đại pháo, nhưng hiển nhiên là Hạ Thừa cùng Tô Lương thập phần kiêng kỵ đại pháo, chắc hẳn đã có kế sách có thể thủ vững ở Mi quận, nếu là dùng đại pháo pháo oanh Mi quận, tuy rằng thủ thắng, nhưng sẽ thương tổn dân chúng Mi quận, cho nên ta không nghĩ dùng đại pháo.”

“Vậy người nghĩ tới biện pháp khác sao?”

Đường Việt Phong lắc đầu,“Tạm thời còn không nghĩ đến.”

“Như vậy a?” Tô Thiếu Vân trầm ngâm,“Chúng ta cần tốc chiến tốc thắng mới được, ta sợ bảy quốc còn lại, trừ bỏ Ngôn quốc cùng Triệu quốc, còn lại năm quốc sẽ nhân cơ hội tập kích Thụy Phong.”

“Ân, có khả năng này.” Đường Việt Phong gật đầu,“Thiếu Vân, người có biện pháp nào sao?”

Tô Thiếu Vân suy nghĩ một chút,“Ta có một biện pháp có thể tốc chiến.”

Đường Việt Phong nhân tình sáng lên,“Biện pháp gì?”

“Chính là.....”

Hạ Thừa cùng Tô Lương trải qua thương lượng, nhất trí cho rằng đại pháo của Thụy Phong uy lực quá lớn, căn bản không có biện pháp thủ thắng, kế duy nhất chỉ có thể thủ vững không ra, đồng thời phái người về nước thỉnh cứu binh.

Hôm nay, hai người đang ở thương lượng vấn đề cung ứng lương thảo cho Mi quận, đột nhiên thám mã báo lại, nói phát hiện phía đông có ước chừng hai ngàn binh lính Thụy Phong đang áp tải đại pháo hướng đến Mi quận.

Vừa nghe nghe thấy tin tức này, Tô Lương cùng Hạ Thừa không khỏi hỉ thượng đuôi lông mày, kêu to:“Thật sự là trời cũng giúp ta!”, vội vàng mang theo một vạn binh lính chuẩn bị đi cướp đại pháo Thụy Phong

Thụy Phong binh lính vừa thấy đến Tô Lương, Hạ Thừa mang theo binh mã nhiều như vậy đến cướp đại pháo, chống cự tượng trưng một trận, liền bốn phía chạy trốn chết, bọn Tô Lương dễ dàng liền đoạt được sáu khẩu đại pháo.

Tuy rằng không biết cái đại pháo có hình dạng cổ quái này sử dụng như thế nào, nhưng bọn Tô Lương vẫn là dị thường hưng phấn, vô cùng cao hứng áp đại pháo trở về Mi quận.

Hưng phấn khiến bọn người Tô Lương xem nhẹ vì sao vũ khí trọng yếu như thế, Thụy Phong chỉ là phái hai ngàn binh mã vận chuyển .

Quân đội Thụy Phong không có đại pháo, ở Tô Lương cùng Hạ Thừa xem ra giống như là lão hổ không có răng nanh, không đủ gây rắc rối, bọn họ sau khi thương lượng, quyết định rèn sắt khi còn nóng, thừa

dịp Đường Việt Phong còn đang thương tiếc mất đi đại pháo, lập tức mang binh đánh lén, giết hấn trở tay không kịp.

Vì thế, ý nghĩ nóng lên, Hạ Thừa cùng Tô Lương dẫn theo binh mã mở cửa thành, giống như thủy triều hướng về quân doanh Thụy Phong xung phong liền chết đi qua.

Binh lính Thụy Phong tựa hồ vô tâm ham chiến, đánh trong chốc lát liền bắt đầu lui lại.

Hạ Thừa cùng Tô Lương mang theo binh mã của bốn quốc, ở phía sau thừa thắng xông lên.

Binh mã Thụy Phong lúc này tách thành hai hướng đào tẩu, Tô Lương cùng Hạ Thừa liền phân hai phương hướng truy kích.

Hạ Thừa đuổi theo đuổi theo, dần dần đi vào một khe núi hẹp, hấn lặc trụ mã, nhìn xung quanh, phát hiện tàn binh Thụy Phong vừa rồi còn tại phía trước, không biết như thế nào bỗng nhiên bóng dáng toàn vô.

Một trận gió núi thổi qua, làm cho cái đầu đang nóng lên của hấn nhất thời tỉnh táo lại, hấn thể này mới phát giác có chút không đúng, vội vàng phân phó lui lại.

Nhưng đã muộn, theo từng đợt nổ vang, hai bên sườn núi, một khối khối cự thạch mang theo khí thế lôi đình vạn quân lăn xuống, phá hỏng xuất khẩu ở hai đầu khe núi.

Hạ Thừa quá sợ hãi, còn không kịp có phản ứng, liền nhìn đến trên sườn núi, vạn tên đồng loạt bắn ra, nhất thời, binh sĩ Hạ quân kêu la thảm thiết, thanh âm gào thét của chiến mã vang lên liên tiếp.

Ở trong một mảnh hỗn loạn, Hạ Thừa bị một mũi tên xuyên thấu ngực, mang theo đầy ngập phần hấn ngã ngựa, tử trận.

.....

Tô Lương đuổi theo một toán tàn binh khác của Thụy Phong đi vào một chỗ sơn cốc, đồng dạng phát hiện không thấy bóng dáng binh lính Thụy Phong.

Hấn tâm thấy không ổn, đang muốn lui lại, nhưng cửa khẩu sơn cốc khẩu đã bị cự thạch tắc trụ, hấn trong lòng âm thầm kêu khổ: chết chắc rồi!

Vào lúc này, hai bên sơn cốc, cự thạch pháo mọc ầm ầm đổ xuống, nhất thời tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía, trong đó còn kèm theo hỏa tên, ngay khi hỏa tên tiếp xúc phùng đằng giáp, lập tức bốc cháy, đem binh lính Tô quốc đang mặc đằng giáp cháy sạch, chết trong cốc.

Mà Tô Lương bị pháo mọc lăn đến, chết thảm dưới vó ngựa.

.....

Ở dưới ánh lửa thấp thoáng, Tô Thiệu Vân từ trên núi nhìn xuống, chỉ thấy bọn binh sĩ bị hỏa thiêu ra sức vùng vẫy, hơn phân nửa bị cự thạch pháo mọc đánh cho diện mạo dập nát, làn gió mang đầy tử khí thổi tới, hơi không nói nổi.

Nhìn này cảnh tượng như luyện ngục trước mắt, nước mắt Tô Thiệu Vân lặng lẽ chảy xuống, tại đây nhất khắc, hấn ý thức được chính mình giết người, lấy một phương thức tàn nhẫn để giết người, hơn nữa không chỉ sát một người, mà là vô số, hai tay bản thân lây dính huyết tinh, bất luận như thế nào tẩy trừ cũng rửa không sạch hơi thở của huyết, mùi máu tươi dường như đã muốn dính vào trên tay, không ngừng tiến vào trong mũi hấn.

Trên bầu trời bắt đầu nổi vũ, từng hạt nước rơi trên mặt đất kích khởi bùn đất, huyết tinh cùng mùi khét hình thành một loại hương vị gay mũi, làm cho người ta có cảm giác buồn nôn.

Phải bang trợ Đường Việt Phong thống nhất thiên hạ, hấn sẽ phải giết càng nhiều người, giết chóc đã muốn trở thành sự thật không thể trốn tránh, chẳng lẽ thật sự cần phải như vậy sao?

Tô Thiệu Vân cứ như vậy mà đứng dưới mưa, nước mắt trào ra không kèm chế.

Hàn Nguyệt cùng binh lính phía sau hấn chỉ có thể ngơ ngác nhìn Tô Thiệu Vân khóc vô cùng thương tâm

34. Chương 34: Duyên Tần

(Tình duyên chấm dứt)

Thời điểm Đường Việt Phong phân phó xong Hàn Nhật xử lý tàn quân của Hạ quốc mà vội vàng chạy tới , nhìn thấy một đám người vây quanh Tô Thiếu Vân đang đứng ở trên ngọn núi, ngơ ngác không nhúc nhích.

“Thiếu Vân.” Đường Việt Phong nhẹ nhàng mà gọi một tiếng.

Bóng người trong mưa chậm rãi quay đầu lại, trong khí trời ẩm ướt hơi nước lẳng lẳng nhìn hắn.

Đường Việt Phong đi qua, đem thân mình mảnh khảnh của Tô Thiếu Vân lâm tiến trong lòng, “Người làm sao vậy?”

Tô Thiếu Vân lắc đầu, không nói gì, trong lòng nồng đậm cảm giác vô lực cùng bàng hoàng khiến cho hắn ngơ ngẩn không biết làm sao.

Đường Việt Phong nhìn Hàn Nguyệt đứng một bên, dùng ánh mắt hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì.

Hàn Nguyệt lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Thấy thế, Đường Việt Phong đành phải thấp giọng phân phó Hàn Nguyệt xử lý hết thủy, chính mình ôm lấy Tô Thiếu Vân trở về quân doanh.

Tô Thiếu Vân nhắm mắt lại, im lặng tựa người vào trong lòng Đường Việt Phong, tùy ý hắn đem chính mình bế lên lưng ngựa, giục ngựa hướng quân doanh mà đi.

Đường Việt Phong ôm Tô Thiếu Vân trở lại quân doanh, lập tức phân phó hạ nhân chuẩn bị nước ấm, bởi vì Tô Thiếu Vân ở trong mưa lâu, lâu lắm, toàn thân ướt đẫm, thân mình rét run.

Để cho mọi người lui ra ngoài, Đường Việt Phong thay Tô Thiếu Vân thoát quần áo, ôm lấy hắn để vào trong dục dũng, sau đó chính mình cũng thoát quần áo rồi bước tiến lên dục dũng.

Ở trong một mảnh sương mù, Đường Việt Phong lẳng lẳng nhìn Tô Thiếu Vân, một lát sau, hắn mới thở dài một tiếng, đưa Tô Thiếu Vân kéo vào trong lòng, “Người làm sao vậy? Vì cái gì vẫn không nói chuyện?”

Tô Thiếu Vân phản thủ ôm sát hắn, tựa hồ muốn lấy được lực lượng từ trên người hắn, rầu rĩ nói: “Phong, ta chán ghét giết người.”

Đường Việt Phong ngẩn ra, nhớ tới thảm cảnh trong sơn cốc, bỗng nhiên hiểu được Tô Thiếu Vân vì cái gì trở nên khác thường như vậy.

“Thực xin lỗi, ta biết ngươi luôn luôn không thích huyết tinh, sớm biết rằng như vậy, hôm nay sẽ không cho ngươi đi .” Đường Việt Phong một bên vỗ về lưng Tô Thiếu Vân, một bên áy náy nói.

“Không liên quan đến ngươi, ta cũng biết nếu muốn nhất thống thiên hạ, giết chóc là không thể tránh khỏi, nhưng là ta thật sự không có dũng khí nhìn nhiều người như vậy chết ở trước mặt ta.”

“Ta biết.” Đường Việt Phong thương tiếc nói.

Gặp Tô Thiếu Vân vẫn còn chìm trong cảm giác áy náy, hắn liền dùng môi nhẹ nhàng chạm lên chóp mũi Tô Thiếu Vân, vươn đầu lưỡi liếm liếm.

“Phốc xích.....” Tô Thiếu Vân cảm thấy ngứa một chút, nhẹn không được cười khê ra tiếng.

Đường Việt Phong cũng không dừng lại, nụ hôn chuyển dời xuống cánh môi hồng nhuận của Tô Thiếu Vân, đầu lưỡi cũng đi theo lưỡi tiến vào trong cái miệng nhỏ, khiêu khích lưỡi của hắn.

Tô Thiếu Vân cảm thụ được sự khiêu khích không lời của Đường Việt Phong, cảm giác được đầu lưỡi bá đạo của hắn trong miệng, lưỡi nhẹ nhàng quần lấy lưỡi chính mình, hắn nhẹn không được cũng đáp trả lại lưỡi Đường Việt Phong.

Đường Việt Phong hôn càng thêm nóng cháy, hai tay cũng không khách khí ở trên người hắn chạy, môi mềm mại hướng cổ hắn hôn tới, như đang hấp thu mùi hương say lòng người của hắn, đồng thời càng khắc sâu ấn kí của hắn lên làn da trắng mịn màng của Tô Thiếu Vân.

“Hô.....” Tô Thiếu Vân thở không nổi, há to miệng hấp khí, trong mắt ướt át còn hơi hơi dẫn theo điểm hồng.

Dây buộc tóc của cả hai không biết khi nào đã muốn từng thoát, tóc bị nước làm ẩm dính chặt ở trên người.

Đường Việt Phong biết chính mình đã khơi mào *** của Tô Thiếu Vân, mỉm cười, bàn tay bắt đầu không nhẹ không nặng vuốt ve thân thể Tô Thiếu Vân, lòng bàn tay to lớn có chút thô ráp mà ấm áp làm cho Tô Thiếu Vân cảm thấy thực thoải mái.

“Nhắm mắt lại.” Đường Việt Phong thanh âm có chút khàn khàn.

Tô Thiếu Vân theo lời nhắm mắt lại.

Cảm giác được hai tay Đường Việt Phong xoa nhẹ mái tóc của hắn, đến sau tai, cổ, lưng, xuống phía dưới tẩy trừ, dần dần thủ tham hướng hạ thân hắn.

Tô Thiếu Vân đỏ mặt, động tác Đường Việt Phong thân mật vỗ về thân mình hắn như thế, làm cho hắn cảm thấy có một cổ e lệ nói không nên lời.

Đột nhiên, Tô Thiếu Vân cảm thấy bên hông có vật cứng chạm vào .

“.....”

“Ta tự làm là được.....” – Còn chưa có nói xong – “Ân.....” Tô Thiếu Vân không thể khắc chế hừ nhẹ ra tiếng.

Đường Việt Phong bàn tay mơn trớn trên thân thể của Tô Thiếu Vân, sau đó nhẹ nhàng trượt đến phía sau tìm kiếm điểm mẫn cảm của hắn.

Tâm thần Tô Thiếu Vân dần dần bị vây hãm trong dục niệm ngọt ngào mà Đường Việt Phong vì hắn chế tạo, bất giác quên mất buồn khổ trong lòng, kích tình làm cho Tô Thiếu Vân nhận không được khinh suyễn, rốt cuộc chịu không được phóng thích chính mình.....

Bởi vì mắc mưa, ngày hôm sau Tô Thiếu Vân thật bất hạnh bị thương hàn.

Nhìn Tô Thiếu Vân bởi vì thương hàn mà trở nên có vẻ ốm yếu, tuy rằng là tiểu bệnh, nhưng đủ để làm Đường Việt Phong cảm thấy đau lòng.

Trải qua một phen cân nhắc, Đường Việt Phong cảm thấy chiến sự bên này đã muốn đại khái chấm dứt, hơn nữa nhớ tới Tô Thiếu Vân chán ghét chiến tranh, quyết định khải hoàn hồi Thụy Phong, nhưng Tô Thiếu Vân không đồng ý. Hắn cho rằng đây là thời cơ tốt nhất để tiêu diệt Hạ, Tô hai quốc, không nên dễ dàng buông tha.

Rơi vào đường cùng, Đường Việt Phong đành phải quyết định phái hai huynh đệ Hàn Nguyệt, Hàn Nhật hộ tống Tô Thiếu Vân hồi Thụy Phong, chính mình thì đi Sở quốc cùng Triệu Duy Chi hội hợp, sau đó quyết định như thế nào đối phó Hạ, Tô hai quốc. Vốn Tô Thiếu Vân không muốn một mình một người hồi Thụy Phong , Đường Việt Phong luôn mãi khuyên bảo, hắn mới miễn cưỡng đáp ứng.

Sau khi Tô Thiếu Vân rời đi, Đường Việt Phong bỗng cảm thấy tâm thần không yên, tựa hồ có điềm xấu sẽ phát sinh.

Sau ba ngày kể từ khi Tô Thiếu Vân rời đi, hắn vội vã giúp Sở vương giải quyết nội loạn của Sở quốc cùng hội hợp với Triệu Duy Chi đã mang binh đến, nhưng thủy chung không yên lòng, Đường Việt Phong đem đại bộ phận quân mã lưu cho Triệu Duy Chi, để hắn suất lĩnh bọn họ hồi Thụy Phong, còn bản thân mang theo một tiểu bộ phận binh mã, ngày đêm chạy đi, hy vọng có thể vượt qua bọn người Tô Thiếu Vân

Rời đi Mi quận ngày thứ năm, nhóm người Tô Thiếu Vân đi tới ven một khu rừng cây, bởi vì ánh mặt trời giữa trưa có vẻ mãnh liệt, Tô Thiếu Vân phân phó Hàn Nhật kêu binh lính dừng lại, nghỉ ngơi trong chỗ lát lại đi.

Bị bệnh vài ngày, hôm nay cảm giác mới tốt một ít, Tô Thiếu Vân kéo màn che xe ngựa , gió nhẹ xuyên thấu qua cửa sổ thổi tiến vào, mang theo mùi hương thanh khiết của bùn đất cùng hoa dại.

Tô Thiệu Vân thật sâu hít mấy hơi thở, đang muốn phân phó Hàn Nguyệt lấy chút nước cho hắn uống, còn không kịp nói gì, bỗng nhiên từ trong rừng cây lao ra một đội quân mã, đem bọn người Tô Thiệu Vân bao vây.

Hàn Nhật, Hàn Nguyệt cả kinh, lập tức rút ra kiếm hộ phía trước xe ngựa của Tô Thiệu Vân.

“Tô Thiệu Vân, đã lâu không thấy !” Trong quân đội có thanh âm trầm trầm nói.

Tô Thiệu Vân ngẩng đầu vừa thấy, trong lòng âm thầm kêu khổ, hắn miễn cưỡng cười, nói: “Thật lâu không thấy, Hoàng Thượng.”

Tô Triễn Tùng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tràn ngập căm hận nhìn chằm chằm bọn người Tô Thiệu Vân, lạnh lùng thốt: “Trừ bỏ Tô Thiệu Vân, còn lại, một cái bắt lưu.”

Tô Thiệu Vân quá sợ hãi, hô: “Người người muốn là ta, vì cái gì muốn giết những người khác?”

“Vấn đề này người hỏi thật đúng là buồn cười!” Tô Triễn Tùng biểu tình trên mặt đầy ngoan liệt, “Ở Mi quận, Đường Việt Phong giết tướng quân Tô quốc của ta cùng mấy vạn binh lính, người còn hỏi ta vì cái gì muốn giết bọn hắn?”

Nói xong Tô Triễn Tùng vung tay lên, thủ hạ của hắn lập tức rút ra binh khí hướng binh lính Thụy Phong vọt lên.

Hàn Nhật, Hàn Nguyệt lập tức chỉ huy binh lính Thụy Phong nghênh chiến.

Tô Thiệu Vân nhắm mắt lại, hắn không đành lòng xem binh lính Thụy Phong chết trước mắt hắn, nhưng tiếng kêu thảm thiết vẫn như cũ chui vào lỗ tai.

Nước mắt dọc theo hai má trượt xuống dưới, Tô Thiệu Vân mở to mắt, hướng Hàn Nhật, Hàn Nguyệt đang liều mạng nghênh chiến hô to: “Các người nhanh lên đi! Đi a!”

“Nhưng là, Vân chủ tử.....”

“Nếu các người còn xem ta là chủ tử, nên nghe mệnh lệnh của ta, không cần lo cho ta , nhanh lên đi!”

Gặp Hàn Nhật, Hàn Nguyệt còn tại do dự, mà binh lính Thụy Phong càng tử càng nhiều, Tô Thiệu Vân sinh khí nói: “Các người nếu không đi, ta trước hết chết trước mặt các người!”

Hắn vừa nói, một bên rút ra chủy thủ để ở trên cổ của chính mình.

“Không cần! Vân chủ tử!” Hàn Nhật, Hàn Nguyệt kêu to.

“Các người còn không mau đi!?”

Hàn Nhật, Hàn Nguyệt nhìn nhau, dậm chân một cái, “Vân chủ tử, người bảo trọng! Chủ tử nhất định sẽ đến cứu người!”

Nói xong, hai huynh đệ nháy mắt ra dấu, cùng nhau vũ trường kiếm, hướng phía nam có nhân số ít nhất xung phong liều chết đi qua.

Hỗn chiến qua đi, tử thi đầy đất, máu tươi đem bùn đất đều nhuộm đỏ, binh lính Thụy Phong trừ bỏ Hàn Nhật, Hàn Nguyệt thành công đào thoát, còn lại toàn bộ bị giết .

Tô Triễn Tùng đạp lên thi thể, đi vào trong xe ngựa, thô lỗ đem Tô Thiệu Vân xả xuống dưới.

Thi thể với tứ chi không đầy đủ, mùi huyết tinh gay mũi khiến Tô Thiệu Vân nhin không được nôn mửa.

Tô Triễn Tùng lạnh lùng nhìn Tô Thiệu Vân không ngừng nôn mửa, chờ hắn phun không sai biệt lắm , mới đem hắn kéo đi.

Bị hắn dùng sức kéo mạnh, Tô Thiệu Vân cả người vô lực, chỉ cảm thấy trước mắt nhất hắc, hôn mê bất tỉnh.

“Chết tiệt!” Tô Triễn Tùng mắng một tiếng, vội vàng đưa tay tiếp lấy thân mình Tô Thiệu Vân.

Ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Tô Thiếu Vân ở trong lòng hắc, hai mắt nhắm nghiền, trong lòng Tô Triển Tùng lại là hận lại là trù mên.

Một lát sau, hắc mới đem Tô Thiếu Vân ẵm lên mả, phân phó lập tức lên đường, hắc biết Hàn Nhật, Hàn Nguyệt đào thoát, Đường Việt Phong tất nhiên rất nhanh sẽ đuổi theo, hắc phải thừa dịp Đường Việt Phong còn không đuổi theo, nhanh chóng hồi Tô quốc.

Rất nhanh, người Tô quốc đã đi không còn một mảnh, chỉ còn lại có một bãi hài cốt.

Qua thật lâu sau, Tô Thiếu Vân mới chậm rãi mở to mắt, phát hiện bản thân được đặt trong một sơn động.

Còn chưa kịp đánh giá chung quanh, hắc liền cảm giác được có người đang nhìn chằm chằm chính mình, hắc nghĩ là Tô Triển Tùng, quay đầu nhìn lại, lại phát hiện người nhìn chằm chằm hắc là một nữ tử có điểm quen thuộc.

Tô Thiếu Vân cẩn thận nhìn kĩ, phát hiện nữ tử này dĩ nhiên là Chiêu Cơ!

Cũng bất quá mấy tháng không thấy, Chiêu Cơ hình dung tiêu tụy tuân kinh người, dung nhan nguyên bản xinh đẹp, giờ phút này lại như một đoá hoa điêu linh, tái nhợt tượng quỷ.

Chiêu Cơ thấy Tô Thiếu Vân tỉnh, đang muốn nói cái gì, đột nhiên bên ngoài sơn động truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo Tô Triển Tùng đi đến.

“Người tỉnh!” Nhìn thấy Tô Thiếu Vân đã thức tỉnh, Tô Triển Tùng không khỏi có chút cao hứng.

Tô Thiếu Vân không có trả lời.

Tô Triển Tùng không khỏi có chút tức giận, đang muốn phát tác, nhưng ngẫm nghĩ lại, lại nhịn xuống, hừ một tiếng.

“Hoàng muội, người thay ta hảo hảo xem hắc, đừng cho hắc có cơ hội đào tẩu!” Tô Triển Tùng dặn dò.

“Đã biết, hoàng huynh.”

Tô Triển Tùng lại lần nữa liếc nhìn Tô Thiếu Vân một cái, sau đó mới xoay người ly khai.

Chờ hắc vừa đi, Chiêu Cơ ánh mắt đầy oán độc, gắt gao nhìn chằm chằm Tô Thiếu Vân.

Tô Thiếu Vân bị nàng xem toàn thân không thoải mái, xoay người, không nhìn tới nàng.

Hắc không rõ Chiêu Cơ đến tột cùng oán hận hắc cái gì? Chiêu Cơ sau lưng hắc dung ánh mắt như độc xà nhìn chằm chú, Tô Thiếu Vân lại cảm thấy mệt mỏi, rất nhanh lại trầm ngủ.

Nhìn Tô Thiếu Vân đang ngủ, Chiêu Cơ bỗng nhiên lộ ra gương mặt tươi cười đầy quỷ dị.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Tô Thiếu Vân cảm giác được có người dùng sức đè chặt lên cổ, cơn đau khiến hắc mở mắt, ánh vào mắt là một phen chảy thủ sắc bén.

Hắc còn không rõ phát sinh chuyện gì, bên tai bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Chiêu Cơ thanh âm, “Nhanh đứng lên!”

Tô Thiếu Vân theo lời đứng lên, đang muốn nói chuyện, Chiêu Cơ nhanh tay dùng một khối bố nhét vào trong miệng hắc, một bên dùng chảy thủ kẻ vào cổ hắc, một bên quát khê: “Đi!”

Tô Thiếu Vân không biết nàng muốn làm cái gì, đành phải chậm rãi đi ra sơn động.

Sau khi ra sơn động, Tô Thiếu Vân phát hiện bên ngoài trắng sáng sao mờ, đã là canh ba .

Chiêu Cơ mang theo Tô Thiếu Vân né qua binh lính tuần tra, đi rất xa, vào một chỗ vắng vẻ không người, sau đó mới ngừng lại được.

Nàng lấy đi miếng vải bố trong miệng Tô Thiếu Vân, thẳng tắp nhìn chằm chằm trước mắt người nam tử dưới ánh trăng có vẻ siêu phàm nhập thánh

Tô Thiếu Vân hướng bốn phía liếc mắt một cái, hỏi: “Người dẫn ta tới nơi này làm gì?”

“Rất đơn giản, giết người.” Chiêu Cơ mặt không chút thay đổi nói.

Tô Thiếu Vân cả kinh, lập tức tỉnh táo lại, “Giết ta? Vì cái gì?”

“Vì cái gì?” Chiêu Cơ âm trầm cười nhẹ mấy tiếng, “Người hỏi ta vì cái gì?”

“Người có biết nguyên nhân vì sao lúc trước rõ ràng ta biết nếu Đường Việt Phong làm quân chủ Hàn quốc đối Tô quốc rất bất lợi, vẫn là giúp hần không?” Chiêu Cơ đột nhiên hỏi.

Nhìn vẻ mặt bỗng nhiên nhu tình của Chiêu Cơ, trong đầu Tô Thiếu Vân chợt hiện lên một ý nghĩ, hần khiếp sợ hỏi: “Chẳng lẽ người.....”

Chiêu Cơ nở nụ cười, cười đến có chút mê lương, “Người nghĩ tới, đúng hay không? Ta thương hần, người biết không? Từ lúc ta đến Hàn quốc làm gian tế, ta liền âm thầm thích hần, ta có thể vì hần làm bất cứ chuyện gì, thậm chí không tiếc vi phạm mệnh lệnh của hoàng huynh, giúp hần, nhưng là.....”

Chiêu Cơ khuôn mặt trở nên vắn vẹo, oán hận nói: “Nhưng là từ sau khi người xuất hiện, kể chưa bao giờ chân chính đem bất luận kẻ nào để ở trong lòng như hần, trong mắt cũng chỉ nhìn đến người, chỉ có người! Ta vì hần làm nhiều việc như vậy, hần đều nhìn không tới, hần nhìn đến chính là người! Cho nên ta muốn giết người! Sau đó tái tự sát!”

Tô Thiếu Vân không khỏi cảm giác được một trận kinh hãi! Ý thức được Chiêu Cơ trước mặt hần lúc này là một nữ nhân điên cuồng vì tình yêu, ngay cả mệnh cũng không cần, còn có chuyện gì là làm không được?

Chiêu Cơ giờ lên chủ thủ, đi bước một hướng gần tới Tô Thiếu Vân.....

Ở nửa đường, Hàn Nhật, Hàn Nguyệt đầy người huyết ô liền đụng phải Đường Việt Phong vì không yên lòng, lâm thời quyết định cùng Tô Thiếu Vân trở về đang chạy đến

Vừa nghe thấy Tô Thiếu Vân rơi vào tay Tô Triển Tùng, Đường Việt Phong không khỏi sắc mặt đại biến, lập tức giá mã chạy vội.

Trong lòng hần mặc dù hừng hực lửa giận, nhưng dưới chân cũng không trì hoãn, ở thời khắc khẩn cấp, cho dù trong lòng tức giận mênh mông không thôi, hần vẫn có thể bảo trì bình tĩnh, hần đem tức giận duy trì đến khi tìm được Tô Triển Tùng sẽ phát tiết!

Tô Triển Tùng ngủ thẳng nửa đêm, bỗng nhiên tỉnh, tỉnh sau liền như thế nào cũng ngủ không được, hần phiền táo ngồi dậy, bỗng nhiên nhớ tới Tô Thiếu Vân dường như chưa ăn cái gì, vì thế phân phó thủ hạ chuẩn bị một ít thức ăn, tính lấy đi cấp Tô Thiếu Vân.

Tô Triển Tùng đi vào sơn động, lại phát hiện Tô Thiếu Vân không biết tung tích, liền ngay cả kẻ tự động yêu cầu chiếu cố hần – Chiêu Cơ cũng không thấy, trong lòng Tô Triển Tùng chợt nảy lên một loại dự cảm bất hảo, hần vội vàng đi ra sơn động, đang muốn phân phó thủ hạ đi tìm Tô Thiếu Vân cùng Chiêu Cơ, hần vừa mới đi ra sơn động, liền phát hiện người của chính mình bị Đường Việt Phong – người vừa tìm tới được sai người vây quanh.

“Thiếu Vân đâu?” Nhìn không thấy thân ảnh Tô Thiếu Vân, Đường Việt Phong nóng vội hỏi.

“Không thấy.” Phục hồi tinh thần lại Tô Triển Tùng nói.

“Không thấy?” Đường Việt Phong đề cao thanh âm.

Tô Triển Tùng biết Đường Việt Phong không tin chính mình, nhưng là hiện tại khẩn cấp nhất vẫn là an nguy của Tô Thiếu Vân, hần có điểm sốt ruột nói: “Tin tưởng ta, hần thật sự không thấy, hơn nữa Chiêu Cơ cũng không thấy, nhanh lên phái người đi tìm, ta sợ sẽ phát sinh chuyện gì.”

Đường Việt Phong liếc nhìn bộ dáng kinh hoảng của Tô Triển Tùng, lúc này phân phó lập tức chung quanh tản ra, tìm kiếm Tô Thiếu Vân.

“Chủ tử, cẩn thận có trái!” Hàn Nguyệt kêu lên.

Đường Việt Phong liếc mắt nhìn Tô Triển Tùng, “Ta tin tưởng hần, bởi vì hần và ta giống nhau, không hy vọng Thiếu Vân xảy ra chuyện gì!”

Nói xong, hần liền phóng ngựa hướng một phương hướng mà đi.

Hàn Nhật, Hàn Nguyệt lập tức chỉ huy binh sĩ chung quanh tản ra tìm người.

Tô Triển Tùng nhìn bóng dáng Đường Việt Phong, trong chốc lát thần, sau đó cũng phân phó người của chính mình đi tìm Tô Thiếu Vân, mà chính hần lập tức lên ngựa gia nhập hàng ngũ tìm người.

“Dừng tay!”

Đường Việt Phong là người đầu tiên tìm thấy Tô Thiếu Vân, nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm tim hần đau kịch liệt.

Chiêu Cơ vừa thấy bộ dáng nóng nảy đầy lo lắng của Đường Việt Phong, không khỏi lăn chã rơi lệ, nước mắt làm mờ hồ ánh mắt nàng.

Đường Việt Phong tỉnh táo lại, hần không thể kích động, vì thế hần phóng thấp thanh âm nói: “Chiêu Cơ, buông chủy thủ trong tay người xuống”

Chiêu Cơ lắc lắc đầu, không dám nhìn thẳng ánh mắt sắc bén của Đường Việt Phong.

“Người buông Thiếu Vân ra, người muốn như thế nào ta đều đáp ứng người.” Đường Việt Phong tiến lên từng bước, ôn nhu nói.

Chiêu Cơ tâm đều nát, nhu tình của Đường Việt Phong là thứ mà nàng vẫn khát cầu, hần hiện tại đúng là ôn nhu nói với nàng, nhưng là – nàng liếc mắt về phía Tô Thiếu Vân đang đứng ở một bên, Đường Việt Phong ôn nhu với nàng, chẳng qua bởi vì chính mình đang dùng chủy thủ uy hiếp đến người hần âu yếm mà thôi.

Nàng bắt lấy Tô Thiếu Vân, lùi ba bước lớn, dao nhỏ gắt gao đề lên cổ hần, làn da nõn nà trên cổ bị cửa một vết máu dài dọa người.

“Người không thương ta, người không cần ta, không có vấn đề gì..... Ta muốn cho người biết cảm giác đau lòng.....” Chiêu Cơ run run thấp giọng.

Nàng đã không có đường lui, nàng muốn cho Tô Thiếu Vân theo nàng cùng nhau xuống địa ngục!

Nàng giơ lên chủy thủ, không chút do dự đâm vào ngực Tô Thiếu Vân, một đạo máu đỏ tươi như mũi tên bắn ra, nhiễm đỏ vạt áo.

“Không!!” Đường Việt Phong cùng kẻ cuối cùng cũng tới – Tô Triển Tùng đồng thời kêu to.

Đường Việt Phong cơ hồ phát cuồng, phần nộ lan tràn, đau thương làm mắt hần hồng đến gần như xuất huyết, cả người giống như Tu La, trong cặp hồng mâu là cảm xúc bị thương, phần hận dồn nén trong suốt nhiều ngày, âm trầm khủng bố, khiến người không rét mà run.

Chiêu Cơ nhìn đến bộ dáng Đường Việt Phong, hoảng sợ muốn chạy trốn, nhưng còn không kịp bước nửa bước, nàng cũng chỉ thấy sau gáy chợt lạnh, trong phút chốc, nàng xem đến ánh mắt của mình cách mặt đất càng lúc càng gần, sau đó nhìn đến thân thể không đầu của mình trong nháy mắt té trên mặt đất! Chưa đầy một khắc, nàng còn không kịp ý thức được tử vong, liền nhìn đến thân thể chính mình cùng đầu phân cách.

Chiêu Cơ ánh mắt, là tràn ngập sợ hãi tuyệt vọng.....

Một kiếm giết Chiêu Cơ, Đường Việt Phong tiến lên ôm lấy thân hình đầy huyết của Tô Thiếu Vân, dùng sức nắm chặt chủy thủ đè lại miệng vết thương, không cho máu chảy ra, lòng bàn tay lại bị lưỡi dao sắc bén của chủy thủ cửa đứt, huyết trong tay cùng huyết trước ngực Tô Thiếu Vân hỗn hợp cùng một chỗ, đem bạch y nhiễm đỏ đến chói mắt.

“Thiếu Vân! Thiếu Vân.....” Đường Việt Phong nước mắt rơi như mưa.

Tô Thiếu Vân há mồm muốn nói gì, nhưng máu từ vết thương trước ngực không ngừng tràn ra, khiến cho hần vô lực không thể phát ra tiếng nói.

Hắn cố gắng mở to mắt, nói Đường Việt Phong không cần thương tâm, nhưng hắn chỉ cảm thấy khí lực dần dần trôi qua.

Ngay khi hai mắt Tô Thiếu Vân mất đi tiêu cự, thân thể vô lực ngã xuống, Đường Việt Phong như một dã thú phát điên, không ngừng lay động bờ vai của hắn rống giận.

Bọn người Hàn Nhật không đành lòng nhắm lại hai mắt, nước mắt không kèm chết rơi xuống.

“Không cần!! Không được ly khai ta! Ta không cho phép ngươi đi!” Khàn khàn bi khiêu theo nước mắt cùng nhau rống ra, đôi mắt bởi vì ngày đêm chạy đi mà che kín tơ máu, hồng đến mức sắp tràn ra huyết.

Tô Triển Tùng đau thương nhìn thoáng qua Chiêu Cơ té trên mặt đất, sau đó nhìn về phía Tô Thiếu Vân đang lặng im trong lòng Đường Việt Phong, lệ vô thanh vô tức chảy xuống dưới.

Đang lúc Đường Việt Phong ôm Tô Thiếu Vân thất thanh khóc rống, vòng tay ngọc lưu ly trên cổ tay trái của Tô Thiếu Vân đột nhiên phát ra quang mang chói mắt, hào quang dần dần mở rộng, toàn bộ thân mình Tô Thiếu Vân đều bị bao phủ bên trong.

Đường Việt Phong bị hào quang làm cho nhắm mắt lại, chói mắt quang mang khiến bọn người Hàn Nhật đều nhìn không được khép lại ánh mắt.

Mọi người ở đây đều nhắm lại ánh mắt, trong nháy mắt, hào quang tán đi, mà Tô Thiếu Vân cũng đã không thấy .

Đường Việt Phong mở to mắt, lại phát hiện không thấy Tô Thiếu Vân, trong lòng khiếp sợ, cảm giác hỗn loạn không cách nào hình dung.

“Thiếu Vân! Thiếu Vân!.....” Đường Việt Phong lớn tiếng la lên, khiếp sợ khiến cho hắn đã quên cho dù Tô Thiếu Vân ở đây đều không thể trả lời chính mình, hắn liền như vậy thất kinh kêu.

Đột nhiên, trên không trung không biết từ nơi nào truyền đến thanh âm thương lão mà hữu lực:“Phượng duyên đã hết, nếu hữu duyên, sẽ gặp lại.”

Đường Việt Phong kinh hãi không hiểu, hắn lớn tiếng hỏi:“Ngươi là ai? Ngươi đem Thiếu Vân đi đâu?”

Nhưng không ai trả lời.

Đường Việt Phong hỏi một lần lại một lần, nhưng là vẫn như cũ không có người trả lời.

Qua thật lâu, hắn rốt cục hết hy vọng, ngơ ngác ngồi dưới đất, nhìn vết máu trên quần áo của bản thân, Đường Việt Phong thì thào tự nói:“Phượng duyên đã hết, nếu hữu duyên, sẽ gặp lại. Lời này có ý gì?”

Tô Triển Tùng, bọn người Hàn Nhật vẫn ngơ ngác nhìn chuyện kì dị vừa xảy ra, đối với vấn đề của Đường Việt Phong, bọn họ không biết phải trả lời như thế nào, cũng căn bản không biết câu trả lời.

“Thiếu Vân, Thiếu Vân.....”

Ban đêm, tiếng kêu thâm tình mà đau xót dưới ánh trăng như nước nhưng thê lương thương cảm thật lâu quanh quẩn , quanh quẩn

35. Chương 35: Yêu

“Đường Việt Phong?” Trên tay một quyển tấu chương, Triệu Duy Chi ngăn lại Hàn Nguyệt mới từ ngự hoa viên đi tới, hỏi.

Hàn Nguyệt chỉ chỉ về phía ngự hoa viên.

Triệu Duy Chi nhíu mày, không ôm hy vọng hỏi:“Hắn sẽ không lại ở nơi nào ngăn người đi?”

Hàn Nguyệt gật gật đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Vậy đóng tấu chương này làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao bây giờ, Thái thượng hoàng cùng Đại tướng quân cũng không ở, chỉ có thể kính nhờ người.”

“Này, đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Đây là chuyện của Thụy Phong các người!” Triệu Duy Chi trừng mắt.

Hàn Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, “Người sẽ không quên hiện tại người cũng là người Thụy Phong đi?”

“Ta là người Triệu quốc.” Triệu Duy Chi cường điệu.

“Thôi đi, hiện tại thiên hạ đã thống nhất, sớm đã không có Triệu quốc, chỉ có Thụy Phong.”

Triệu Duy Chi nói thầm: “Kia lại như thế nào? Cái tên Đường Việt Phong kia cũng thật là, hắn không sợ ta đoạt ngôi vị hoàng đế của hắn sao?”

Nghe được hắn nói thầm, Hàn Nguyệt thở dài một tiếng, “Nếu là chủ tử sợ người đoạt ngôi vị hoàng đế của hắn, kia thật đúng là một chuyện tốt! Từ khi chủ tử thống nhất thiên hạ, sẽ không xen vào chuyện gì nữa, cả ngày.....”

“Cả ngày liền nhìn cầm Thiệu Vân lưu lại mà ngẩn người.” Triệu Duy Chi cũng không khỏi thở dài.

“Chủ tử đang đợi Vân chủ tử trở về.”

“Thiệu Vân, hắn sẽ trở về sao?” Triệu Duy Chi nhìn phương hướng ngự hoa viên, hỏi Hàn Nguyệt cũng là hỏi chính mình.

“Sẽ trở về, ta tin tưởng Vân chủ tử sẽ trở về.” Hàn Nguyệt kiên định nói.

“Ta cũng tin tưởng Thiệu Vân sẽ trở về, nhưng là đến tốt cùng khi nào hắn mới có thể trở về?” Triệu Duy Chi mê mông nói.

Chợt nghe tin Tô Thiệu Vân tử, Triệu Duy Chi thương tâm khôn cùng, nhưng sau khi hắn biết đã phát sinh chuyện kỳ dị, hắn cũng giống như mọi người, tin tưởng Tô Thiệu Vân không có chết. Bọn họ đang đợi, chờ Tô Thiệu Vân trở về, nhưng hiện tại đã hơn bốn năm, Tô Thiệu Vân vẫn không có trở về, bọn họ bắt đầu trở nên lo lắng, tối lo lắng cùng thương tâm không ai khác ngoài Đường Việt Phong.

Trong bốn năm này, Đường Việt Phong dùng ba năm rưỡi nhất thống thiên hạ, hắn làm cho bản thân vùi ngập trong công việc, để không còn thời gian tưởng niệm Tô Thiệu Vân, nhưng là trong lòng đau xót lại đang không ngừng tích lũy, ép tới hắn cơ hồ không thở nổi, hắn liều mạng tiến hành nghiệp lớn thống nhất thiên hạ, bởi vì hắn có một loại ảo giác, giống như chỉ cần thiên hạ thống nhất, Tô Thiệu Vân sẽ trở về, nhưng chờ đến khi hắn có thể nhất thống thiên hạ, si ngốc đợi sau nửa năm, hắn bắt đầu thất vọng, dần dần cũng không màn chính sự, cả ngày liền nhìn cầm Tô Thiệu Vân lưu lại ngẩn người.

Đối với tình trạng của hắn, bọn người Đường Húc cũng không biết nên làm như thế nào, bọn họ tìm không ra lý do cũng không muốn khuyên Đường Việt Phong buông tha chờ đợi, bởi vì chỉ cần còn có hy vọng, Đường Việt Phong mới có thể tiếp tục chống đỡ, nếu là không có hy vọng, bọn họ sợ Đường Việt Phong sẽ hỏng mất, cho nên chỉ có thể tùy hắn, việc duy nhất bọn họ có thể làm chính là xử lý tốt Thụy Phong, làm cho quốc gia này càng phồn vinh phú cường.

Cơn gió nhẹ nhàng mà xuy phất, Đường Việt Phong im lặng ngồi dưới đại thụ, nhìn đàn cầm trước mắt ngẩn người, suy nghĩ mông lung, hồi tưởng mọi chuyện về Tô Thiệu Vân

“Phượng duyên đã hết, nếu hữu duyên, sẽ gặp lại. Ta tin tưởng chúng ta có duyên, Thiệu Vân, Thiệu Vân, người vì sao còn không trở về?”

Đang lúc Đường Việt Phong chìm trong thương tâm, đột nhiên không biết từ nơi nào phóng ra một con tuyết điều trắng toát, chỉ thấy con tuyết điều kia nhảy lên trên cầm, ngồi xuống dưới, oai đầu nhìn chăm chăm Đường Việt Phong.

Đường Việt Phong phục hồi tinh thần lại, nhìn đến bộ dáng đáng yêu của tuyết điều, trên gương mặt từ lâu đã đóng băng cũng không khỏi hiện ra tươi cười, hắn vươn tay ôm lấy tuyết điều, lẩm bẩm: “Người thật đáng yêu, nếu là Thiệu Vân ở đây, hắn nhất định thích người.”

Vừa nghĩ đến Tô Thiếu Vân, tâm Đường Việt Phong giống như bị đao cứa thành mảnh nhỏ

Hắn cúi đầu, không tự giác thân thủ vuốt ve tuyết điêu, đột nhiên hắn thoáng nhìn thấy trên cổ tuyết điêu có một vòng dây buộc một cuộn giấy nhỏ, lòng hiếu kỳ, Đường Việt Phong cởi vòng dây kia xuống, mở cuộn giấy ra, trên mảnh giấy trắng noãn là một hàng tự thanh lệ:

“Phong tưởng vân, vân tưởng phong, phán quân đến gặp gỡ.”

Đường Việt Phong chấn động, nội tâm vừa kích động vừa vui sướng, hắn dùng lực nắm chặt mảnh giấy, ngay cả các đốt ngón tay đều trở nên trắng bệch, ngay cả thanh âm đều có điểm biến dị, “Thiếu Vân, Thiếu Vân, là người sao? Là người sao?.....”

Hắn ôm lấy tuyết điêu, kích động hỏi: “Người sẽ mang ta đi tìm Thiếu Vân, phải không?”

Tuyết điêu dường như nghe hiểu được lời hắn nói, gật gật đầu.

“A.....”

Ngự hoa viên bỗng nhiên tuân ra tiếng hoan hô, nhóm nô bộc ngạc nhiên mở to hai mắt, nhìn Vương của bọn họ vẫn sầm bi bỗng nhiên vui sướng vô cùng, giống như tiểu hài tử, kích động lao ra ngự hoa viên, nhưng lại bởi vì hưng phấn quá thiếu chút nữa là vấp té trên đất

Ngay một khắc Tô Thiếu Vân mất đi ý thức, bên tai bỗng nhiên truyền đến thanh âm có điểm quen thuộc mà thương lão, giống như thanh âm khi chính mình trọng sinh nghe được, “Hài tử, người mệt mỏi, hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi.”

Tiếp theo Tô Thiếu Vân liền mất đi ý thức, chờ đến khi hắn tỉnh lại, phát hiện bản thân được đặt trong địa phương từng xuất hiện trong mộng, hơn nữa trước ngực bị đâm một đao, không nói đến vết thương, chính là ngay cả vết máu cũng không thấy, giống như hắn chưa từng bị thương, bên tai nghe thanh âm thương lão nói cho hắn bốn năm sau, Đường Việt Phong sẽ thống nhất thiên hạ, đến lúc đó tự nhiên có thể gặp lại hắn

Tô Thiếu Vân muốn hỏi rõ ràng hết thảy, nhưng là không ai trả lời.

Thực tự nhiên, Tô Thiếu Vân ở nơi như tiên cảnh này sinh sống, làm bạn hắn còn có một con tuyết điêu hết sức đáng yêu.

Thời gian ở như thoi đưa, bốn năm cứ như vậy trôi qua.

Tô Thiếu Vân qua ngày thập phần bình thản, đánh đàn, cùng tuyết điêu chơi đùa, ngồi trước thác nước nhớ đến Đường Việt Phong.

Có một ngày, hắn phát hiện tuyết điêu không biết tung tích, hắn tìm thật lâu, vẫn như cũ không có tìm được, nhưng là hắn cũng không lo lắng. Thiếu tuyết điêu làm bạn, thời gian Tô Thiếu Vân nghĩ đến Đường Việt Phong càng lâu. Hắn cảm thấy Đường Việt Phong tựa hồ cách mình càng ngày càng gần.

Đi theo tuyết điêu đi vào địa phương như tiên cảnh này, Đường Việt Phong lại vô tâm thưởng thức cảnh đẹp, một bước tiến vào đây, ánh mắt của hắn liền không rời đi thân ảnh đang ngồi trước thác nước kia.

Đường Việt Phong đứng ở nơi đó, lẳng lặng nhìn bóng dáng quen thuộc kia, sợ nháy mắt, hết thảy liền tan thành mây khói.

Tựa hồ phát hiện ánh mắt của Đường Việt Phong, lưng áo người nọ khinh động, quay đầu.....

Động tác thật ngắn, trong mắt Đường Việt Phong lại thấy thật lâu thật lâu.

Người nọ chậm rãi, chậm rãi, quay đầu lại.

Tâm Đường Việt Phong, theo chuyển động của người kia mà thối lui.

Mây tựa Nga Mi, làn da trắng trong suốt, ẩn ẩn lộ ra đến một tầng ửng đỏ, thanh thẳng sống mũi, cánh môi mật lung linh hấp dẫn lòng người.

Ngay khi đôi mắt sáng như nước tiếp xúc đến Đường Việt Phong, Đường Việt Phong chỉ muốn kêu to, muốn nhảy dựng lên, nhưng cuối cùng động tác gì cũng không có, chính là lẳng lặng nhìn hắn.

Người kia, người luôn ẩn hiện nhiều loạn giấc mộng của hần, Tô Thiếu Vân! Đường Việt Phong khóc, khóc thật sự thương tâm. Tình cách ba ngàn lý, mộng nhiều vài lần luyến, rốt cục lại làm cho ta nhìn thấy người!

CHUNG KHÚC

Tại trên phiên đại địa này, có một quốc gia gọi là Thụy Phong.

Ở trong này, hết thấy đều tràn ngập sinh cơ, cuộc sống hài hòa, thiên hạ thái bình.

Mọi người đều thập phần nhiệt tình yêu thương anh tuấn Vương cùng xinh đẹp phi phạm Phượng Hậu của bọn họ. Vương có một vị tiểu hoàng tử đáng yêu cùng tiểu công chúa, bọn họ luôn thích gọi Vương của bọn hần là mẫu hậu, gọi Phượng Hậu của bọn hần là phụ vương.

Phượng Hậu thập phần thích đánh đàn, hần đàn cầm làm cho người say mê trong đó, không muốn tỉnh lại.

Sau lại có người đem thủ khúc Phượng Hậu thích đàn nhất mà viết lời, tựa đề: Huyền Phượng khúc.

36. Chương 36: Long Phượng

“Ai.” Đường Việt Phong thở dài một tiếng.

“Ai.” Lại một tiếng thở dài.

Ở bên cạnh hầu hạ, Hàn Nhật hết sức chăm chú nhìn bên ngoài, làm bộ nghe không thấy chủ tử của hần thở dài muốn phế phổi.

Chê cười, sau khi trải qua lần “Xà họa” trước, Hàn Nhật liền học khôn, chủ tử nhà hần ở thời điểm ‘nào đó’ mà nảy sinh ý tưởng nhảm chán, tốt nhất không cần để ý tới, bằng không kết quả chịu tội chính là mình.

“Ai.” Đường Việt Phong lại thở dài một tiếng, Hàn Nhật vẫn như cũ, một bộ ‘mắt mù tai điếc miệng câm’.

(Nói chung là làm lơ)

Cái này.... Đường Việt Phong có chút tức giận, hần hỏi: “Hàn Nhật, ngươi không có nghe thấy ta thở dài sao?”

“Nghe thấy được.”

“Vậy ngươi vì cái gì không hỏi một chút ta phiền não cái gì?”

Thấy tránh không khỏi, Hàn Nhật âm thầm lật mắt xem thường, ở trong lòng nói: Đó là bởi vì chủ tử người phiền não cũng không là chuyện tốt! Đường nhiên, lời này Hàn Nhật cũng không dám nói ra khỏi miệng.

Hần cung kính hỏi: “Không biết chủ tử có cái gì phiền não?”

Đường Việt Phong im lặng sau một lúc lâu, mới nói: “Ta suy nghĩ Thiếu Vân khi nào thì mới có thể cho ta sinh tiểu hài tử?”

Nghe vậy, Hàn Nhật còn thật sự suy nghĩ thật lâu, cảm thấy lần này ý nghĩ của chủ tử cũng không phải là thứ phiền toái gì, nói như thế nào chủ tử cũng cần một người thừa kế đi?

“Chủ tử vì cái gì không hỏi Vân chủ tử?” Hàn Nhật đề nghị.

Đường Việt Phong nhut chỉ ghé vào trên bàn, có chút ai oán nói: “Ta hỏi qua, mặc dù ở nơi này nam nữ đều có thể sinh tiểu hài tử là chuyện thực tự nhiên, nhưng có lẽ vì Thiếu Vân không cùng niên đại với chúng ta, cho nên có vẻ kháng cự sinh tiểu hài tử, mỗi lần ta nhắc đến vấn đề này, hần sẽ xảo diệu tránh đi. Ai!”

Hàn Nhật hồ đồ, kỳ quái hỏi: “Cái gì Vân chủ tử không cùng niên đại với chúng ta? Chủ tử người đang nói cái gì nha?”

Đường Việt Phong ngẩng đầu, nhớ tới chuyện Tô Thiếu Vân không phải người niên đại này chỉ có mình mình biết, hần phất phất tay, “Chuyện này để sau, hiện tại ta chỉ muốn biết như thế nào có thể làm cho Thiếu Vân đáp ứng sinh đứa nhỏ?”

“Này a...” Hàn Nhật nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Tiểu nhân không biết.”

“Không biết? Quên đi, vẫn là tự ta nghĩ biện pháp đi.”

Suy nghĩ thật lâu, nhân tình Đường Việt Phong đột nhiên sáng lên.

“Chủ tử nghĩ đến biện pháp sao?” Hàn Nhật vội vàng hỏi.

“Ân.”

“Biện pháp gì?”

“Người nói ‘Tiền trăm hậu tấu’ được không?” Đường Việt Phong có điểm hưng phấn mà hỏi.

“Tiền trăm hậu tấu? Ý chủ tử là...?”

“Ý của ta là không nói cho Thiếu Vân, trước cho ngự y khai được, làm cho Thiếu Vân hoài thai rồi nói sau.”

“Đây là một biện pháp, nhưng người không sợ Vân chủ tử sinh khí sao?” Hàn Nhật chần chờ hỏi.

“Nhưng người có nghĩ ra phương pháp nào khác không?”

“Không có.”

“Vậy thì được rồi, cứ như vậy làm đi.”

Vừa nghĩ đến có thể có một đứa nhỏ của chính mình cùng Tô Thiếu Vân, Đường Việt Phong liền cảm thấy hạnh phúc vô cùng, trên mặt không tự giác lộ ra mỉm cười.

Hàn Nhật tổng cảm thấy có chút bất an, nhưng nhìn đến chủ tử tươi cười, hần liền đem bất an phao đến sau đầu.

Tô Thiếu Vân phát hiện gần đây khi ăn cơm đều nhiều hơn một chén canh, hơn nữa Đường Việt Phong mỗi lần đều muốn chính mình đem bát canh kia uống hết. Hỏi hần đó là canh gì, Đường Việt Phong luôn không trả lời, lúc mới bắt đầu Tô Thiếu Vân còn tưởng rằng Đường Việt Phong đang làm cái quỷ gì, nhưng là quan sát thật lâu cũng không thấy có cái gì quái dị, hơn nữa bát canh kia hương vị không sai, cho nên Tô Thiếu Vân cũng không đem việc này để ở trong lòng.

Một tháng sau

“Ngự y, người nói cái gì? Ta vừa rồi nghe không rõ ràng lắm, phiền người lặp lại lần nữa, được không?” Cười đến cực kì minh diễm, Tô Thiếu Vân ôn nhu hỏi.

Ngự y nhìn Phượng Hậu xinh đẹp, tổng cảm thấy nụ cười sáng lạng trước mắt là chính mình nhìn nhầm, bởi vì hần lúc này chỉ cảm thấy âm phong từng trận. Hần lau mồ hôi lạnh trên trán, cẩn thận trả lời: “Hồi Phượng Hậu, theo mạch tượng biểu hiện, Phượng Hậu người có... có thai”

Ngự y vốn định nói một câu “Chúc mừng”, nhưng là áp suất thấp trong đại điện làm cho câu nói kia vừa đến bên miệng, hần lại vội vàng nuốt trở lại trong bụng.

“Có thai?” Tô Thiếu Vân càng cười đến sáng lạn, “Hảo, ta đã biết, người trước tiên lui xuống đi.”

“Vâng!”

Ngự y run như cây sậy thu thập hảo mọi thứ, đang muốn lui ra ngoài.

“Chờ một chút, ta còn có một vấn đề hỏi người.” Tô Thiếu Vân gọi lại ngự y.

“Không biết Phượng Hậu còn có chuyện gì muốn hỏi?”

“Hoàng Thượng có phải hay không gọi người khai được có thể tạm thời làm nam tử thay đổi cấu tạo thân thể để mang thai?”

“Vâng!”

“Tốt lắm, người có thể đi rồi.”

“Vâng, tiểu nhân cáo lui.” Ngự y cơ hồ là chạy ra đại điện, sau khi ra cửa điện, hắn thật dài thở phào nhẹ nhõm, lại lần nữa lau mồ hôi lạnh trên trán, tự nhủ nói: “Không thể tưởng được Phượng Hậu khi sinh khí khiến người ta sợ hãi như vậy!”

Tô Nguyệt hơi sợ nhìn Tô Thiếu Vân sắc mặt khó coi, chần chờ hỏi: “Vân chủ tử, người sinh khí?”

Tô Thiếu Vân không có trả lời, chính là không nói được một lời nhìn ngoài cửa sổ.

Hắn không phải không biết Đường Việt Phong hy vọng có một tiểu hài tử, nhưng là hắn tổng cảm thấy thân là một nam tử sinh tiểu hài tử, thấy thế nào đều là chuyện hết sức kì quái, bởi vậy hắn vẫn không có đáp ứng Đường Việt Phong, lại không thể tưởng được Đường Việt Phong sẽ cho hắn một cái “Tiền trăm hậu tấu.”

Hừ, nguyên bản nghĩ chờ chính mình tái thích ứng một chút chỗ quái dị của thời đại này, qua một cửa kia trong lòng mình, sau đó có thể đáp ứng Đường Việt Phong thay hắn sinh tiểu hài tử, bất quá nếu hắn không hỏi ý tứ của chính mình liền tự chủ trương, vậy không nên trách hắn không khách khí.

Nghĩ đến đây, Tô Thiếu Vân âm u nở nụ cười.

Kia tươi cười khiến Tô Nguyệt đứng một bên nhìn xem có một loại cảm giác như đại họa lâm đầu, xem ra chủ tử của nàng sắp gặp nạn a.

Biết được Tô Thiếu Vân đã mang thai, Đường Việt Phong thật cao hứng, trước tiên hứng thú hừng hực chạy tới gặp Tô Thiếu Vân

Hắn nguyên bản còn nghĩ đến Tô Thiếu Vân sẽ tức giận, nhưng điều hắn kỳ quái là, Tô Thiếu Vân cư nhiên không có sinh khí, chính là có dụng ý khác liếc mắt nhìn hắn, hoàn toàn không thấy điểm nào tức giận.

“Ách, Thiếu Vân người không sinh khí?” Đường Việt Phong thật cẩn thận hỏi.

“Sinh khí? Sinh khí có ích lợi gì? Chẳng lẽ muốn ta đem đứa nhỏ bỏ đi? Cùng với sinh khí không bằng đem khẩu khí kia lưu trữ ăm bụng.” Tô Thiếu Vân bình thản nói.

Đường Việt Phong ôm lấy Tô Thiếu Vân, có chút áy náy nói: “Ta không phải cố ý không hỏi ý tứ của người, ta chỉ là.....”

Tô Thiếu Vân che miệng hắn lại, thở dài một hơi, “Ta biết, ta sẽ không trách người.”

“Vậy là tốt rồi.”

Tuy rằng Tô Thiếu Vân ngoài miệng nói không trách hắn, nhưng Đường Việt Phong tổng cảm thấy bất an, hắn cũng không thể nói rõ vì cái gì bất an, đành phải đem loại bất an này đè ép đi xuống.

Bởi vì mang thai, Tô Thiếu Vân cự tuyệt Đường Việt Phong ôm hắn. Lúc đầu Đường Việt Phong nghĩ đến Tô Thiếu Vân sinh khí, nhưng quan sát đã lâu, cũng không có phát hiện Tô Thiếu Vân có chỗ nào quái dị, cho nên hắn liền nghĩ đến Tô Thiếu Vân chỉ là vì làm cho cục cưng trưởng thành thật tốt.

Bất quá là chờ mười tháng mà thôi, Đường Việt Phong an ủi chính mình, bất quá, mười tháng như thế nào như vậy dài a???

Tô Thiếu Vân rốt cục cảm nhận được vất vả của mẫu thân mình, thật vất vả đợi mười nguyệt mang thai, sinh một đôi kiện khỏe mạnh Khang Long Phượng Thai, Tô Thiếu Vân cảm thấy chính mình cơ hồ không còn nữa cái mạng. Mà Đường Việt Phong lại cao hứng đến phát cuồng, gần nhất là vì Tô Thiếu Vân thay chính mình sinh một đôi long phượng thai, thứ hai, cuộc sống gần một năm cấm dục rốt cục có thể chung kết, hắn chìm trong mừng rỡ như điên nên đã xem nhẹ trong mắt Tô Thiếu Vân chột lóe quỷ dị rồi nhanh chóng tiêu thất

Hai tháng trôi qua, thân thể Tô Thiếu Vân cũng điều dưỡng tốt lắm, vì thế Đường Việt Phong nhịn không được hoan hô, bởi vì nó đại biểu cho chính mình rốt cục có thể ôm, có thể âu yếm hắn v.v... .

Đường Việt Phong vừa nghĩ đến có thể ôm Tô Thiếu Vân, liền nhịn không được cao hứng, tâm tình cả ngày đều thật tốt, vừa lúc hôm nay Đường Húc cùng Đường Phi Phạm xuất ngoại du lịch đã trở lại, mà Triệu

Duy Chi hôm nay đã cùng Quân Phi tới thăm Tô Thiếu Vân, vì thế Đường Việt Phong liền mang theo hai tiểu hài tử đi gặp Tô Thiếu Vân, thuận tiện khoe một chút hai cục cưng vô cùng đáng yêu của chính mình

Hài tử của Tô Thiếu Vân thực đáng yêu, tròn tròn mặt đỏ đần, mắt to đen bóng, béo dồ dồ , cười rộ lên liền lộ ra trăn châu nha (răng) còn không có thành hình, làm cho người ta vừa thấy liền đau đến tâm khảm.

Cục cưng vừa thấy Đường Việt Phong liền dị thường hưng phấn, vươn tay đòi hắt ôm một cái, Đường Việt Phong cười ôm lấy bọn họ.

Cục cưng ở trong lòng Đường Việt Phong cọ cọ, y y nha nha kêu sau một lúc, trẻ con mới hai tháng đại cư nhiên cười hướng Đường Việt Phong kêu một tiếng:“Mẫu hậu.”

Thật sự là một lời kinh ngạc mọi người, so với trẻ con mới hai tháng đại có thể nói, kia một câu “Mẫu hậu” đại biểu ý tứ càng làm người ta khiếp sợ, Đường Húc cùng Đường Phi Phàm cơ hồ thạch hóa , Đường Húc lắp bắp hỏi:“Phong nhi, đứa nhỏ là người..... Là người..... sinh ?”

Mà Triệu Duy Chi ngậy người sau một lúc, cũng nhin không được quái kêu:“Không thể nào, Đường Việt Phong, đứa nhỏ là người sinh !?”

Quân Phi ngay cả nói đều nói không ra, chính là khiếp sợ nhìn Tô Thiếu Vân.

Đường Việt Phong theo kinh ngôn của cục cưng phục hồi tinh thần lại, đang muốn giải thích, Tô Thiếu Vân đang ngồi bên người hắn đột nhiên thấp giọng nói:“Nếu người dám phủ nhận, người liền tiếp tục những ngày cấm dục của người.”

Đường Việt Phong kinh nghi nhìn Tô Thiếu Vân, đột nhiên tỉnh ngộ đây là Tô Thiếu Vân trả thù, trả thù chính mình “Tiền trăm hậu tấu”.

Nghĩ đến Tô Thiếu Vân uy hiếp, trong khoảng thời gian ngắn, Đường Việt Phong cũng không biết muốn giải thích rõ ràng hay không

Đúng lúc này, cục cưng theo trong lòng Đường Việt Phong đi xuống dưới, chui chui vào trong lòng Tô Thiếu Vân, ngọt ngào kêu:“Phụ hoàng, ôm.”

Tô Thiếu Vân ôn nhu ôm lấy hai bảo bối, không chút để ý tới mọi người nguyên bản còn ôm một tia hy vọng, nhưng hiện tại bị Đường Việt Phong trầm mặc cùng cục cưng một câu “Phụ hoàng” mà hoàn toàn bị nhốt đánh vào đáy cốc, thẳng ôm cục cưng đi ra đại điện.

-Hoa viên-

Tô Thiếu Vân một bên đùa hai bảo bối đáng yêu, một bên nói:“Cục cưng thật sự là thông minh, phụ thân yêu tử các người.”

Cục cưng khanh khách nở nụ cười, cười đến thập phần sáng lạn.

Tô Thiếu Vân cũng cười , cười đến so với cục cưng càng thêm sáng lạn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyen-phuong-khuc>